Decadența sufletelor noastre

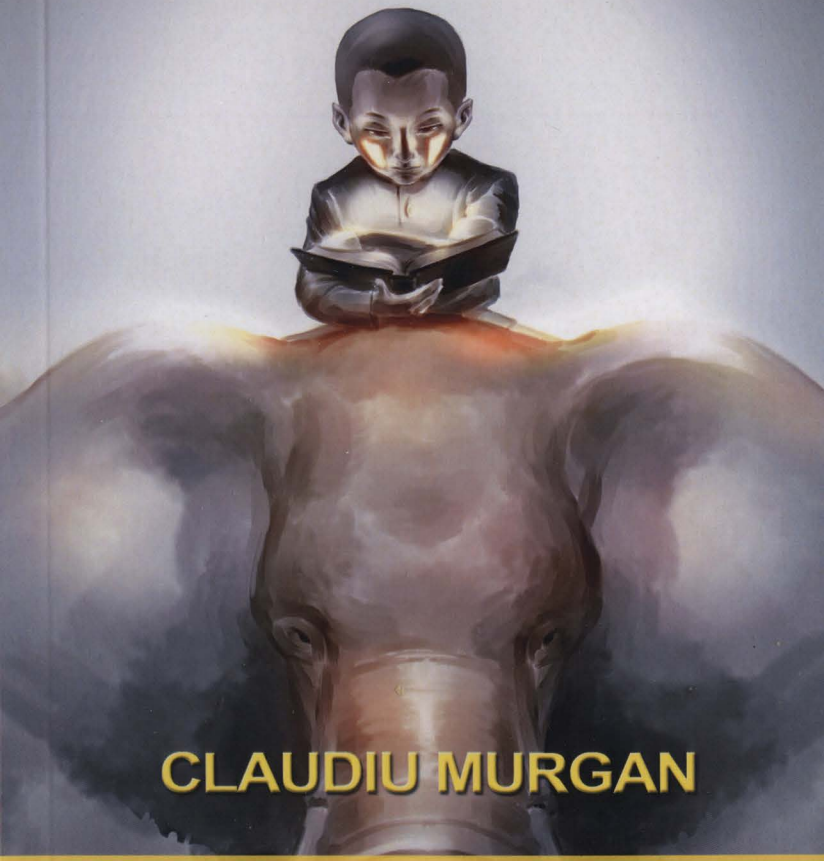

CLAUDIU MURGAN

Colecția Science-Fiction #51

PAVCON

DECADENȚA SUFLETELOR NOASTRE

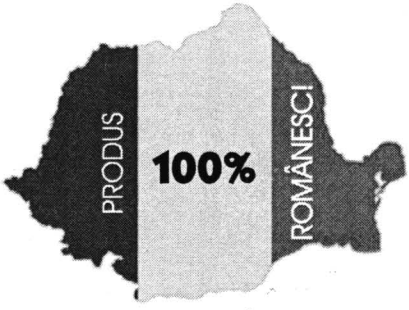

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **FICTION** #HORROR # HEROIC-FANTASY

Colecția Science-Fiction

#51

Claudiu Murgan
DECANDENȚA SUFLETELOR NOASTRE

© 2018, Claudiu Murgan
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURGAN, CLAUDIU
Decadența sufletelor noastre / Claudiu Murgan ; trad. Anamaria Borlan. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-70-3

I. Borlan, Anamaria (trad.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro / ww.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

THE DECADENCE OF OUR SOULS
© 2017 Claudiu Murgan
First Edition, september 2017
Smashwords, Canada

Traducerea: **Anamaria Borlan**
Coperta: **Theodor Murgan**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-70-3

CLAUDIU MURGAN

Decadența sufletelor noastre

În românește:
ANAMARIA BORLAN

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 Creație de tranzitare 1 Bacteria nemuririi
#31 Creație de tranzitare 2 Cârligul spațial
#32 Creație de tranzitare 3 Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Istoria Literaturii SF 1
#82 Istoria Literaturii SF 2
#83 Istoria Literaturii SF 3
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2

Această carte este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, locurile și acțiunile sunt produsul de imaginație al autorului și orice asemănare cu o persoană vie sau nu, evenimente sau locuri, este pură coincidență.

„De la prădătorii junglei, la bordelurile din Laeta și la laboratoarele supertehnologizate din Korobat, fabula lui Claudiu Murgan despre iluminare este o captivantă analiză a umanității în căutarea propriului rost. Povestea dihotomică despre înțelepciunea animală și decăderea umană te obligă să te întrebi, minunându-te, dacă așa ceva ar fi posibil!"

Nina Munteanu, autorul cărții *„Apa este..."*

„Limitele socio-economice ale umanității, ale neînțelegerii diferenței între «plăcerea de a trăi» și «bucuria de a trăi în armonie cu Natura», devin tot mai mult evidente. Rolul Omului este din ce în ce mai consecvent, ca ființă gânditoare, ca o «replică» prin care reflectarea conștientă a Creației este sintetizată, făcându-l posibil de la un anumit nivel al dezvoltării spirituale, pentru a-l înțelege pe Creator. Adevărata metamorfoză la care este supusă omenirea este, de fapt, subiectul acestui roman extraordinar, ***Decadența Sufletelor Noastre***. Într-un stil captivant și elegant, Claudiu Murgan ne povestește despre extensibilitatea conștiinței și trezirea sufletului locuitorilor din două lumi diferite. Nu cred să fie doar o poveste frumoasă, mai degrabă este o declarație, o invitație de implicare reală pentru a transcende într-o nouă dimensiune, una Spirituală."

Dr. Florin Munteanu, Centrul de Studii Complexe – Centrul UNESCO, autorul cărții *„Semințe pentru altă lume"*

Decadența sufletelor...

Există o lume în care timpul curge diferit, în care ființele trăiesc pentru a se îmbunătăți spiritual și a evolua prin reîncarnări succesive. Sub pana măiastră a lui Claudiu Murgan, ia naștere un spațiu aflat la granița unei lumi viitoare, în care elefanții sunt protectorii înțelepciunii milenare, iar învățăceii sunt copii născuți nu din alți oameni, ci din arbori, într-o perfectă îmbinare a regnurilor.

Decadența sufletelor noastre, roman publicat pentru prima oară în limba engleză (Smashwords Edition, 2017) spune povestea unor personaje care, indiferent de locul unde s-au născut, sunt puse în situații care le forțează să-și depășească limitele și să-și schimbe condiția. Este un roman al devenirii, atât în sens pozitiv, cât și negativ, al schimbării care marchează existența umană. Este, de asemenea, un roman mai greu de încadrat într-un gen literar, dar având influențe diverse, de la ficțiune spirituală, ficțiune urbană, la proză de critică socială și ecopunk.

Romanul este construit pe mai multe planuri, ce urmăresc personaje din două lumi. Prima lume este cea a oamenilor, reprezentată de Laeta, un oraș al plăcerilor, în care singurul zeu este banul, și de Korobat, o metropolă preocupată de tehnologie. Aceasta este societatea viitorului, în care păcatele umane: lăcomia, nepăsarea, lipsa de măsură, neglijența pentru soarta semenilor și a planetei continuă să facă ravagii. Există personaje care întruchipează aceste păcate, dar, în egală măsură, există și personaje care au intenții bune și încearcă să transforme lumea, chiar dacă nu folosesc întotdeauna cele mai potrivite mij-

loace pentru a-și atinge scopul. Sunt personaje excepționale, care evoluează sau, dimpotrivă, involuează de-a lungul poveștii.

Romanul este destul de puternic influențat de problematica ecologică. Laeta, „un loc unde orice fel de fantezie poate fi satisfăcută", pășește într-o modernitate relativă cu ajutorul vecinului mai tehnic, Korobat, începând să folosească electricitatea și reușind să curețe străzile înguste. Rakash, un băiat răpit din lumea elefanților, locuiește cu un om de știință, Bart, și cu discipolul acestuia, Nayan. Bart încearcă să-l studieze pe băiat, vrând să descopere sursa unei stări speciale obținute prin meditație, *starea de beatitudine*, ca să o folosească în beneficiul oamenilor din Laeta. Rakash este un copil dintr-o castă superioară, un *Suflet portocaliu*, a cărui naștere este considerată o raritate chiar și de către instructorii elefanți, dar a cărui soartă îl aduce în Laeta, și apoi în mijlocul unui conflict cu orașul Korobat, unde există oameni interesați de forța necunoscută din trupul copilului.

Se țes astfel planuri pentru a-l răpi din mâinile lui Bart, toți încearcă să-l atragă de partea lor, doar că interesul nu se îndreaptă numai spre presupusa lui putere, ci mai ales spre modul în care aceasta poate fi transformată în bun de consum și vândută turiștilor. Este, astfel, imposibil ca Rakash să scape neîntinat de această lume nemiloasă. Goana după profit este vântul care bate pustiind ambele localități, pretext pentru o intrigă captivantă, cu multiple întorsături de situație.

În a doua lume, în care elefanții sunt învățătorii și păstrătorii cuvântului entității numite *Cel Care Creează Totul*, copiii născuți de *Copacul Vieții* sunt instruiți cu ajutorul

unei cărți, care stabilește un set de reguli și precepte care, urmate, ar duce la iluminare și, implicit, la o reîncarnare pe o treaptă superioară. Există mai multe caste, a artiștilor, a comunilor (cea mai umilă), iar pătrunderea în cadrul acestora era asigurată de cunoașterea și înțelegerea *Cărții Înțelepciunii.*

Cu toată atmosfera de calm și meditație, lucrurile nu sunt liniștite, pentru că sâmburele invidiei a încolțit chiar și în acest loc. Îndrumătorul lui Rakash, elefantul Otan, a dispărut, lăsând alți discipoli neantrenați, care încearcă să se descurce pe cont propriu. Danish, unul dintre aceștia, găsește o cale diferită, care va aduce drama în mijlocul micii comunități. Totuși, existența unor oameni care nu au reușit să treacă în alt plan astral, cum ar fi artistul ratat, Baqar, arată că germenii haosului au fost deja sădiți, iar dispariția lui Rakash și Otan nu este decât o consecință logică a decăderii ce afectează micuța comunitate, arătând că dincolo de învățăturile elefanților și de preceptele *Cărții* există multă suferință și neîmplinire. Există suflete blocate într-un stadiu inferior, care nu pot să-și găsească liniștea și sunt destinate ratării.

„Baqar nu numai că era cel mai vârstnic din grup, la treizeci și cinci de cicluri, dar era și cel mai deprimat. Orice inițiativă sau formulare venind din partea lui primea o recunoaștere simbolică de la Consiliu, de vreme ce sfârșitul lui era aproape. Timpul care-i mai rămăsese lui Baqar în sat era mai puțin de un ciclu. Călătoria sufletului lui nu realizase prea multe, nu de ajuns să încorporeze extaziata senzație a stării de beatitudine care să-i asigure o tranziție eficace la nivelul astral următor".

De aici nu poate să se nască decât drama, iar tot de aici până la crimă nu mai e decât un pas. Lucrurile se complică

și mai mult când unul dintre comuni are amintiri ale vieților trecute și suferă neîmplinirea de a dori să devină artist, dar de a ști că locul care i-a fost destinat este altul. O nouă naștere a unui *Suflet portocaliu* în mijlocul comunității și un cadou neobișnuit potențează dezastrul. De altfel, în roman există o influență clară a hinduismului. Copiii și elefanții percep lumea materială ca pe o iluzie întreținută de vălul maya, care împiedică muritorii să vadă dincolo de realitate. De aceea, cu atât mai mult devin importante învățăturile *Cărții* și nevoia de a se sublima prin meditație și a accede la o stare superioară.

Decadența sufletelor noastre este o carte deosebită în peisajul publicistic al literaturii științifico-fantastice din România, atât prin stilul abordat, decurgând din faptul că ediția de față reprezintă o traducere din limba engleză, dar și prin tematica aflată la confluența mai multor genuri. O scriitură fluentă îi permite cititorului să se cufunde total în atmosfera exotică a cărții, acceptând ca normal amestecul de realitate și iluzie. Romanul lui Claudiu Murgan este o poveste frumoasă despre spiritualitate, despre natura duală a oamenilor, despre greșeli și ispășire, dar, mai ales, despre puterea care există în fiecare de a se schimba și a năzui spre o lume mai bună.

Ana-Maria Negrilă

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri familiei mele, Gabriela, Andrew și Theodore, care mi-au stat alături cât timp am lucrat la acest roman. În mod special, îi mulțumesc lui Theodore, primul meu editor și realizatorul ilustrației coperții.

Mulțumesc Ninei Munteanu, care mi-a îmbogățit valoarea scrisului.

Mulțumesc tuturor prietenilor mei, cei de după cortină, care au citit capitol după capitol, asigurându-mi un valoros feedback.

Mulțumesc părinților mei, Eugenia și Ion Murgan, pentru efortul de a mă crește cum se cuvine. Vă iubesc!

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a ales pe mine pentru a preda mesajul din cartea de față, către copiii Săi pierduți.

PROLOG

În zorii timpului, am suflat viață în toate creațiile mele, atât în ființele umane, cât și în fiarele sălbatice. Te-ai născut orb, doar cu dorința arzătoare de a te reîntoarce la mine, al tău Creator, să-ți aduc lumină întru eternitate.

Anume am binecuvântat copiii junglei și bestiile pe care le numesc elefanți, legați să fie prin gând de-a lungul vieții lor, să se hrănească și să crească de-a pururi împreună.

Prevăd timpul ce va veni, copiii ce vor răspândi cuvântul despre mine, *Cel care Creează Totul*, astfel ca oamenii, prin credință și puritatea gândurilor, să vină în împărăția mea, treziți spiritual.

Așa cum elefanților le-am dat bunătatea, căldura sufletească, inteligența și compasiunea, la fel le-am dat-o și oamenilor.

Copacul Vieții este pântecul pentru copiii *Mei* și *Cartea Înțelepciunii* este cuvântul scris de *Mine*, iar copiii și elefanții trebuie să dea ascultare.

Împuternicesc *Sufletele Portocalii* cu freamătul și omniprezența *Mea* pentru a fi mesagerii *Mei* în planul fizic al lumii. Ascultați de ei și urmați-le călăuzirea, așa să vă supuneți dorinței *Mele*. Ei sunt trimiși la voi pentru a risipi ceața grea a deziluziei *maya**.

În momentul în care toți copiii *Mei* se vor întoarce la *Mine*, în *Spiritul Infinit*, voi sfinți ca elefanții să hoinărească pământul în legea lor și vor uita cine sunt.

---

* *Maya* – puterea prin care universul se manifestă; iluzia sau aparența lumii fenomenologice.

CAPITOLUL 1

Cel care Creează Totul a eliberat săgeata conștienței.
Câte ținte va atinge și va trezi săgeata?
Din cartea ***Noi suntem unul*** – Capitolul 1

— Ești conștient de conștiența ta?

Vocea era vagă, de parcă s-ar fi aflat la capătul unui ecou, cu toate că stătea lângă el. Era Bart, maestrul.

— Rakash, ți-e teamă de conștient? îl întrebă din nou, poate pentru a suta oară în această sesiune, dar el nu mișcă niciun mușchi, nu-și schimbă ritmul respirației, nici măcar nu fu sigur dacă e treaz.

Simțea sub degete învelitoarea de lână aspră și durerea crescândă de spate, de la îndelunga meditație, întins acolo, pe patul de lemn. Nu-și mai percepea nici brațele înțepenite, întinse de-a lungul trupului. La terminarea sesiunii, trebuia să „revină" încet; orice mișcare bruscă i-ar fi putut cauza suferințe insuportabile în primele minute.

Băiatul îl simți pe Bart apropiindu-se de pat, înclinând scaunul pe picioarele din față, atingându-i pieptul cu

barba lui neagră. O cârpă umedă șterse fruntea lui Rakash, apoi căzu în găleata cu apă din spatele unei mese lungi, din lemn.

Ceasul de apă bătu timpul după-amiezii târzii. Dar lumina din încăpere era slabă, și nu doar pentru că odaia era orientată cu fața spre nord, ci și din cauza stratului de murdărie așternut pe geamul ferestrei, praf și mizerie de la păsări, pe care ploile ocazionale nu reușiseră să le spele.

Dintr-odată, încăperea se întunecă, poate din cauza unui nor trecător, astfel că Bart hotărî să aprindă câteva lumânări, lipite deja de tăblia mesei, de la ceara topită înainte. Lumina electrică, prea strălucitoare, ar fi putut interfera cu meditația copilului. Bart studie triunghiurile portocalii, vizibile pe obrajii de un cafeniu deschis ai băiatului, marca descendenței și originii sale, dovada potențialului său neexplorat. Culoarea mai intensă a semnului din naștere ar fi indicat succesul lui Bart în aducerea la suprafață a învățămintelor vechi de secole, puterea mentală, sensibilități și energii pe care încă nimeni din interiorul zidurilor orașului nu le mai posedaseră.

Conform lui Stefano Magusti, cel mai prolific scriitor contemporan, care menționase, cu câteva decenii în urmă, în binecunoscutul său text, *Comunități ascunse din vremurile noastre,* cu cât semnul portocaliu devenea mai strălucitor, cu atât starea mentală a posesorului său devenea mai înaltă. Până acum, Rakash nu dăduse semne că și-ar aminti ceva din adâncimea memoriilor sale sau că ar putea iniția *starea de beatitudine* care-l făcuse atât de

valoros. Nu exista nicio confirmare că supozițiile lui Bart sau ale lui Magusti fuseseră corecte. Semnul nu-și schimbase intensitatea de-a lungul meditației și maestrul nu știa ce fel de etape să mai adauge pentru a putea declanșa emoțiile interioare ce precedau *starea de beatitudine*.

Unii auziseră despre acest lucru – erudiții, educații, învățații de la cel mai înalt nivel al societății. Unii chiar pretinseseră că urmau deja calea cuceririi *stării de beatitudine*, dar, în fapt, nimeni nu era sigur în privința modalității corecte de inițiere sau a tehnicii folosite. Tema se dovedise a fi un bun punct de plecare într-o discuție, o bună oportunitate de a întâlni un partener pentru a schimba gânduri despre prea puțina literatură publicată pe marginea acestui subiect.

Bart știa despre toate acestea. Încă de la început, când se poticnise de acest subiect, cu mulți ani în urmă, ca un novice studios, hotărâse să nu insiste pe ideea semnificației *căii drepte* ca manieră de viață, până nu avea să descopere și să arate dovezi de netăgăduit, să devină el însuși un exemplu al trăirii *beatitudinii*.

„Jumătate de oră până-l aduc înapoi", murmură bărbatul. Se ridică, apucă găleata de pe scaun, încercând să evite mișcările bruște, pentru a nu stinge flăcările lumânărilor, apoi părăsi încăperea, pentru a pregăti cina.

Băiatul, nefiind într-o stare prea profundă de meditație, sesiză plecarea lui Bart. Aceasta era șansa pe care o așteptase pentru „a reveni" fără ca eșecul sesiunii să pară prea evident. Începu prin a deschide ochii, apoi își mișcă încet degetele amorțite și gleznele înțepenite. Întotdea-

una, partea asta era cea mai dureroasă; cumva, picioarele și gleznele nu puteau accepta imobilizarea aceea vreme de două ore lungi și pulsau înapoi la viață, descătușând curgerea sângelui prin vene.

Se prinse de marginea patului ca să-și susțină trupul și se împinse în sus, ametit. Aproape că se prăbuși înapoi, așa că se agăță cu ambele mâini de pat, menținându-și echilibrul.

Cizmele și șosetele erau în apropiere; se încălță cu ele, apoi se revigoră cu apa din găleată. Își aranjă părul lung și încâlcit, să-i vină drept pe umeri. Crescuse având mereu capul ras; chiar și după cei doi ani petrecuți în Laeta, încă nu se putea obișnui cu chica ciufulită pe care o tundea din când în când, dar Bart îi explicase că în felul acesta se putea integra mult mai bine în noua sa familie.

Rakash tot nu înțelegea de ce îi trebuia o nouă familie când avea deja una, care-i oferea tot ce avea nevoie... pe ceilalți copii și pe elefanți. Da, elefanții. Înainte de a fi adus în acest oraș îndepărtat, vorbea cu ei tot timpul, o simfonie de gânduri, cunoștințe, dragoste, culori și multe alte lucruri, pe care nu învățase încă să le interpreteze. Într-o bună zi avea să se întoarcă la Otan, elefantul învățător, pentru a descifra înțelesul ascuns al reîncarnării sale ca *Suflet Portocaliu*.

— Hei, te-ai trezit. Mâncarea e gata, spuse Bart, revenind. Zâmbi, arătându-și dinții gălbejiți.

Rakash dădu din cap și-l urmă prin coridor până-n bucătărie. I se păru ciudat că existau atât de multe odăi închise, în locul unei zone deschise pentru toată lumea. Își

aminti colibele și spațiile comune pe care le foloseau cu toții în sat și biblioteca pe care o vizitase doar o singură dată. Nu-și amintea prea multe despre cărțile rânduite pe nenumăratele rafturi.

Se așezară la masa din bucătărie, unul în fața celuilalt, pregătiți pentru ritualul cinei: Rakash alegea mici bucăți de măr, pere și boabe de struguri, semințe de dovleac, un pic de brânză gălbuie, tare, și pește. Și doar o felie de pâine unsă cu unt. Bart înfuleca de zor carne afumată și bea vinul roșu. La început, băiatul fusese încurajat să guste carne, alta decât cea de pește, cu care era obișnuit, însă câteva ore mai târziu corpul său se răzvrătise, simțind ceva ce stomacul său nu era obișnuit să digere. Încercase din nou, câteva săptămâni mai târziu, dar retrăise aceleași simptome și, de atunci, n-o mai făcuse niciodată.

Bart, eruditul principal din Laeta, gazda și cel care-l primise în grija lui, luase act de comportamentul și dieta lui, ferindu-se să mai insiste cu feluri de mâncare menite să-l îmbolnăvească și să-l facă să sufere mai mult de două zile la rând. De fapt, în felul acesta îi și alcătuise programul sesiunilor, pentru restul celorlalte zile: suficient timp necesar lui Rakash pentru a se odihni și a-și aduce aminte despre viața sa în junglă.

Mâncară în tăcere pentru o vreme, băiatul rontăind semințele cu reală plăcere. Să simtă textura și gustul fiecăreia fusese parte integrantă din pregătirea sa inițială, încă din momentul în care devenise conștient de mediul înconjurător din satul din junglă, de frații și surorile sale.

„Ține-o pe limbă, ca să-i simți textura. Fiecare sămânță sau frunză are propria textură și funcțiune", murmurau vocile din jurul lui, sfătuindu-l, pe când se afla încă în sat. Își mai putea aminti doar sunete și gânduri confuze; fețele și numele familiei sale anterioare îl ocoleau în continuare.

Bart își duse palma stângă la barbă, înlăturând firimiturile de pâine care-i atârnau în jurul gurii.

— Rakash, cum este mâncarea? întrebă, conștient cât de mult îi plăceau băiatului semințele și brânza. După doi ani de observație atentă, ajunsese să știe că micul sătean nu va fi atent la nimic altceva decât la mâncarea sa. Însă acum dorea să-i pună o întrebare urgentă și trebuia să-i capteze atenția asupra a ce urma să-i spună.

— Îhhmm, dădu din cap tânărul, cu plăcere.

Băiatul își simți maestrul luptându-se să rămână calm, în ciuda neliniștii care creştea în el, din motive pe care Rakash nu le înțelegea. Observase, de asemenea, că dacă maestrul vorbea rar, era semn că avea ceva important de împărtășit.

— A trecut ceva vreme de când Comitetul te-a lăsat în grija mea, pentru a descifra nemaipomenita comoară care zace în interiorul tău.

Micul sătean se opri din mestecat și ochii săi portocalii se fixară pe Bart cu toată atenția.

— Poate că găsești sesiunile noastre de meditație plictisitoare și obositoare, dar, crede-mă, îmi sunt necesare să înțeleg cum gândește comunitatea ta, astfel că tu devii o punte de legătură între noi.

Rakash se gândi o clipă la cuvântul *punte*, în timp ce-și aminti de satul situat la sud de podețul de peste râul unde turma de elefanți obișnuia să se scalde zilnic. Din nou, sunetele începură să revină la viață în interiorul său, strigătele de bucurie și apa împroșcată, ciripitul păsărilor de pe maluri și bătaia ciocănelelor de lemn ce anunțau că e gata masa.

— Trebuie să le arăt ceva rezultate, altfel s-ar putea să te ia de lângă mine...

Bărbatul se opri, jucând pe degete cana goală. În realitate, nu avea habar ce i-ar fi putut face Comisia dacă n-ar fi reușit să demonstreze puterile lui Rakash, pe care le așteptau cu toții. Ar fi putut crede că aleseseră săteanul greșit, unul *comun*.

— Trebuie să le demonstrăm că ai această putere în tine, continuă Bart, pe un ton aproape disperat.

— De ce tot continui să repeți că am putere? Ce este *puterea*? întrebă băiatul, băgând în gură o bucată de fruct.

— Puterea nu e o chestie fizică, pe care s-o poți atinge, replică Bart, mai calm. O ai aici sau aici – își atinse pieptul și capul. Este ceva special... să poți simți cu inima sau cu mintea și să poți influența oamenii din jurul tău, să răspândești dragoste celor care nu au, să schimbi gândurile disperate în speranță. Ai văzut prin oraș că nu toată lumea e fericită. Mulți dintre cei ce râd și par că se distrează, au impresia că sunt fericiți. Dorim să-i ajutăm și pe ei.

Cu coatele înfipte până în mijlocul mesei, Bart îl fixă pe Rakash în ochii săi portocalii.

— Cred că... de fapt, sunt convins că semnul de pe obrazul tău te face foarte special... Cred asta din toată inima mea, cu toată tăria mea. Instinctul îmi spune că foarte curând îți vei aminti mai multe despre satul tău și despre învățăturile tale. Trebuie să continuăm meditația. Orice detaliu pe care-l pot adăuga raportului meu, înainte să apar în fața Comitetului, este important. Ei se așteaptă la rezultate. Nu mai vor scuze. Întâlnirea e peste patru zile... foarte curând.

Uşor, Bart frecă focarul durerii din gamba dreaptă a piciorului, mai scurt din naștere, apoi își turnă iar vin. Odată, din curiozitate, Rakash ceruse să guste lichidul, dar îl scuipase imediat.

— Acum vrei să te joci? îl întrebă Rakash, terminând de mâncat. Dorea să facă ceva mai amuzant decât să zacă întins pe patul tare, de lemn.

Bart era pe punctul de a-i răspunde, când ușa bucătăriei se deschise și, încet, capul ascuțit al lui Nayan se ivi în cadrul ei. Un experiment de-a dreptul sinistru al părinților săi nebuni, pe când avea doar doi ani, îl transformase într-o ciudățenie. Îi legaseră capul de un cadru triunghiular, forțând oasele craniului să crească potrivit acelei forme. Un experiment macabru, care îi trimisese părinții la închisoare, iar pe el la orfelinat.

— Iată, spuse maestrul, arătând spre Nayan, tânărul său discipol. Iată partenerul tău de joacă, unul mult mai bun decât mine.

Băieții se înțelegeau de minune. Diferența de zece ani dintre ei nu conta deloc.

— Ați terminat meditația? Sper să nu vă deranjez, spuse noul venit.

— Nu-ți face griji, am terminat chiar și de mâncat și flăcăul de-aici are chef de joacă!

— Aduc proviziile înăuntru şi pe urmă îl iau la râu, să privim păsările și pe ceilalți copii cum se bălăcesc.

— Minunat. Vă rog să nu stați prea târziu, se întunecă peste trei ore, îi povătui învățătorul.

— Am înțeles, replică băiatul, bucuros că va petrece ceva timp cu Rakash. Doar un pic de mișcare, să-și dezmorțească picioarele, apoi ne întoarcem.

— Ai găsit tot ce era pe listă? îl întrebă Bart, cu gândul la ustensilele pentru scris.

— Desigur, inclusiv hârtie și cerneală. Am găsit un pachet lângă ușă, cred că poștașul s-a grăbit prea tare și n-a mai intrat. Îl las în bibliotecă.

— Mulțumesc, îl voi deschide după ce plecați voi. Sunt cărțile pe care le așteptam.

Rakash își ajută prietenul mai în vârstă să aducă bagajele, nerăbdător să plece mai repede la râu. În bucătărie, strânse masa și puse pâinea și celelalte alimente pe raftul din mijloc, legumele, fructele, toată carnea și peștele în cămara răcoroasă, câteva trepte mai jos, iar făina și orezul le plasă pe ultimul raft.

După ce terminară, Bart îi conduse până la intrare și le ținu ușa deschisă. Privi cum băieții se îndepărtau, bucurându-se de fericirea celor doi protejați ai săi. Nayan era foarte înalt pentru cei șaisprezece ani ai săi, subțirel, dar bine făcut, având doar un puf de păr blond pe vârful ca-

pului său ciudat. Rakash mai avea mult până să se dezvolte complet și să crească.

Bart nădăjduia ca Nayan să fie în stare să scoată la iveală cunoștințe valoroase de la micul sătean. Îl putea aborda cu totul altfel, nu așa de rigid cum o făcea el, prin felul său de a se comporta cu oamenii.

Înainte de a închide ușa, realiză că putea auzi muzica ce răzbătea dinspre districtul apropiat. Petrecerile începuseră. Laeta, orașul unde locuia, era pregătit pentru o altă zi de petrecere sălbatică.

* * *

— O luăm pe scurtătură, spuse Nayan.

Traversară strada și se strecurară pe o alee dintre casele cu structuri lemnoase, de trei etaje, atât de strâmtă încât numai niște copii se puteau furișa pe-acolo. Aleea se înclina ușor, arătând mai degrabă ca un canal pentru scurgerea apei spre stația de filtrare, care se revărsa, de acolo, curățată, peste câmpurile de irigație. Existase o vreme când canalele fuseseră atât de murdare de la gunoaiele aruncate de locuitori, încât străzile deveniseră de nefolosit, forțând lumea să stea în case aproape o săptămână, până când Comitetul și departamentul de salubritate curățaseră totul, decretând noi reguli. Korobat, orașul care le furnizase tehnologia de decapare, îi ajutase și la strângerea mizeriei, pentru că groapa de gunoi locală nu mai făcea față la arderea deșeurilor. Se contaminase chiar și sursa principală de apă, așa că fuseseră nevoiți s-o purifice de două ori, înainte să permită consumul.

Băieții străbătură alte trei străzi, folosindu-se de aleile strâmte, și ajunseră pe câmpul deschis care mărginea râul. În dreapta se vedea pădurea de pini. În spatele copacilor, turbinele de vânt își mișcau leneșe palele, în vânticelul care de-abia adia în după-amiaza târzie. Cea mai mare parte a zonei aride a orașului, în afara hotarelor existente, era utilizată pentru a genera energia electrică atât de necesară vieții de noapte. Pe celălalt mal se aglomerau clădiri de trei, patru etaje, găzduind lounge-uri particulare, saloane de tatuat, hoteluri și restaurante care, noaptea, se transformau în locuri decadente, cu consum masiv de droguri, sex și băutură în exces. Laeta, Orașul Plăcerilor, trăia la nivelul reputației sale, un loc unde orice fel de fantezie putea fi satisfăcută.

De când începuse parteneriatul cu orașul Korobat, Laeta îmbunătățise simțitor nivelul de trai al cetățenilor săi, folosindu-se de electricitate și tehnologie. Orașul mizer, cu străzi pe care era periculos să umbli după lăsarea întunericului, devenise un loc curat și sigur, atrăgând în fiecare an din ce în ce mai mulți turiști.

— Hai să fugim, strigă Rakash.

O luară la goană până pe malul nisipos al râului.

Rakash păși pe nisip și inspiră adânc aerul fierbinte. Privi îndelung la ceea ce localnicii numeau râu, un canal de trei kilometri lungime, douăzeci de metri lățime și cu o adâncime nu mai mare de un metru și jumătate. Tăia orașul în două și se alimenta din râul adevărat, lat și furios, ce curgea în paralel cu urbea, undeva la vest. Îi plăcea să privească puterea brută a apei tumultuoase trecând

nemiloasă, croindu-și drum prin sol, îi admira fermitatea și asemănarea cu râul din obștea pierdută a junglei.

Malul artificial la care ajunseseră era menit să întregească justificarea poftelor din Districtul Plăcerilor, de pe cealaltă parte a canalului.

Doar recent, după ce împlinise șase ani, Rakash aflase despre structura de conducere a orașului și despre regulile cărora cetățenii trebuiau să li se supună. Comitetul depusese mult efort în proiectarea malurilor: acces facil, nisip importat, dale netede din piatră și chiar o serie de cascade miniaturale.

Cele două poduri de la capetele canalului aveau partea lor de atracție, dar cel de pe plajă era preferatul lui, pentru singurul motiv că se putea sprijini de balustradă ca să urmărească ore în șir mișcarea hipnotică a trupurilor, înăuntrul și în afara apei. Rareori, se ducea în aval, la capătul canalului, care-i oferea priveliștea clădirii de două etaje, acoperită cu cărămidă, a sistemului de filtrare, absorbind apa și revărsând-o înapoi în oraș, pentru consum.

Plaja era mai puțin populată decât de obicei. Mai mulți adulți și adolescenți decât părinți cu copii. Soarele apunea, dar încă se simțea o zăpușeală umedă, vreme perfectă pentru a profita de apă.

Nayan se descălță de sandale, dezbrăcă tricoul albastru și se întinse pe nisip. Rakash îl imită, fără să se lase rugat. Îi plăcea să-și îngroape degetele de la picioare în nisipul fierbinte, care, pentru el, reprezenta un organism viu, în plină dezvoltare, transformare și adaptare la mediul în-

conjurător; miliarde de particule ce formau o entitate, istorisindu-i, șoptit, o poveste ce nu putea fi încă tălmăcită. Cu multă vreme în urmă, în junglă, legătura sa cu cealaltă familie – copiii, elefanții și alte animale – fusese puternică. Aici, în Laeta, putea ieși doar ocazional, să simtă nisipul, să audă păsările, să vadă copacii. Petrecea prea mult timp înăuntru, pretinzând că meditează.

— Cum a fost sesiunea de azi? Ceva nou? îl întrebă Nayan.

— Nicio diferență față de acum două zile. Nu știu dacă am acea chestie pe care o caută Bart: puterea.

Rakash luă un pumn de nisip și-l frecă de picior. Aspru, dar înviorător. Râul din junglă era brăzdat de noroi și pietre. Ar fi frumos dacă ar lua niște nisip cu el la întoarcere. Prietenilor lui le-ar plăcea.

— Nu-ți face griji, o s-o ai, îl asigură Nayan, privind spre un grup din dreapta lor.

Două cupluri, în jur de treizeci de ani, stăteau întinse pe prosoape. Femeile nu purtau sutiene. Zona era considerată publică, așa că nu era permisă nuditatea completă.

„Cu siguranță sunt turiști care se pregătesc pentru petrecerile de noapte", gândi Nayan.

Câteva sticle erau împrăștiate în jurul lor. Vorbeau din ce în ce mai tare, în timp ce bărbații se luau la trântă cu femeile, ca într-o întrecere de forță și agilitate. Erau, însă, prea beți pentru a-și controla mișcările, așa că nu făceau altceva decât să atragă râsetele privitorilor.

— Ce crezi că-ți lipsește ca să ajungi unde vrea maestrul?

— Nu știu. Poate că n-am trăit niciodată acea stare, așa că nu o pot recunoaște. Rakash găsi o scoică și începu să sape cu ea o groapă mică în nisip. În junglă am petrecut mult timp cu învățătorul meu, Otan.

— Am mai vorbit despre asta; ai avut o legătură cu elefantul. Ai mereu nevoie de el ca să dai drumul la simțul acela profund?

— Cred că da. Am vorbit odată cu niște copii mai mari, care erau mai avansați în studiu. Au reușit să intre în *starea de beatitudine*. Dar aveau nevoie ca învățătorul lor să le deschidă ușa spre următorul nivel, pentru o meditație mai adâncă. Petreceau cu mintea mai mult timp în acel spațiu din interiorul lor, până erau gata să meargă mai departe, depănă Rakash câteva amintiri din viața lui din sat.

Femeile săriseră în apă și se stropeau una pe alta, făcând gesturi obscene bărbaților, prea amețiți ca să li se alăture. Apa le ajungea până la talie, astfel că oricine se putea delecta cu imaginea busturilor lor. Amândouă erau înalte. Una avea părul alb, cealaltă roșu și era musculoasă. Pe spatele primeia era tatuat, cu galben și verde, un cap de elefant, cu ochi pătrunzători.

— Uau! exclamă tare Rakash. Ce e asta? se-ntoarse el spre Nayan, cerșind o explicație.

— Acela e un tatuaj, la fel ca triunghiul tău portocaliu, numai că ea nu s-a născut cu el. Cineva i l-a imprimat pe spate. Foarte dureros și nesănătos, dacă mă întrebi pe mine, concluzionă adolescentul, încercând să-i atragă din nou atenția asupra subiectului legat de *Sufletul Portocaliu*. Asta credea maestrul că însemna simbolul de pe obrazul lui Rakash, un *Suflet Portocaliu*.

Dar femeia observă reacția puștiului și-l chemă să i se alăture în apă. Nayan încercase să evite orice interacțiune cu străinii, cu atât mai mult una care să-l implice pe băiat.

Un grup de cinci tineri, de pe malul opus, în costume de baie, se simțiră încurajați de invitația femeii și prinseră ocazia favorabilă, cu toate că aceasta îi fusese adresată lui Rakash. Crezură că femeia e o țintă ușoară, în timp ce bărbații dormitau pe plajă, așa că săriră în apă.

Amândouă auziră plescăitul din spatele lor și se întoarseră brusc. Nayan și Rakash observară al doilea tatuaj, un cap de tigru în culori tari, portocaliu cu negru. Privirea tigrului era la fel de intensă ca a elefantului de pe spatele primei femei.

Tinerii se apropiară, cu intenția fățișă de a flirta cu ele. Nayan le văzu expresiile pofticioase de pe fețe, în încercarea lor de a-și forța norocul.

Cele două femei se întoarseră deodată cu spatele la ei, dar nu pentru a fugi. Stătură nemișcate, nu mai mult de zece secunde și tinerii se opriră, parcă paralizați, holbându-se la spatele lor. Avură suficient timp să iasă din apă, să-și îmbrace tricourile și să-și trezească partenerii. Cu adolescenții încă încremeniți, își luară bagajele, trecură podul și dispărură cu rapiditate după colțul clădirilor din Districtul Plăcerilor.

Nayan nu mai văzuse niciodată așa ceva. Oare elefantul și tigrul îi hipnotizaseră pe tinerii nerușinați? Lumea adunată pe maluri admirase scena, la început, cu cele două trupuri minunate ale femeilor, pe jumătate goale, apoi totul devenise uluitor. Tinerii începură să se dezme-

ticească, nedumeriți. Păreau să nu priceapă ce căutau acolo.

Nayan nu mai aștepta.

— Hai să mergem, spuse.

— Vreau să văd păsările, replică Rakash.

Nu înțelesese cele întâmplate și nu înțelegea de ce-l zorește prietenul său.

— Data viitoare, Rakash. Te rog! Mi-am amintit că Bart mi-a cerut să transcriu câteva texte până la întâlnirea cu Comitetul, de săptămâna viitoare. Și sunt o grămadă de documente.

Nu-i plăcea să-l mintă pe băiat, dar nicio altă scuză n-ar fi rezistat în fața minții ascuțite a acestuia. Nayan tocmai fusese martor la două întâmplări uluitoare, în doar câteva minute: cerneala hipnotică și dorința străinei de a stabili o legătură cu copilul necunoscut. În vreme ce primul incident doar îl nedumerea, al doilea îl îngrijora de-a dreptul. Maestrul îi spusese mereu să fie vigilent și astăzi se întâmplase.

Se grăbiră înapoi, pe același drum, și ajunseră cu bine acasă.

* * *

Nayan îl găsi pe Bart în bibliotecă, răsfoind cărțile primite, ce completau raftul plin de volume despre viața și obiceiurile sătenilor și ale elefanților din junglă. Maestrul dorea să citească orice găsea despre aceste subiecte și să le compare cu propriile experiențe trăite în ultimii doi ani alături de Rakash.

Separarea ficțiunii de realitate și aflarea adevărului despre comunitatea misterioasă din junglă, spera el, aveau să-l ajute să-și prezinte cazul în fața Comitetului. Cărțile abia achiziționate veneau de la o librărie locală și erau legate în piele. Păreau a fi destul de vechi.

— Hei, Nayan, ia loc, îl invită maestrul. Să-ți arăt ceva interesant... oh, Rakash unde e?

— L-am trimis sus, să se pregătească de culcare. Am și eu ceva uimitor să vă spun.

Nayan ignoră fotoliul de piele neagră indicat de maestru. Se lăsă în genunchi în fața măsuței de cafea pe care se găsea o carte deschisă.

— Privește aceste imagini, arătă cărturarul câteva desene colorate.

Două dintre ele reprezentau copacii de *mutsavi*, în diferite nuanțe de albastru și violet. Celelalte erau desenele unor rădăcini dintr-o zonă aridă, o îngrămădire de stânci și o cascadă.

— Ce-s astea? se interesă Nayan.

— Presupun că-s locurile unde s-au născut sau au luat naștere sătenii.

— Au luat naștere?... Vreți să spuneți că s-au născut din copaci sau din cascadă?

— De necrezut, așa-i? replică Bart. Nu știu încă dacă e adevărat, dar e prima oară când dau peste informațiile astea. Se spune că aparțin lui Stefano Magusti, dar, cumva, nu apar în niciuna din cărțile despre săteni. Nu există nicio indicație despre cum a adunat Magusti aceste date și... uite-aici, cartea e publicată după moartea lui.

Lui Nayan îi plăcea să-și asculte maestrul povestind despre cărți și înflăcărându-se, căci asta îl făcea să uite de durerea din picior și de dezamăgirea că nu reușise încă să extragă din memoria lui Rakash informația despre cum ar fi putut o persoană să atingă *starea de beatitudine*. Comitetul se baza pe transformarea acesteia în profit.

— Dacă vreți, pot să scriu editorului – dacă mai e încă pe piață – să văd dacă mai are ceva notițe sau chiar materiale nepublicate, se oferi Nayan.

— Bună idee. Doar să nu te arăți prea doritor. Spune-i că vrei să știi dacă au publicat și altceva despre subiect. Rakash e singura noastră sursă care poate confirma informațiile din toate cărțile pe care le-am citit până acum. Din păcate, nu ne-a fost de prea mare ajutor.

— Ce ați mai găsit? insistă Nayan, așezându-se pe scaunul din fața maestrului.

— Această carte e o adevărată comoară, începu Bart.

Nayan își lipi palmele, cu ochii larg deschiși, cu bustul sprijinit de masă, gata să absoarbă noile cunoștințe.

— Prezintă importanța semnelor de naștere ale sătenilor și legătura lor cu elefanții. Se pare că Magusti voit nu a publicat anumite informații importante.

— Ar putea fi dovada pentru Comitet. Vor crede cu siguranță un text publicat înainte de nașterea mea, spuse Nayan, convins că Bart găsise proba lipsă cu care să convingă guvernul din Laeta că Rakash era într-adevăr un *Suflet Portocaliu* în stare să declanșeze înalta *stare de beatitudine*.

— Apreciez entuziasmul tău, dar nu merge așa, replică Bart. Comitetul își va da seama de asemănările dintre cele

scrise în cartea asta și cum arată Rakash, chiar și comportamentul lui, dar nimic mai mult. Trebuie să trezim în băiat starea prin care vorbește cu instructorul lui, elefantul. Ar fi o piatră de hotar. Propun să-i arătăm lui Rakash aceste imagini. Poate recunoaște vreunul din locuri.

Bart închise cartea și se lasă pe spate în fotoliu. Își luă cana cu ceaiul răcit și privi pe geam, la cerul roșiatic de deasupra acoperișului vecin.

Încă o zi fără prea multe realizări. Studiul asupra lui Rakash era incomplet și peste numai patru zile avea loc ședința lunară, unde urma să-și prezinte descoperirile în fața a șase membri ai Comitetului. Sorbi din ceai până când bezna cuprinse acoperișul. Nayan, lângă el, era neliniștit, dorind să împărtășească noutățile, dar Bart voia să fie lăsat, deocamdată, singur.

— Du-te să-ți iei ceva de mâncare, apoi îmi povestești, îi sugeră învățatul discipolului său.

Nayan înclină din cap și porni spre bucătărie.

Rămas singur, cu cana golită lipită de buze, Bart trecu cu privirea peste pereții îmbrăcați cu multe hărți și etajere cu cărți. Interesul său acut pentru învățarea de lucruri noi, încă de la vârsta de nouă ani, se putea vedea după cum își aranjase volumele pe rafturi, în ordine cronologică. O etalare a trei sferturi din viața sa; succese și eșecuri de care, în general, era mândru.

Se ferise să-și întemeieze o familie. Constantele responsabilități de a procura toate cele necesare unui cămin ar fi fost o povară în plus pentru el, considerând efortul și concentrația pe care trebuia s-o aloce muncii. Nici as-

pectul său exterior nu atrăsese atenția vreunei femei, în scopul căsătoriei. Avea un nas plat, care de-abia se observa din profil, țeasta turtită înspre înăuntru, de parcă o forță invizibilă lucrase asupra corpului său înainte de naștere. Urechi mici și eczema din stânga capului, care nu dăduse voie părului să crească, forțându-l să se tundă în fiecare săptămână sau să poarte glugă.

Mersul neuniform completa lista „calităților" ce-l împiedicaseră să fie dorit de o femeie care să-i poarte copilul și să declare cu mândrie că era soția Cărturarului Investit al orașului. Bart își strânse buzele, scoțând un mic fluierat, gândindu-se la *Cel care Creează Totul*, o ființă eterică în care nu credea nimeni, dar care nu-l lăsase neputincios în această lume. *El* îi dăduse o minte ascuțită, piele groasă ca să suporte orice limbaj sarcastic și răbdare suficient de multă, cât s-o vândă cu găleata.

Frați nu avea, muriseră înainte să împlinească vârsta de cinci ani, părinții nu-i explicaseră niciodată din ce cauze. Bart supraviețuise, împotriva sorții, purtându-și prin viață diformitățile, fără nicio jenă. Prea bătrâni și obosiți să mai aibă alți copii, părinții îi acordaseră întreaga lor atenție.

Școala fusese o plăcere pentru el și, când venise timpul, tatăl său, proprietarul unei firme mijlocii de construcții, nu ezitase să plătească exorbitanta taxă de înscriere la cea mai prestigioasă Academie de Studii din Korobat. Nimeni din Laeta nu fusese vreodată la vreo școală de dincolo de limitele hotarului. Acest lucru fusese mai mult decât suficient pentru ca cei din Comitet să înceapă să se intereseze de el. De fapt, exista doar o mână de învățați

în oraș, absolvenții Academiei rămăseseră în Korobat, angajați la diferite firme care se ocupau cu dezvoltarea de noi tehnologii.

Nayan reveni, aducând o farfurie întreagă de legume, orez și pește afumat. Încerca să se ferească de carnea roșie, să-și purifice trupul pe cât putea, pregătindu-se pentru succesul realizării lui Rakash. Adolescentul nu avea orgolii și nu se sfia să urmeze obiceiurile mai tânărului său prieten. Nayan știa că putea învăța multe de la el.

Se așeză în fotoliu și, cu gura plină, începu să vorbească despre cele întâmplate la râu. Bart îl opri.

— Termină de mâncat, nu înghiți pe nemestecate, savurează hrana, avem suficient timp la dispoziție.

După cinci minute de înfulecat era gata. Reluă povestirea de la început, explicând cu detalii amănunțite tot ce observase.

CAPITOLUL 2

Cei care înțeleg sunetul vibrației învelișului fizic,
își deschid ochiul interior.
Din cartea ***Noi suntem unul*** – Capitolul 2

Pachidermul ședea tolănit, sprijinit de trunchiul gros al palmierului, într-o poiană de la marginea junglei. Pântecul lui voluminos, acoperit de o crustă tare de noroi crăpat, se odihnea pe iarba îngălbenită, culcată la pământ. Picioarele din față, îndoite, îi susțineau trompa, încolăcită ca un ciudat șarpe fără culoare. Zbârciturile adânci ale pielii erau un bun acoperământ pentru ochii săi închiși. Fildeșii aveau câteva urme de lovituri și zgârieturi; cel stâng era mai scurt și avea capătul mai rotunjit. În apropiere, copiii țipau fericiți, dar Bagham nu-i lua în seamă, urechile nu i se mișcau la sunetele vocilor lor. Firele de păr rare, decolorate, de pe cap, i se legănau în briza ușoară care pătrundea prin deschizătura boltei formată de palmier și de copacii de acacia.

Pe partea vizibilă a corpului se vedeau multiple semne circulare, urme de mâini micuțe și striații mărunte. Albastre și violete. Acoperindu-l neuniform, erau adunate în partea de sus a picioarelor din spate, spre spinarea lui rotundă. Ciudate pete de culoare şi bucurie, pe pielea mată, încreștită. Păreau a face parte din trupul lui, nu vopsite, ca niște semne din naștere, neobișnuite. Suprafața lor era încreștită, ca și zona dimprejur. Alte zgârieturi, roșii și negricioase, apăreau pe urechi și picioare, marcând obișnuitele lupte în care un elefant de dimensiunea și vârsta lui fusese implicat.

Era obosit, după noaptea petrecută în aerul rece al deșertului de la marginea junglei. Răcoarea umedă îi trimitea frisoane prin picioare. Nu era sigur de ce instinctul îl adusese din nou în acest loc, departe de siguranța tufișurilor. Totul era mort aici, fără iarbă și animale, doar copacul uscat ca un schelet, care se afla la discreția căldurii zilei și a frigului nopții. Bagham dorise să stea cu turma, dar vibrația *chemării* copilului nenăscut care ar fi devenit învățăcelul lui, împărtășind cunoștințele de la strămoșii lui, fusese mult prea puternică să o ignore. Trebuia să o urmeze și să aștepte ca lucrurile să se dezvăluie așa cum fuseseră scrise în urmă cu mii de ani, fără încuviințarea nimănui. El nu era înzestrat să știe cât timp trecuse de când simțise *chemarea;* însă la fiecare răsărit de lună – așa numeau copiii cercul strălucitor văzut în timpul nopții pe cer – era din nou afară, în locul acela pustiu, contemplând lemnul răsucit care ieșea din pământul gol, ca un deget scheletic îndoit, crăpat în câteva locuri, îndreptându-se

spre același punct central unde crengile se ridicau drept în sus, la de trei ori înălțimea lui. Era singura structură prezentă în zona părăsită din afara junglei, un loc fără viață și nepotrivit. Arăta prea fragil ca să se frece de el pentru a opri mâncărimea care-l deranja la urechea stângă. Îi era teamă că, atingându-l, se va rupe cu un zgomot infernal, în liniștea nopții, atrăgând o nedorită atenție asupra lui.

Sperase în *chemarea* care să-l reinstituie ca instructor, de îndată ce auzise *Copacii Vieții* înflorind. Ultimul său învățăcel, Maresh, tranzitase cu eleganță, cu un ciclu în urmă, la *Cel care Creează Totul*, făcându-l pe Bagham mândru de realizările lui și, în același timp, disponibil să instruiască un alt nou-născut. Elefantul avea câțiva frați și surori, ce treceau și ei prin aceleași neliniști, așteptând *chemarea*, dar niciunul nu ieșise din junglă. Vibrațiile puternice venite din partea *Copacilor* îi adunase pe cei câțiva elefanți selectați, la ore diferite, să se obișnuiască mai bine cu durerea care avea să crească în intensitate, odată cu puterea *chemării*. Senzația lui Bagham fusese diferită, de data asta. El voise să fie acolo, la *Copaci*, unde mai așteptase și alte dăți înaintea sosirii următorului învățăcel. Pe cine va instrui de data aceasta?

Altan, masculul conducător, presupuse că pomul uscat era una din cele patru locații din afara satului, portalul special prin care se năștea *Sufletele Portocalii*. Să fie el cel norocos să instruiască un astfel de suflet desăvârșit? Spera ca ramurile miraculoase, fără viață și groase, ce izvorau parcă din țărâna aridă, să reînvie, să îmbobocească și să

facă semințe suficient de puternice încât să poate aduce un nou-născut sănătos.

Auzi pași foșnind în direcția lui. Își mișcă ușor urechea, încercând să recunoască al cui era mersul. Numai Danish ar fi venit să-l caute, să-i aducă apă.

— Hei, Bagham, îl salută băiatul, cu voce joasă, nefiind sigur dacă elefantul dormea adânc sau doar lenevea.

Danish puse jos castronul de lemn plin cu apă. Vărsase un pic pe drum, dar rămăsese destulă pentru a-și răcori prietenul înainte de a merge la râu să-l spele. Își suflecă pantalonii cenușii, își încrucișă picioarele și se trânti pe jos, așteptând un semn pentru a putea vorbi din nou.

Bagham îl plăcea pe Danish. Nu era învățăcelul lui, ci doar îl ajuta temporar. Îi amintea de Danisha, prima lui alocare, cu multe, multe cicluri înainte. Fata fusese înaltă, subțire, cu un semn violet ondulat pe obraji, capul ras și, mai presus de orice, un bun învățăcel. Desigur, Danish era un *Comun*, nu un *Scriitor*, neavând niciun semn pe obraji; în schimb, mâinile îi erau albastre, indicând apartenența la casta lui, însă asemănarea celor doi era destul de puternică.

Când Bagham atinsese vârsta pentru a primi chemarea, fusese nervos și îngrijorat. Vârstnicii îl învățaseră suficient încât așteptările să le fie împlinite. Când Danisha îl *chemase*, aflată încă în păstaia ei, surpriza copleșitoare fusese urmată de o durere atât de intensă încât genunchiul din față i se înmuiase, mai să cadă. Ceilalți elefanți din jurul lui se grăbiseră să-l împingă cu capul, ținându-l în echilibru, pe picioare. Primise și un gând-intenție estom-

pat din partea celei care urma să-i devină însoțitoare, din casta *Scriitorilor*.

Bagham își mișcă urechile zdrențuite și deschise toropit ochii, să-l vadă pe Danish.

— Aici ești, gândul-intenție ajunse la băiat.

Danish ședea cu spatele drept, cu mâinile sale albastre în poală, cu palmele în sus, poziție de meditație impusă copiilor încă din momentul în care erau în stare să meargă.

— Nu mi-ai cerut azi-noapte să vin cu tine. Am fost îngrijorat când nu te-ai întors cu turma, pentru masa de dimineață.

Danish nu era mâhnit, doar formula un enunț. Nefiind tovarășul lui, băiatul nu trebuia să-i arate afecțiune sau supărare, nici prin tonul vocii, nici prin limbajul trupului.

— Chemarea a venit dintr-odată și am simțit că trebuie să plec fără să trezesc pe nimeni. Paznicii m-au lăsat să ies în liniște.

Bagham își întinse picioarele din față, pregătit să se ridice și să urmeze băiatul înapoi în sat. Briza îl înviorase, lăsând soarele să pătrundă prin bolta crengilor, mângâind pielea elefantului. Îi plăcea căldura și se opri, pe jumătate ridicat. Simți durerea pe piciorul drept din spate, în locul unde aștepta să apară noul semn de naștere. Încă nu știa ce putea fi, un *scriitor*, un *constructor*, un *artist*, un *comun*, o ea sau un el. De data asta, durerea era mai confuză, mai adâncă, nu o manifestație pe care s-o aștepte.

— Am uitat să duc înapoi celălalt castron de apă. L-am lăsat undeva lângă rădăcini, trimise Bargham un gând-intenție spre Danish.

— Nu-ți face griji, le luăm pe toate după baie. Așa, tot mai simți nevoia să uzi copacul pietrificat?

Danish se ridicase deja. Luă castronul, cu dorința de a arunca apa pe spinarea lui Bagham.

— Las-o. Am s-o beau, mi-e sete. Stând în picioare, își folosi trompa pentru a sorbi apa; o goli, apoi, în gură. Nu l-aș numi pietrificat, simt un puls slab acolo, undeva; totuși, pare fără sens să încerc să readuc la viață ceva atât de aproape de moarte.

Odată cu *chemarea* care-l adusese în acel loc, elefantul simțise nevoia arzândă să aducă apă la marginea junglei, unde rămășițele copacului izvorau din pământ ca o sculptură bizară. De fiecare dată când uda cu grijă zona din apropierea rădăcinilor, se aștepta să vadă o schimbare imediată, dar era dezamăgit de crăpăturile care absorbeau imediat apa, cu sete. Trecuse ceva timp, o fracțiune de ciclu – Danish îi clarificase asta –, de când uda locul, fără rezultate vizibile.

— Ai să primești în curând un răspuns, zise băiatul, cu încredere. E timpul să ai tovarășul tău. Nu mă pot gândi la niciun alt motiv pentru care ai fost chemat afară din junglă.

Săltă castronul, gata să plece înapoi.

— Nikor ne-a spus azi-dimineață că și-a *simțit* și el învățăcelul. E o fată. Era așa de bucuros. Ultimii lui doi tovarăși au fost băieți. Nu că n-ar fi fost atașat de ei, dar și-a amintit de Herera, prima lui însărcinare, care fusese o fată plăcută și-i oferise o experiență minunată ca instructor. Mugurii au culori ușoare și atrăgătoare, atâr-

nând pe ramuri. Dacă petreci suficient timp sub copaci, vei observa și tu energia lor, îl puse Danish la curent.

Bagham mergea alături de băiat, dar se opri din ascultarea sporovăielii gândurilor lui. Nikor era un elefant tânăr, având doar un membru violet și două albastre, marcând numărul copiilor pe care îi dăscălise până acum, în castele de care aparținea. În cazul său, toți fuseseră *comuni*. Experiența elefanților cu copiii era la fel de importantă precum învățătura venită din partea *Celui Care Creează Totul*. Era legătura adâncă între oameni și bestii, cea care ținea comunitatea și perpetua, de milenii, tradițiile. De-a lungul anilor, Bagham schimbase gânduri cu mulți din turma lui despre ancestrala legătură cu copiii. Adevărul este că niciunul nu-și uita vreodată primul învățăcel, relația specială cu el. Își aminteau, în schimb, numai evenimentele majore sau obiectele realizate în timpul vieții, ca pe niște picturi zugrăvite în culori vii pe hârtia de bambus, devenind opere de artă sau cărți scrise într-un limbaj mirific. Iar mintea lui încrusta în arhiva cunoașterii comunității propria viață, împreună cu a ultimilor zece discipoli.

Cel Care Creează Totul îl binecuvântase cu copii buni, învățaseră tot ce le predase, exersaseră meditația și atinseseră obiectivul castei lor, experimentând *starea de beautitudine*. În afară de doi învățăcei, toți ceilalți trecuseră cu grație la *Ființa Supremă* înainte să se transforme în vârstnici. De ajungeau vârstnici fără nicio realizare era semn că orice împlinire în această existență îi eludase. Cei doi suferiseră o mare mâhnire de la o astfel de dezamăgire și Bagham sperase că vor reveni într-o nouă reîncarnare,

pentru a încerca să trăiască o viață cu semnificație, în veneratia *Celui Care Creează Totul.*

Puterea fizică a elefantului, la fel și claritatea gândurilor sale, erau necesare în continuare, pe mai departe, în pregătirea acestor tradiții și învățăminte acumulate de turmă, cu multă vreme înaintea lui. El era destul de tânăr, avea timp să aștepte până să devină mascul conducător. Bagham se ruga zilnic la *Cel Care Creează Totul* să-i dea putere să instruiască mulți copii.

— Câte păstăi au viață de data asta? întrebă Bagham.

— Când am verificat ultima oară, erau zece, răspunse Danish. Fenuku examinează deja hrisovul, pentru a căuta nume. Doar jumătate din elefanții care așteaptă *chemarea* au simțit nou-născuții. Pentru că unele păstăi de-abia sunt dezvoltate și nu-s capabile să trimită semnale. Cazul tău e diferit. Rădăcinile pe care le uzi nu arată niciun semn de viață. Foarte ciudat, continuă Danish.

Fenuku era singurul copil *constructor* din Consiliu și răspundea de înregistrarea nașterilor, a morților și a numelor, fiind următorul pregătit să ocupe locul rămas liber din Consiliul celor cinci. Era poziția cea mai prestigioasă din consiliu. Bagham consideră că poate ar trebui să-l întrebe pe Fenuku despre lista numelor ce vor urma să fie atribuite, imediat ce va cunoaște genul companionului pe care-l aștepta.

— Dar cum pot fi următorul și să și simt *chemarea*? Rădăcinile scheletice nu înmuguresc.

Danish simți gândurile apăsate de supărarea și grija care creșteau în interiorul prietenului său.

— Asta nu pot să explic, dar am încredere în instinctele tale. Nu te-au trădat niciodată.

Continuară să meargă pe cărarea noroioasă, spre est, trecând de câteva grupuri de copii și elefanți care predau în aer liber, în mijlocul creației *Ființei Supreme*, din a cărei comunitate făceau parte. Bagham îl putea simți pe Saphron, singurul elefant-femelă născut cu mici găuri în urechea dreaptă, alături de cei patru *comuni* ai ei, doi băieți și două fete, citind din cartea *Noi Suntem Unul*, un text obligatoriu pentru toți copiii, până atingeau cele optsprezece cicluri.

Șezând pe rădăcinile groase care se iveau din pământ, fiecare copil își ținea pe genunchi propriul exemplar, încercând să memoreze capitolele indicate de instructor. Un exercițiu de testare a răbdării și devotamentului, dar, în același timp, și de dezvoltare a curiozității native.

La câțiva pași distanță, Manash testa aptitudinile învățăcelului său *scriitor*, despre cum se făcea hârtia din bambus. Se aflau doar la început, încercând deocamdată să recunoască tipurile potrivite de tulpini. Toți *scriitorii* trebuiau să treacă prin învățarea procesului de fabricație, ca apoi să prețuiască munca pe care destinul le-o hărăzise. Alte grupuri se aflau ascunse de vegetația bogată, dându-se de gol doar când elefanții torceau sau fornăiau, arătându-și mulțumirea privind nivelul de cunoaștere atins de învățăceii lor.

Bolta de ramuri de deasupra lor era plină de păsări și maimuțe care se legănau de la o creangă la alta, obișnuite cu prezența celor de sub ele. Mirosul de avocado, papaya și banane coapte umplea aerul, insuflând în Bagham un optimism atât de necesar.

De altfel, jungla avea propriile ei sunete și respirație, propria ei vibrație de energie, un organism sănătos unde fiecare celulă o susținea pe cealaltă. Nu exista competiție, doar conștientizarea locului și rolului fiecăruia, precum scria în *Carte*.

— Cum stai cu învățătura, de când nu mai ai un instructor permanent? întrebă Bagham. Îi era foame, dar plimbarea alene îi permise să rupă câteva crengi cu frunze.

— Sunt la jumătatea *Cărții*, răspunse Danish. Merge mai încet de când a dispărut Otan. Noi, toți cei patru, nu petrecem mai mult de două ore să discutăm *Cartea* și în fiecare zi studiem cu un alt instructor disponibil, unul din cei care au primit *chemarea*, dar mai au timp înainte ca învățăcelul lor să se nască. Dacă avem noroc, chiar unii din membrii consiliului ne instruiesc.

Puse castronul gol pe cap, cu fundul în sus, ca să poată mânca o banană găsită pe jos.

— E un proces dureros, înțeleg. În curând se va naște un pui. Brinka așteaptă și este la sfârșitul termenului. Nu a fost afară de trei dimineți, explică Bagham.

— Cât durează până un nou-născut devine instructor? întrebă băiatul, aruncând coaja bananei.

— Cel puțin cinci cicluri. Ca și tine, va avea nevoie de îndrumare și dragoste. Sunt așa de multe cunoștințe pe care trebuie să i le transferăm și e necesar să o facem bine, explică Bagham.

Era conștient de confuzia copilului. Puțini oameni trecuseră prin pierderea instructorului lor. De obicei, elefanții erau cei care jeleau dispariția învățăceilor deveniți adulți,

pe care iluminarea îi ocolise. Prin dispariția lui Otan, cu trei cicluri în urmă, minunata legătură fusese pe neașteptate ruptă, iar patru orfani rămăseseră pe umerii comunității.

Bagham simți nevoia să urineze și-l lăsă pe Danish să se îndepărteze și acesta merse înainte, știind că va fi ajuns din urmă.

Se apropiară în tăcere de sat. Zidul era construit din trei straturi de bambus împletit, suficient să oprească orice forță din afară, dând timp sătenilor să se pregătească pentru apărare. Băieții care erau de pază traseră de sforile groase legate de porți, lăsându-i pe Danish și Bagham să intre. Drumul se bifurca, cotind în jurul așezării, pentru a se uni din nou pe partea cealaltă.

La stânga lui Danish erau colibele în care trăiau copiii, cincisprezece în total, adăpostiți în grupuri de patru sau șase. Două dintre colibe erau desemnate nou-născuților și celor care aveau grijă de ei până la vârsta de trei cicluri. La dreapta se afla adăpostul elefanților, un loc atât de larg că se putea refugia întreaga populație feminină a turmei, în timp ce masculii puteau hălădui prin junglă până dimineața. Trunchiuri largi de copaci tăiați pe lungime și scobiți în interior conțineau apă pentru elefanți, iar sprijinite de peretele interior al gardului erau legături mari de frunze proaspete, care asigurau nevoile zilnice ale elefanților.

În mijlocul așezării, întinzându-se de-a lungul satului, se aflau sălile comune, biblioteca, încăperile pentru meditație și *atelierele* unde *constructorii* și *artiștii* lucrau la creațiile lor. În spate, grădinile produceau cea mai mare parte

a hranei și, dincolo de ea, ocrotiți de partea mai înaltă a gardului, se afla cea mai importantă avere pe care o aveau, *Copacii Vieții*. Îngroşați de miile de ani de existență, cu trunchiurile acoperite de scoarță albastră și violetă, *Copacii Vieții* reprezentau portalul prin care *Cel Care Creează Totul* dădea naștere fiicelor și fiilor *Săi*.

Danish îi făcu semn lui Bagham, înștiințându-l că mai târziu va veni după el, să meargă la râu. Plecă, apoi, pe cărarea din stânga. Trecu pe lângă câțiva prieteni care curățau colibele. Alții se ocupau de treburi gospodărești. Se va apuca și el imediat, dar înainte de asta dorea să fie singur câteva minute, să se gândească la cele spuse de elefant despre cât timp va mai trece până să aibă un instructor permanent.

Intră în coliba pe care o împărțea cu alți cinci băieți și se aruncă pe pat, un cadru de lemn pe care erau așternute câteva straturi de frunze de bambus, întrețesute. Pentru un moment, admiră cărțile frumos aranjate pe raftul suspendat, pandantivele și lucrările de artă atârnate deasupra fiecărui pat, singurele decorațiuni permise de *Carte*. Se simți lipsit de viață precum încăperea în care se afla. Răsuflă adânc și se concentră asupra unui punct, deasupra capului său, vizualizând o sferă translucidă de energie protectoare. Acum era în siguranță, cu gândurile sale.

Cinci ani par o eternitate, gândi. Otan, mi-e dor de tine, prietene. Sper să te hotărăști să vii înapoi, înainte să trec de lumea asta. Dacă te voi recunoaște, promit să-ți amintesc despre experiențele noastre împreună, cum ai făcut cu mine. Da, de data asta m-am născut un *comun*, dar știu că am fost un *artist* în cel puțin două vieți anterioare.

Articulase ultimele cuvinte abia murmurate, dar încărcate cu o emoție care-l făcu să plângă. Își șterse lacrimile cu mâneca. *Noi suntem Unul*, da, înțeleg asta. Este mantra pe care o iubim și care face parte din viața noastră de zi cu zi, din a mea, cel puțin. Otan, sunt obosit să mă amăgesc; te rog să-mi dai un semn. Am nevoie de ajutorul tău. Nu am pe nimeni în care să mă încred. Frații și surorile mele sunt cu toții docili și nu-și amintesc așa de multe ca mine.

Privi împrejur. Nicio adiere neașteptată, nicio mișcare, nicio formă de energie, niciun semn că fostul lui instructor și prieten l-ar fi auzit, și chiar dacă ar fi ascultat, nu avea nicio dovadă.

Sunt conștient că nu-l iubesc pe deplin pe *Cel Care Creează Totul*. Ceva din interiorul meu închide ușa inimii mele, ca să nu pătrundă valurile de emoții și simțămintele pentru *El*. Această opreliște ține deoparte iubirea *Lui* pentru mine. Otan, spune-mi cum să netezesc uniunea cu *Cel care Creează Totul*. Nu vreau să mă întorc la o altă existență dificilă.

Deznădăjduit, băiatul nici nu mai așteptă vreun răspuns.

Cel Care Creează Totul, iartă-mă pentru ce voi face, trebuie să-mi termin instruirea și să-mi împlinesc destinul, nu pot trăi viața de *comun*, fură ultimele lui gânduri, înainte ca scutul de energie să se dizolve.

Atinse săculețul de la gât, în care purta câteva fire de păr din coada lui Otan.

Te iubesc, prietene, oriunde-ai fi.

* * *

Danish își spălă fața cu apa din găleata de lângă ușă și se duse direct la gardul unde se aștepta să-i găsească pe ceilalți învățăcei ai lui Otan. Asman, Akello și Putri îngrijeau de plantele care întârziaseră să înflorească. Șezând spate în spate, în postura lotus, pe mijlocul cărăruii dintre straturile de roșii, varză și ardei, copiii cântau monoton. Fără zgomot, Danish își ocupă locul lângă Akello, cea mai tânără dintre cele două fete. O clipă mai târziu, vizualiză în minte imaginea creată de prietena lui. Plante sănătoase, bine coapte, gata să fie mâncate. Obiectul concentrării lor era învăluit într-o aură portocalie, un câmp de energie crescut de efectul vibrațiilor psalmodierilor. Uneori, balega de elefant folosită pentru îngrășarea solului nu era de ajuns să facă grădina mai productivă. La fel ca orice alt organism în viață din areal, plantele aveau nevoie de dragoste și atenție: canalizarea energiei universului prin oameni. Aceasta era una dintre cele mai importante lecții învățate din cartea *Noi Suntem Unul*.

Danish știa că toți atinseseră acest nivel petrecându-și timpul cu Otan. Reușise să deprindă stăpânirea de a ajuta mărunte plante veștejite, legume și pomi fructiferi, dar nimic mai mare de atât și, cu siguranță, nu animale. Acestea necesitau o canalizare mai complexă, pentru care Otan ar fi trebuit să-i pregătească... iar acum el nu mai era disponibil. Cum tocmai aflase, trebuia să treacă cinci ani până să reia instruirea. Încercă să se concentreze pe cântat și să nu-i deranjeze pe ceilalți. Continuară o perioadă, până ajunseră la concluzia că transferaseră suficientă energie.

— Cum este Bagham? întrebă Putri, în timp ce-și freca mâinile violet pe bluza uzată, rămasă mică. Buzele ei pline, largi, erau singura atracție pe fața ei încruntată. Dacă ar fi avut păr lung, și-ar fi îmbunătățit mult imaginea, dar oricum, aveau cu toții capetele rase.

— Este necăjit de situație, să meargă la capătul junglei fără motiv. Crede că este *chemarea*, dar de ce acolo? răspunse Danish, pregătit pentru următoarea tură, mutându-se pe un alt rând între plante.

— Nu e primejdios... să meargă singur în miez de noapte?

Akello nu era prea vorbăreață; își folosea mai ales gândurile, ca și acum.

— Poate e, dar își folosește câmpul energetic să simtă vreun dușman și *dapanee* nu au venit niciodată prea aproape de sat, își exprimă Danish îngrijorarea.

Dapanee erau cei mai fioroși adversari din junglă. Erau singurele creaturi pe care puterea mentală a elefanților nu le putea subjuga.

Copiii deveniseră mai prudenți după dispariția lui Otan. Durerea încă mocnea în adâncul lor. Legătura cu instructorul reprezenta ultima lor conexiune și, fiind *comuni*, relația cu el fusese și mai puternică.

— A căutat cineva prin bibliotecă să găsească ceva legat de acest loc ciudat? întrebă Asman.

Existau câteva capitole, vaste, în *Carte* care explicau obiectivele principale ale *Copacilor Vieții*, care marcau zona unui portal, prin care treceau toate cele patru caste, ale *artiștilor, constructorilor, scriitorilor* și *comunilor*. Copiii se mirau de ce Bagham era singurul chemat într-un alt loc.

Dar ei erau învățăceii lui Otan care, înaintea lor, instruise un *Suflet Portocaliu*, pe Rakash, cel care nu se născuse în sat prin *Copacii Vieții*, și el lipsea deja de zece cicluri.

— Trebuie să existe o altă cale, spuse Danish. Altan este cel mai în vârstă din turmă. Îl pot întreba pe el dacă-și amintește să se fi mai întâmplat ceva asemănător.

— Bună idee, aprobă Akello. Dacă spune că nu, atunci vom ști din ce perioadă începem să căutăm în scripte.

— Îl voi întreba pe Bagham dacă a vorbit cu Altan despre asta, concluzionă Danish și se concentră asupra pomilor de papaya și avocado.

Danish era cel mai mare din grupul lor și următorul, în linie, disponibil pentru poziția de discipol al elefanților care-i instruiau pe *comuni*. Era singura lui șansă să-și continue calificarea întreruptă atât de brusc. Își dădu seama că trebuia să prindă această oportunitate, altfel ar fi fost nevoit să aștepte încă cinci cicluri până ce puiul de elefant al Brinkăi putea să-i devină instructor.

* * *

Era dis-de-dimineață, chiar înainte de răsărit, când sună alarma. Bătăile în scândura de lemn rezonau spaimă, lovituri continue, rareori folosite și atât de diferite față de alte dăți, când semnalizau chemarea la masă. Nagoti lipsea și căutarea prin întreaga așezare se terminase fără succes. Taber, împreună cu învățăceii rămași, Janka, Makori și Indah trimiseseră frenetic gând după gând, sperând să simtă și cel mai slab semn al învățăcelului. Cele

mai multe femele ale turmei se adunară în cerc, cu capetele lipite unul de altul, adunându-și puterile în căutarea dușmanului ce pândea din junglă.

Toți copiii se strânseră în încăperea principală. Femelele de elefant se postară la cele trei intrări. Se aprinseră torțele înfipte pe ziduri.

— Liniște, toată lumea, zise Altan, masculul conducător, trimițând semnale de vibrații mentale întregii comunități.

Era singurul mascul matur care avea voie în interiorul așezării, pe timp de noapte, s-o păzească pe Brinka, perechea lui. Stătea într-o poziție amenințătoare, cu urechile desfăcute, cu capul în sus și picioarele bine înfipte în pământ, gata să facă față oricărui pericol.

Alarma încetă, ca și sporovăiala agitată a copiilor. Urmă o tăcere lungă, în interiorul și în afara satului. Altan își ridică piciorul drept și atinse cu blândețe pământul, trimițând o undă de avertizare turmei de elefanți care adăstau în junglă.

— Stați calmi. Nu simțim pe nimeni care nu face parte din grupul nostru, așa că vom aștepta, înainte să plecăm în căutarea copilului. Elefanții care au primit deja *chemarea* nou-născuților lor să stea la urmă. S-ar putea să nu fie în siguranță, continuă elefantul să-i organizeze. Taber și cu mine vom conduce cercetarea.

Castroane cu semințe și fructe erau date din mână în mână, pentru a înlocui ritualul mesei de dimineață, care fusese perturbat.

— Taber, îți aduci aminte de ultimul loc al lui Nagoti? întrebă Altan, după ce se asigurase că așezarea era sub control și fiecare se afla la locul lui.

— Copiii au fost cu toții împreună, înainte să meargă la culcare, dar a fost rândul ei să verifice zidurile. A doua oară când se instruia noaptea. Nu a mai ajuns, răspunse elefantul femelă.

Ca parte a instruirii, copiii aveau de învățat cum să se conecteze, să înțeleagă sufletele nocturne și entitățile care erau părți vii ale organismelor înconjurătoare. Toți învățăceii lui Taber aveau vârsta de șase cicluri, ceea ce se întâmpla rar, în general *comunii* erau de toate vârstele.

Altan nu deținea o amintire personală despre ce simți când pierzi vreun învățăcel, era o amintire din conștiința comună a turmei. Nu fusese încă în funcția de responsabil când se întâmplase un astfel de incident, cu zece cicluri înainte, când Rakash, unul din învățăceii lui Otan și un *Suflet Portocaliu* – atât de rar în comunitate – pur și simplu dispăruse. Dar circumstanțele fuseseră altele față de cele întâmplate cu Nagoti în noaptea trecută. Căutarea lui Rakash durase două răsărituri și când se opriseră la marginea junglei, găsiseră urme șterse de pași, de diferite mărimi, unele destul de mici să fie ale băiatului, dar nu putuseră fi siguri, fiind atât de neașteptat ca un copil așa de tânăr să poată ajunge la ținutul dezolant ce se întindea până la orizont. Nu-l atinsese niciun animal, nu găsiseră vreo urmă de sânge sau părți din el, lăsate de prădătorii nopții.

Pierderea lui Rakash îl înfuriase pe Otan atât de mult că-i trebuiseră trei cicluri să instruiască din nou. Dar numai *comuni*, pentru că durerea prin care trecuse îl făcuse să creadă că doar îngrijind patru copii, mai putea alina agonia.

Rakash era un *Suflet Portocaliu* fără limitare de castă, descoperind în el un potențial fără margini. Singurul suflet astfel născut, în mai mult de patruzeci de cicluri, fusese trimis cu un scop de *Cel Care Creează Totul*, pentru a servi comunitatea. Fusese un privilegiu pentru Otan să-i fie instructor.

Totul păruse normal până în urmă cu două cicluri și jumătate. În timp ce preda copiilor, în locul lui preferat, pe o porțiune în apropierea marginii junglei, Otan se oprise în mijlocul dezbaterii despre scopul real în viață, își ridicase capul spre nord și, fără a adresa copiilor vreun gând de avertizare, se întorsese și dispăruse prin vegetația abundentă. Asta era tot ce Altan putuse extrage de la Danish, singurul care nu împietrise de strania situație. Lăsați singuri, *comunii* nu-l urmaseră, dar se repeziseră să emită gânduri disperate de ajutor celui mai apropiat elefant, care le împinsese mai departe, către Brinka, matriarha turmei. Le luase ceva timp să organizeze un grup de căutare și merseseră după urmele de la capătul junglei, înspre direcția în care o luase Otan.

Niciunul dintre elefanți nu-și putuse simți fratele absent. Erau urme de oameni și de picioare de elefant, probabil ale lui Otan, și câteva dâre înguste ce se pierdeau în depărtare. Nimic altceva. Prietenul lor plecase. Turma nu se putuse rupe să plece în căutare, fiecare având responsabilități. Presupuseseră că Otan murise, zona înconjurătoare nu purtase niciun fel de vibrație. Prinsă în muncile zilnice de instruire, turma realizase cât de aproape veniseră intrușii de locul ei, fără să fie observați. Nimic de acest gen nu mai avea voie să se întâmple.

Altan se temea să nu se fi repetat aceeași istorie cu Nagoti. Comunitatea lor de suflete se micșora, nu din cauza atingerii *stării de beatitudine*, ci din cauza dispariților. Spera că oriunde ar fi fost sufletele lui Rakash, Otan și Nagoti, vor reveni din nou prin *Copacii Vieții*, pentru a se înălța.

Era la amiază când grupul de căutare părăsi așezarea, uitându-se după indicii despre Nagoti. Fiecare cărare din jurul satului era folosită zilnic, astfel că urmele de pași ale unei fetițe erau imposibil de găsit. Se întoarseră fără nimic; triști, dezamăgiți și furioși că se mai pierduse un suflet complex.

* * *

În noaptea aceea, întregul sat, exceptând păzitorii, se adună în jurul *Copacilor*. Turma masculilor fusese lăsată să intre, pentru comemorare. Unul câte unul, perechile copil-elefant, păși într-o procesiune lentă, purtându-și mâhnirea pierderii recente, înconjurând cea mai prețioasă comoară lăsată de secole de *Cel Care Creează Totul*: *Copacii Vieții*.

De patru ori mai înalți decât Altan, *Copacii* reprezentau poarta de trecere a sufletelor umane ce reveneau cu o nouă experiență. Crengile orientate în sus erau la fel de groase, indiferent că se aflau la bază sau în vârf, pentru a susține greutatea păstăilor în prag de maturitate. Nu mai mult de șase sau șapte boboci vor înflori în fiecare an, pe fiecare pom, un număr insuficient în comparație cu cele observate de Altan pe când fusese doar un pui. Multe suflete

își atinseseră realizarea devenind fie *artist, constructor* sau *scriitor,* iar unii, rareori, se întrupaseră în *Suflete Portocalii,* pentru a-și ajuta frații și surorile să se împlinească. Era voința *Celui Care Creează Totul* să-i trimită înapoi și să-și amintească experințele avute.

Câteva torțe fuseseră răspândite prin sat și în lumina vagă păstăile albastre și violet luceau învăluite în aura lor, o energie pulsândă ce-și trimitea mesajul codat membrilor turmei, care urmau să le devină instructori. Legătura fusese inițiată la prima *chemare,* pentru a deveni tot mai puternică, cu cât elefanții îşi petreceau mai mult timp lângă *Copaci.* Toate cele cinci învelişuri, de mărimi diferite, atârnau doar pe trei crengi, uşor de atins de o trompă alungită. Nu erau complet dezvoltate, dar curând, foarte curând, când semnalul energetic avea să devină puternic și dureros, o atingere blândă la capătul lujerului avea să desprindă păstaia de Mama care o născuse. Celălalt *Copac* avea un număr par de teci sănătoase, șase. Mai erau trei care atârnau, mici și încrețite, fără viață. Erau suflete în dificultate, nesigure dacă se vor materializa în forme umane, oprite la jumătatea drumului din călătoria de întoarcere, prin propria lor nesiguranță și teamă că poate nici de data aceasta nu vor fi în stare să atingă *starea de beatitudine* descrisă de *Carte.* Erau lăsate să atârne până ce toți nou-născuții vor ajunge în siguranță.

Păstăile moarte și cele goale vor fi îngropate în pământul sacru dintre *Copaci.*

— Stați jos, se adresă Fenuku sătenilor.

Consiliul se alătură lui Fenuku, purtând robe albe de ceremonie, cu semnul de naștere al fiecăruia pictat pe gulerul rotund. Pentru Fenuku și Valdina, o fată de cincisprezece cicluri, cu tenul închis la culoare și ochi rotunzi, verzi, semnul reprezenta casta *constructorilor*, cu cercuri albastre și violet. Pentru Nukuna, Akila și Fenila, simbolul nașterii era o linie vălurită, albastră și violet, reprezentând casta *scriitorilor*. Nu erau încă *artiști* printre membrii consiliului, nu mulți se înapoiaseră în ultimele două dăți de când *Copacul* înflorise.

Toată lumea învățase despre necesitatea echilibrului în viață, natură și chiar în comunitate. Fiecare castă își avea propria misiune în a-i susține pe ceilalți și în a pondera generațiile de dinaintea lor. Nimeni nu era mai important decât celălalt și de aceea dispariția lui Nagoti era o sarcină greu de înfruntat.

— E un alt moment trist pentru comunitate. Nu contează cât de bine ne pregătim pentru un astfel de eveniment, deșertăciunea și dezolarea după fiecare suflet este insuportabilă, nu numai pentru instructor, dar și pentru noi toți. Suferim știind că Nagoti nu și-a încheiat călătoria și că potențialul ei n-a avut șansa de a se realiza. Nu putem decât să sperăm că această întâmplare din viață nu va împiedica sufletul celei pe care am cunoscut-o drept Nagoti să ne viziteze din nou și să ne încânte cu un plus de cunoștințe.

Fenuku făcu o pauză pentru a atinge pielea boțită a lui Altan, încercând să-i insufle ceva putere, apoi continuă. Pe neașteptate, Taber se ridică și țipă a agonie, o ultimă

încercare de a ajunge la învățăcelul ei pierdut. Turma de cincizeci de elefanți se alătură durerii ei și, minute lungi, jungla păru a fi cuprinsă de panică. Se calmară, apoi, întrucât ceremonia de-abia începuse și aveau de luat decizii.

— Cu toate că e dureros și îngrijorător, trebuie să rămânem pe acest făgaș, deoarece *Copacii* produc noi vlăstare și asta este o mare bucurie. Suntem binecuvântați să primim noile suflete, de care să ne îngrijim și să le îndrumăm în această existență. Știm cu toții că facem parte dintr-un ciclu ce nu ne este permis să-l frângem. Noii noștri frați și surori pot fi suflete minunate, care vor îmbogăți comunitatea noastră dincolo de orice imaginație, care ne vor putea ajuta să atingem *starea de beatitudine* mai devreme.

Fenuku vorbi cu pasiune, comportându-se ca un conducător, încercând să ofere sprijin și încredere.

— Această *chemare* e cu atât mai specială, pentru că se întâmplă în ciclul când *Copacii* ne dau rodul lor. La fiecare o sută de cicluri, ni se face o mare onoare. Își pun propria existență în mâinile noastre și, de ar fi să moară, va trebui să plantăm și să creștem alți *Copaci*.

— Cum protejăm semințele? întrebă Makora, nerăbdătoare, o fată *constructor*. Era a treia în linie pentru poziția în Consiliu.

Răspunsul veni de la cineva din propria-i castă, Valdina.

— Numai un singur membru al Consiliului cunoaște locul unde sunt ținute semințele. Instructorii noștri sunt adevărații protectori și ei aleg locul. Din acest consiliu numai Fenuku știe. Pielea ei era albă, fără să fie bronzată și semnul violet, rotund, era vizibil pe obrajii ei, chiar și în lumina difuză a înserării.

— Câte semințe sunt? se interesă Makora. Nu am găsit în nicio carte.

Fu rândul lui Altan să răspundă, ca păstrător al cunoștințelor turmei.

— S-a decis de către strămoșii noștri ca această informație despre semințe să nu fie niciodată consemnată pe hârtie. Ea există în memoria noastră colectivă. În trecut, *Copacii* ne-au dat semințe de șase ori, nu întotdeauna la intervale egale. Nu a trebuit să le folosim, de vreme ce acești doi *Copaci*, la care ne uităm acum, sunt plini de viață și nu dau semne de oboseală.

Altan își mișcă urechea, speriind roiul de insecte ce bâzâiau în jurul capului său.

— Am crezut că ne putem proteja, dar ceea ce s-a întâmplat cu Nagoti, Otan și Rakash ne învață că avem slăbiciuni. Dacă cineva dintre voi poate dispărea, la fel poate și o carte. Nu ne putem imagina ce ar putea face cineva din afara comunității cu semințele și cum ne-ar putea afecta. *Cartea* spune că orice contact cu un om din afară ne poate strica țelul, ne poate contamina mintea și schimba credința noastră. Cine va instrui noile suflete, dacă noi, elefanții, nu mai suntem aici? Ce fel de lume ar fi, fără o astfel de legătură?

Tăcerea coborî peste adunare. Fața fiecăruia lucea în violet și albastru.

— Dacă ar muri *Copacii*, în cât timp s-ar transforma semințele în portaluri? emise Kakiru, un copil *constructor*, gândurile cu voce tare.

— O sută de cicluri, replică Altan, simțind vibrația de neliniște. Este o perioadă lungă, continuă. Comunitatea

se va împuțina, va trebui să recurgem la întreaga noastră zestre de cunoștințe și să ne străduim să supraviețuim până se nasc noile suflete.

— Dacă semințele sunt prea vechi pentru a crește din ele *Copaci*, niciunul dintre noi nu va mai fi în stare să se întoarcă și, fără altă posibilitate... vom muri, nu se lăsă Kakiru.

Altan nu-i răspunse imediat. Dorea să-și aleagă bine gândurile, ca să nu creeze mai multă neliniște, încercând să fie și sincer, în același timp.

— Dacă prima pereche de semințe e fără viață, încercăm următoarea pereche. Încercăm până când *Copacii* revin. Noi, elefanții, poate vom muri până atunci. Este scris în *Carte* că, dacă rupem vreme îndelungată legătura cu voi, copiii, ne pierdem direcția internă. Vom uita cine suntem și vom cutreiera prin junglă, căutând ce am pierdut, dar nu ne vom putea aminti ce anume.

— Ce spune *Cartea* despre pregătirea sufletelor noastre pentru a se întoarce atunci când *Copacii* devin portaluri funcționale? întrebă Makora.

— Putem doar nădăjdui că cei care doresc să atingă *starea de beatitudine* vor avea răbdare să aștepte ca poarta să se deschidă, indiferent cât timp ar dura, răspunse Brinka, femela matriarh, singura dintre elefanți care se odihnea întinsă pe jos, datorită pântecului ei greu. Fără voi, puterea noastră energetică se va diminua și forța fizică va fi singurul instrument care ne va mai putea proteja împotriva dușmanilor. Fără dragostea voastră, existența noastră se va stinge și memoria noastră va deveni inactivă.

După o vreme, nu ne vom putea aduce aminte nici de prietenii noștri dragi.

Tăcerea cuvintelor și a gândurilor îi cuprinse din nou pe toți, doar sunetul subțire al vântului de seară ce se împletea printre frunze se mai putea auzi. Adierea împinse mirosul plăcut al grădinii împotriva mirosului puternic al elefanților, aducând o pală de prospețime respirabilă. Era greu de imaginat o existență în care elefanții nu vor mai fi instructorii și călăuzele lor spirituale.

Fenuku îi readuse pe toți la un subiect încă nediscutat.

— Am verificat notările pentru confirmarea celui care o va înlocui pe Nagoti, ca nou învățăcel al lui Taber. Este Danish, cel mai mare dintre *comunii* lui Otan. Danish, strigă el.

Băiatul veni în față. Își lipi palmele albăstrui la piept și se înclină mai întâi spre Fenuku, apoi spre Taber, care îi atinse pieptul cu vârful trompei, pentru confirmare.

— Te vei alătura grupului ei începând de mâine dimineață. Ai de recuperat o grămadă de lecții din *Carte*. Îmi pare rău de modul în care ai ajuns să ai un instructor nou.

Se făcea târziu și, datorită tensiunii cu care începuseră ziua, energia se disipa din trupurile lor umane. Altan trimise scurte gânduri-comenzi către membrii turmei care aveau să devină instructori, rugându-i să rămână peste noapte în sat. Era nevoie să se apere de orice vătămare, astfel ca fragila legătură cu păstăile să nu se rupă. În timpul gestației Brinkăi, Altan preluase din responsabilitățile ei de conducătoare.

— Ne așteptăm ca Brinka să nască în aceeași perioadă în care păstăile vor fi culese. I se va atribui un *constructor* sau un *artist*, în perioada în care se va putea ocupa de noul-născut. Asman, Akello și Putri o vor ajuta, având în vedere că puiul va deveni instructorul lor. Crescând împreună, vor strânge legăturile între ei. Întunericul devenea mai adânc și Altan se simți obosit. Să mergem la culcare. Stați doi câte doi și rămâneți conectați de instructorii voștri, în timp ce vă vedeți de treburile gospodărești.

O ajută pe Brinka să se ridice și o conduse în zona satului care le era destinată. Porțile de bambus se zăvorâră în urma turmei masculilor care plecau spre iaz, să se adape pentru noapte. Aveau să o caute în continuare pe Nagoti, în încercarea disperată de a o găsi.

CAPITOLUL 3

Onorează-ți instructorul, urmează-i îndemnul,
el este călăuza ta spre iluminare.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 3

Priveliștea de la etajul zece al clădirii municipalității din Korobat era uimitoare – mai ales la lăsarea serii. Sticla ce acoperea structuri similare reflecta melanjul de albastru și portocaliu, filtrat prin pătura groasă a norilor. Ce-i plăcea cel mai mult lui Hando Martinez era culoarea care îmbrăca întregul oraș, la această oră a zilei.

Era mândru de realizările sale ca primar. Majoritatea promisiunilor făcute în timpul campaniei electorale pentru realegerea sa în funcție, unele avansate cu zece ani în urmă, fuseseră implementate cu succes și rezultatele erau vizibile doar la o simplă plimbare pe străzi.

Lucrul la planificarea urbană fusese cea mai provocatoare acțiune dintre toate, fiindcă localnicii aveau un inexplicabil atașament pentru clădirile sordide, de trei etaje, pe cale să se dărâme oricând, pe care le numeau locuințe.

Martinez nu-și mai amintea câte ședințe avusese cu echipa sa și cum îi organizase pe cetățeni să-i educe privind drepturile de proprietate ce le vor fi protejate, chiar dacă locuințele vor fi dărâmate. Le înțelegea teama mai bine decât foștii primari, pentru că el crescuse într-unul din cartierele unde munca era grea, dar onestă.

Acoperișul de deasupra capului era o dovadă necesară că aparținea acelui loc; aici își avea rădăcinile, cu speranța unui viitor pe care să-l poată atinge.

Demolează fiecare structură pe o milă pătrată, curăță terenul și reconstruiește pe el. Arată cetățenilor că promisiunea poate deveni realitate, câștigă-le încrederea și repetă procedeul până ce vei avea un oraș modern, funcțional. Aceasta fusese formula pe care o aplicase tuturor inițiativelor sale.

Visase la străzi largi, pavate, curate și străjuite de pomi, case cu fațade din piatră și terase unde oamenii să se odihnească în lunile de vară. Încet, muncind în comun, locuințele părăginite fuseseră înlocuite cu clădiri de cinci și șase etaje, cu spații comerciale la parter, iar proprietarii își puteau duce viața la etajele superioare, chiar închiriind apartamentele disponibile. Băcănii, cafenele, restaurante și nenumărate mici afaceri îi încântau privirea de fiecare dată când cutreiera prin oraș, să-i ia pulsul. Era un mozaic uman pe care Hando voise mereu să-l vadă, țesut în materialul noii topografii urbane construite de el. Fusese necesară și schimbarea de mentalitate, de colaborare și de participare, care se afla încă în progres.

Cu douăzeci de ani în urmă, pe când era încă tânăr, aerul era dens, de la fumul tăbăcăriilor și turnătoriilor

răspândite prin tot orașul. Apa, chiar și după tratare, avea gustul greu al chimicalelor ce pătrundeau în sol și contaminau conducta principală de alimentare.

Propria sa familie suferise din cauza creșterii poluării. Mai întâi, mama lui trecuse în neființă din cauza plămânilor intoxicați cu metale grele. Apoi, după patru luni, urmase tatăl său; alunecase într-o cuvă cu vopsea acidă. Deși colegii lui se grăbiseră să-l scoată, jumătate din trup îi devenise deja un amalgam spongios de carne și oase.

Propriul său necaz se întâmplase în ultimul lui an de facultate, când, invidiindu-i perspicacitatea intelectuală și disprețul față de colegi, îi făcuseră o farsă dușmănoasă: îi turnaseră apă contaminată în bere. Lucrul ăsta îi distrusese irevocabil corzile vocale și de atunci fusese nevoit să se bazeze pe o tehnologie care să-i permită exprimarea printr-o voce sintetică încorporată în ochelari. Era singurul lui mijloc de comunicare cu semenii.

Fusese momentul în care Hando decisese să-și curețe orașul, indiferent cât ar fi durat.

Înțelesese că a fi sănătos era o provocare; văzuse prea mulți tineri care plecau. Scăpau, în general, în Laeta, la o sută de mile sud de Korobat, folosindu-și trupurile pentru a-i distra pe alții; un compromis pentru ceva bani în plus, pe care-i trimiteau acasă, să ajute la achitarea facturilor medicale.

Ca șef, nu putea opri migrația altora decât arătând schimbări reale care le puteau îmbunătăți viața. Trebuia să acționeze repede, înainte ca orașul să se depopuleze și în el să rămână doar bătrâni, bolnavi și orfani.

Martinez știa că Laeta, Orașul Plăcerilor, primea orice sânge proaspăt, sloganul lor fiind „plăcere pentru toți". Trebuise să muncească din greu, la început pentru a opri fluxul plecărilor, apoi pentru revers. Oameni care locuiau la sute de mile depărtare descoperiseră micuța așezare, unde activitățile plăcerilor erau permise fără limitări, fără inhibiții. Erau și câteva legi, însă doar pentru protecția musafirilor, nu pentru a-i opri să se distreze.

Un ciocănit în ușă îl readuse la realitate. Soheila, asistenta lui, îl informă că membrii consiliului îl așteptau.

Primarul își puse ochelarii personalizați; la capătul brațului drept aveau un dispozitiv care se înfigea într-un fasung din spatele urechii. Făcu o probă de sunet, unu, doi, trei... unu, doi, trei... să fie sigur că volumul analizatorului de voce nu era prea tare pentru prezentarea pe care urma s-o țină în fața colegilor.

Hando urma să explice consiliului că prin noua sa idee intenționa să mențină imaginea creată în ultimii zece ani, cu ajutorul relațiilor publice: Korobat, orașul tehnologic. Înțelesese, de la începutul campaniei sale, că doar investind toate resursele pe care le aveau în fiecare tip de tehnologie, mai puteau să se salveze.

Cu șapte ani în urmă, Hando Martinez vizitase Laeta, în scopul de a convinge comitetul să demareze un contract comercial benefic ambelor părți. Având Orașul Plăcerilor ca exemplu, i-ar fi fost mai ușor după aceea să atragă și alte orașe în parteneriate similare. Revigorarea economică a Korobatului a depins de o strategie bine conturată, care l-a ajutat să devină liderul executiv. Decizia

de a inițiia astfel de întâlniri a venit numai după ce a fost sigur că tehnologia incubatoarelor, demarată de câțiva oameni de afaceri importanți, în cea mai puțin poluată zonă a orașului, avea să dea rezultate: bunuri de larg consum necesare celor mai puțin favorizați. Clădiri ce funcționau pe bază de energie solară și eoliană, care puteau furniza resurse pe parcursul întregului an. Grupul inițial de antreprenori devenise din ce în ce mai mare, atrăgând și pe proprietarii fabricilor de obiecte metalice și pe cei ale altor afaceri asemănătoare, pregătiți pentru schimbarea în bine a vieții oamenilor. Creativitatea și dorința de a aduce orașul înapoi la o viață fără contaminare era provocatoare. Curând după ce surveniseră aceste schimbări, un val de entuziasm cuprinsese Korobatul.

Aerul și apa potabilă deveniseră mai curate, oamenii nu se mai îmbolnăveau și erau cu toții mult mai fericiți. Intuiția lui Hando, că Laeta va deveni interesat în utilizarea tehnologiei lor, venise ca o răsplată. Comerțul în compensație începu cu fructe proaspete, legume și carne.

Ieși din birou și intră în sala din capătul coridorului, unde oamenii de decizie ai orașului îl așteptau.

— Salut la toată lumea, li se adresă Martinez. Ceilalți dădură din cap. Elenadore Tam, responsabila cu serviciile sociale, arăta azi mult mai bine. Pielea îi era strălucitoare, iar zvâcnirea ochiului drept nu mai era atât de evidentă. Își vopsise părul negru, întreaga ei înfățișare arătându-i vârsta reală, cincizeci și cinci de ani.

Elenadore avea o colegă mult mai tânără în consiliu: Mirena Vande, o frumusețe de treizeci și patru de ani,

blondă, cu părul legat într-o coadă de cal răsucită, ceea ce o făcea să arate mult mai tânără, avea ochi albaștri și urechi delicate. Era responsabilă cu implementarea noilor programe educaționale, formate după ultimele tehnologii apărute la firmele tehnice din Korobat.

Fusese o decizie unanimă de a crește și educa o nouă generație de inventatori și specialiști, provocându-le inteligența, fără însă a-i împinge spre limită. Mirena era o luptătoare când venea vorba despre protejarea copiilor orașului, care acum primeau o educație bună și aveau o viață decentă. Era a patra generație de profesori, stră-stră-stră-străbunicul ei fusese cel care pusese bazele faimoasei Academii de Științe. Se făcuse plăcută datorită atitudinii ei deschise, fără vanitate, și a abilității de bun administrator, într-un mediu dominat de bărbați, unde orgoliile erau puternice; nu permisese nimănui s-o trateze ca pe un nimic.

— Înainte să încep prezentarea, vreau să fac o scurtă actualizare, spuse Martinez, așezându-se pe scaun. Am început construcția în districtul de nord-vest, ultimul care trebuie reconstruit în limita orașului. Singura diferență este locația clădirii pentru turnul de afaceri, în zona sud-estică a perimetrului. Expertiza geologică arată că nicio altă porțiune de teren nu poate suporta o astfel de greutate decât acolo. Planurile pentru casele de două și trei etaje și clădirile de birouri rămân neschimbate.

— Cum e cererea pentru noul turn? întrebă Orlando Artilla.

Era un om mic de statură, cu o față mare, ovală, căruia îi plăcea să poarte cămăși scumpe din mătase colorată, în

contrast cu pielea lui palidă. Părul șaten închis era despărțit de o cărare pe mijlocul capului, lăsând vederii rădăcini cărunte. Deținea monopolul turbinelor de vânt și tehnologia solară, ambele, afaceri profitabile, din care se putea oricând retrage, dar adrenalina negocierilor îl ținea mai departe în joc.

Prosperitatea lui era vizibilă, după forma rotundă a corpului și a gușei duble. Nu se putea spune dacă era genetic sau de la mâncarea înfulecată la evenimentele publice, pe care le adora atât de mult.

— Este staționară la cincizeci și cinci de procente în ultima lună, răspunse Hando. Echipa de vânzări muncește din greu să atragă mai multe afaceri mici din orașele estice mai puțin dezvoltate, dar cu un potențial bun. Vor întregi inițiativa educațională și completa tehnologia tratării apei.

Se ridică și începu să pășească prin sală, în fața colegilor.

— Sunt toate locuințele ocupate? interveni Huidan Banaar, al doilea cel mai important om de afaceri din consiliu. Averea lui, generată din monopolul uzinelor de tratare a apei, îl făcea egalul lui Artilla.

Cei doi, Artilla și Huidan, aveau o înțelegere mutuală, fiecare promovând produsele celuilalt pentru încasarea beneficiilor din combinația ambelor tehnologii pentru proiecte sustenabile. Până acum, treaba mersese bine. Într-un fel, preluaseră din stilul de colaborare al lui Hando, dar numai pentru avantajele lor personale.

— Locuitorii plecați din Korobat vin înapoi, auzind veștile bune de la familiile rămase acasă, despre aerul

curat, despre noile proiecte rezidențiale și fluxul semnificativ de afaceri, care creează noi locuri de muncă. Suntem conștienți cât de mult am îmbunătățit sănătatea în ultimii zece ani, de când am început curățenia. Oamenii sunt motivați să se întoarcă la familiile lor. Nu în număr impresionant, încă, dar într-o manieră încurajatoare. Putem oferi înlesniri noilor veniți. După cum știți, avem o combinație ce oferă spații pentru închiriere și posibilități de cumpărare; nu oricine își poate permite să cumpere, mai ales că am majorat taxele pentru a plăti curățenia, explică Hando.

„Ca de obicei, are toate răspunsurile corecte", îi trecu prin minte.

Banaar era dornic de a verifica încă o dată o lege care suferise ceva schimbări.

— Așadar, mi se permite să cumpăr douăzeci la sută din următorul stoc rezidențial, atâta timp cât închiriez angajaților mei la o rată specifică, corect? Era stilul său de a-și diversifica afacerea prin investiții imobiliare.

— Corect, confirmă Martinez. Să te asiguri că vor rămâne angajați timp de minim cinci ani. Uitați, oameni buni, am spus despre asta și o repet. Nu vreau niciun conflict de interese între deciziile voastre ca cetățeni și ca oameni de afaceri. Acordul nostru inițial rămâne valabil.

— Cred că am putea revizui câțiva termeni. Cinci ani e o perioadă lungă și controlul asupra chiriilor mă ucide. Am nevoie de ceva mai multă redevență pentru investiția mea, își aruncă Banaar nemulțumirea, pe un ton aspru, mutându-și poziția corpului, așteptând reacția lui Martinez.

Îngrijorările lui Hando nu veneau dinspre partea feminină a Consiliului, de la Elenadore sau Mirena; știa că activitățile lor nu vor contrazice termenii contractului de funcționari civili. Bătaia de cap era cu bărbații. Dorea să-i țină pe făgașul drept, fără să arunce suspiciuni asupra consiliului. Lucrurile mergeau bine și nu-și permitea un scandal ce ar fi declanșat o investigație care să-l devieze de la încheierea proiectelor importante.

— Putem revizui clauzele contractuale, răspunse, sugerând că are mai multe de adăugat, dar, în schimb, decuplă mufa ochelarilor, îi scoase și începu să-și maseze baza nasului. Voia să câștige timp să se gândească cum să abordeze chestiunea. Avea nevoie de sprijinul fiecăruia pentru a continua inițiativele cu Laeta.

Își puse înapoi ochelarii și termină fraza.

— ...dar numai după ce contractul ajunge la termen. Locuitorii din Korobat și străinii care închiriază de la voi au nevoie să acumuleze amortismente financiare confortabile înainte să scumpim. Fiți mai miloși, domnilor proprietari, vă rog, spuse Hando pe un ton mai glumeț, pentru a mai elibera din tensiunea creată de cererea lui Banaar.

— O fi bine pentru voi, dar prioritățile mele sunt altele. Sunt un proprietar destul de responsabil, după cum ați auzit. Ofer anumite beneficii marginale dacă-și reînnoiesc contractele și proprietățile mele sunt întotdeauna curate. Am reclamații doar unu la sută. Nu credeți că e o remarcabilă realizare? lovi Huidan în Hando, nelăsând subiectul nevalorificat.

Martinez privi în jurul mesei, să capteze vreo emoție de la ceilalți membri. Artilla zâmbea sfios. Și el deținea o

firmă de imobiliare în oraș, îndeosebi proprietăți comerciale supuse acelorași restricții. Banaar vorbise și în numele lui, așa că Hando nu se putea baza pe suportul acestuia.

Cele două femei afișau o expresie de simpatie și Martinez observă că Mirena intenționase să intervină de câteva ori. Hando îi făcu un semn din cap.

— Huidan, știi bine că Hando nu poate lua această decizie de unul singur. Trebuie să ajungem cu toții la o înțelegere. Nu putem aborda acum acest subiect, cu atât de multe inițiative începute. Ai sprijinul meu să înaintezi cererea și să o discutăm la întâlnirea noastră viitoare. Majorarea chiriei, cum a spus Hando, trebuie tratată cu multă grijă, concluzionă blonda și privi direct la colegii din consiliu, insinuând că dorea un răspuns afirmativ de la ei.

Martinez văzu încordarea de pe fața lui Banaar, cu degetele zvâcnindu-i la fel ca și mustața. Încă își evalua opțiunile.

— Bine, vom amâna pentru data viitoare, confirmă și-și turnă apă în pahar.

Primarul oftă prelung, ușurat că deocamdată se rezolvase.

— Mulțumesc, spuse.

În cele din urmă, ajunseră la prezentarea pentru care se întâlniseră. Involuntar, își verifică repede conexiunea dispozitivului auditiv, apoi începu:

— Atingem un punct de saturație cu Laeta și alte câteva orașe din estul îndepărtat, privind ceea ce putem oferi reciproc. Noi le asigurăm electricitate solară și eoliană, sistemul de purificare a apei, un număr redus de mașini

electrice și diferite mecanisme electronice. Contractul nostru se apropie de final. Nu mai avem nimic altceva de oferit în schimbul hranei pe care o primim de la ei. Contractele de mentenanță sunt mărunte și de-abia ne aduc ceva venit.

Hando păși din nou prin sală. Se opri în dreptul ferestrei, lăsând căldura de afară să-l învăluie în mod plăcut.

— Așadar, după câteva investigații și cugetare, am realizat că Laeta este interesat de tot ce e legat de distracție și plăceri duse la alt nivel, la fel cum au procedat pe timpul primului meu mandat. Ce le-am dat atunci, le-a adăugat lor plus-valoare. Da, i-a ajutat la plăcerile obscure, degradante, dar în locuri luminoase, fără fum de lumânări. Iluminând străzile, orașul a devenit mai sigur și a crescut numărul de vizitatori.

— Ce ai de gând? întrebă Mirena.

— Aceste componente de valoare adăugată trebuie să fie incluse în noua propunere. Ei nu prea au idee cum să mărească plăcerile carnale și psihedelice pentru clienți și cu ce să-i atragă pe cei noi. Contactele mele din Laeta mă informează despre un cărturar care găzduiește un oaspete neobișnuit, un copil cu un triunghi portocaliu desenat pe obraji. Nu e un localnic, a fost adus din jungla sudică. Ei bine, cărturarul îl studiază pentru că puștiul poate intra într-o anumită stare mentală. Ceea ce e... un gen diferit de distracție; o plăcere a minții, mai degrabă decât a trupului, scurtă, dar intensă.

— Și noi ce le oferim? insistă Mirena.

Martinez rânji, fericit să-și expună strategia de marketing. Își trase coada de cal lungă, căruntă, peste umăr, apoi continuă:

— Acest învățat, Bart Blackwood, lucrează de ceva timp, fără rezultate concrete, încă. Poate nu știe cum să îl mânuiască pe copil sau nu are instrumentele potrivite. Partea interesantă este că Bart a absolvit Academia de Științe din orașul nostru, așa că avem dosarul lui. Nu are înclinații tehnice, dar e deștept și perseverent. Și arată ridicol. I s-a oferit un loc de muncă în Korobat imediat după absolvire, în cercetarea trendului tehnologiilor de viitor, dar a refuzat postul. S-a justificat prin faptul că râul Laeta are o atracție deosebită pentru el. Este un singuratic, locuiește împreună cu un adolescent care-l ajută în gospodărie. Vreau să-l aduc pe copilul Rakash, aici, în Korobat. Îi vom propune să participe la cercetare, cu scopul de a crea un dispozitiv ce va putea induce în mod artificial starea aceea mentală. Laeta poate vinde noul produs ca pe o experiență, la fel cum face cu cele pentru sex, droguri, familii simulate și alte aiureli.

Își turnă un pahar cu apă, așteptând întrebările.

Elenadore se arătă intrigată de idee.

— Te aștepți să fie de acord comitetul lor cu un astfel de aranjament?

— Sincer, nu. Câteva persoane s-au opus vehement data trecută, dar chiar și fără ele, anticipez un refuz, replică Hando înainte de a lua o altă gură de apă.

— Atunci de ce faci propunerea? întrebă Orlando.

— Dacă presupunerea mea e corectă, atunci președintele lor, Kanar, îl va presa mai mult pe Bart să vină cu rezultate. În schimb, presiunea îl va deruta pe Rakash atât de mult încât orice s-ar aștepta din partea lui, nu va veni. Atunci, oferta noastră va fi atractivă, clarifică primarul.

— Dacă reușim, ce le vom da în schimb? Aceleași condiții ca data trecută? spuse Mirena Vande.

— Nicidecum! explodă Hando într-un hohot de râs sănătos. Vreau să ne jucăm cărțile mult mai bine. Vom cere ceva mai puțini bani, dar vom dubla lungimea contractului.

— Foarte bine, spuse Artilla, a cărui abilitate deosebită de negociere îl ajutase să-și construiască averea.

Urmă o tăcere lungă, fiecare cântărea alternativele în timp ce admirau apusul de soare.

— De ce să nu avem săteanul nostru cu semnul portocaliu pe față, dezvoltăm noi tehnologia, apoi îi punem să plătească mai mult? ieși la iveală lăcomia lui Banaar.

Hando știa că trebuie să fie pregătit pentru orice idee nebunească emisă de cei doi bogătași.

— Știi că-mi fac temele înainte de a vă prezenta orice concept nou. Nu există prea multe informații despre comunitatea aceea izolată, iar cele câteva date publice nu se pot verifica din surse sigure. Dacă acest copil este atât de special după cum crede Laeta, absența lui nu va trece neobservată, așa că nici să nu vă treacă prin cap să mergeți în junglă și să înșfăcați copii. Din cele puține pe care le-am citit, sunt protejați de niște bestii imense, numite elefanți, creaturi cu o putere și inteligență extraordinare. Vreau să

merg pe calea mai ușoară, pentru început. De ce să reinventăm roata, când Blackwood a petrecut deja doi ani cu el? Este om de știință, ne va ajuta să obținem ce ne dorim; la urma urmelor, va fi și reputația lui în joc. Asta-i ce a făcut Bart până acum. A câștigat încrederea copilului, tratându-l cu demnitate. E nevoie de răbdare și motivație. Chiar dacă ne-am uni forțele, nouă ne lipsește timpul. Va trebui să ne folosim de studiile și toate cunoștințele pe care le-a strâns până acum despre băiat.

— Tot nu înțeleg, afirmă Banaar. De ce ai nevoie de aprobarea noastră?

— Pentru partea pe care tocmai am explicat-o. Nimic altceva. Vreau să știți că mă voi îndrepta spre Laeta privind acest subiect. Vor fi, poate, necesare două sau trei luni înainte ca planul să se deruleze, când vă voi convoca din nou. Dacă toate merg bine, vreau suportul vostru pentru cheltuieli suplimentare pentru cazarea și hrana lui Blackwood, ca și a adolescentului care-l ajută. Vrem ca el și copilul să fie bine hrăniți și tratați. Poate chiar dăm și o mică petrecere de bun venit, acasă la unul dintre voi, punctă Hando spre Artilla și Banaar. În cazul în care această modalitate dă greș, avem nevoie de planul B, un alt produs pe care să-l prezentăm celor din Laeta și clienților noștri existenți. Sau stabilim opțiunea de a organiza excursia noastră în sud, să vedem ce putem captura. Domnilor, vă rog considerați și orice altceva care are potențial. Avem nevoie de un morcov proaspăt.

— Cât de sigură este informația ta? întrebă Elenador.

Se lăsă pe spate în scaun și-și încrucișă brațele peste bustu-i generos, așteptând o explicație pe care să se poată baza.

— Sunt câteva lucrătoare care fac naveta între Korobat și Laeta, spuse Hando. Le-am oferit ultima modă în tatuaje hipnotice, ca să-mi aducă orice informație despre activitățile care mi-ar putea atrage atenția. Având trupuri mai arătoase și mai mulți clienți, le e mai ușor să se integreze. Au văzut băiatul și au încercat să intre în contact direct cu el.

— Uau, tu chiar ai toate răspunsurile, exclamă Mirena cu un zâmbet larg, apoi se duse lângă Hando, la fereastră.

— Doar îmi fac treaba. Mă ucide să știu că nu suntem în stare să revigorăm pământul. Da, l-am curățat, dar e mort. Vor trece generații înainte să fie arabil din nou.

Vorbele lui Hando erau încărcate de durere. Indiferent de imaginea pe care şi-o creau ca oraș, știa că legătura cu natura era perpetuă și conexiunea cu ea, liniștitoare. În adâncul sufletului său, plângea că nu vede o pădure adevărată înconjurând orașul, ca o îmbrățișare protectivă ce ar fi generat beneficii mutuale. Era un alt vis drag.

Primarul îl privi pe Banaar cum își ștergea transpirația de pe fața mare, cu o batistă albă cu buline albastre, apoi cum își turna apă în pahar. Hando știa că o altă întrebare se cocea în mintea afaceristului.

— Martinez, vom avea nevoie de ceva mai multă informație să traducem *orgasmul mental* într-un dispozitiv. Are de-a face cu unde cerebrale și puncte specifice de excitație pe scalp, dar asta este doar o presupunere, spuse Huidan.

Hando se gândi o clipă, plecă de la fereastră și păși din nou prin sală. Apoi spuse:

— Putem începe la fel cum am procedat pentru implantul meu. Îl conectezi la cortex, exciți câteva zone și primești un răspuns. Cu toate acestea, voi face orice îmi stă în putință să culeg informații de primă mână pe care să le poți compara cu propria ta cercetare. Între timp, Mirena, poți iniția o competiție, la final de an, cu clasa tehnologică, să vezi cu ce idei vor veni și ei? Celui care va fi cel mai aproape de ceea ce vrem noi, îi garantăm angajarea după absolvire la una din companiile deținute de membrii consiliului. Sună bine? întrebă retoric.

Orlando și Huidan se uitară unul la altul și dădură din cap, știind că selecția unor posibili candidați pentru un astfel de scop putea veni doar de la Academia de Știință.

— Cu cât sunt mai deștepți, cu atât mai bine, spuse Huidan.

— Am putea înființa un grup special, cu oameni din ambele firme, sugeră Artilla.

Corpul său supraponderal se lupta cu căldura din încăpere, picături de transpirație se adunau în barbișonul violaceu.

— Îmi place, aprobă Mirena. Voi schița conținutul și-l voi aduce pentru revizuire. Vreau să fiu sigură că folosesc termenii adecvați, unele cuvinte cheie ar da bine. Lasă-mi trei, patru zile.

— Mulțumesc, dragă, concluzionă Martinez, pregătit să încheie ședința.

— Încă un lucru, interveni Elenadore Tam, nu prea grăbită să plece. Ce ar fi dacă am lucra și la un plan C, în paralel cu cele discutate?

Toată lumea se întoarse spre ea, interesată de ce avea să spună.

— Cunosc câțiva oameni care și-au construit mica grădină proprie, cu pământ adus din nord. Au făcut un test rapid de contaminare, toate bune. Nu pot confirma încă nivelul de nutrienți. Recolta ar putea fi minimă sau suficientă să hrănească numai câteva guri.

Martinez era conștient de existența unor inițiative agricole la scară mică. Mai mult ca un hobby, decât ca o preocupare permanentă, și era complet de acord.

— Elenadore, într-adevăr, scopul nostru ultim ar trebui să fie să devenim independenți. Avem nevoie să începem de undeva. De ce nu adaugi asta pe lista programelor sociale? Înregistrează oameni care sunt gata să „culeagă recolta" și lasă-i pe ei să facă prezentările și chiar să organizeze ateliere unde alții pot vedea cum se procedează, sugeră Hando, încrucișându-și picioarele sub masă.

— De fapt, orice nouă tehnologie cu care venim ar trebui să o schimbăm pentru pământ sănătos. Grămadă peste grămadă. Ne vom crea propria noastră fermă de culturi, zise Huidan.

Își miji ochii mici, verzi, cu gestul omului care mirosea oportunitatea noii afaceri. Obrajii săi grași se strâmbară într-un surâs larg, iar degetele traseră de vârful mustății.

— Ajungem și acolo, îți promit. Dar nu știu cât de curând, încercă primarul să glumească. Ne întâlnim luna viitoare, dacă ceva urgent nu ne va atrage atenția.

CAPITOLUL 4

Să baţi, prin meditaţie, la uşa Celui Care Creează Totul,
poate fi o îndatorire laborioasă, însă multe bogăţii
spirituale aşteaptă de partea cealaltă.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 4

Nayan lăsă geanta de piele lângă uşă; conţinea toate cărţile şi documentele pe care le adunaseră pentru întâlnirea lunară cu Comitetul. Ar fi vrut să mai tragă de timp, cel puţin câteva luni, deoarece cărturarul părea încrezător în progresul foarte apropiat al lui Rakash.

Bart păşea pe coridor, cu degetele greblând prin barbă de parcă ar fi vrut să îndrepte îmbârligătura neascultătoare. Ochii i se mişcau frenetic, de la un vag punct din vârful pantofilor la orizontul îndepărtat. Era un obicei al său de a examina încă o dată alocuţiunea pregătită înainte de a o prezenta Comitetului. Ar fi vrut să fie într-o sută de alte locuri decât în faţa celor patru inchizitori din corpul de guvernare din Laeta. Ştia că mai mult de jumătate nu-l plăceau, era doar dorinţa preşedintelui de a continua

studiul asupra lui Rakash, ceea ce-i lăsa o mică lejeritate pentru efortul său. Întrebările dure pe care Blakwood trebuise să le îndure la întâlnirea lor precedentă din partea consilierilor, constituiseră exprimarea dezaprobatoare pentru banii, timpul și resursele alocate în studierea băiatului și, indirect, neînțelegând obiceiurile unei comunități din junglă, considerate o irosire. Pentru ei, Rakash nu era altceva decât un sălbatic, un copil fără memorie folositoare sau cu un trecut personal neverosimil, de a cărui dispariție nu i-ar fi păsat nimănui. Dar Bart știa mai bine. Cu toate acestea, influența lui asupra președintelui era scăzută și nu-și mai putea periclita poziția prea mult timp, fără a-i prezenta rezultate.

— Nayan, mă întorc în două ore, spuse Bart, cu voce tare, din vestibul, nefiind sigur că fusese auzit, de vreme ce ușa bibliotecii unde băieții râdeau copios era prea puțin întredeschisă.

Îi plăcea jocul inventat de Nayan și Rakash, intensificându-și imaginația, ajutând astfel copilul junglei să învețe cuvinte noi. Data trecută, Bart participase pasiv, se distrase, băieții aveau deschise în fața lor hărți vechi, interesați de eroi și dușmani, trecând peste linia binelui și a răului, luptând pentru onoare și dragoste. Interacțiunea îi dăduse oportunitatea lui Nayan să-l întrebe pe Rakash despre asemănări între viața lui din sat și lumea inventată de ei.

Bart își acoperi capul cu gluga, să-și ascundă urâțenia, luă geanta de piele și ieși să aștepte mașina trimisă de Comitet. Ar fi putut evita acest favor, dar de curând durerea

în piciorul mai scurt se accentuase, limitându-i mersul pe jos.

De când crescuse numărul de turiști, nicio căruță sau animal, vechiul mijloc de transport din Laeta, nu mai erau permise pe străzile interioare, numai biciclete sau mașinile electrice puse la dispoziție de orașul Korobat, iar majoritatea acestor vehicule erau utilizate numai de turiști.

Orașul își permitea să achiziționeze doar un număr limitat de astfel de vehicule, deoarece taxa de barter se scumpise semnificativ în ultimii ani. Trebuia să admită că se făcuseră îmbunătățiri la toate nivelurile societății, incluzând și pe cei din industria de spectacole și distracții, care aducea cel mai mare profit.

Mașina, o cutie de metal mică, pătrățoasă, vopsită în alb, ajunse la timp. Cărturarul se înghesui anevoios pe bancheta din spate, bâiguind o înjurătură pentru ce puțin loc avea să-și întindă picioarele. Locul din spate era tare și părea necăptușit: un model din prima generație, vândut de Korobat cu aproape zece ani în urmă. Șoferul era unul nou și Bart nici nu se sinchisi să-i spună „Bună!"

Fu un drum scurt, peste pod, spre clădirea municipalității, o structură de două etaje, cu geamuri mici și intrări pe toate cele patru laturi, din patru străzi diferite. Pereții exteriori aveau o nuanță mai deschisă de maro, contrastând armonios cu tonul mai închis al ramelor mahon de la ferestre. Ghivece largi, verzi, etalau ferigi cu frunze mari și câteva flori flamingo, ca niște inimi roșii, postate lângă ușile holului principal. Acesta era gol, în afară de două femei care tocmai intrau într-un birou. Se duse

direct spre scările din dreapta și mersul său greoi parcă smulgea câte un țipăt din plăcile pardoselei de lemn. Începu urcușul lent spre etajul doi, unde era așteptat la întâlnirea particulară. Erau douăzeci și cinci de trepte, dar le număra de fiecare dată, nu ca să se gândească, în vreun fel, că s-ar putea să se împuținеze, ci să-și țină mintea ocupată, departe de durerea intensă care-i amorțea piciorul.

Chiar de la început, Comitetul decisese ca inițiativa să nu fie înregistrată oficial până nu apărea ceva tangibil, care putea fi arătat publicului drept un mare succes realizat prin resurse proprii.

De la un timp, cărturarul avea impresia că Laeta încerca să concureze cu Korobat și acapararea lui Rakash făcea parte din planul lor. Cu doi ani în urmă, nu avusese idee despre intenția Comitetului, când le explicase în detaliu povestirile despre un grup de oameni și elefanți conviețuind împreună în junglă, în sudul îndepărtat. Dar ei îi puseseră din ce în ce mai multe întrebări, așa că el continuase să vorbească, îmbătat de toată atenția arătată de niște oameni, de obicei, foarte frugali în complimente. Nu după mult timp, interesul asupra subiectului se diminuase. Trecuse un an până când Președintele îi divulgase lui Bart capturarea lui Rakash de către o unitate specială, antrenată în mod specific în condiții dure de supraviețuire. Oamenii fuseseră instruiți să se îndrepte spre sud, să ajungă în junglă și să prindă un sătean. Așa se întâmplase că-l găsiseră pe Rakash, studiind cum se poate produce o *stare de beatitudine* instantanee.

Toată lumea, în afară de Președinte, se afla în sală. Consilierii, șezând pe o parte a mesei lungi, discutau între ei, abia observând intrarea lui Bart, care își trase un scaun. Trânti geanta pe masă, cu o bufnitură surdă. Zgomotul le atrase atenția un moment. Îl priviră deranjați, dădură din cap și-și reluară conversațiile. Bart se așeză și scoase un oftat sonor, în timp ce-și masa mușchii îndureraţi de efortul depus.

Câteva lucrări de artă erau prinse pe peretele opus ușii. Bart își ridică privirea, uitându-se la ele, amintindu-și ce-i spusese acum doi ani șeful expediției, despre unde îl găsiseră pe Rakash: în mijlocul unei grămezi de obiecte artizanale, măști de lemn relevând trăsături umane nefinisate și capete de elefanți, desene pe frunze de bambus ce reprezentau elemente din activitățile zilnice ale sătenilor și țesături colorate atârnând în soare. Rakash ședea în mijlocul acestor lucrări. Le atingea cu grijă și le vorbea. Nu observase oamenii străini apropiindu-se; fusese mult prea absorbit de exercițiul său mental. Chiar și văzându-i, nu fusese speriat, povestise căpitanul grupului. Băiatul acceptase lichidul oferit, pe care-l crezuse a fi apă. Doza de tranchilizant fusese suficient de mare să-l adoarmă pe întreaga durată a călătoriei. Bart nu reușise să convingă Comitetul să-i lase lucrările de artă mai mult de două luni, poate reușea, cu ajutorul lor, să îi inducă băiatului *starea de beatitudine*. Acum, privind din nou piesele agățate, recunoscu topografia satului pe una dintre picturi și postura corpului cuiva pregătit pentru a înfăptui o vindecare. Experiența cu Rakash îl ajută să identifice aproape

imediat semnificația și simbolurile ascunse. Lucrările reprezentau o valoare inestimabilă pentru săteni, spre deosebire de neînsemnata apreciere a locuitorilor din Laeta; era, mai degrabă, o afișare egoistă a cuceritorului.

Între membrii consiliului, numai o femeie, Victoria Kaft, reușise să fie aleasă în această lume dominată de bărbați guvernanți. Se dovedise eficientă în a menține populația feminină din Districtul Plăcerilor în siguranță și sănătate, influențând un număr de reguli în această privință. Fără boli cu transmitere sexuală, fără bătăi, poate câteva vânătăi ocazionale, când vreo escortă se întâmpla să se afle într-un loc și timp nepotrivit, în mijlocul unei neînțelegeri. Nu s-ar fi așteptat nimeni că o femeie de statură mică, cu picioare groase ca trunchiul unui copac bătrân, care zvâcneau de durere din timp în timp, din cauza circulației proaste, îi putea ține la respect. Colegii din consiliu erau satisfăcuți de rezultatele ei.

Ușa din stânga se deschise și Președintele, Kravis Kanar, intră cu pași săltăreți. Personalitatea emfatică a lui Kanar era în plină desfășurare, observă Bart, mai ales când erau de față și alți participanți din afara cercului consilierilor. Era felul lui de a-și arăta supremația teritorială față de cei cu putere mai mică de decizie. Sporovăiala se opri. Era un om înalt, mai înalt decât oricine din încăpere. Părul alb pieptănat pe spate, începea chiar de la linia sprâncenelor. Fruntea lui Kravis era aproape invizibilă. Zâmbi spre sală, salutându-și colegii dând scurt din cap, apoi se așeză la masă, la două scaune distanță de Bart.

— Bună, bună, se adresă președintele direct cărturarului, pe un ton jovial. Sper să aud vești bune astăzi, ne așteptăm la rezultate.

Nu era genul de om care să piardă timpul pălăvrăgind, reflectă Bart; așadar, direct la treabă. Bart nu-i răspunse imediat; aranjă hârtiile și cărțile din fața sa, pe care le scoase din sacoșă. Se holbau cu toții la el, așteptându-se la aceleași lamentări și scuze pentru lipsa de rezultate. Fâșâitul hârtiilor mai dură câteva momente, reverberând între pereții înalți.

Pe drumul spre întâlnire, Bart luase o hotărâre împotriva propriilor sale principii morale: să mintă Comitetul, dacă era necesar. Era o ipocrizie strigătoare la cer, dar orice altă abordare ar fi dus la îndepărtarea lui Rakash de el. Știa cât de primejdioasă era această cale. Își putea pierde poziția, reputația și chiar să fie forțat să părăsească definitiv orașul. Această ultimă decizie era radicală pentru cineva care-și trăise viața într-un singur loc și, poate, insuportabil – numai dacă nu ar fi bătut la ușa care i s-a deschis imediat după absolvirea universității din Korobat. Deocamdată, trebuia să rămână optimist și să pară implicat în minciunile pe care urma să le spună drept adevăr.

Bart deschise cu un gest energic una din cărți, la pagina cu copacii colorați și locuri deosebite din junglă.

— Am găsit informații noi și de încredere despre locația din junglă unde se nasc oameni ca Rakash, spuse, uitându-se direct la Președinte. Mă refer la indivizii cu triunghiurile portocalii pe obraji. Toți ceilalți trec direct prin copaci.

Membrii Comitetului zâmbiră politicos, neștiind dacă puteau râde tare și pândeau reacția Președintelui. Kanar nu râse, așteptând mai multe detalii.

— Cum confirmi cele scrise în carte? Știi că cel care a scris-o nu este de încredere.

Bart văzu pe fețele celorlalți aceeași întrebare; dar ierarhia era importantă.

— L-am lăsat pe Rakash să răsfoiască și el cartea și, pentru că nu cunoaște cuvintele, singura lui reacție a venit văzând pozele. I s-a luminat fața și a atins cu degetele fiecare loc, încercând să intre într-o conexiune ce părea atât de ușoară. Ceva s-a declanșat în el când și-a închis ochii și nu s-a culcat, ca atunci când meditează. Pentru un moment, triunghiul portocaliu de pe obrajii lui s-a aprins și am putut simți că, mental, se afla în altă parte. Din păcate, nu am avut șansa să-i arăt mai îndelung aceste imagini și să le corelez cu durata creșterii meditației, pentru că abia acum câteva zile am primit cartea. Această confirmare îmi spune să merg mai departe, memoria lui Rakash iese încetul cu încetul la suprafață. Vă spun, este încurajator.

Kanar își privi colegii, dând din cap, permițându-le să pună întrebări.

Gerald Misk, un om sfrijit, pe la cincizeci de ani, își sprijini barba în palme, apoi, cu o voce moale, întrebă:

— Ai găsit vreo cale, una ușoară, să activezi această *stare de beatitudine* în turiștii noștri? Trebuie să o comercializăm.

Misk era cel în a cărui obligație intra serviciul de întreținere a fericirii oaspeților, prin prezentarea diferitelor va-

riante de a le face pe plac, chiar și prin exacerbarea produselor existente. Nu era o sarcină prea ușoară, având în vedere că un mare procentaj dintre turiști erau vizitatori care se întorceau și așteptau mereu noi provocări.

— Acest lucru va veni de îndată ce Rakash va trece printr-o sesiune de inducere completă. Am notițe detaliate despre comportamentul său și nu cred că am omis ceva semnificativ, răspunse Bart.

— Sper că înțelegi faptul că timpul nu e de partea ta, spuse Misk, lăsându-se pe spatele scaunului, făcând semn ca și altcineva să mai pună întrebări.

Orgil Nurkan, următorul pregătit să-l frigă pe Bart, era cel mai răutăcios dintre toți consilierii. Era orb de un ochi, din motive medicale pe care niciun doctor nu le putuse identifica și trata, astfel că își ținea capul într-un unghi ciudat când se adresa cuiva. Părul rar de-abia îi umbrea lateralul capului, creștetul era ca o minge lucitoare acoperită de transpirație.

— Domnule Blackwood, începu pe tonul oficial care-l caracteriza. Ai inițiat personal procesul prin care trece copilul? Dacă da, ai simțit ceva ieșit din comun?

Bart nu se aștepta la o astfel de întrebare, dar nu tresări.

— Desigur, am încercat. În acest punct, fără a avea prea multe informații generale, experiența e personală. A mea poate diferi de cea a lui Rakash sau de a ta. Ca să răspund la întrebare, nu am simțit că mă apropii de această stare.

Atitudinea exigentă a lui Nurkan ajutase orașul în negocierile de barter cu Korobat, cu mulți ani înainte, când electricitatea era o noutate care schimbase istoria localității așezată atât de strategic, cât și viața cetățenilor săi.

Majoritatea membrilor își păstraseră locurile în Comitet, după multiple alegeri, mai ales din cauza contractelor și a tranzacțiilor semnate, care aduseseră orașului un impact semnificativ pentru binele tuturor.

— Cred în continuare că dacă Rakash era persoana potrivită, ai fi găsit o cale prin care să-ți dărâme propria barieră internă, continuă Nurkan, arătând că încă nu terminase. Poate băiatul are nevoie de o scuturare mai severă, o motivare prin inducerea durerii.

Ridică din umeri, ca și când s-ar fi distanțat imediat de afirmația nebunească. Dar ideea fusese lansată, plutind peste toți pentru evaluarea și judecarea validității, a punerii ei în practică.

— Domnule Nurkan, nu suntem sălbatici. Nu-l putem răni! explodă Bart sărind în picioare, aproape să trântească scaunul de podea. De când am început să torturăm oameni? Mai ales un copil? Saliva îi împroșcă barba și începu să gesticuleze frenetic, ca și cum l-ar fi apărat pe Rakash chiar acolo, de față. Să iei copilul și să-l pui într-o școală cu alți copii, ar fi de așteptat, dar vătămându-l este de neînchipuit. Dacă Comitetul nu mai e interesat de el, să-mi spună și voi continua studiul pe cheltuiala personală. Rakash va deveni responsabilitatea mea, adăugă Bart sfidător.

Disperarea cărturarului era vizibilă și se aplecă în față peste masă. Cumva, fusese orbit, nerealizând cât de înverșunați puteau fi acei oameni în încercarea de a furniza noi experiențe Districtului Plăcerilor, în avântul turistic, și cu ce ușurință luau măsuri extreme pentru a-și atinge scopul.

— Uite, Bart, interveni președintele Kanar, ce vrem să-ți transmitem este că indulgența noastră are o limită și acest studiu fără un termen de încheiere nu poate continua la nesfârșit. Enunțul lui Orgil a fost puțin cam exagerat și dorim să evităm astfel de ieșiri. Indiferent care va fi decizia noastră finală, Rakash este responsabilitatea noastră, nu a ta.

Gesticulă spre Nurkan, știind că acesta nu terminase încă ce avea de gând să-i spună lui Bart.

— Domnule Blackwood, de vreme ce sunt responsabil cu evaluarea oricărei oportunități prezentate în beneficiul orașului, voi avea o minte deschisă. Dacă șansele vin din partea cuiva care s-a arătat vrednic în trecut, sunt și mai dispus să ascult, explică Nurkan încet, ca vorbind unui retardat.

Același ton al vocii, aceeași privire rece, nepăsător la declarațiile indiferente pe care tocmai le-am emis despre Rakash, gândi cărturarul, în timp ce se așeza, așteptându-se la noutăți și mai rele.

— Studiul tău nu mai este secret, cel puțin nu pentru Consiliul din Korobat, continuă Nurkan.

— Ce? Cum au...?

— Nu mai contează, știu, nu mai are rost să negăm. S-au oferit să ne ajute să dezvoltăm un dispozitiv care poate induce *starea de beatitudine* în câteva minute.

Bart le scrută fețele. Nu aveau nici cea mai mică urmă de simpatie pentru el și nicio considerație față de efortul depus în descifrarea lumii enigmatice a lui Rakash. Luau într-un mod foarte serios în calcul oferta primită. *Ei chiar*

cred că o pot obține când eu nu am reușit timp de doi ani? E o nebunie!

Kanar își apără oferta.

— Korobat s-a arătat de încredere de multe ori, împlinindu-și promisiunile. Poate dura mult timp, dar nu ne-ar fi propus decât dacă sunt siguri că o pot face. Ei nu știu despre decizia noastră. Noi vrem în continuare să reușim să distribuim un cadou de care să ne bucurăm cu toții. Două luni. Este ultimul termen. După care, preluăm noi, încheie președintele și le făcu semn celorlalți să plece.

După ce ușa se închise îndărătul ultimului membru al Comitetului, Kravis Kanar se întoarse spre Bart.

— Ce ți-am spus astăzi poate părea cam dur, dar, te rog, pune-te în locul nostru. Avem de condus un oraș. Amintește-ți că noi te-am ales pentru această muncă. Nu este nicio rușine în a-ți admite limitele. Nimic asemănător nu s-a mai încercat înainte. Președintele încerca să-i îndulcească pilula amară, dar, în același timp, fiind ferm să nu-i dea lui Bart speranțe false. Acesta este sfârșitul, pe bune.

— Ce se va întâmpla cu Rakash? întrebă.

— Dacă după două luni nu ne arăți rezultate, vom permite celor din Korobat să demareze studiul lor sub controlul nostru. Amândoi vă veți duce acolo pentru un an.

Lui Bart nu-i venea să creadă întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Voi fi forțat să mă duc sau este alegerea mea?

— Preferăm să mergi cu Rakash, dar nu te va forța nimeni, răspunse mai marele Comitetului. E familia ta, așa că absența ta i-ar putea influența negativ sănătatea men-

tală și compromite rezultatul. Salariul tău lunar va rămâne neschimbat, îl vei primi când te vei întoarce sau cum dorești. Korobat va plăti toate cheltuielile, chiar și cazarea. Totuși, nu vreau să preconizez și să presupun un rezultat negativ. Depinde de tine să te concentrezi pe experiențele acumulate în ultimii doi ani, în așa fel încât să nu se îndoiască nimeni de meritele tale.

Blackwood începu să-și pună materialele înapoi în geantă. Apoi spuse:

— Am citit că unii dintre săteni nu pot atinge *starea de beatitudine* niciodată, în toată viața lor. Dorința de împlinire îi aduce mereu înapoi și înapoi, până ce se întâmplă marea comuniune. Cartea *Noi Suntem Unul* este menționată în câteva publicații, dar niciun exemplar nu a reușit să ajungă la noi. Îți spun în așa fel să înțelegi cât de dificilă e treaba asta cu un copil care de-abia e la începutul instruirii cu învățătorul lui, care-i un elefant. Nu pot înlocui genul acela de tutore, o creatură care întruchipează mii de ani de cunoștințe și secrete atât de străine pentru noi.

Președintele îl ascultă în tăcere, auzind aceste informații pentru prima oară.

— Cartea conține înțelepciunea spirituală trecută de la o generație la alta, protejată cu grijă de turmă, continuă Bart. Noi nu avem nimic asemănător, cei mai mulți dintre noi nici nu înțeleg prea bine ce înseamnă *spiritualitate*. Bazat pe cele citite de mine, e legat de *starea de beatitudine* și *El, Cel Care Creează Totul*, este probabil autorul care a scris cartea. Bart strânse geanta la piept ca pe o greutate

care să-l ajute să nu fie luat de vânt. *El* este creatorul acestei lumi la care noi nu avem acces. Ei cred în această formă supremă de energie a *Ființei* și activitățile lor zilnice au doar un singur scop: să-*I* facă pe plac, fiind judecați după acțiunile lor spirituale. Sunt atât de multe lucruri uluitoare pe care le putem învăța de la ei... doar să avem dorință.

Își ridică ochii spre minunatele lucrări de artă de pe pereți, apoi continuă:

— Un alt fapt surprinzător este că unii copii devin maturi, dar rareori sunt menționați în cărțile pe care le-am citit. Nu se acordă niciun merit faptului că îmbătrânești, de aceea dovezile scrise sunt puține.

Kravis Kanar se ridică și se duse la fereastră. Blackwood privi încruntarea bătrânului la auzul celor spuse de el, neștiind cu siguranță dacă citise bine printre rânduri despre cele tocmai povestite.

— Îmi spui că nici nu te vei deranja să încerci ceva cu Rakash în aceste două luni? întrebă.

Bart ar fi vrut să-și arate furia și frustrarea prin a urla la președinte, făcându-l să înțeleagă că, uneori, o viață întreagă e doar o picătură în pământ uscat, dar își păstră vocea calmă.

— Ceea ce devine o stare minunată e numită de săteni suflet, o entitate pe care o avem cu toții în trupurile noastre. Ei știu despre asta și învață din clipa în care se conectează cu elefantul lor. Așa că, doi ani de muncă multă înseamnă nimic în termenii de obținere a unui rezultat tangibil. În cazul în care cărțile sunt cât de cât corecte, acești oameni își petrec trei sferturi din zi în meditație, discu-

tând cu *Cel Care Creează Totul* și găsindu-se pe ei înșiși. Facem noi așa ceva? Noi ne mișcăm continuu, râdem, facem sex, ne drogăm, fără vreo pauză în care să ne calmăm și să gândim adânc.

Președintele se întoarse, intrigat de limbajul lui Bart, altădată atât de atent ales.

— Motivul meu de a lucra cu Rakash este diferit de al tău, spuse Bart în continuare. Un produs vandabil ce poate atrage mai mulți vizitatori și să dubleze profitul orașului este tot ce vă interesează. Tot ce doresc eu e o schimbare a minții și a comportamentului. Găsești satisfăcătoare conducerea unui oraș a cărui preocupare principală este de a se prostitua?

Bart rămase liniștit, lăsând în mod deschis să se vadă tristețea și dezamăgirea pe fața lui obosită. Acumulase multă cunoaștere pentru nimic. Beneficii și recompense pe termen scurt, care doar demonstraseră argumente nediscutate, cimentate în mentalități rigide.

Îl privi pe Kanar cum dădea din degete pe sticla ferestrei, regretând că mai rămăsese, oferindu-i consolare. Lumina vagă a înserării arunca sclipiri portocalii pe profilul lui, transformându-l într-un caracter alegoric des întâlnit pe străzile orașului Laeta în timpul carnavalului anual.

— Bart, frustrarea ta e de înțeles. Am și eu momente din astea când văd că viața mea este o nesfârșită linie obscură de ședințe, eliminarea crizelor, tranzacții și chefuri; dar și eu am evaluat rezultatele acestui *timp pierdut*: îmbunătățirea orașului nostru și a vieților cetățenilor lui. Pe vremuri s-a crezut aproape în unanimitate că orașul nos-

tru nu-și va schimba mentalitatea veche de secole în a încuraja și acorda plăceri nelimitate. Entuziasmat, am fost un apărător al acelor tradiții, pentru că nu mi-am putut închipui un alt viitor pentru noi. Încercând să concurăm cu Korobat sau cu oricare alt oraș bazat pe tehnologie, mărfuri de lux și alte industrii, ar fi fost curată sinucidere. Oferirea plăcerii este nișa noastră, de care trebuie să ținem cu tot dinadinsul. Gândește-te ca la un serviciu pe care-l furnizăm. Facem oamenii fericiți. Contează culoarea pielii sau convingerile politice? îl provocă Kanar. Nu. Am eliminat din Laeta toate barierele, în numele plăcerii și a fericirii, chiar dacă sunt reale sau false.

Bart nu înțelegea cum neașteptata confesiune a Președintelui îl va putea ajuta cu situația jalnică în care se afla. Închise cu zgomot geanta și se ridică, pregătit să plece.

Dar Kanar nu terminase încă.

— Ai dreptate când spui că habar nu avem de sufletul care zace în noi. Cum putem fi siguri? Doar încrezându-ne în cărți vechi? Vor râde de tine. Oamenii vor să creadă că dețin controlul asupra fiecărei acțiuni și decizii, bună sau rea. Ca mentalitatea să se schimbe, trebuie să se producă un eveniment de o uriașă intensitate.

Kanar plecă de la fereastră, redevenind șeful calculat care nu punea sentimentele personale înaintea a ceea ce credea că-i mai bine pentru oraș și se duse lângă Bart, care se îndrepta spre ușă.

— Cu toate astea, pot paria pe cariera mea, chiar dacă ideea că suntem posedați de *suflet* se inserează în mintea noastră îngustă, setea pentru ce oferim astăzi în Laeta nu se va stinge.

Îl bătu cu bunăvoință pe umăr, gândindu-se deja la următoarea ședință.

— Fă tot ce poți cu copilul, prietene. Nu vreau să te muți în Korobat pentru o perioadă așa de lungă.

Apoi deschise ușa și-l împinse afară cu blândețe.

* * *

Instrucțiunile liderului din Korobat erau clare: le descrisese obiectivul și acțiunea necesară, astfel încât ambele femei să nu aibă reticențe în a le urma. Familiile lor de acasă confirmaseră că fuseseră mutate în apartamente noi, în zone frumoase ale orașului și fratele lui Mariam chiar primise și un post într-o fabrică de producere a energiei solare.

Femeile savurau o băutură, într-o curte interioară din Districtul Plăcerilor orașului Laeta, observând un anumit magazin specializat în vânzarea semințelor și a nucilor, produse local, dar și importate. Mariam, cea al cărei păr roșu ieșea de sub pălăria luxoasă, ședea cu fața la magazin, în timp ce Tandar, cea cu părul alb, ținea sub observație partea opusă, de unde se presupunea că urma să apară cel urmărit. Strada era îngustă și aglomerată cu turiști, obligându-le să fie atente, fără a o arăta.

Pentru această misiune purtau tricouri, să ascundă tatuajele mari, doar niște mici capete de dragon se iteau de sub mâneci.

Fiți discrete, nu trebuie să știe nimeni că sunteți din Korobat, le explicase șeful înainte de a le trimite acolo.

Femeile erau obișnuite cu atmosfera relaxată din Laeta, astfel că sfatul lui Martinez li se păruse exagerat. Aici, ritmul vieții era destul de lent, dar animat de o mișcare continuă a oamenilor, mereu sub impresia că o nouă experiență în acest oraș i-ar putea satisface și le-ar da motive pe termen lung. Să fii modest sau excentric, nu prezenta o prea mare diferență în acest amalgam de normal și ciudat. Visul cel mai desfrânat al cuiva putea fi comercializat în Districtul Plăcerilor; astfel că normalitatea devenea ea însăși o ciudățenie.

Succesul orașului Laeta era atât de copleșitor, întinzându-se dincolo de blocurile originale, încât fusese nevoie să se cumpere mai multe clădiri și să mute locuitorii la extremitatea orașului, unde se construiseră apartamente noi. Unii își dăduseră seama de potențialul unui profit constant prin închirierea locuințelor, în loc să le vândă. Afacerile bazate pe plăceri carnale, și nu numai, nu aveau cum să înceteze, garantând un flux constant de bani pentru generațiile viitoare.

Tandar își atenționă prietena, atingând-o cu piciorul pe sub masă și arătă cu capul spre direcția ei de observație. Era rândul lui Mariam să-și mijească ochii și să confirme că băiatul mergea la același magazin pentru a reîmprospăta proviziile maestrului său.

Îl urmăreau deja de o lună, verificând ca tânărul să nu facă vreo schimbare neașteptată în itinerariul său săptămânal. Magazinul *Semințe și Nuci la Vargas*, era cea mai bună șansă de a-și duce planul la îndeplinire. Proprietarul avea slăbiciunile lui, nu era greu de convins că doar

participa la o farsă jucată lui Nayan, nimic altceva. Femeile erau înzestrate cu toate instrumentele necesare să ducă misiunea până la capăt.

De obicei, Nayan nu petrecea mai mult de zece minute înăuntru, de vreme ce Vargas știa cu exactitate ce avea de pregătit. Acesta era primul magazin la care băiatul se oprea pe traseul lui și cel care-i plăcea cel mai mult. Fiind un client vechi, i se permitea să încerce variante noi și chiar să ciugulească din dulciurile care nu erau trecute pe lista de cumpărături. Nayan trebuia să se grăbească înapoi, deoarece maestrul nu se simțea bine și nu știa cum să-l ajute. Bart revenise de la întâlnirea cu Comitetul într-o dispoziție neagră și, pentru prima oară, nu-i povestise nimic din cele discutate. Efortul de a-l face pe Rakash să-și amintească crescuse, iar starea sufletească a maestrului scăzuse.

Nayan părăsi magazinul preocupat, neștiind că era privit.

Femeile își terminară băuturile, apoi, fără să se grăbească, se apropiară de magazin.

Înăuntru, Vargas se afla în spatele tejghelei, concentrat în a scrie într-un mic carnețel, în timp ce ajutoarele sale aranjau pe rafturi borcane cu fructe uscate și diferite ceaiuri, punând butoiașele cu nuci, alune și semințe astfel încât să lase o strâmtă cărare de trecere. Vindea cantități mici sau la baniță, orice gramaj, atâta timp cât avea loc o vânzare.

Mariam privi cu admirație la nenumăratele varietăți de nuci, despre care nu avea habar că existau. Se opri la un sac plin cu nuci mari de macadamia. Fără să se gândească,

își bagă una în gură, mușcând din ea. Se aștepta la un gust picant, dar fu dezamăgită.

O fi mai bună cu garnitură sau în amestec cu alte semințe, își zise și trecu mai departe.

Îi plăcea noutatea magazinului în care nu călcase niciodată.

— Doamnelor, cu ce vă pot servi? întrebă Vargas, cu un zâmbet larg.

Din momentul în care primise misiunea, Tandar îl urmărise pe Nayan ca o umbră, să învețe rutina lui săptămânală. Mariam se oferise să-l fileze pe Vargas, să cunoască obiceiurile și câte ceva ce ar putea folosi în avantajul lor. După câteva zile, își dăduseră seama cât de ușor le-ar veni să-l convingă să accepte planul lor, chiar fără a-i da nimic în schimb, poate doar un joc în trei la unul din hotelurile din District.

Miriam preluă conducerea.

— Doar exploram după ceva gustos care ar putea crește un anumit... potențial, dacă înțelegi la ce mă refer, spuse, făcând cu ochiul și-i întoarse zâmbetul.

— Ai venit la locul potrivit, zise Vargas. Avem nuci care pot ameliora pe ici pe colo și apoi avem... mirodenii ce pot face o treabă mai bună. Nu recomand prea multe, pentru că sunt foarte rare și foarte scumpe. Le țin pentru consumul meu personal și pentru clienții speciali.

Vargas ieși din spatele tejghelei. Scund, cu picioare groase ce susțineau un corp lunguieț, acoperit cu o cămașă lungă. Părul lui era trăsătura principală, albăstrui, și o nuanță de negru pe barbă. Nu numai că încerca să-și

ascundă vârsta, dar se și armoniza cu oaspeții petrecerilor organizate pentru turiști.

— Mirodenii, interesant, comentă Mariam spre Tandar. Nu am mai încercat. Se apropie de el, atingându-i umărul, apoi întrebă: Ce putem face să avem și noi ceva din marfa asta grozavă?

Vargas avu impresia că va avea parte de ceva promițător, două escorte splendide căutând bunuri ce ar putea schimba o noapte obișnuită cu una pe care să și-o amintească și peste ani. Pielea lor mai închisă arăta că nu erau localnice, dar bine adaptate la regulile Districtului Plăcerilor, dăruind multă plăcere la cererea clienților.

— Nimic mai mult decât să mă însoțiți diseară la Vârful Căprioarei. Am o cameră rezervată la ora opt, așa că e timp destul să ne distrăm.

Femeile schimbară o privire rapidă. Era prea ușor. Mai bine să explice ce doreau într-o atmosferă destinsă. Tandar se apropie de el.

— Putem fi sigure că aduci suficientă mirodenie pentru noi toți? întrebă.

Să-l joace pe degete făcea parte din plan, ca să nu ridice suspiciuni prea devreme.

— Asta-i ultima voastră grijă, doamnelor. Îmi tratez escortele cu respect și plătesc bine. Dacă ne înțelegem bine diseară, putem deveni mult mai apropiați.

Vargas își trecu mâna grăsuță peste bustul ferm al lui Mariam, cu un gest normal, ca parte din jocul de a se cunoaște reciproc. Le plăcea. Doamne rafinate, însă cu un pic de asprime.

— Aveți tatuaje interesante sub tricouri? arătă spre flăcările vizibile.

— Hai să nu stricăm surpriza din seara asta. Nu vei fi dezamăgit, replică Tandar, jucându-se cu o șuviță de păr.

— Ne întâlnim jos sau ne dai numărul camerei? întrebă Mariam.

Omul apucă ușor mâna lui Mariam și o trase înspre Tandar, evaluându-le ca pereche. O priveliște drăguță. Nu avea o favorită. Le dorea pe amândouă.

— Întreabă la recepție de camera lui Vargas. Voi anunța că veniți, spuse și apoi înfășură patru nuci macadamia într-o pungă de hârtie și o întinse lui Tandar. Pentru întoarcerea la District. Gustoase, moi și foarte satisfăcătoare.

Tandar luă pachetul, îi bătu ușor palma și ieși, urmată de Mariam.

* * *

Vârful Căprioarei era un loc drăguț, nu chiar în centrul Districtului, dar nici în suburbie. Era un fost han la care proprietarul adăugase două etaje, pentru a face față cerințelor de întâlniri discrete. Toate celelalte clădiri de pe stradă erau cam de aceeași înălțime, cu fațadele vopsite în culori diferite, creând astfel o priveliște surprinzător de înviorătoare, chiar și pentru cea mai depresivă persoană.

Mariam și Tandar se îmbrăcară pentru eveniment. Erau determinate să-l convingă pe Vargas să conlucreze la planul lor, dar, în același timp – după cum enunțase el, în

timpul conversației din prăvălie – să devină cliente stabile.

Vargas avea bani să plătească pentru gusturile sale excentrice și avea propriul cerc de prieteni locali, chiar dacă erau niște ciudați. Zvonurile spuneau că era un proprietar semnificativ de imobiliare și magazinul era doar pentru a menține o imagine de respectabilitate, construită în timp, a familiei sale.

Cele două discutară cum să transforme această întâlnire într-o acțiune lucrativă pe termen lung și s-o ducă la un nivel superior, cel de clientelă exclusivistă.

Tânăra brunetă de la recepție le spuse numărul camerei fără să întrebe nimic. Era obișnuită cu vizitatoarele lui Vargas. Femeile avură impresia că acest han reprezenta bârlogul bărbatului și dacă lucrurile vor merge bine, aici își vor petrece cel mai mult timp, generând propriile venituri.

Etajul patru conținea doar două apartamente, extinse pe toată lungimea clădirii și a căror ferestre dădeau chiar deasupra intrării. Din acest punct, privirea era blocată de construcțiile de pe trotuarul opus. Priveliștea dinspre spate lăsa să se vadă o sumedenie de acoperișuri mai joase și mai îndepărtate și linia verde a pădurii ce înconjura orașul.

Niciuna din ele nu mai fuseseră acolo și tot ce știau era din discuțiile cu alte fete, cum că apartamentele de sus erau împărțite în patru camere fiecare, astfel că un grup mai mare se putea instala fără să se deranjeze unul pe altul. Această împărțire lua în calcul fluiditatea și extremele dispozițiilor sufletești ale clienților.

Mariam bătu la ușa masivă din stânga coridorului și, fără să aștepte vreun răspuns, o deschise.

Vargas stătea în mijlocul încăperii, cu un pahar în mână, purtând o cămașă ca și la magazin, dar mai lungă, să-i acopere picioarele pipernicite, peste măsură de groase. Cum era de așteptat, camera principală era fără ferestre și împărțită prin patru uși care duceau la spații mult mai intime. Încăperea era mobilată cu trei canapele largi, scaune aliniate de-a lungul peretelui și, pe partea opusă, o masă lungă, îngustă, încărcată cu atâta mâncare și băutură cât să ajungă pentru o săptămână de chefuri.

Tandar închise ușa după ea și se opri la marginea minunatului covor colorat sidefiu ce acoperea pardoseala. Își trecu piciorul încălțat cu gheată peste covor. Era fabricat din fibre anti-zgomot, astfel că niciun sunet nedorit nu putea trece de pereți. Părea că Vargas era proprietarul locului. Mobila arăta destul de nouă, dar picturile în ulei și carpetele decorative denotau un etalon sentimental, probabil moștenit de generații.

Vargas le privi cu încântare, imaginându-și diverse jocuri pentru ele. Dorea să le provoace abilitățile, să vadă până unde vor accepta să meargă. Sfârcurile femeilor, vizibile prin bluzele semitransparente, îl stimulau deja, ca și picioarele lungi care se iveau de sub fustele scurte și strălucitoare.

— Bine ați venit pe umilul meu teren de joacă. Vă rog, poftiți, le încurajă el, arătând spre sticlele de toate formele și culorile. Ați gustat vreodată delicatul vin din estul îndepărtat? Este savuros. Așteptă să-și toarne în pahare, apoi toastă. Pentru o relație de afaceri de durată.

Băură toți trei. *Vinul are un gust într-adevăr interesant*, gândi Mariam și își goli paharul.

— Nu ne va deranja nimeni, așa că putem sta aici sau în oricare altă cameră. Puteți alege.

— Dacă suntem numai noi, atunci e bine aici. Mariam se apropie de perete și reduse lumina. Ești gata pentru surpriza noastră?

Lui Vargas îi plăcea de ele din ce în ce mai mult. În fața lui, Mariam se dezbrăcă de bluză, arătându-și sânii și abdomenul plat. Tandar aștepta ca prietena ei să termine, apoi făcu și ea același lucru. Îl lăsară câteva minute, să se minuneze de ele.

— Pune jos paharul, spuse Tandar, zâmbind.

Ascultător, Vargas se conformă.

Cu mișcări lente, se întoarseră cu spatele la el, relevând tatuajele intense. Capul de elefant și cel de tigru, parcă ar fi fost vii. Privirea intensă, hipnotică, a ochilor tatuajelor îl înmărmuriră pe bărbat. Îl vedeau uluit într-o oglindă micuță de pe peretele din fața lor. Surpriză totală, amestecată cu o bruscă detașare de realitate.

— Cât îl mai ținem? întrebă Tandar.

— Încă un pic. Trebuie să-l impresionăm acum, ca să-l spulberăm mai târziu, spuse Mariam urmărind omul în oglindă.

Deveniseră chiar talentate în a-și folosi beneficiile speciale oferite de Hando și, împreună, cele două tatuaje chiar formau un truc eficient.

— Ajunge.

Se întoarseră și-l ajutară pe Vargas să se așeze pe canapea, să nu cadă după revenirea din transă. Își recăpătă

concentrarea și realiză că nu mai stătea în picioare. Se panică pentru un moment, neștiind cât timp fusese neputincios.

— Nu-ți face griji, dragule, nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Mariam.

— Dă-mi un pahar, ceru el. Mi-e sete. Este normal?

— Reacția e diferită de la om la om. Noi o folosim numai cu clienții noștri speciali și, sincer, nu mulți merită acest titlu, pentru că nu au bani să plătească, explică Tandar.

— De unde aveți tatuajele? Sunt impresionante.

Mintea lui Vargas se limpezise, chiar mai bine decât înainte de a ajunge la han.

— Încă nu sunt, în mod oficial, pe piață. Au fost un cadou pentru noi. Dar avem mai multe să-ți arătăm, replică Mariam și-i întinse o pereche de ochelari pe care-i scoase din geantă.

— Sunt pentru ce vrem să-ți arătăm, trebuie să te uiți la tatuaje, dar ochelarii sunt pentru protecție, să nu cazi iar în transă.

Vargas și-i puse.

Tandar se întoarse, astfel ca elefantul să fie în fața noului lor patron.

— Atinge-i urechea dreaptă, spuse, așteptând să-i simtă degetele pe piele. El o atinse și-și retrase mâna imediat.

— Nu fi timid, glumi ea. Simți umflătura?

— E ca o pernă sub piele. Ce-i acolo?

— Este felul în care clienții noștri își iau special *mirodenia*, chicoti Mariam. Apleacă-te spre partea dreaptă a trompei și inhalează.

Știa deja că nu mai era cazul să fie surprins. Își lipi nările pe punctul indicat pe tatuaj și inspiră sănătos.

O secundă mai târziu, nasul îi explodă de durere, până sus în creier și apoi în jos pe gât, trecând în stomac și prin picioare. Se simți fericit, o fericire bună într-un spațiu care dintr-odată începu să vibreze, mult mai înviorător, pe o frecvență înaltă. Trompa se mișcă spre el, dar nu-i fu frică de această mișcare, era ca un gest prietenesc de atingere a părului și bărbii sale colorate. Și tigrul era la fel de inofensiv. Două animale sălbatice devenite docile la semnul mâinii lui. Îi veni o idee, ca un fel de experiment, să dispară animalele. Gândul sau intenția de a avea unul îi declanșă un impuls de fluctuație a energiei ce destrămă imaginea reală în minuscule piese colorate, imediat absorbite de spațiul luminos din jur. Priveliștea nu-i era împiedicată de nimic. Lumina albă, puternică, se întindea până la orizont, relevând un drum ce putea trece într-o altă dimensiune.

— Hai să-l aducem înapoi. Chiar vreau să-i încerc marfa, spuse Mariam, gândindu-se la mirodenii.

Împinse cu blândețe capul lui Vargas spre punctul de pe spatele lui Tandar. De data asta, pe partea stângă, și-l obligă să inspire, astupându-i nara dreaptă. Se smuci înapoi spre canapea, cu ochii pironiți în tavan. Știau cum să administreze dozajul corect pentru ambele etape ale experienței, astfel că urma să-și revină peste câteva secunde.

Vargas icni de câteva ori, după aer. Era transpirat și agitat. Și era gata să afle mai multe.

— Am mai avut acest drog înainte. E sintetic, așa-i? întrebă.

— Da, recunoscu Mariam. Secretul stă în tuburile implantate în trompă. Fricțiunea accelerează particulele care intră în corp de două ori mai mult decât la folosirea unui tub scurt. Și ai simțit efectul.

— Foarte ingenios, admise Vargas, ștergându-și transpirația de pe față cu mânecile. Nu am luat sintetic de ceva vreme, așa că e un pic cam neașteptat pentru mine. Acum e rândul meu să vă tratez, doamnelor, spuse și-și întinse mâinile, să fie ajutat să se ridice.

Pe masă se afla o cutie cu incrustații argintii. O deschise și scoase o punguță transparentă, conținând un praf maroniu.

— Aceasta e tratația mea. O combinație din coajă de copacul-ciocan și mușchi roșu. Luate din pădurile din estul îndepărtat, unde este ascuns secretul combinației. Total natural. Nimic nu poate fi mai sănătos, spuse, vizibil satisfăcut. Poți să consumi ca atare, cum fac eu sau, într-o zi, ne putem folosi de trucul cu elefantul, să vedem cum îi modifică puterea.

Turnă niște praf pe o bucată de sticlă și le-o întinse, să încerce.

— Înainte s-o facem, te putem ruga pentru un favor mărunt? întrebă Mariam.

— Orice.

— Ai un client care, acum câteva zile, a profitat de noi și nu ne-a plătit pentru servicii.

— O fi fost un tip solid, pe care nu l-ați putut rezolva, comentă Vargas. Nici măcar cu tatuajele?

Femeile schimbară o privire, zâmbind.

— De fapt, era mai mult un adolescent, dar l-am subestimat. A dispărut înainte să putem face ceva.

— E clientul meu?

— Da, vine săptămânal să ia produsele pe care i le pregătești, clarifică Tandar.

— Nayan, ajutorul cărturarului? Nu știam că e genul de om al Districtului. Ce aveți de gând?

— E doar un copil, așa că nu avem pică pe el; cu toate astea, trebuie să-l învățăm o lecție. Mai degrabă să-i jucăm o festă, interveni Mariam să întoarcă discuția spre direcția dorită de ele.

— Cum vă pot ajuta? se oferi bărbatul.

Tandar scoase o sticluță mică din geantă și explică.

— Data viitoare când îi pregătești nucile și semințele, stropește-le cu acest lichid. Poți să torni toată cantitatea. Îl va deranja la stomac pentru câteva zile. Nimic grav.

— Îmi place. Acum, să ne întoarcem la ale noastre, zise Vargas nerăbdător.

Răspunsul primit le asigură de succesul misiunii și nimic nu le putea opri să-și consolideze relația cu Vargas.

Traseră pudra pe nări și-și aruncară fustele, gata pentru alte experiențe senzoriale.

CAPITOLUL 5

Tu, Cel Care Creează Totul, descătușează-mi inima
și revarsă în ea iubirea ta, astfel ca, în schimb,
s-o pot împărtăși tuturor celor din jurul meu.
Din cartea ***Noi suntem Unul*** – Capitolul 5

Țipătul veni fără sunet, iar expresia de pe fața lui Nagoti arăta o adâncă confuzie. Mâinile ei înșfăcau aerul, disperată să respire în timp ce degete criminale i se încleștau în jurul gâtului. Danish o blocase fizic și mental, astfel încât niciun gând de-al ei să nu treacă dincolo de bariera psihică, ca să alerteze pe cineva.

O alese pe ea ca fiind un sacrificiu justificat, având în vedere că șansele lui de a o copleși erau mai mari decât în fața oricărui alt copil. Știa, de asemenea, că nivelul abilităților ei de a-și proteja gândurile era net inferior lui, dându-i șanse mai mari de a o elimina.

De câteva zile de la uciderea ei, Danish se trezea înaintea tuturor, să fie sigur că niciun coșmar de-al lui nu era înțeles de ceilalți copii cu care dormea în colibă.

Nagoti făcea parte din familia lui, iar el o trădase, ca și, de altfel, întreaga comunitate. Un sacrilegiu ce va putea fi iertat doar dacă atingea *starea de beatitudine* în această existență. Dacă nu s-ar întâmpla așa, nu se va putea reîncarna să-și ajute frații și surorile, dar va continua să-și purifice sufletul pentru următorul nivel.

S-o împingă pe Nagoti pe gaura latrinei fusese cel mai greu de realizat. Se gândise la multe posibilități de a scăpa de trupul ei, dar toate, într-un fel sau altul, aveau puncte slabe care ar fi dus turma pe urmele ei și s-o descopere. Ducând-o în afara satului, în timpul nopții, ar fi fost imposibil din cauza stratului energetic protector impus de elefanți, dar și pentru că încă nu avusese suficient timp să-i câștige încrederea. Groapa rău mirositoare era o cale nedemnă să-i termine existența, dar era singurul loc unde un corp în descompunere putea trece neobservat. Mâna lui Nagoti, atârnând în afară, devenise un vis obsesiv pe care încerca să-l îndepărteze cu ajutorul meditației și lucrând la diferite piese artizanale, după ce termina cu cititul și muncile gospodărești zilnice.

„Ocupă-ți mintea, în timpul zilei, fii activ, nu te gândi la ea. Uit-o, alung-o din memorie, departe, departe, unde nimeni nu o poate găsi, ascunde-o chiar și de tine însuți, ca nicio protecție mentală să nu fie necesară", repeta la fiecare început de zi.

Cel puțin meritase sacrificiul, deoarece învățatul progresa din ce în ce mai bine. Se simțea din nou ca o celulă eficientă a comunității. În prima zi cu noul său grup, Taber îi testase cunoștințele dintr-un anumit capitol al *Cărții* și

fusese mulțumit de înțelegerea semnificațiilor. Îl iertase de sarcinile casnice de dimineață pentru câteva zile, pentru a-și găsi un loc liniștit în bibliotecă, să studieze, și după-amiezele să învețe cu ceilalți, Janka, Makori și Indah și să discute despre importanța vreunui rând specific destul de greu de înțeles. Datorită noii redistribuiri, Danish era cel mai mare din grup, fără însă ca vârsta lui să-i ofere vreo autoritate asupra celorlalți. Elefantul instructor îi educase și-i ghidase pe fiecare pe calea lui proprie.

Într-o după-masă, ieșind din bibliotecă, Danish îi zări pe Bagham și Asman, noul ajutor temporar al elefantului, care se întorceau în sat. Ținând *Cartea* sub braț, Danish alergă spre cei doi.

— Bună. Cum te mai simți, Bagham?

De când se alăturase grupului lui Taber, băiatului nu-i mai rămânea prea mult timp pentru Bagham, așa că Asman îi făcea muncile casnice. Pielea încrețită a elefantului era curată, ceea ce făcea vizibile semnele ce semnificau castele învățăceilor pe care-i avusese înainte.

— Mă bucur să te văd, trimise elefantul un gând de fericire. Te-am căutat să-ți zic ceva uluitor. Copacul mort s-a întors la viață. Acum două răsărituri, o mică păstaie portocalie a răsărit pe o crenguță. Ca un punct ud pe un lemn uscat. Am udat rădăcinile în fiecare zi și a crescut ca peste noapte. Azi este aproape a treia parte ca mărime din păstăile *Copacilor*. Este de necrezut.

Danish zâmbi, radiind dragoste. Dispoziția prietenului său se schimbase cu totul, bucuros că nu fusese o cauză falsă și goliciunea dezolantă a lipsei semnului de viață.

— Mă bucur, Bagham. De fapt, Asman și cu mine voiam să-l întrebăm pe Altan dacă vreun alt membru al turmei a primit nașterea vreunui discipol în locul acela.

— Mi-a spus Altan cum ați vrut să mă ajutați. Mulțumesc! Am vorbit cu el și mi-a confirmat că există câteva alte locuri prin junglă – portaluri pentru sufletele portocalii, despre care numai foarte puțini știu.

— De ce nu ți-a spus când te-a văzut mergând acolo? întrebă Danish deschizând, în același timp, *Cartea*, căutând ceva.

— În trecut au fost mai multe chemări false, de-asta nu ne-a spus. A vrut să fie sigur că de data aceasta sufletul dorește o nouă experiență. Și eu nu sunt așa de sus-pus să devin conducătorul turmei, ca Altan să treacă cunoștințele lui asupra mea. Ce încerci să găsești acolo? îl privi Bagham pe Danish, absorbit în răsfoirea paginilor.

— Caut orice referire la locația aceea. Poate să fie scrisă în altă parte? întrebă băiatul.

— Acolo este, codificat pe mai multe pagini. Nu e acum timpul ca tu să știi cum să-l descifrezi. Mi s-a spus că *Sufletele Portocalii* sunt speciale și rare. Rakash era unul din ele. A dispărut la scurt timp după ce s-a născut. Otan, instructorul lui, și al tău, de asemenea, a dispărut și el, de câteva cicluri. Încă nu știm dacă disparițiile lor sunt în vreun fel legate. Cu credința în *Cel Care Creează Totul*, misterul ni se va releva.

— Când putem învăța mai multe despre *Sufletele Portocalii*? întrebă Asman, încercând să ia parte la discuție. Elefantul nu dorea să împărtășească, însă, copiilor prea multe detalii.

— Dacă noul meu partener este un *Suflet Portocaliu*, va fi o mare onoare nu numai pentru mine, ci și pentru întreaga comunitate. Sunt suflete care au ajuns dincolo de *starea de beatitudine*. Se purifică și revin pentru a răspândi noile învățături. Conștiința asupra mediului natural se deșteaptă la câteva zile după naștere, dar, totuși, au nevoie de trezirea științei interioare pe care o posedă. Claritatea gândurilor este extraordinară. Nu am avut nicio legătură cu Rakash în trecut, tot ce vă spun acum știu de la Altan.

— Asta înseamnă că turma va împărți cu noi cunoștințele despre sufletele acestea speciale? Danish se așeză pe iarbă, cu *Cartea* deschisă pe genunchi, privind în sus spre Bagham.

— E posibil să se întâmple, confirmă elefantul.

— Își va aminti acest suflet toate experiențele dinainte trăite în acest sat?

Danish avea multe întrebări de pus.

— Nu știu câte își va aminti. Se poate să fie toate sau numai câteva. El sau ea te-ar putea identifica pe tine ca pe o amintire plăcută de acum cincizeci de cicluri sau chiar de mai mult. Eu mă concentrez pe venirea sa în siguranță, apoi putem considera următorul pas, spuse Bagham, ocolindu-l pe Danish ca să-și continue drumul.

— Pleci deja? Pot merge cu tine când vine timpul să desprinzi păstaia? întrebă băiatul.

Fără a-și întoarce capul, elefantul răspunse:

— *Sufletele Portocalii* sunt întâmpinate numai de partenerii lor și de membrii Consiliului. Îmi pare rău, Danish.

Asman îl urmă pe Bagham, dar avu timp să audă comentariul lui Danish, care o rupsese la fugă spre coliba lui.

— Ce reguli tâmpite.

În colibă, Danish aruncă nervos *Cartea* pe pat. Din adâncul lui se ridica o stare de furie și se duse până în grădină să se calmeze. Locul său preferat era ascuns în apropierea gardului de bambus, chiar în fața luminișului unde se aflau *Copacii Vieții*. Aici, iarba crescuse sălbatică, pentru că umbra gardului nu permitea să crească nimic acolo. Bețele de bambus erau înviorător de răcoroase, cum stătea cu spatele lipit de ele. Își opri pentru o clipă șuvoiul gândurilor, pentru a-și genera un strat protector de energie. Bagham, un instructor cu vaste cunoștințe, putea aduce fericire pentru totdeauna și sentimente de dragoste exuberantă tuturor, în afară de Danish.

— Ce nu-i în regulă cu mine? se întrebă, sperând ca cineva să-i și răspundă.

Își luă capul în palme, neputând afla răspunsurile la întrebări. Era un model imposibil de rupt, indiferent de maniera în care îl aborda: o discuție inofensivă îi genera idei îngrijorătoare, chinuindu-l apoi zile întregi.

— Ce nu-i în regulă cu mine? repetă, sperând din nou la un răspuns.

Dădu la o parte o bucată de scoarță de copac ce acoperea o groapă pe care și-o săpase ca ascunzătoare pentru obiectele artizanale pe care le lucra. Îndepărtă câteva frunze de palmier și altele mai lunguiețe și subțiri folosite ca amestec pentru țesut. Respirația i se domoli, în timp ce asamblă ultimele părți ale unui lănțic din mărgele de semințe de avocado uscat, amestecate cu pietricele găurite, mov, albe și negre. În mijloc se afla o bucată de scoarță

rotundă, lustruită. O parte era vopsită cu niște semne găsite în *Carte*, celebrând comuniunea între elefanți și copii; partea cealaltă arăta o versiune stilizată a *Copacilor Vieții*. Acesta urma să fie un cadou pentru *Sufletul Portocaliu*.

Danish era foarte mândru de realizările sale artistice, chiar dacă era singurul care le aprecia; nu îndrăznise să le arate altora. Cadourile oferite în dar pentru cei nouveniți era un obicei de milenii și membrii castelor superioare se așteptau la cadouri semnificative. Nu era obligatoriu pentru *comuni*, dar chiar și numai un fruct sau un fel de mâncare erau bine primite.

Făcând parte din casta *comunilor*, făcea imposibilă dăruirea lănțicului de-abia asamblat. Din partea lui se așteptau să vină cu ceva simplu, care să personifice modestia.

Băiatul ridică lanțul terminat, să-l privească. Era minunat. Culoarea frunzei, pe o parte, avea nuanțe gălbui, scoțând în relief semnele antice. Îl puse cu grijă deosebită pe iarbă și trase afară alte lucrușoare din groapă, aranjându-le în fața lui.

Bambusul era materialul său preferat. Era dens, dar flexibil și maleabil, dacă știai cum să-l mânuiești. Danish expuse părțile pe care dorea să le îndoaie la vibrațiile energetice care slăbeau fibra fără s-o crape, lăsând-o moale la atingere. Crease rame de bambus de diferite mărimi, țintuind insecte moarte, frunze uscate sau fragmente sacre găsite în bibliotecă, pictate cu grijă pe bucățele de lemn scobite. Avea ce să prezinte Consiliului, dacă s-ar fi ajuns la decizia de a se declara oficial *artist*, indiferent de consecințe.

Dansh nu avea idee la ce fel de reacție să se aștepte din partea lor, de vreme ce nu găsise în arhivă niciun înscris al cuiva care ar fi afirmat că făcea parte dintr-o castă diferită față de cea în care se născuse.

Acum se simțea complet liniștit. Meditația activă fusese o bună metodă de a se regăsi; lucrând cu degetele, îi făcuse, de asemenea, bine. Realiză dintr-odată că trebuia să înceteze să-i pună întrebări lui Bagham, răspunsurile acestuia doar l-ar fi enervat. Concentrându-se asupra *Cărții* și participând la discuții va fi principalul său scop. Mergând înaintea Consiliului cu cererea de a stabili și a fi recunoscut drept *artist*, ar fi fost mult prea devreme, după ce de-abia se alăturase grupului lui Taber. Nu mai avea răbdare pentru atingerea țelului și riscurile erau pe măsură.

— Îmi voi prezenta cererea la sfârșitul sezonului uscat, spuse Danish cu voce tare, raționând la gândul acesta periculos. Voi avea destul timp să spun că instruirea lui Taber mi-a oferit noi deschideri de înțelegere.

Vântul undui iarba și aduse sunete neașteptate în urechea băiatului. Un cap chel rotund apăru din spatele copacilor mango, apoi Baqar. Purta pantaloni și bluză cenușie ce fluturau pe corpul lui subțirel. Pete de mâncare și numeroasele petice îl făceau să arate ponosit.

Apariția fratelui său îl panică pe Danish pentru o clipă, apoi își aminti de invitația clandestină pe care i-o făcuse lui Baqar, unul din cei mai în vârstă din casta *artiștilor*. Danish nu avea prea multe opțiuni dacă dorea să continue cu planul său. Existau doar trei *artiști* nerealizați în sat,

doi băieți și o fată. Deoarece, în prima fază creativă a vieții lor, nu reușise niciunul dintre ei să creeze lucrări unice care să fi primit aprobarea celorlalți membri ai castei *artiștilor*. Zece lucrări neimitabile era pragul impus de *Carte*. Era condiția necesară pentru ridicarea oricărei poveri mentale, care ar fi putut îngreuna sufletul în călătoria atingerii *stării de beatitudine*.

După observații atente și interacționări sporadice cu toți, concluzionase că Baqar nu numai că era cel mai vârstnic din grup, la treizeci și cinci de cicluri, dar era și cel mai deprimat. Orice inițiativă sau formulare venind din partea lui, primea o recunoaștere simbolică de la Consiliu, de vreme ce sfârșitul lui era aproape. Timpul care-i mai rămase lui Baqar în sat era mai puțin de un ciclu. Călătoria sufletului lui nu realizase prea multe, nu îndeajuns încât să-i încorporeze extazianta senzație a *stării de beatitudine* care să-i asigure o tranziție eficace la nivelul astral următor.

Pielea sa maronie era vizibil ridată, mai ales pe cap și pe mâini, făcând ca semnele de pe obraji, o mică frunză albăstruie de palmier, să fie de-abia vizibile. Postura corpului său și mersul alunecat arătau, fără îndoială, cât de înfrânt se simțea. Încetini, pe măsură ce se apropia de zona *Copacilor Vieții* și privi împrejur.

Danish își flutură mâna spre el. Se părea că un alt fragment din planul său se punea în aplicare. Dacă Baqar îi asculta oferta, șansele de a se prezenta ca *artist* la timpul potrivit creșteau semnificativ. Din punctul lui de vedere, îi oferea o oportunitate de izbăvire și, astfel, înfăptuia o

faptă bună care ar fi contat la evaluarea sa sufletească, la întâlnirea cu *Ființa Supremă.*

Baqar găsi drumul spre punctul unde se afla Danish și se ghemui cu spatele sprijinit de gard.

— Cum te simți? întrebă Danish.

Nu-i păsa prea mult de el. Ci doar ca ceea ce avea de gând să facă, să se realizeze.

— Obosit. Ca la răsăritul trecut și la cel de dinainte. O minte goală e o greutate incredibil de suportat, răspunse Baqar.

Comunul fu impresionat de francheța *artistului.*

— Am irosit timpul tuturor. Nici instructorul meu nu m-a putut ajuta. Nu a fost vina lui, a fost a mea. Ceva este rupt în mine. La vârsta asta nu-mi poate spune nimeni ce să fac. Regulile nu se mai aplică la mine. Am o senzație de mulțumire când ajut la bucătărie sau la grădinărit.

Baqar arăta resemnat față de inevitabila sa condiție.

— Numele meu va fi menționat în arhive ca un eșec, o durere pe care sufletul meu o va cără în următoarea întoarcere.

— Vreau să te ajut să-ți alini suferința, spuse Danish. Ca și tine, și eu mă simt diferit. Pe exterior, sunt un *comun,* dar în interior mă simt *artist.*

Baqar îl privi intens, neștiind dacă să-l creadă.

— Un suflet de *artist* întors într-un *comun* care-și amintește?

Danish se lăsă emoționat în genunchi. Vântul era liniștit, plin de mirosul greu al fructelor coapte și al ierburilor.

— Da, îmi amintesc. Doar fragmente, dar îmi amintesc. Otan, instructorul meu, m-a ajutat să mă reconectez cu experiențele anterioare ale sufletului meu.

— Mi-e milă de tine, la fel cum mi-e milă și de mine.

— N-am nevoie de mila ta! exclamă Danish, văzând că discuția începea să-i scape de sub control. Știa că trebuia să-și arate compasiunea față de omul mai în vârstă, pentru a-l convinge să se alieze cu el.

— Uite, este povara mea, nu a altuia. Așa cum tu ți-o duci pe a ta. Lucrările mele de artă încă nu sunt demne pentru ce simt eu, dar tot sunt bune de cadou.

— Ce vrei de la mine? mâinile lui Baqar tremurau vizibil și le puse pe genunchi. Un trup atingând vârsta de treizeci de cicluri prezenta semne evidente de deteriorare.

— Aici sunt lucrările mele de artă, arătă Danish spre ele. *Copacii* vor da în curând naștere și un cadou este așteptat. Și nu numai din partea sătenilor maturi... lăsă cuvântul să plutească, sperând că Baqar va face cu ușurință legătura, dar *artistul* nerealizat aștepta răbdător. Îți ofer una din lucrările mele. Am doar o singură condiție. Cadoul va merge la discipolul cel nou al lui Bagham, la *Sufletul Portocaliu*.

Ochii lui Baqar se măriră. Nu avu nevoie de mai multă convingere.

— Fiind în prezența unui astfel de suflet e încă o binecuvântare în viața cuiva, murmură uitându-se la lucrare.

— Toată lumea va fi surprinsă, dar justificarea este că *Cel Care Creează Totul*, în bunăvoința sa nemăsurată, a trimis o vibrație de inspirație unei minți golite, să împartă

bucuria unei astfel de nașteri, explică *comunul*, după cum exersase.

Baqar păru să nu bage de seamă insulta. Oricum nu conta. Simți lupta sufletului în corpul degradat, tristețea că nu putea părăsi carapacea fizică și să intre mai devreme în existența fără trăire. Măcar această minciună îi va aduce un favor, o intrare pozitivă însemnată în arhivă, care va închide o realitate lipsită de strălucire.

— Am s-o fac, decise Baqar, dar am și eu o condiție.

Danish nu se așteptase la o astfel de atitudine de la cineva care fusese deja catalogat tulburat emoțional și ar fi acceptat orice ofertă. Zâmbi strâmb.

— Mă ajuți să fac o lucrare de-a mea, pe care s-o înmânez Consiliului înainte de transformarea sufletului meu?

Danish dădu din cap, acceptând. Era o faptă bună care-i spăla o parte din păcate.

* * *

Vârstnicii locuiau în două dintre cele mai mari colibe din sat. Castele erau amestecate, separate doar după gen. *Comunii, constructorii, artiștii* și *scriitorii* erau zilnic împreună, așteptând ca sufletele lor să găsească drumul spre orizontul astral unde, după judecarea meritelor existenței, să fie eliberate, să decidă dacă și când să revină.

La câteva cicluri, trei sau patru copii nerealizați deveniți adulți se mutau în această parte a satului, cu reducerea responsabilităților și scăderea așteptărilor din partea comunității.

Momentul în care creativitatea ce ar fi trebuit să fie deplină îi ocolea, îi lăsa totuși pe unii cu dorința de a încerca să-și împlinească obligațiile obișnuite. Dacă nu era posibil, măcar să se implice în treburile gospodărești.

Cea mai rodnică activitate era îngrijirea noilor născuți imediat ce păstăile îi eliberau. Semnul castei era de-abia vizibil pe fețele bebelușilor și numai culorile de pe micile mâini ale *comunilor* erau distinctive.

Baqar ședea la un capăt al mesei de lemn din interiorul colibei, privindu-și degetele de la picioare, dar cu gândurile concentrate pe discuția avută cu Danish. Un tremurat neașteptat de energie trecu prin trupul lui în clipa în care mintea îi prelucră faptul că înainte de a-și încheia existența, o lucrare de artă îi va purta numele.

Timpul trecu foarte repede pentru el, cu vitalitatea astfel redobândită. Gânduri pozitive și idei bune i se învârteau în capul care, până nu demult, fusese tăcut. Își dădu seama că oferta de dar pentru *Sufletul Portocaliu* îi putea aduce și o altă oportunitate.

Baqar intră în coliba femeilor, căutând-o pe Alanda, singura fată *artist* nerealizată. Ședea pe pat, citind o carte. Se opri lângă ea, tandru.

— Ce citești?

— Ultima creație a lui Nukua. E atât de talentat. E o alegorie despre alte lumi pe care *Cel Care Creează Totul* poate să le fi creat. Meditează asupra întrebării: suntem singuri?

— Dacă crezi că-i bună, o să iau o copie de la bibliotecă. Va fi plăcut pentru mine să intru din nou acolo, n-am mai

făcut-o de ceva vreme. Gândurile mele sunt așa departe, spuse Baqar.

— Ce te supără? Alanda avea capacitatea unui grad înalt de empatie față de toți. Era cu două cicluri mai tânără decât bărbatul, dar degradarea fizică era mult mai pronunțată. Pielea din jurul ochilor abia vizibili atârna, iar oasele pomeților obrajilor erau foarte ascuțite.

— În curând vom fi martorii sosirii unui *Suflet Portocaliu*, noul partener al lui Bagham.

— Minunat, spuse Alanda cu o scânteie de energie în voce.

— Da, într-adevăr. De când am aflat, m-a cuprins o vitalitate neștiută, iluminându-mă cu idei creative pe care le-am crezut pierdute demult.

— Ce vrei să-mi spui, Baqar?

Alanda puse cartea la o parte și îi luă cu blândețe mâna.

— Am creat, în sfârșit, o lucrare artistică. Nu-ți pot descrie extazul care m-a cuprins. Lanțul neputinței creatoare s-a desfăcut și mi-a oferit, măcar temporar, această portiță surprinzătoare.

— *Cel Care Creează Totul* e bun cu tine, Baqar. El ne vede slăbiciunile, ne ascultă rugăciunile și uneori ne înzestrează cu binecuvântarea lui sau ne învață lecții dificile. Ne reamintește de dragostea *Lui* pentru noi, ca și pentru El, pe care o revarsă și îi cuprinde pe toți din sat, din junglă, din lumea întreagă, pe care noi nu o cunoaștem.

Abnegația Alandei nu putea fi năruită. Dacă ar fi fost născută în altă castă, poate sufletul ei ar fi fost deja la un nivel astral, liber și fericit.

— Când pot s-o văd?

Nu era nicio urmă de invidie. Revelația lui Baqar o mișcase profund, considerând că era un miracol al *Celui Care Creează Totul*.

— Ți-o arăt cât de curând, însă voiam să te întreb dacă vrei să fim perechea care va îngriji de *Sufletul Portocaliu*.

Alanda începu să plângă. Emoțiile o copleșiră, conștientă de onoarea pe care o primea în ultimele ei cicluri de existență.

— Credință de neclintit este ceea ce are nevoie sufletul nostru pentru tranziția ușoară. Determinarea pe drumul spiritual aprinde energiile încătușate în noi, sub protecția *Ființei Supreme*. Baqar știa foarte bine esența *Cărții* și cum s-o exprime pentru Alanda, ca ea să-l urmeze necondiționat. Nici tu, nici eu, nu suntem lipsiți de credință. Am avut amândoi instructori minunați care ne-au deschis ochii minții pentru drumul spiritual, spuse Baqar, bucuros de realizarea sa.

— În cazul nostru, *Cel Care Creează Totul* nu prea ne-a înzestrat cu creativitate, pentru că *El* ne iubește. Suntem aleși pentru o întoarcere și ne dă șansa să împărțim viața cu frații și surorile noastre, treizeci ori cincizeci de cicluri în viitor, oricând decidem să ne întoarcem. La reîntoarcere vom experimenta contribuția unui *Suflet Portocaliu* la viața reală a comunității și nu va trebui să învățăm asta din cărți. O cuprinse exaltarea. Să-i cerem lui Bagham permisiunea să-i fim parteneri de îngrijire. Alanda își îmbrățișă fratele de castă.

Baqar îi răspunse la îmbrățișare. Dintr-odată, viziunea scopului său în ciclul rămas se relevă cu o claritate năucitoare. Vibrațiile pozitive ale *Sufletului Portocaliu* îi vor curăța parțial karma, permițând sufletului său să se întoarcă fără rușine la stadiul astral.

CAPITOLUL 6

Mâncând, te saturi repede. Rugându-te la Cel Care Creează Totul, nu te umpli niciodată de dragostea Sa deplină.
Din cartea ***Noi suntem Unul*** – Capitolul 6

Pe drumul său spre casă, Bart se luptă să respire profund. Chiar și acum, stând în hol, durerea insuportabilă care-i strângea pieptul îl făcu să inspire scurt și repede, căutând după mai mult aer. Înțelese reacția corpului său la gândul dureros al subconștientului, că l-ar putea pierde pe Rakash și, în același timp, o lume plină de energie și vibrații, ca și de legături delicate din interiorul trupului și al minții băiatului, pe care Bart încerca să le aducă la suprafață, în timpul meditației. O lume mult prea dificil de înțeles de oamenii printre care trăia.

Urmând exemplul lui Rakash, Bart găsi o stare de calm prin meditație, căutând în adâncurile sale *sufletul* omniprezent. Își crease propria afirmație, cuvinte care ar fi putut avea înțeles și impact atunci când se adresa *sufletului* și *Celui Care Creează Totul*.

Bart nu era sigur dacă *Ființa Supremă* își putea petrece timpul cu altcineva în afară de comunitatea din junglă. Cărturarul încercă să-și vadă de activitățile pe care le considera necesare să atragă atenția unei astfel de entități. Din nefericire, cu noile împrejurări ce adăugau presiuni mai mari asupra lui, nu era suficient de constant în a-și îndeplini meditațiile de dimineață.

Trebuia să reevalueze cum o nouă abordare ar putea să-l activeze pe Rakash. Cărturarul nu știa cum funcționa conexiunea între *Cel Care Creează Totul* și *sufletul* individual, de fapt, numai intuiția îi spunea că ar putea fi vreo legătură.

Nayan aștepta lângă ușă.

— Cum a mers? întrebă interesat, luându-i geanta din mână. Bart știa că băiatul spera să audă vești bune, să mai fie împreună cu Rakash încă vreo câteva luni.

Bart, încă răsuflând din greu, se ținu de brațul tânărului, evitând un răspuns direct.

— Sunt un pic obosit acum, hai să vorbim mâine. Te rog să ai grijă de Rakash și adu-mi ceva vin în bibliotecă, îl instrui și Nayan se grăbi să plece. Bart nu avea poftă de mâncare, dar o băutură îl va ajuta să-și limpezească mintea și să decidă care-i următorul pas. Își aruncă haina pe un fotoliu și se așeză pe canapea, parcurgând cu ochii minții șirul de cărți despre săteni.

— De ce altceva m-aș putea folosi? mormăi, considerând diferite opțiuni. Hotărî să le aștearnă pe hârtie. Putea gândi mai bine având o listă în față. Imagini, cuvinte, sunete, povestiri, miros... ce altceva am folosit?

Nayan veni înăuntru cu o carafă de vin. Turnă într-un pahar, apoi se îndreptă spre ușă, să nu-și deranjeze maestrul.

— Nu pleca, spuse Bart. Uită-te pe lista asta și spune-mi la ce alți stimuli l-am expus pe Rakash. Încearcă să adaugi exemple la fiecare categorie. Trebuie să restrângem posibilitățile care-i pot declanșa starea de meditație.

Adolescentul era nerăbdător să-și ajute maestrul. Luă foaia de hârtie și trase câteva linii între cuvinte.

— I-am arătat toate imaginile și desenele care au legătură cu fosta sa viață, spuse Nayan, luând inițiativa. În cărți nu am găsit prea multe lucruri, important este să le recunoască imediat.

— Care a fost reacția lui generală la aceste imagini? întrebă cărturarul.

— Fericire, mulțumire, bucurie, o stare de bine, crezând că se va întoarce în curând în satul lui.

— Scrie *fericire* și *bucurie.* Următoarea categorie de cuvinte. Pe care să ne concentrăm?

Nayan se gândi o clipă. Putere, forță, gând, vibrație, energie, prezență, lumină, elefant, frate, soră, *Cel Care Creează Totul*, armonie... și altele, plus combinația acestora.

— În timpul fiecărei sesiuni l-am rugat să se concentreze asupra acestor cuvinte și nu a funcționat deloc. Nici intern, nici extern. Bart luă o înghițitură de vin și-l privi pe Nayan. Ce-ar fi dacă declanșatorul este bazat pe efectul cuvintelor care generează simțăminte, ca dragoste, loialitate, gratitudine, spuse cărturarul. I-am arătat povestiri și sunete familiare, dar nu a reacționat prea profund.

Nu mai mult decât tine sau mine. Trebuie să încercăm o combinație între *Cel Care Creează Totul* și dragoste sau orice alt cuvânt pe care l-ai scris. Trebuie să funcționeze.

Nayan încercui noile cuvinte-cheie, ca un strat protector împotriva oricărei influențe malefice care ar fi putut schimba sensul dacă rămâneau, simplu, pe hârtie.

— Să schimbăm și poziția meditației? întrebă adolescentul. Te-am informat că se văita de durerea din picioare de la poziția culcat. Poate că postura lotus este ceea ce are nevoie, dar în ședințe mai scurte.

— E o idee bună, fu Bart de acord. Încercăm de mâine.

Nayan dădu să iasă din încăpere, dar se întoarse și întrebă:

— Maestre, ce s-a întâmplat la întâlnirea Consiliului? Cât îl mai putem ține pe Rakash?

Bart își termină vinul, își scoase pantofii din picioare și se întinse pe canapea, gata să adoarmă.

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta. În general, a fost o discuție bună. Le-a plăcut ce au auzit, spuse evaziv, pentru a-i distrage atenția.

— Atunci sunt vești bune, zâmbi Nayan.

— Dacă tu spui, concluzionă Bart, închizându-și ochii. Stinge lumina, noapte bună.

* * *

A doua zi, începu ritmul frenetic de muncă. Bart era decis să nu-l trimită așa de ușor pe Rakash la Korobat. Dacă va capitula, va pleca odată cu băiatul; indiferent ce

spusese Președintele, băiatul era responsabilitatea sa mai mult decât a altora.

Cuvintele-cheie fuseseră scrise cu litere mari, pe bucăți de carton, și răspândite în încăperea de meditații a lui Rakash.

— Cum te simți? îl întrebă Bart, pregătit să înceapă schimbările. Depuse un mare efort să-și alunge din minte efectul întâlnirii de ieri.

— Nayan a menționat că ai prefera să ședzi în postura lotus și să ai ședințe mai scurte. Hai să încercăm.

Copilul era gata să înceapă.

— Nu voi mai cronometra ședințele. Meditează cât timp crezi că te simți bine. Concentrează-te pe emoții, care sunt reprezentate prin cuvinte ca fericire, bucurie, dragoste, gratitudine. Gândește-te la instructorul tău elefant, simte-i prezența, schimbați gânduri împreună. Amintește-ți una din conversațiile cu el care ți-a plăcut foarte mult, explică Bart noua structură.

— Bucurie?

Rakash încă nu înțelegea pe deplin sensul unor cuvinte noi pe care le învăța. Bart îl privi pe Nayan, cerându-i ajutorul. Acesta încuviință.

— Rakash, mi-ai povestit despre cum mergeai cu Otan la râu, să faceți baie și cum ți-ai mișcat mânuțele peste pielea lui ridată, cum i-ai simțit puterea fizică și curgerea caldă a gândurilor.

— Da, îmi amintesc că ți-am spus.

— Sentimentul acela se numește bucurie sau fericire sau chiar dragoste. Ia acest sentiment în interiorul tău,

apoi gândește-te la *Cel Care Creează Totul* și părțile tale preferate învățate din *Carte*, îl ghidă Nayan.

Rakash dădu din cap și se așeză pe tăblia tare a patului.

— Suntem afară, dacă ai nevoie de noi, spuse Bart și, împreună cu Nayan, părăsiră încăperea, lăsând ușa întredeschisă.

Băiatul închise ochii și începu cu exercițiile de respirație pe care le învățase. Inhalează, ține respirația, expiră, repetând de câteva ori pentru a-și liniști mintea, a-și încetini bătăile inimii, astfel ca energia din extremitățile corpului să înceapă să se adune în punctul cel mai important, fruntea. Energia curgea de-acum în mod natural în interiorul său, fără blocaje, fără nervi strangulați.

Formă o imagine mentală în care Otan zâmbea în fața lui, mișcându-și trompa dintr-o parte în alta, tropăind fericit. În jurul lui, turma se bucura și ea. Aceasta era prima amintire a lui Rakash despre instructorul său, pe care trebuise s-o dezgroape din adâncuri, cu un efort considerabil.

O căldură moale îi învălui trupul. Menținu pentru încă un timp imaginea lui Otan, apoi își îndreptă gândurile spre *Cel Care Creează Totul*.

Cel Care Creează Totul este *Dragoste*, *Cel Care Creează Totul* este *Energie*, *Cel Care Creează Totul* este *Vibrație*, *Cel Care Creează Totul* este *Omniprezent*, repetă de mai multe ori, pierzându-se în adâncimea sensului, încercând să străpungă vălul iluziei care încă îi bloca înțelegerea mai profundă a învățăturii.

Căldura creștea în intensitate în obraji și la baza șirei spinării. Rakash încerca să-și mențină concentrarea pe

mantră, întrucâtva conștient de noile senzații pe care le încerca.

Cel Care Creează Totul îi răspundea la chemare prin amplificarea imaginii mentale a unui canal de energie deschis de-a lungul spatelui. Îl durea punctul dintre sprâncene, dar nimic din ce simțise înainte.

Repetă mantra cu mai multă concentrare și forță a minții. Era doar el și *Ființa Supremă*, o rugăminte și un răspuns imediat, printr-o intensificare de energie și vibrații trimise spre toate părțile corpului.

Rakash putea vizualiza formarea unei sfere de lumină aurie în interiorul părții de jos a abdomenului, pulsând continuu în sus și apoi coborând, șovăind parcă în ce direcție s-o apuce.

În acel moment, Nayan trase cu ochiul în încăpere. Văzu ceea ce așteptaseră de multă vreme să vadă. Triunghiurile portocalii de pe obraji prinseseră viață, însuflețite de o luminozitate ce palpita din interior.

Rămase nemișcat un moment, neștiind dacă să-l aducă pe Bart sau să se bucure de unul singur de această imagine. Se retrase din ușă și se grăbi la maestru, să-l anunțe și să vadă rezultatele muncii sale asidue.

— Maestre, haideți repede! îi șopti și fugi din bibliotecă.

Bart alergă cât de iute îi permitea piciorul său scurt și icni la vederea copilului, prin spațiul strâmt al ușii întredeschise. Satisfacție, destindere și o grămadă de senzații amestecate îi izbiră dintr-odată încrederea slăbită de insuccesele anterioare. Semnele de naștere ale lui Rakash

prinseseră viață, culoarea portocalie pulsând de la energia interioară. Învățăcelul său se apropiase mai mult de dobândirea spirituală.

Brusc, un tremurat îi cuprinse mâinile și picioarele lui Rakash și, pentru un moment, aproape își pierdu echilibrul. Ignorându-și propria regulă de a proteja sensibilitatea mediului de meditație, Bart împinse ușa cu umărul. Dădu buzna înăuntru, să-l prindă din cădere.

Ușa lovi găleata și zgomotul îl readuse pe Rakash la realitate. Întreruperea bruscă îl făcu să amețească și căzu într-o parte. Bart se repezi la băiat, urmat de Nayan.

— Ești bine? Îmi pare rău. Te-am văzut tremurând, erai gata să cazi și am uitat că poate fi reacția atingerii *stării de beatitudine*.

Rakash își îndreptă picioarele, dar nu era încă pregătit să coboare. Nu mai vedea sfera de lumină, însă concentrarea energiei se simțea încă, deși nu atât de intensă. Vibrațiile care-i cuprinseră celulele și organele interne se disipau încetișor, readucând corpul la starea normală. Apoi remarcă emoția pe fețele lui Nayan și Bart și înțelese că starea prin care trecuse fusese *puterea* pe care aceștia o căutaseră.

— Schimbările au funcționat, zâmbi el.

— Da, au funcționat, confirmă cărturarul, mirându-se la cât timp pierduse cu metoda greșită. Semnele de pe obraji ți s-au aprins, nu arzătoare, dar suficient de mult să demonstreze că un proces intens se întâmpla în interiorul tău. Din afară arătai ca o pictură de liniște. Este incredibil ce desfășurare de forțe poate avea loc în liniștea minții tale, zâmbi Bart.

Rakash se gândi un moment lung la ceea ce cărturarul tocmai afirmase și răspunse cu o maturitate neașteptată.

— Este mai mult decât liniștea minții. *Cel Care Creează Totul* mi-a vorbit pentru că *L*-am chemat. Am vrut ca *El* să mă audă, așa că mi-am deschis inima spre *El*. În mod voit *L*-am lăsat înăuntru, nevrând nimic în schimb. În timp ce repetam mantra, mi-am adus aminte că generozitatea este o parte a ceea ce suntem noi ca și comunitate. Ajutând și îngrijind unul de altul.

— Nayan, du-te după hârtie și cerneală și scrie totul, spuse Bart fericit.

— De ce ai menționat inima? întrebă apoi.

— În sat, noi comunicăm prin gânduri cu elefanții, dar inima noastră cântă binecuvântări, compasiune și gratitudine pentru îndrumarea spirituală.

În sfârșit, Bart avea dovada tangibilă că povestirile despre puterea gândului și a inimii erau adevărate și considerate, până la un punct, a fi niște surse demne de încredere.

Rakash se simțea altfel, de vreme ce blocajul din capul său dispăruse complet în timpul meditației. Ieșiră la suprafață cunoștințe despre care nu știa că le are, ca o bulă de aer eliberată din adâncul unui lac.

Nayan se întoarse cu un carnețel, gata să treacă fiecare cuvânt al incredibilei experiențe la care luase parte.

— Inima găzduiește sufletul, poarta pe care ne străduim s-o deschidem pentru legătura cu *Cel Care Creează Totul*, spuse Rakash. Gândirea rațională nu are nimic de-a face cu asta. Nimeni născut în afara satului nu poate înțelege o astfel de conectare puternică, înrădăcinată în noi pe parcursul a mii de cicluri.

— Îți mai amintești și altceva?

Bart cerea nesățios mai multe detalii. Copilul închise ochii, căutând amănunte pe care mintea lui să le fi uitat din cauza revenirii bruște.

— Îmi amintesc că multe alte nașteri anterioare au avut loc și în una din ele am izbutit să ating *starea de beatitudine* atât de adânc, încât *Cel Care Creează Totul* mi-a oferit trecerea la următorul stadiu astral. M-a întrebat dacă vreau să mă întorc să-mi ajut frații să-și atingă potențialul, încheie Rakash, respirând de câteva ori, ca să-și energizeze corpul.

Nayan scria totul, cuprins de frenezie, terminând deja prima pagină. Ochii îi erau lipiți de carnețel, concentrat să adauge, dacă era posibil, fiecare nuanță și semnificație la cele relatate la nivelul său de înțelegere.

— Ai descătușat vreo informație despre motivul suplimentar al *Sufletului Portocaliu*? puse Bart întrebarea care-l rodea de mult timp și pentru care nu putea găsi răspunsul în niciuna din cărțile studiate.

Băiatul răspunse direct, fără a se gândi.

— Nu am întrebat așa ceva. Am întrebat doar despre dragoste, așa cum ai cerut și asta e ceea ce am primit. Dragoste nelimitată, necondiționată.

— Așadar, *Cel Care Creează Totul* răspunde la întrebări? interveni Nayan, în timp ce așternea rânduri după rânduri.

— Răspunde la toate rugăciunile, întrebări și îndoieli.

Rakash era foarte convingător.

— Va răspunde și întrebărilor mele? aproape că șopti Nayan, în caz că *Cel Care Creează Totul* asculta.

Băiatul coborî din pat și se duse la masă, apucă paharul cu apă și-i spuse prietenului său:

— Nu-mi amintesc prea multe, pentru că nu am citi niciodată *Cartea*. Mi-au citit-o alții, când și când. O existență nu este de ajuns s-o înțelegem, dar dacă legătura cu *Cel Care Creează Totul* este suficient de puternică și cineva și-a atins țelul, atunci și atingerea *stării de beatitudine* și trecerea la stadiul următor e foarte posibilă. *Cartea* menționează despre *Țara de dincolo de pustietate și despre oameni*, dar nu știu alte amănunte. Nu pot să răspund la această întrebare din partea *Lui*. Rakash își exprimă îndoielile. Suntem toți la fel? Puse paharul golit pe masă, își îndreptă spatele și răspunse propriei sale întrebări. Fizic, arătăm la fel, dar ne purtăm diferit. Apoi, un alt gând îi străfulgeră prin minte. În ce credeți?

Bart și Nayan se priviră stânjeniți. Se părea că legătura neașteptată cu înțelepciunea *Celui Care Creează Totul* eliberase în Rakash o nouă stare de înțelegere a mediului, care necesita mai multe răspunsuri de la îngrijitorii săi.

— Nimeni din acest oraș nu are o busolă morală similară cu cei din comunitatea ta, replică Bart. Laetanii cred într-o viață decentă, punctată de acumulări fizice ca și statut social și se distrează copios, pentru că viața este relativ scurtă. De ce să ai bătăi de cap cu altceva?

O rapidă introspecție îi dezvălui lui Bart un adevăr tulburător: ar fi urmat aceeași cale dacă nu ar fi găsit cărțile sătenilor și dacă nu ar fi fost atât de curios. Nu exista nicio rugăciune și nicio adunare pentru niciun fel de venerare al unei entități precum *Cel Care Creează Totul*. Nu exista

nimeni care să asculte chemările zilnice și răspunsurile de speranță, decență și grijă. Laetanii, korobatianii și oamenii altor orașe care împânzeau orizontul, se aflau la mila a ceea ce le arunca viața pe neașteptate, încercând să le rezolve singuri.

Adrenalina ce pusese stăpânire pe el, privindu-l pe Rakash iluminat din interior se estompa, iar durerea care-i mușca picioarele ca niște creaturi flămânde după energia lui, îl obligară pe Bart să se așeze. Îl cuprinse o senzație de amețeală. Simți o duhoare puternică și își dădu seama că era propria sa respirație ce mirosea a vin, pe care recent îl consuma în cantități mai mari, ca refugiu din calea durerii și din cauza lipsei de rezultate în privința lui Rakash.

— Noi nu avem credința ta atotcuprinzătoare, asta-i sigur, se confesă cărturarul. Noi ne facem planuri de viitor și muncim din greu sau furăm sau înșelăm ca să le vedem îndeplinite. Dacă nu se întâmplă, spunem că-i ghinion și reluăm de la început sau le lăsăm baltă, dacă nu avem voință.

— Otan mi-a spus că tot ceea ce gândim, tot ceea ce facem, este voința *Lui*, spuse Rakash. Noi acționăm să-l mulțumim pe *Cel Care Creează Totul* și în schimb *El* ne ajută să netezim calea noastră spre iluminare.

Ce concept străin, gândi Bart pentru el însuși. *Toți cei care vor să atingă starea de beatitudine sunt mânați de dorința de a avea noi experiențe și nu pentru că ar crede într-o entitate invizibilă înaltă. Este o modă, asta-i tot.*

— Motivul vieții pentru toate celelalte caste este foarte clar, dar nu și pentru mine. Nu știu ce planuri are *Cel Care*

Creează Totul pentru unul marcat drept *Suflet Portocaliu*. *El* îmi va trimite un mesaj când voi fi gata. Rakash se adâncea din ce în ce mai mult în noua fântână a înțelepciunii străvechi. Cum vei folosi această „putere"? întrebă, uitându-se la Nayan și Bart.

Maestrul și discipolul priviră stupefiați, își imaginaseră de multe ori momentul în care băiatul va aduce la suprafață prețioasele sale resurse interne, însă nu se gândiseră la ce avea să urmeze.

Credința în *Cel Care Creează Totul* este un aspect al termenului folosit de săteni pentru *crez*. Chemându-l pe *El* cu vocea internă, era o calitate pe care nu o aveau și nici nu știau cum s-o activeze, dacă se afla undeva în adâncurile ființei lor.

Cu toate astea, suntem gata să încercăm. Dar cum să convingi masele să ia în mod serios în considerare o astfel de cale? continuă Bart cu propria sa evaluare.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Rakash, rupse Nayan tăcerea. Dacă starea asta de înaltă conștiință este atinsă de toată lumea din jurul nostru, se vor putea întâmpla numai lucruri bune. Toate aceste dorințe lumești îi amăgesc de la realitatea pe care învățăturile comunității tale ni le-au arătat. Acest gen de oameni nu cred în ființe intangibile omniprezente, inclusiv noi, până să te întâlnim, nu credeam, admise Nayan și-și puse notițele deoparte, să-și poată odihni cotul pe masă. Avem nevoie de mai multe ședințe pentru a stabili un model de inducere completă în transă adâncă. Bazat pe rezultatul de astăzi, sunt încrezător că vom scăpa de Consiliu, concluzionă, rânjind spre maestrul său.

Grija de a prezenta o dovadă concretă într-o perioadă atât de scurtă nu ieșea din mintea lui Bart, după ultima întâlnire oficială. Ar putea să-i invite la o demonstrație reală. Nu, până ce nu era sigur că Rakash putea furniza rezultate constante la fiecare sesiune.

— Să ne odihnim acum. Vom încerca din nou poimâine, până atunci puteți să mergeți pe afară cât vreți, spuse Bart, știind că Rakash se va bucura.

* * *

Rakash era într-adevăr fericit. Satisfacția iradia din toate fibrele ființei sale; era o bucurie care-l învăluia permanent. Își găsi pacea interioară și următoarele trei sesiuni fură încununate de succes, purtându-l prin aceleași succesiuni de senzații și interacțiune cu *Cel Care Creează Totul.*

Gazdele sale erau la fel de mulțumite și perspectiva de a părăsi Korobat era din ce în ce mai puțin probabilă. Băiatul nu înțelegea pe deplin ce însemna când maestrul spusese despre intenția Consiliului de a-i trimite pe toți trei într-un oraș îndepărtat, pentru alte tipuri de ședințe, dacă nu atingea în curând *starea de beatitudine.* Dar acum că această presiune dispăruse, îi explicase Bart, vor fi în stare să-și continue munca în Laeta.

Rakash era mândru de el însuși pentru evoluția sa spirituală fără ajutorul lui Otan. Avea atât de multe povestiri de împărtășit cu toți frații și toate surorile sale, când se va întoarce în sat.

Nu știa dacă și altcineva din comunitate părăsise jungla pentru *Țara de dincolo de Întinderea Dezolantă*. Putea fi primul. Putea umple o carte groasă, poveste după poveste, ca scop al vieții sale.

Ușa de la încăperea în care medita era închisă, dar putea auzi ceva zgomot venind de la bucătărie, unde Panette, o fată tânără angajată recent ca bucătăreasă, prepara masa. Trecu prin toți pașii de pregătire a meditației, încetul cu încetul învățase cum să-și controleze fiecare mușchi, tensionându-l treptat până la putere intensă. Folosind această tehnică la începutul și la sfârșitul sesiunii, îl ajuta să creeze o mai bună circulație a sângelui, stând în postura lotus și chiar îi permitea să mediteze perioade de timp mai îndelungate.

O lumină blândă se revărsa prin geamuri, atingând peretele opus. Era cald înăuntru. Vremea bună a sezonului cald va mai persista încă două sau trei săptămâni, înainte de apariția ploilor reci și a vântului obraznic.

— Sezonul ploios vine peste voi, prieteni, spuse Rakash cu voce tare, trimițând un mesaj simbolic fraților și surorilor din junglă, încercând să-și amintească binecuvântările legate de ploaia divină trimisă de *Cel Care Creează Totul*.

Aversele vor îngădui tuturor celor care vor sta afară, exceptând poate vârstnicii, să simtă căderea ploii pe pielea lor înfierbântată; pârâiașe de apă se vor scurge ici-colo între mușchii încordați și se vor încălci între buclele părului. După doar un moment, vor păși cu greutate în noroiul până la glezne, precum alunecă mierea pe un băț de bambus. Elefanții se vor alătura freneziei cu țipete de fe-

ricire, tropăind și împroșcând copiii cu straturi de noroi maroniu, spălate imediat de rafalele ploii torențiale.

Amintiri binecuvântate din comunitatea sa unică.

Rakash se încălță cu sandale, gata să împartă cu Bart și Nayan noua sa percepție simțită prin abilitățile recent îmbunătățite. Se opri în hol s-o privească pe Panette mișcându-se în bucătărie, între sobă și chiuvetă, gustând din cratiță, dând din cap, apoi continuând cu ritualul gătirii. Mâncările ei erau gustoase; le încercase de câteva ori, dar nu era pregătit să renunțe la preferatele lui: nuci, fructe și brânză.

Rakash se duse în bibliotecă. Bart încă nu era gata, fiind pierdut în gânduri, ținând cana de ceai între degete.

— Unde e Nayan? întrebă băiatul, privind în jur. Bart nu se mișcă. Hei, strigă Rakash.

Bart sări din reverie.

— A plecat să cumpere ceva alimente. Se întoarce imediat. Cum a mers?

Barba i se împestrițase în ultima vreme cu fire cenușii și eczema de pe cap se închisese la culoare spre un roșu-închis, arătând că sângele de sub piele devenise mai gros.

Rakash ședea în fotoliul din fața cărturarului, cu picioarele strânse sub bărbie.

— Am avut ceva trăiri noi, spuse.

Ca la un semnal, Bart puse jos cana și luă carnetul de notițe.

— Am auzit sunete în interiorul meu. Vibrațiile inimii mi s-au iuțit, lovindu-se de vibrațiile mai lente ale altor organe. M-a surprins foarte tare, apoape m-a adus înapoi.

Mi-a trebuit un moment să-mi setez conștiința să pot înțelege mesajul.

— Interesant, fu tot ce spuse Bart, încă procesând informația. Mesajul este de la *Cel Care Creează Totul*?

— Ți-am spus că toate mesajele sunt din partea *Lui*. *El* comunică de fiecare dată altfel. Poate este un semn că purificarea corpului și al sufletului meu se dezvoltă în mod natural. Există manifestări pe care nu le pot explica de unul singur. Am nevoie de călăuzirea lui Otan.

Rakash ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri, așteptând ca Bart să termine de scris propoziția.

— Maestre! îl auzise băiatul pe Nayan folosind termenul de multe ori, așa că decise să-l utilizeze și el. Când am să mă întorc în sat? Mi-e dor de toți.

Vocea lui era gravă și sinceră. Cărturarul nu se așteptase la această întrebare. Încercase din greu, de când primise responsabilitatea băiatului, să-i abată mintea de la cei pe care-i lăsase în urmă. Desigur, erau momente când numai acele amintiri puteau genera rezultate în meditație, dar se părea că nu inclusese destulă distragere a atenției în activitatea zilnică a lui Rakash, astfel încât ceața timpului să facă invizibilă comunitatea din junglă.

— Încă nu știu. Mai întâi trebuie să mulțumim Consiliul, apoi putem întreba.

Lui Bart i-ar fi plăcut să-l vadă pe Rakash întors la ai săi. Sperase chiar să-l însoțească, numai și pentru câteva zile, să poată vedea elefanții cu propriii săi ochi, vârstnicii, biblioteca și netulburata obște antică. Având o experiență direct de la sursă, ar fi fost posibil să valideze conținutul tuturor cărților pe care le studiase.

Se produse un pic de agitație în hol. Nayan tocmai se întorsese și Penette se repezise să-l ajute cu sacoșele grele. Urmară câteva chicoteli, apoi liniștea se lăsă iar, după ce ușa bucătăriei se închise în urma lor.

După câteva clipe, discipolul intră în bibliotecă, aducând trei boluri cu nuci și diferite semințe.

— O mică gustare, înainte de cină. Panette va fi gata în curând, spuse, intrând.

Bart se înfruptă din ele, dar mintea îi era în altă parte, se gândea la dorința lui Rakash de a se întoarce în sat.

— Am livrat mesajul la biroul Președintelui, confirmă Nayan și gustă și el din semințe.

— Bine. Trebuie să fim gata. Două săptămâni trec repede. De-abia aștept să le văd reacția... hhhmmm... semințele astea sunt chiar gustoase, spuse și mai luă un pumn.

Încerca să-și țină gură plină, să nu fie nevoit să răspundă la întrebările lui Rakash.

Dar băiatul nu era mulțumit de răspunsul lui Bart, așa că mai întrebă o dată. De data asta, Nayan fu ținta lui.

— L-am întrebat pe maestru când mă pot întoarce în junglă.

Nayan ședea în fața lui Blackwood și se uita la el, căutând să primească încuviințarea de a răspunde. Aproape se înecă și scuipă câteva semințe.

— La orice ți-a spus maestrul, nu am nimic altceva de adăugat, replică, tușind să-și curețe gâtul.

— Voi vorbi cu cei din Consiliu când vor veni să ne viziteze, continuă Rakash serios. Vreau să merg înapoi, să-l văd pe Otan. Acum am nevoie de călăuzirea lui.

Continuă să ronțăie nucile.

— De acord, vom menționa cu toții rugămintea ta la Președinte, concluzionă Bart, sperând să îndepărteze orice urmă de îngrijorare care ar fi putut deranja concentrarea lui Rakash.

O auziră pe Panette strigându-i la masă. O boare vagă cu miros de mâncare le sugeră o masă delicioasă, așa că se grăbiră s-o guste.

* * *

Următoarele câteva zile fuseseră o ceață totală pentru ei, incluzând-o și pe Panette, care de-abia găsea câteva ore să doarmă, în timp ce Bart, Nayan și Rakash făceau la fel din cauza oboselii produsă de vomitatul continuu și slăbiciunea corpului.

Primele simptome apăruseră la Rakash, la început mai blând, apoi intensificându-se. Valuri de febră, călduri și friguri îi zguduiau trupul, însoțite de slăbiciune și apoi de vomă. Când nu mai rămase nimic în stomac, contracțiile musculare îl convulsionară de parcă ar fi fost o păpușă mânuită de un păpușar nepriceput.

Îi îngrijorase pe toți, nu știau ce să facă altceva decât să-l asculte pe doctorul care nu avea niciun remediu. Nu văzuse niciodată toate simptomele laolaltă într-un singur pacient.

Apoi căzu bolnav Nayan , așa că zăceau doi în aceeași încăpere. Panette și Bart lucrau cu schimbul la golirea vaselor cu vomă și la înlocuirea compreselor ude de pe

frunțile lor. Când Bart începu să se simtă și el rău, pe Panette o apucă isteria, înfricoșată și copleșită că va urma ea. Fusese pe punctul de a renunța să mai aibă grijă de ei, dar se răzgândise și o adusese pe mama ei ca ajutor.

Bart fusese instalat în bibliotecă, de vreme ce nu mai era loc în cealaltă încăpere.

Fata se simțea vinovată, gândindu-se că din cauza gătitului contractaseră boala. Dar și ea mâncase aceleași feluri și nu avea nimic. Efortul de a sta trează, la care se adăuga povara vinovăției, îi șterse zâmbetul de pe buze. Părul, pieptănat mereu în coadă de cal, era acum în dezordine.

Asta văzură membrii Consiliului când veniră a doua zi la întâlnirea programată pentru a valida abilitățile lui Rakash.

Panette îngheță cu gura căscată, neștiind ce să facă.

— Unde-i Blackwood? întrebă Kravis Kanar, mai bățos decât toiagul lui de lemn. Putem intra?

— Toată lumea din casa asta e bolnavă, domnule Președinte, explică Panette. Și domnul Blackwood, de asemenea. Bolnav, foarte bolnav, dădu din cap, abătută.

Kanar se întoarse spre însoțitorii săi, cei care nu doriseră să vină, dar se supuseră rugăminții șefului lor. Zâmbiră, deloc convinși de spusele fetei.

— E vreun truc pentru a mai amâna? întrebă Victoria Kaft, grăbită.

— Nu, doamnă, nu e niciun truc. Nici măcar doctorul Trengle nu știe ce fel de boală este, își apără Panette stăpânul.

— Să intrăm, zise Orgil Nurkan, împingându-se în față, spre disperarea fetei.

Întregul Consiliu intră. Se răspândiră prin hol, deschizând fiecare ușă în căutarea lui Bart. Kraft și Kanar scoaseră batiste pentru a-și acoperi nasul, deoarece aerul mirosea greu a medicamente și a mâncare stricată.

— Fetițo, cum poți rezista în duhoarea asta pestilențială? întrebă retoric Victoria Kraft.

— Deschide imediat geamurile, ordonă spre Panette, care, încă zăpăcită, dădu fuga să le deschidă.

Președintele îl găsi pe Bart în bibliotecă, pe jumătate conștient, cu saliva curgându-i pe la colțul gurii. Partea afectată a capului era vizibilă și arăta mai rău decât de obicei, acoperită de o nesănătoasă crustă roșiatică. Găleata de lângă canapea era pe jumătate plină și emana un miros urât. Duhoarea era și mai rea din cauza transpirației și a hainelor murdare pe care Panette nu îndrăznise să le înlăture.

Misk și Nurkan raportară o imagine similară din camera unde zăceau băieții.

— Crezi că se joacă cu noi? întrebă Nurkan, neavând încredere în nimeni.

— Greu de spus, replică Kanar. Este la două săptămâni de termenul limită, de ce să încerce acum o astfel de manevră disperată? Nu știu ce să zic, oameni buni. Poate fi real sau indus ca să ne domolească și să amânăm predarea. Ce credeți? se uită la ei.

Victoria li se alătură, prinzând ultimele cuvinte ale Președintelui.

— Am întrebat fata când a început, la boală mă refer. Acum aproape două săptămâni, imediat după ce ne-a invitat să se laude cu rezultatele uimitoare. Este prea evident, își încheie ea aprecierea.

— Poate este prea mândru să accepte înfrângerea și a înscenat boala ca o modalitate de ieșire mai ușoară, sugeră Misk.

Gerald Misk dorea ca băiatul să meargă la Korobat pentru că Hando Martinez îl asigurase că experții săi vor adăuga mai multe mirodenii să inducă *starea de beatitudine* și el ar fi fost unul dintre cei selectați pentru testare. Kravis nu era sigur care versiune s-o accepte ca adevărată, dar, fiind conducătorul lor, trebuia să ia o decizie rapidă.

— Vom considera ultima clauză. Dacă în două săptămâni nu poate asigura rezultate ferme, îi vom trimite pe toți la Korobat. Nicio altă amânare.

Se întoarse și părăsi camera și casa. Ceilalți membri îl urmară.

Kraft i se adresă lui Panette, care rămase împietrită de importanta vizită neanunțată.

— Spune-i lui Blackwood, când se trezește: două săptămâni, nimic mai mult.

* * *

Bart avu nevoie de încă patru zile să-și revină suficient încât să se ridice, clătinându-se. Făcu pași mici prin casă, ca un bebeluș care învață să meargă. Semnele bolii băieților se retrăgeau și ele, scăzând durerea și senzația de vlăguire.

Mama lui Panette, Anaria, ajuta în continuare la treburile gospodărești. Fata își strânse de mai multe ori tot curajul să-l întâlnească pe Bart, să-i aducă la cunoștință despre vizita ciudată a Consiliului.

— Maestre, încearcă această supă, trebuie să mănânci ceva, spuse Anaria, aducându-i un bol și încercând să sugereze că de data asta ea gătise și nu fiica ei, în care nu se putea avea încredere cu o însărcinare atât de ușoară.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise cărturarul către femeia mai în vârstă. Vocea îi era slabă, corzile vocale nu erau suficient de puternice pentru a produce sunete mai tari. Panette, nu te ascunde. Intră, o chemă pe fata care asculta din hol.

Pași înăuntru, cu ochii în jos, cu mâinile la spate, așteptându-se să fie certată.

— Vreau să-ți mulțumesc și ție. Pentru că ai avut grijă de băieți și de mine. Sorbi de două ori din supă, arătând că era încrezător în ceea ce se gătise. Nu a fost vina ta. Nu ne-am îmbolnăvit de la mâncarea făcută de tine. Ai mâncat împreună cu noi și nu ți s-a întâmplat nimic, explică Bart.

— Maestre, poate are de-a face cu faptul că sunt femeie, spuse Panette luând vina asupra ei.

— Deloc.

Bart îi citea îngrijorarea și nefericirea pe chip, ascultându-și instinctul care-i spunea că ceva sau cineva îi îmbolnăvise.

— Ai mâncat din nucile sau semințele pe care le-a adus Nayan?

— Nu, maestre. Sunt prea uscate pentru gustul meu. Nu-mi plac, se confesă Panette și prinse curajul de a se așeza pentru a-i spune despre celălalt subiect arzător.

— Ia niște semințe, amestecă-le cu mâncare obișnuită și dă-o la câinii sau pisicile de pe stradă. Pun pariu că se vor îmbolnăvi și ele, o instrui Bart.

Fata dădu din cap, fără să fie complet convinsă că ar putea îmbolnăvi niște animale. Va găsi o altă cale să confirme teoria maestrului.

— Maestre, mai e ceva ce trebuie să-ți spun. Consiliul a fost aici. Toți patru. Au spus că i-ai invitat, turui repede, fără să-l privească.

Bart știa că parcă lipsea ceva important, dar nu-și putuse aminti. Gândurile sale imediate fuseseră șterse în întregime de suferința dureroasă și grija pentru protejații săi.

— Ne-au văzut în starea asta?

— Nu i-am putut opri. Au dat năvală peste tot să te caute.

— Ce au spus? întrebă, simțind cum panica îi cuprindea pieptul.

— Două săptămâni, nimic mai mult. Asta a spus doamna consilier înainte să plece. Sper că știți ce a vrut să zică.

Panette îi dădu mesajul. Se simțea ușurată și dintr-odată toată presiunea dispăru. Își dădu seama că avusese nevoie de dezlegarea din partea lui Bart pentru vina ei imaginară. Se ridică, înviorată, pregătită să aibă grijă de băieți.

Bărbatul încerca să înțeleagă dacă avea suficient timp pentru a salva situația.

— Când au fost?

— Acu' patru zile.

— Atâta efort pentru nimic, murmură Bart, realizând că Rakash nu se va putea recupera pentru a arăta Consiliului că atinsese rezultatele promise.

Urma să se concentreze pentru a-i face pe băieți din ce în ce mai puternici, să fie pregătiți pentru călătoria la Korobat. Poate că mâine va avea suficientă forță să înfrunte Consiliul.

* * *

— Maestre, nu e drept. Am fost bolnavi, spuse Nayan, când Bart le aduse la cunoștință că urmau să-și facă bagajele și să plece la Korobat pentru un an, unde un grup de experți vor găsi o cale de a induce *starea de beatitudine*, să evite lungile și intensele sesiuni de meditație. Blackwood nu dorea să discute cu discipolii săi, mai ales că aveau dreptate.

Se întâlni cu Consiliul în perioada în care băieții încă erau în convalescență, gândind să ajungă la un compromis datorită circumstanțelor și să prelungească termenul limită, dar nu putu scutura convingerea că fusese o înșelăciune. Bart epuizase orice încredere de peste ani a Consiliului și ajutând Korobat să realizeze ceea ce nu reușise el, era singurul lucru înțelept și oportun de făcut.

— Nu mă mai ascultă, încercă Bart să găsească o altă modalitate de a le explica lucrurile, astfel ca Nayan să-l lase în pace. Chiar dacă ar fi văzut semnele de naștere ale

lui Rakash prinzând viață, le-ar fi dat certitudinea că Korobat poate găsi o modalitate s-o comercializeze. Asta a vrut Consiliul de la bun început.

Rakash ședea pe jos în postura lotus, dând paginile cărții care conținea desenele despre *Copacii Vieții*. Încă slăbit, asculta schimbul de vorbe între cei doi, admițând tacit piederea de energie a lui Nayan în această conversație.

De ce nu acceptă decizia finală? Cel puțin el nu este forțat să meargă. Maestrul a primit aprobare pentru el, dacă vrea să vină. Dar eu nu am de ales, gândi Rakash, fără a-și ridica privirea de pe *Copaci. Mă îndepărtez din ce în ce mai mult de cei pe care-i iubesc.* Încremeni pentru o clipă. *Iartă-mă, Cel Care Creează Totul. Sunt mult mai aproape de tine, mai aproape ca niciodată. Te am pe Tine și aproape orice am nevoie spiritual. Te las pe tine să mă călăuzești în această nouă lume lipsită de orice credință și dragoste, chiar și dragoste pentru ei înșiși. Îi poți ajuta și pe ei?*

Băiatul își repetă aceeași întrebare pusă de Nayan înainte de a se îmbolnăvi. Rakash nu avea siguranța că *Cel Care Creează Totul* va fi înduplecat de cerințele unor oameni care nu se supun niciunei reguli învățate de el în sat sau nu vor să treacă prin tehnicile de purificare care necesită pace interioară, răbdare și rezistență mentală.

Îi studiase când fusese cu Nayan la plajă sau când se dusese la cumpărături. Un ritm frenetic ce punea stăpânire pe ei, îndreptându-i spre activități mărunte și anoste. Aproape o ostilitate voită împotriva găsirii unui loc liniștit, binecuvântat, unde *Cel Care Creează Totul* să-i poată întâlni și să le deschidă ochii și inimile către puterea *Lui*.

— Să-l confruntăm pe proprietarul magazinului, insistă Nayan, nerenunțând la a găsi o altă soluție la problemă.

— Nu avem nicio dovadă, fiule, spuse Bart paternal. Va spune că a fost un lot rău, se va scuza și ne va oferi marfă gratis pentru tot anul, dar nu va admite niciodată că este fapta lui. Cărturarul privi spre rafturi, dând impresia că încerca să se hotărască ce cărți să aleagă pentru călătorie, apoi continuă. Să ne plângem, nu le va schimba părerea. Trebuie să ne conformăm deciziei Consiliului. Ține de tine dacă vrei să vii cu noi la Korobat. Poți să rămâi aici, să ai grijă de casă și să sortezi însemnările, până ce noi ne vom stabili acolo.

Nayan înțelese în cele din urmă că erau neputincioși împotriva unei astfel de decizii politice. Se trânti pe canapea, înfrânt.

— Cred că nu vreau să vin cu voi, declară el pe un ton nefericit.

Lumea lui se destrăma. Bart era singurul om pe care-l avea. Maestrul nu-i explicase niciodată pe larg de ce îl alesese pe el dintre toți orfanii de la orfelinat, dar avea propria teorie: Bart voia pe cineva la fel de ciudat ca el însuși. Cineva care avea nevoie de un mediu special pentru a se integra și a fi acceptat. Bart nu știuse pe vremea aceea dacă Nayan va fi deștept sau cuviincios, se bazase doar pe experiența sa și pe încrederea că acel copil putea fi modelat după cum dorea el. Și maestrul reușise, transformându-l într-un tânăr cugetător care, într-o zi, va putea deveni cea mai mare autoritate științifică a orașului.

— Știi, te poți răzgândi oricând înainte de sfârșitul săptămânii. Nu te forțez la nimic împotriva dorinței tale, încercă Bart să îmbuneze decizia repezită a protejatului său.

Rakash ieși din tăcerea sa îngândurată.

— Voi coopera cu oamenii din Korobat, ca toată lumea să atingă *starea de beatitudine*. Dacă *Cel Care Creează Totul* vrea să fac asta, atunci o fac.

Mintea i se umplu de o puternică imagine a lui însuși dedicându-se îmbunătățirii vieții altora, întărindu-i credința că totul din jurul său se întâmpla pentru un motiv.

Era afirmația pe care Bart o așteptase, confirmând dorința inimii băiatului de a nu nesocoti un dar, probabil oferit tuturor de către *Cel Care Creează Totul*.

Convingerea era pecetluită pentru viitorul apropiat.

CAPITOLUL 7

Fagurele minții tale ar trebui să fie tot timpul plin de dragoste pentru Ființa Supremă.
Din cartea ***Noi suntem Unul*** – Capitolul 7

Hando Martinez vizita un șantier de construcții în partea de nord-vest a districtului Korobat – ultima parcelă de pământ nedezvoltată ce exista în perimetrul orașului – când primi vești din Laeta. Erau noutăți bune care amânau investigațiile pentru planul B. Strategia lui funcționase. Decise să solicite o întâlnire de urgență a consiliului, să informeze pe toată lumea despre noile evenimente și să ceară confirmare pentru următoarele etape.

Se grăbi înapoi la birou, își schimbă pantalonii cu unii maronii și îmbrăcă o cămașă albăstruie, cu mâneci scurte, cu model floral. Se pieptănă din nou, strângându-și părul într-o coadă de cal și revăzu în minte cuvântarea pentru ședință.

Toți cei patru membri răspunseră prompt chemării lui Hando.

— Planul pe care l-am pus în aplicare cu câteva săptămâni în urmă a funcționat, spuse Martinez fără altă introducere. Băiatul și maestrul nu le-au putut arăta rezultate semnificative, așa că oferta noastră pentru transfer a fost aprobată în unanimitate de comitetul lor.

— Felicitări, spuseră toți.

— Aștept să sosească într-o săptămână sau două. Trebuie să ne pregătim imediat.

— Ce propui? întrebă Mirena Vande.

— Îi cazăm într-un apartament mare din clădirea de vizavi de compania lui Orlando, să economisim din timpul de deplasare. Huidan, te rog să ne pui la dispoziție echipa acestui proiect. Nu vreau să mă amestec în deciziile tehnice, dar în termeni de management al acestui grup nou format, tu și Orlando aveți cuvânt egal. Lucrați bine împreună, așa că nu mă aștept la altceva mai puțin.

Martinez reflectase îndelung la cum să abordeze această inițiativă fără să supere pe nimeni. Alegerea evidentă ar fi fost un laborator neutru, nici al lui Artilla și nici al lui Huidan, dar voia să le arate celor doi că avea încredere în experiența lor de oameni de afaceri, interesul comun și, mai presus de toate, intenția lor de a face o treabă bună pentru Korobat și locuitorii săi.

— Ne-am uitat amândoi peste materialul pe care ni l-ai dat și să fiu sincer, eu personal nu am înțeles prea mare lucru. N-am nici cea mai vagă idee ce ar putea genera *starea de beatitudine*, declară Banaar. Mustața sa cenușie, proaspăt tunsă, arăta aspră, cu vârfurile vopsite în verde deschis.

— Strategia este să-i lăsăm câteva zile pentru a se obișnui cu mediul, explică Martinez. Blackwood este familiarizat cu orașul, dar multe s-au schimbat de la ultima lui vizită. Pentru Rakash, totul va fi nou. Îi voi spune cărturarului să ne dea toate notițele sale, de când a început să lucreze cu băiatul. Ne va lua vreo două, trei zile să le parcurgem și să putem avea o discuție în cunoștință de cauză. Este important să înțelegem cât de departe au ajuns. Începu să se joace cu părul lung, gândindu-se dacă uitase ceva. Rakash a fost ținut destul de mult timp într-un balon de aer, având contacte minime, doar cu câțiva oameni. L-au lăsat afară din când în când, dar interacțiunea lui cu oricine din Laeta a fost foarte limitată. Vom încerca să facem exact inversul, chiar dacă Blackwood va protesta. Încetul cu încetul, vreau să-i separ, să-i ofer copilului gustul independenței.

— Ai menționat că Blackwood va fi împotrivă, îi aminti Elenadore Tam.

— El e un om de știință cu o minte iscoditoare și multă curiozitate. Când va fi timpul, vreau să-i arătați laboratoarele de la sediile lui Orlando și Huidan. Lăsați-l să pună întrebări, să se amestece cu angajații, să viziteze Academia de Știință, să vadă îmbunătățirile și realizările pe care le-a pierdut când a refuzat oferta. Încearcă să-l cunoști mai de aproape, spuse Hando serios. Amândoi sunteți adulți, necăsătoriți, poate îi schimbi intenția de a se întoarce la Laeta.

— Vrei să-l seduc? se aplecă femeia în față și umerii hainei de piele se ridicară, amplificând gravitatea răspunsu-

lui pe care-l aștepta. Ochii nu-i tresăriră în timp ce-l urmă pe Hando mișcându-se prin sală.

— Deloc, replică Martinez în glumă. Fiți voi înșivă și bucurați-vă reciproc de companie. Vreau să-i abat gândurile de la eșec și de la Rakash.

Lui Tam îi displăcea ideea. Toată lumea din Consiliu știa despre lipsa vieții ei amoroase. Prindeau orice oportunitate să o încurajeze să aplice aceeași neînfricare ca în afaceri pentru a-și găsi un partener. Zielele acestea părea mai subțirică, în pantaloni și jachetă de piele peste o bluză elegantă sau un tricou obișnuit. Nu comentase niciodată de ce era jacheta atât de specială, dar îi dădea un aer de siguranță.

— Bine, fu de acord, zâmbind neconvingător, dar dacă are o impresie greșită și face o mișcare spre mine, îi rup piciorul sănătos.

Râseră cu toții, știind că o va face.

— Ce planuri ai pentru Rakash? întrebă Huidan, știind că cele auzite erau doar jumătate din planul urzit.

— Păi, da. Băiatul este piesa cea mai importantă. Ademenirea lui trebuie să fie atât de puternică încât nici legătura lui cu Blackwood să nu-l facă să plece.

— Wow, chiar vrei să-l ții în Korobat, remarcă Mirena Vande.

Hando o privi, insinuând că următorul subiect se va referi la ea.

— Mirena, vreau ca tu să ai grijă de el.

Cererea veni la fel de neașteptat precum cea pentru Elenadore, câteva minute mai devreme.

— Știi cât de ocupată sunt cu toate programele și activitățile...

Hando ridică o mână și-și închise pentru o clipă ochii, oprind-o înainte ca lista de justificări să devină mai lungă.

— Cu toții apreciem efortul depus de tine, în special având în vedere că ai familie, dar de aceea ești persoana cea mai potrivită. Ai un băiat mic, îți petreci timpul cu copiii la școală și știi cum să te porți cu ei. Rakash are nevoie de o figură maternă de care să se atașeze. Este singura modalitate de a-l separa de Bart.

Făcu o pauză, așteptându-i reacția. Alese dintr-un vas așezat pe masă un mic măr roșu, adus de Elenadore din prima recoltă a uneia dintre minigrădinile răspândite prin întregul oraș. Mușcă. Nu simți gust de chimicale, doar unul acrișor. Îl termină din trei îmbucături.

Mirena nu spuse nimic. Pentru un moment, ochii ei albaștri căpătară o nuanță mai închisă de la concentrarea asupra răspunsului și trase de timp, jucându-se cu lobul urechii stângi. Nimeni nu-i întrerupse tăcerea.

Apoi spuse dintr-odată:

— Vrei să-l păcălesc și să-l înșel cu o potențială legătură adâncă, care l-ar putea afecta emoțional pe termen lung, zise cu voce joasă.

— Îți dau motivul să poți înțelege care e miza. El este un copil. Te atașezi de el și el îți va răspunde pe măsură, se justifică Martinez. N-am cerut niciodată vreunuia dintre voi să facă ceva atât de radical. În cazul în care timpul nostru de cercetare expiră, vreau să fiu sigur că cel puțin Rakash rămâne din proprie inițiativă, așa cum este stipu-

lat în contract. Dacă nu vom izbuti să dezvoltăm tehnologia, faptul că-l avem pe Rakash cu noi ne dă timpul necesar pentru a reuși.

Artilla și Huidan dădură din cap, admirativ. Acest plan întortocheat era mult mai complex decât orice altă decizie de afaceri pe care o luaseră.

— Nu e în interesul orașului Laeta să-l lase pe Rakash cu noi până concretizăm ceva funcțional? întrebă Mirena, căutând în continuare un motiv de a ieși din impusa poziție maternală.

Hando știa că erau cu toții intrigați de strategia sa și că niciunul nu se va opune. Unanimitatea era cheia succesului.

— Motivul pentru care am acceptat învoiala de un an și nu mai mult a fost pentru că am încredere în abilitatea voastră de a dezvolta tehnologia necesară. Blackwood e de școală veche. Nu poate avansa prea mult fără acces la progresul științific ca să monitorizeze copilul. Nu știu sigur dacă președintele orașului Laeta ne-a acceptat oferta pentru că e convins că noi îi putem da ce vrea sau doar dorește să-l sperie și să-l motiveze pe Bart să producă mai repede rezultate, recunoscu Hando. Scopul meu de a-l aduce pe Rakash aici este împlinit. Acum, în paralel cu cercetarea, avem nevoie să înlesnim condițiile rămânerii la noi în mod voluntar. Laeta nu-l poate forța să se întoarcă.

Se ridică și începu să se plimbe prin sală, nesigur dacă ar trebui să continue să le forțeze imaginea de ansamblu în cap sau să le lase timp până a doua zi să se obișnuiască.

— Fiecare dintre noi are un rol de jucat, continuă. Avem încredere reciprocă și avem lucruri delicate de făcut, care nu se pot lăsa pe alte mâini. Când se va încheia, vom deține jumătate din dispozitivul pe care și-l vor dori mii și mii de oameni, în toate orașele din jurul nostru. Nu uitați, cu planul meu, Laeta îl va putea folosi exclusiv doar cinci ani, după care îl putem vinde sau vom negocia cu restul lumii termeni noi.

Niciun comentariu sau întrebare nu urmă după ce înțeleseră strategia pe termen lung pe care Hando o trasase pentru prosperitatea lor viitoare. Tăcerea lungă confirma acceptul lor, așa că Martinez hotărî să încheie ședința. O ciocănitură în ușă îi făcu să se întoarcă, sperând să nu fie vreo problemă de serviciu care să-i mai țină peste program.

Soheila îi deschise ușa comandantului Tonio Clapel, Șeful Unității de Menținere a Ordinii (UMO), însărcinat cu întreținerea și păstrarea păcii în oraș. Unitatea era compusă în special din voluntari. În general, Clapel întâlnea întregul consiliu de două ori pe an, pentru a le da raportul, iar dacă era necesar, o întrevedere cu Hando trebuia planificată în avans. Rarele ocazii în care venise neanunțat fuseseră forțate de crize iminente.

Comandantul era un om înalt și subțirel, alura sa arătând lungile ore de antrenament. Fața i se contura cu un maxilar pătrat și o șuviță de păr îi acoperea un ochi.

— Bună ziua tuturor. Scuze că dau buzna, dar nu am putut aștepta până la sfârșitul lunii. Ceata fraților Tanas a devenit din nou activă în suburbia vestică. Au atacat un transport despre care credeau c-ar fi cu droguri. Era trans-

portul Tigrilor Albi și unii din ei au fost răniți, unii chiar au și murit; patru dintre ei au fost luați ca mână de lucru în laboratoare.

Consiliul știa că lui Tonio nu-i era frică de banda Tanas, ci doar aștepta aprobarea pentru a aplica legea sau de a găsi o cale de mijloc.

— De când se dau după transporturi? întrebă Martinez. Credeam că traseele între majoritatea orașelor din est și Laeta sunt sub protecția grupării Tigrilor Albi și cei mici, ca Tanas, știu acest lucru. Îndrăzneala lor este îngrijorătoare.

Abilitățile stradale ale lui Martinez îl ajutaseră foarte mult în timpul campaniei pentru poziția sa principală în oraș. Nu se lăsase cumpărat de Tanas, dar încheiase o înțelegere cu capii grupării, să-l lase să reconstruiască Korobat. Un oraș ruinat, cu oameni săraci, nu putea cumpăra droguri, oricât de accesibile ar fi fost.

Mereu realist, Hando înțelese provocările creării unui oraș lipsit de găști. În schimb, țintise să echilibreze relațiile. Conștient de fragilitatea orașului, liderul făcuse un compromis, gândindu-se la beneficiile orășenilor.

Bârlogul bandei Tanas, din vestul îndepărtat al așezării, nu se diferenția cu nimic de celelalte districte, exceptând faptul că era condus în totalitate de ei, ca o afacere de familie. Pentru infrastructură și urgențe medicale, serviciile locale aveau acces oricând, iar locotenenții fraților Tanas se ocupau de marile tulburări interne. Nicio barieră fizică, precum garduri sau pereți de cărămidă, nu i-au delimitat granițele; toată lumea știa unde începea și unde se termina

teritoriul Tanas. Membrii găștii se puteau mișca liberi în alte districte, atâta timp cât urmau regulile stricte de a fi în număr restrâns, fără arme și fără să încerce să vândă droguri pe stradă. De obicei, cumpărătorii mergeau la ei.

— Sursa mea spune că frații Tanas plănuiesc să se infiltreze în Laeta, unde e toată acțiunea. Numărul de turiști s-a dublat de anul trecut, aducând o creștere în consumul prafului de calitate. Ce produc ei este substanța brută; cauzează o reacție neașteptată, opusă plăcerii și provoacă neplăceri, explică Tonio, știind că nu toți membrii consiliului erau în cunoștință de cauză despre acest război ascuns. Am aflat că sunt în căutare de chimiști care pot rafina drogul lor sau chiar să dezvolte unul nou. Spitalul a raportat cazuri unde chiar și consumul în cantități mici a băgat oameni în comă sau i-a omorât. Curând, nimeni nu va mai cumpăra de la ei.

— De ce să-i incite pe Tigri Albi? Se poate declanșa o răfuială foarte urâtă. Nu suntem pregătiți pentru așa ceva, spuse Hando.

— Transportul nu a avut o securitate adecvată, pentru că nu s-a mai întâmplat de foarte multă vreme să fie atacați, zise Tonio. Următoarele vor fi altfel. Frații Tanas știu că singura cale spre Laeta este prin Korobat, de când mlaștinile sunt impracticabile. Este felul lor de a trimite un mesaj către Tigri Albi privind taxele pe care le vor plăti pentru o traversare sigură. Tigri Albi nu au fost niciodată interesați de piața noastră mică, așadar, noul eșalon din Tanas a decis să valorifice acest lucru.

— La ce ne putem aștepta? interveni Banaar, îngrijorat nu numai de impactul asupra afacerii, dar și asupra siguranței personale.

— Mă îndoiesc că Tigrii Albi vor plăti vreo taxă celor de la Tanas, spuse Clapel. Vor veni la Korobat, îi vor distruge și-și vor pune eticheta pe oricine vrea să li se alăture, așa că nu vor mai fi o ceată locală. Nu-i va opri nimeni să-și livreze mărfurile în Laeta, care e o parte importantă din profitul lor. Zări merele de pe masă. Martinez îi făcu semn cu capul să se servească, apoi îl întrebă: crezi că i-am putea convinge pe frații Tanas să-și ceară scuze și să se retragă înainte de a mai muri cineva?

Clapel, cu gura plină, răspunse:

— Nu-i rău, cam acrișor pentru gustul meu... Tanasii au crescut în număr și se cred de neînfrânt. S-au dus chiar și după câteva taxe de protecție la unele afaceri din districtul de vest, rupând înțelegerea noastră.

Lui Hando nu-i plăcea că banda scăpa de sub control. Frații deveneau lacomi și agitați, căutând scandal. Mai înțelepți și mai scrupuloși, bătrânii grupării construiseră o mentalitate care să nu lezeze comunitatea; o mentalitate pe care urmașii lor erau pe cale de a o distruge. Rămânând în relații de prietenie cu Tigri Albi, le adusese bătrânilor câte un câștig suplimentar, sub forma unor cantități potrivite de droguri distilate, vândute în Laeta și prin alte orașe din estul îndepărtat. Cu toate acestea, el încă credea că ar trebui să exercite o anumită influență asupra lor, deoarece îi prefera pe ei spre deosebire de Tigri Albi, cu care nu interacționase niciodată.

— Cele două bande din Laeta au reguli stricte, nu-și amestecă teritoriile, spuse Clapel. Se vor putea uni chiar împotriva unuia din afară dacă le calcă pe coadă. Aceasta și este cauza principală pentru care nici Tigri Albi nu au putut deveni vânzători direcți pe piața din Laeta. Au ținut-o ca pe un client constant și au preferat un procent de douăzeci la sută decât o luptă continuă și sângeroasă. Oricum, Tigri Albi fac tone de bani prin vânzare engros.

— Așa, care din voi va merge să le bage Tanasilor mințile în cap? spuse Elenadore, împingându-i la o acțiune imediată, înainte ca bătăușii Tigrilor Albi să umple orașul și să facă vărsare de sânge. Ticul nervos al ochiului drept deveni vizibil și își frecă obrazul să-și domolească tensiunea.

Tonio aruncă cotorul de măr și se așeză, de vreme ce discuția se lungea mai mult decât anticipase.

— UMO nu are destule efective să facă față bandei fraților Tanas; ar lăsa alte districte complet neprotejate. Obișnuiau să fie foarte practici și promți, așa că nu știu de ce au generat această provocare.

I se simțea starea de îngrijorare în voce. Jumătate din grupa sa erau voluntari care să țină orașul în siguranță și să sorteze micile incidente, precum hoțiile, încăierările și certurile domestice; nu semnaseră să-și dea viața în fața unor criminali fără scrupule.

— Sursa ta ne poate da mai multe informații înainte să punem la cale o strategie? întrebă Hando.

— Greu de spus. Poate nu atât de repede cât aș dori. Mă aștept la represalii de la Tigrii Albi cât de curând.

— Ce distribuiau în Laeta? insistă Martinez.

— În special jucării sexuale pentru bordeluri de lux și o cantitate mică de droguri. Pierderea este mai degrabă una de imagine decât financiară.

Orașul trebuia protejat cu orice preț împotriva unui posibil război între găști. Munca de ani de zile s-ar fi putut șterge la fel de repede ca o priză de drog trasă pe nas. Frații Tanas începuseră să-și consume propriile droguri fără valoare, făcându-i instabili și nesiguri. Martinez avea o presimțire rea față de întreaga situație; nu avea încredere că un nou aranjament cu banda ar putea evita escaladarea stării de fapt. Chiar dacă frații Tanas ar înțelege greșeala pe care o înfăptuiau lovind stupul de viespi care era Tigrii Albi, se simți tulburat că cei din urmă ar acorda vreo atenție garanțiilor că Tanasii vor rămâne calmi.

Singura opțiune era ca Hando și Tonio să lucreze împreună, pe când ceilalți membri ai consiliului să se concentreze asupra oaspetelui din Laeta.

— Ai electroșocuri pentru toți oamenii tăi? întrebă Hando. Dispozitivul era singurul lor avantaj într-o luptă de stradă corp la corp împotriva săbiilor, cuțitelor și macetelor garnisite cu țepușe de fier, armele preferate ale gangsterilor. Martinez a trebuit să recurgă la presiuni atunci când proprietarii de la Spark Industries, furnizorul dispozitivelor de electroșocuri, îl abordaseră cu invenția lor, cu ani în urmă. Le oferiseră forțelor de ordine din oraș la un preț promoțional numai pentru a pune piciorul în prag și a se făli mai apoi cu un client important. Înțelesese imediat că dacă dispozitivul ajungea în mâinile găștilor, membrii acestora vor deveni mult mai duri și fără frică

în fața legii. A ține dispozitivele departe de stradă era de o importanță vitală și trebuia să gândească strategic, să-i facă pe toți fericiți.

Era pe timpul când relația lui cu Bannar și Artilla era într-o fază incipientă și doar poziția sa de primar îi convinsese cât de serios era privind îmbunătățirea orașului. Așadar, cei doi îl sprijiniseră în timpul campaniei, furnizându-i fonduri care înclinaseră balanța în favoarea sa. Și Hando își ținuse toate promisiunile. Îi ispitise pe cei de la Spark Industries să accepte un investitor și convinsese oamenii de afaceri să cumpere un procent mare din companie la un preț echitabil. Clauza cea mai importantă a vânzării era valabilă și astăzi: electroșocurile să nu fie vândute la firme sau oameni particulari, numai pentru departamentele forțelor de ordine ale orașelor. Astfel, aveau o piață sigură, cu riscuri minime ca golanii să-și facă acolo teren de joacă.

— Așteptăm zilele următoare un transport de douăzeci de unități. Ar trebui să fie de ajuns să controlăm situația, la o scară mai mică.

* * *

Călătoria la Korobat decursese fără evenimente. Peisajul pustiu, întrerupt doar de sporadice pâlcuri de copaci înalți și groși, rămășițele a ceea ce fusese odată o pădure greu de străbătut, deveni pentru Bart un amalgam de imagini, o continuă neclaritate de culori dincolo de geamurile mașinii care-i ducea spre căminul lor forțat. Îl durea în-

tregul corp gândindu-se că-l lăsase pe Nayan în urmă, chiar dacă primise asigurările președintelui că se va ocupa financiar de casă. Se făcuseră aranjamente și pentru Panette și mama ei, ca în fiecare săptămână să-l viziteze pe Nayan, să-l aprovizioneze cu mâncare și să petreacă timp cu el. Bart nu dorea ca povara îngrijirii casei să cadă pe umerii băiatului. Preocuparea acestuia trebuia să se îndrepte spre terminarea liceului, în timp ce studia și înțelegea grămada de cărți lăsată, cu instrucțiuni specifice, cu repere identificate și notate în jurnal, ca parte a cercetării asupra comunității sătenilor din junglă.

Bart spera să țină astfel mintea lui Nayan activă; poate Nayan găsea detalii care ar fi putut ajuta la creșterea capacității lui Rakash la întoarcerea din Korobat. Încrederea cărturarului era de nezdruncinat că nici cei mai experimentați tehnicieni care produseseră tehnologiile utilizate zilnic n-aveau să fie în stare să traducă *starea de beatitudine* într-o reacție minte-trup automată.

— Nu te poți opri din meditație, îi spusese Bart discipolului său înainte de plecare. Meditează timp îndelungat, concentrează-te pe *Cel Care Creează Totul*. Scrie-mi despre orice imagine pe care o vezi în timpul sesiunii sau vreo schimbare în percepția lumii din jurul tău. Fără Rakash și mine, poate vei crede că nu ai motivație să ai același program riguros. De fapt, voința ta de a-l căuta pe *Cel Care Creează Totul* ar trebui să fie mai mare. Hai să le demonstrăm celor care spun asta, că se înșeală, că *starea de beatitudine* e reală și *Cel Care Creează Totul* ascultă și rugăciunile ale altor oameni, nu numai pe ale sătenilor.

Acestea fuseseră cuvintele adresate lui Nayan, a cărui privire rămăsese ațintită în podea, tot timpul discursului. Bart îl îmbrățișase cu drag, dar nu primise niciun răspuns reciproc.

Mașina care-i transporta la Korobat era o generație nouă, mai mare, cu banchete mai bune și cu un design rotunjit îmbunătățit, după cum îi explicase șoferul guraliv, Karitan, un bărbat de cincizeci și ceva de ani, cu pielea închisă, cu înspăimântătoare șuvițe răsucite vopsite roșu, galben și negru. Barba pătrată a lui Karitan îi alungea capul enorm, și așa prea mare, dându-i lui Bart o palpitație de fiecare dată când se întorcea spre el să-i spună vreo glumă sau vreun fapt despre ce minunată devenise viața în Korobat.

Blackwood doar dădea din cap la sporovăiala omului; cuvintele pieriră din mintea lui, lăsând loc doar unui abis fără semnificație. Lângă el, Rakash era la fel de tăcut, înțelegând doar frânturi din vorbăria presărată cu un greu limbaj de jargon. Ochii săi urmăreau câte un cârd de păsări zburând spre cer sau animale speriate retrăgându-se în spațiul pustiului. Își îndreptară atenția asupra drumului drept care se întindea înaintea lor.

Tristețea lăsării lui Nayan de unul singur îl cuprinsese pe Rakash ca într-un strat gros de îngrijorare, estompând canalul de-abia deschis spre *Creatorul Suprem*. Doar recent, în timpul meditației, o învățătură mai veche a lui Otan ieșise la suprafața minții sale.

Gândește-te la Cel care Creează Totul chiar și când te ocupi de treburile zilnice. Chiar și când dormi, subconștientul ar trebui să se roage Lui, să-L glorifice astfel încât energia ta subtilă

și conectarea spirituală cu Tatăl nostru să fie permanente. Exersează în fiecare zi, conștient de dragostea pe care o oferi și o primești în schimb și, în timp, comunicarea se va adânci atât de mult încât conștiința ta se va afla într-o evlavie nepieritoare.

Acesta era un fragment divin pe a cărei călăuzire se baza acum Rakash, departe de casa pe care o cunoștea și fără nicio îndrumare spirituală. Nayan îi va vizita cu siguranță în curând, după ce-și va da seama că ratase o experiență unică în orașul pe care maestrul îl menționase de multe ori în timpul discuțiilor din anii de formare. Rakash spera că prin meditație, mintea începătoșată a prietenului său, din cauză că maestrul nu investise suficient efort în a-l ține în Laeta, va genera o bogată vibrație pozitivă, făcându-l să înțeleagă că încăpățânarea și egoismul vor împiedica navigarea lină pe oceanul conștiinței spre *Spiritul* atotcuprinzător.

Renunțând la propriul tău sine pentru El, în infinitatea Sa deschisă, pare atât de natural în sat, gândi Rakash privind pierdut drumul. *Felul nostru de a trăi este așa de... natural, așa de adâncit în orice creație și creatură în care Cel Care Creează Totul i-a insuflat viață. Oare acești oameni vor fi în stare să înțeleagă vreodată ce înseamnă să treci prin cea mai puternică și cerească legătură cunoscută de vreo ființă?*

— Ne apropiem, frate, îi informă Karitan.

Câteva autobuze cu turiști trecură în sens opus și șoseaua deveni dintr-odată mai aglomerată.

Zilele astea e un pic de panică prin oraș. Banda locală și-a depășit limitele și a atacat pe cei pe care nu ar fi trebuit și acu' toată lumea vorbește despre posibile represalii, explică teatral șoferul, cu ochii pe șosea.

Bart se străduia să iasă din starea de somnolență ce-l cuprinsese, așa că începu să discute despre noutatea temei.

— Frații Tanas trec din nou printr-o fază de egoism?

Karitan nu păru surprins că un Laetian cunoștea situația, cu toate că în ultima vreme banda nu fusese activă pe față.

— Da, într-adevăr, confirmă șoferul, fără alte detalii.

Blackwood realiză că trebuia să acorde mai multă importanță informațiilor oferite de Karitan. Se gândi să folosească și el un cuvânt sau două de jargon, ținându-l pe Rakash în afara discuției.

— Au preluat progeniturile afacerea? insistă.

Nicio confirmare vocală, doar dădu din capul lui mare și colorat. Un refuz al șoferului jovial de a da mai multe detalii. Bart începu să se simtă ca și cum ar fi fost în fața unui om paralizat, care nu putea comunica decât clipind sau dând din cap.

— Frații cei tineri vor putere mai multă? întrebă.

Urmă o nouă încuviințare cu capul.

— Sunt frații Tanas singura bandă din oraș?

Semn cu capul.

— Încearcă să recruteze mai mulți oameni?

Un semn cu capul.

— Au supărat vreo gașcă din exterior?

Urmă o pauză, apoi semnul cu capul. Cărturarul nu auzise de mult timp despre vreun conflict în Laeta, așa că presupuse că toată bătaia de cap se referea la alții.

— Vorbim despre bandele superînfocate, de marcă, cele obsedate din est?

Semnul cu capul.

— Părerea mea umilă este că frații Tanas vor deveni foarte curând o specie pe cale de dispariție. Cu bătrânii duși, nu există nimeni care să-și ceară scuze și să negocieze un armistițiu.

Rakash remarcă dialogul straniu între maestrul său și șofer și își mută atenția asupra lui, sperând să înțeleagă ceva.

— A reușit cineva să afle de ce Tanasii au făcut această mișcare?

Niciun semn cu capul. Cărturarul se retrase, dar nu era încă pregătit să renunțe.

— Acum UMO are două opțiuni: fie se alătură lui Tanas împotriva celeilalte bande sau se va duce împotriva lor, să le dea o lecție, ca exemplu pentru oraș.

Era mai mult un enunț decât o întrebare și urmă semnul cu capul.

— Nu-i timpul prielnic de a vizita Korobat, concluzionă Bart, adresându-se lui Rakash care încă încerca să înțeleagă de ce maestrul insista la acest monolog.

Peisajul se schimbă și apărură mici case colorate, clădiri cu trei etaje și străzi lăturalnice, formând o suburbie. Lăsând întrebările fără răspuns, Blackwood își schimbă atenția asupra împrejurimilor pe care nu le văzuse de multă vreme. Coborî geamul și scoase capul afară, luând pulsul orașului. Aleile fremătânde din jurul restaurantelor și cafenelelor indicau că nu toată lumea știa sau se îngrijora de războiul dintre bande. Simți mirosul mâncării picante atât de popular în partea de est, aluatul proaspăt al pâinii

și aroma dulce emanată din brutăriile de la un capăt al străzii pe unde trecură. Papilele sale gustative îl gâdilară de poftă și se întoarse spre Rakash, care se uita pe partea cealaltă, apoi spuse:

— După ce ne instalăm, te voi iniția în gastronomia fină. Câteva din produsele pe care le avem în Laeta sunt doar palide imitații.

Băiatul forță un zâmbet, fără a spune nimic.

Mașina oficială cu care călătoreau fu înghițită de un val de bicicliști ce plecau de la serviciu, în ora de vârf. Era modul cel mai ieftin și sigur de transport, disponibil pentru majoritatea oamenilor.

Karitan încetini pentru a evita bicicliștii grăbiți care schimbau benzile fără să se asigure. Îmbunătățirile vizibile ale orașului îl făcură pe Bart să se gândească, în ciuda circumstanțelor, că sejurul lor ar putea fi plăcut. Să respire aerul curat prin care distingea și cele mai îndepărtate extremități ale străzilor lipsite de smog. Aglomerații de clădiri înalte apăreau la orizont, cu ferestrele scânteind în reflexia soarelui.

— Or fi o parte din districtul de afaceri despre care am auzit atât de multe, spuse Blackwood.

Mașina coti de mai multe ori spre centrul orașului, îndreptându-se spre clădirea municipalității, unde Karitan fusese instruit să-și aducă pasagerii.

În fața intrării, Hando Martinez se plimba cu pași lenți, ca și cum ar fi încercat să ocolească vreo gânganie ce-i bloca drumul. Observă mașina venind, coborî scările și deschise ușa vehiculului pentru Bart, imediat ce Karitan opri.

— Bine ați venit la Korobat, spuse Hando jovial, întinzând mâna spre cărturar, care i-o strânse, apoi se dădu la o parte, să-l lase pe Rakash să iasă. Era a treia întâlnire a lui Bart cu primarul; prima oară fusese cu mulți ani în urmă, în Laeta, când consiliul îl prezentase în mod oficial pe Martinez ca pe cineva care va furniza minunății tehnologice în schimbul hranei proaspete. Blackwood, în calitate de cărturar renumit, avea un cuvânt de spus în evaluarea tehnologiilor produse, înainte ca membrii Consiliului să înceapă orice negociere contractuală.

De data aceasta, Hando va fi contactul principal al lui Bart în Korobat.

— Unde e discipolul tău, Nayan? întrebă Hando. Îl așteptam și pe el.

— A hotărât să rămână să-și termine liceul. Ne va vizita sau noi îl vom vizita, depinde cât de ocupați vom fi aici.

Bătrânul nu avea dispoziția necesară să stăruie asupra unor gânduri depresive pe care le purtase cu el tot timpul drumului spre Korobat.

Martinez sesiză respingerea cărturarului de a-i oferi mai multe detalii despre subiect. Nici nu se așteptase la o atitudine de voioșie din partea lui, considerând că vizita la Korobat era împotriva voinței sale.

Cu toate acestea, liderul își păstră aplombul pe care-l exersase, ca să nu arate nici cel mai mic semn de tulburare în prezența cărturarului și își instruise întregul Consiliu să procedeze la fel; chiar dăduse mesajul și echipei tehnice cu care urma Bart să lucreze.

— Bagajele voastre vor fi duse în apartamentul care nu e prea departe de aici, apoi Karitan se va întoarce și vă va aștepta, explică Hando, în timp ce-i făcea semn cu mâna că poate pleca.

După care își îndreptă atenția asupra lui Rakash, îmbrăcat ca orice copil din Laeta: cu pantaloni închiși la culoare, strâmți pe picior, o cămașă albă și o vestă albastră închisă la toți nasturii. Părul îi crescuse lung, până la umeri și doar triunghiurile portocalii de pe obraji și ochii pătrunzători, de asemenea portocalii, îl făceau să arate altfel. Aspectul copilului nu ar fi produs niciun impact asupra altora, doar asupra celor care îi înțelegeau potențialul ce putea fi transformat într-o altă afacere de aur pentru Korobat.

Intuiția lui Hando îl recompensase frumos de când devenise conducătorul orașului. Planul pe care-l pusese în mișcare de mai multe săptămâni se desfășurase fără nicio piedică. Singurul inconvenient, comportamentul irațional al fraților Tanas, nu ar trebui să-l distragă pentru multă vreme dacă vor avea grijă cu promptitudine ca ramificațiile acestui necaz să nu se întindă prea mult.

— Bună, Rakash. Numele meu e Hando Martinez, cel care are grijă de Korobat. Mulțumesc pentru vizita pe care ne-o faci, împreună cu maestrul tău.

Martinez vorbi rar, ca unui copil mic, nefiind sigur de varietatea vocabularului băiatului.

— Bună și ție. Am înțeles că nu e o simplă vizită, dacă te referi la înțelesul cuvântului ca o plecare temporară urmată de o întoarcere acasă, replică Rakash pe un ton egal,

privindu-l pe Hando drept în ochi. Dacă putem ajuta la crearea unui mod mai direct ca toată lumea să experimenteze nivelul de conștiință pe care l-am avut nu de mult, maestrul meu și cu mine vom coopera cu plăcere.

Martinez se abținu să continue cu ceea ce pregătise să-i spună; nu se mai potrivea acestui copil matur. Bart nu avu nici cea mai mică intenție de a interveni, era și el la fel de supărat pe situație. Nu-i trecuse niciodată prin cap să-l transforme pe Rakash într-un orator diplomatic. Prefera să-l lase să spună ceea ce gândea.

— Sper că ați avut o călătorie plăcută. Karitan este un bun șofer, dar câteodată dă mai multă atenție la ce-i iese pe gură decât la drum. Hando nu se așteptă să primească un răspuns la remarca sa glumeață, așa că se apucă să detalieze programul pentru ziua aceea, împingându-i spre intrarea în clădire. Acum vă veți întâlni cu factorii de decizie ai orașului Korobat, un fel de comitet de bun venit. Sunt cei care au susținut această inițiativă de la bun început. N-au mai întâlnit pe nimeni ca tine și, ca să fiu sincer, sunt mai mult decât doritori să încerce pe propria lor piele orice dispozitiv pe care-l realizăm, spuse Hando cu un aer conspirativ. După care, Karitan vă va conduce la apartamentul vostru, să vă odihniți, hotărî primarul.

Îi însoți pe o parte a clădirii, unde o cutie de sticlă aluneca în jos, atârnată de cabluri groase, de la acoperiș la pământ. Aceasta se opri când se apropiară. Așteptând în fața lor, trei femei de vârstă mijlocie vorbeau cu însuflețire.

Un bărbat scund, masiv, purtând un tricou și o șapcă verde ce aveau imprimate numele și logo-ul orașului, se

grăbi să deschidă grilajul metalic ce înlocuia ușa obișnuită. O femeie cu fiica ei păși afară și angajatul orașului făcu semne cu mâna noului grup să intre.

— Doar șase o dată, vă rog, spuse, oprindu-se după Hando, care îl salută. Apăsați butonul de la etajul pe care doriți să-l vizitați și împingeți grilajul din partea opusă a cabinei, îi instrui el pe cei care erau pentru prima oară în clădire.

— Aceasta e invenția noastră, *cutia din cer*, șopti Martinez către Bart, pentru că spațiul era strâmt și vocile femeilor crescură în intensitate, odată intrate în cabină. Un pic cam rudimentar, dar ne dă posibilitatea de a construi pe verticală, ca să economisim teren important.

Bart era impresionat. Se gândi că în Laeta, cea mai înaltă clădire nu avea decât patru etaje. Cutia se opri la nivelul cinci, pentru femeile care mergeau la unul din birourile de avocatură ale căror nume erau listate pe perete.

— Asta e o tehnologie pe care va trebui să o dezvoltăm în viitor, continuă Hando, de îndată ce se puseră în mișcare.

— Pentru mine e bine și așa; altfel, ar fi trebuit să mă cari în spate pe scări până sus, glumi Bart, uimindu-și gazda pentru o clipă cu această parte a personalității sale, prea puțin cunoscută.

Privi la cerul purpuriu pe care alergau nori împinși de vânt. Din poziția care le permitea o vedere în ansamblu, cărturarul avea o priveliște liberă asupra străzilor drepte și a traficului hipnotic. Remarcă pete verzi de vegetație răspândite pe multiplele acoperișuri ale clădirilor mai joase.

— Ce cresc pe aceste acoperișuri? întrebă, arătând în jos.

— Grădini miniaturale. Un nou experiment pe care-l încurajăm. Insuflăm motivația de a avea grijă, afecțiune și satisfacție pentru plante care, la fel ca oamenii, trec prin propriul lor ciclu de viață. Este o parte a unui alt program social propus de unul din membrii consiliului.

Martinez nu avea de gând să dezvăluie planul de sustenabilitate pe termen lung. Îi furniză suficiente informații expuse cu franchețe, atât cât să-i diminueze interesul lui Bart pe această temă. Primarul deschise grila metalică la etajul zece și îi conduse în sala de ședințe.

Ceilalți patru membri ai consiliului se ridicară când intrară musafirii, femeile arătând, desigur, mai mult interes față de Rakash, fără să-l ignore fățiș pe Bart.

Hando începu cu prezentările.

— Oameni buni, acesta este Bart Blackwood și el e Rakash, motivul pentru care astăzi ne aflăm aici, apoi arătă spre femeia mai apropiată de el: Elenadore Tam se ocupă de programele noastre sociale. A ei a fost ideea cu grădinile pe le-ai văzut pe acoperișuri.

Elenadore scutură viguros mâna lui Bart, zâmbindu-i de bun venit în felul ei, având în minte misiunea care îi fusese încredințată. Purta pentru această ocazie o fustă albastru închis, o bluză albă și a doua ei piele, jacheta. I se adresă lui Bart:

— Când faci o pauză de la citit sau de la a admira iluminarea triunghiurilor protejatului tău, anunță-mă și-ți voi arăta orașul.

— Mulțumesc, spuse Bart, îndreptându-și instinctiv spatele și uitând să-și întoarcă partea vătămată a capului. Femeia nu se înfioră și-l privi în față.

Martinez întinse un braț spre următorul membru.

— Aceasta este Mirena Vande. Este stră-stră-stră-strănepoata fondatorului Academiei de Științe, așadar educația îi curge prin sânge. Ce poziție mai bună i se potrivește decât să supravegheze programele educaționale și interacțiunea permanentă cu copiii!?

— Mă bucur să vă avem pe amândoi aici, spuse ea voioasă. Am o ofertă similară ca cea a Elenadorei, pentru Rakash. Copiii noștri vor fi încântați să întâlnească pe cineva atât de special, dacă domnul Blackwood va permite, se adresă Mirena direct băiatului, însă gesturile mâinii ei îl includeau și pe Bart.

Cărturarul dădu din cap, uimit că nici cea de-a doua femeie nu avea probleme să se uite la el.

— Și acești doi domni sunt cei care conduc echipa cu care vei lucra. Orlando Artilla și Huidan Banaar sunt cei mai de succes oameni de afaceri din Korobat și și-au oferit din timpul lor prețios pentru a conduce din poziții oficiale. Cei mai strălucitori ingineri din ambele companii s-au unit pentru această oportunitate unică.

Artilla preluă inițiativa.

— Resursele noastre îți stau la dispoziție, domnule Blackwood. Este o provocare binevenită pentru noi. Am făcut câte ceva cu implantul de creier, nimic complicat sau suficient de perfecționat să-l etalăm. De-abia așteptăm mai multe detalii despre ce dorești să înfăptuiești.

Bart realiză că omul din fața lui era urât și dacă i-ar fi cerut cineva să aleagă între propria sa apariție sau Artilla, s-ar fi preferat pe el însuși decât corpul acela disproporționat de gras, plus capul imens cu două bărbi atârnânde.

— Și eu sunt nerăbdător. Să mă alătur unei echipe de experți din diferite domenii este ceva care mi-a lipsit. Comunitatea noastră științifică are o viziune îngustă și nu sunt dispuși să ajute, fiindu-le teamă de posibile eșecuri, improviză Bart la repezeală un răspuns ce nu era prea departe de adevăr.

Niciunul din colegii săi nu simțiseră același entuziam ca Bart, după ce înțeleseseră pe deplin intențiile Comitetului față de Rakash. Sinucidere profesională, mormăiseră și renunțaseră la stimulente adiționale folosite drept momeală.

— Așadar, dacă ai vreun proiect la care vrei să lucrezi, dar nu ai echipamentul necesar, nu ezita să ceri, adăugă Banaar.

Cu prezentările încheiate, Martinez încurajă băiatul să se servească din răcoritoarele puse pe o masă alăturată. Știindu-i preferințele, fuseseră pregătite diferite semințe și sâmburi. Blackwood remarcă acest fapt și chiar dacă nu avea încredere deplină în intențiile celor din Korobat, se gândi că nu ar fi avut nicio logică să-l otrăvească din nou pe Rakash.

— Ați făcut o treabă bună cu orașul, încercă Bart să răsplătească complimentele. Aerul curat și străzile sunt impresionante.

— Oamenii noștri le merită, replică Hando pe un ton modest, apoi continuă. Karitan se va întoarce în curând, să vă ducă la noul vostru loc de cazare, însă vrem doar pe scurt să vă sugerăm următorii pași din program, să vedem dacă sunteți de acord sau nu.

— Dă-i bătaie, zise Bart.

— Cunoștințele noastre despre *starea de beatitudine* sunt limitate la trei sau patru cărți pe care le-am citit și studiul nostru în această privință e ca și nul. Ne bazăm pe notițele voastre în interacțiunea cu Rakash. Vom avea nevoie de câteva zile să le parcurgem, în timpul acesta voi puteți vizita orașul, vă puteți odihni și bucura de ceea ce vedeți. După ce vom avea o mai bună înțelegere a celor realizate până acum, vom participa la o ședință de meditație. Monitorizarea reală va începe mai târziu, după o examinare medicală. Nu-l vom grăbi în niciun fel pe băiat. Ne spui când să ne oprim, dacă va fi necesar. Înțelegem conexiunea dintre voi doi și o apreciem.

Blackwood se gândi că planul era bine pus la punct.

— Sunt total de acord cu ce ai spus. Vă pot da cercetările mele mâine dimineață, indiferent cine va veni după noi să ne ia.

— Grozav. E un început bun!

Hando se îndreptă spre ușă, urmat de Bart și de Rakash, care avea pumnul plin cu semințe.

Toată lumea se comportase excepțional, urmând scenariul asupra căruia își dăduseră acordul. Hando chiar sesizase un autentic interes din partea colegilor săi, în a-l cunoaște mai bine pe băiat și era în mod real intrigat că

un cărturar atât de versat ca Bart dădea crezare unor povești de junglă mitice. Blackwood o fi asistat la ceva fantastic, ireal, pentru care, probabil, merita să-și riște statutul social.

Loteria pe care o încerca Martinez semăna cu încrederea lui Bart în propria-i intuiție. Ce ar fi viața fără un pic de provocare, din când în când?

* * *

A doua zi, cărturarul se trezi fără ajutorul nimănui. Liniștea îl înconjura, iar zgomotele orașului care se trezea nu aveau puterea de a pătrunde în apartamentul lor de la penultimul etaj al clădirii.

Inițial, Bart se îngrijorase de cum se va adapta corpul său la noul mediu și când va reuși să-și regleze somnul agitat din Laeta. Spre uimirea sa, dormise fără vise și se simțea înviorat. O undă de energie pozitivă îi cuprinse ființa, ștergând vechile și mai noile suferințe, eliberându-i mintea de stânjeneala obiceiurilor nesemnificative, dar persistente. Trebuia să-și recapete claritatea ideilor, să scape de sâcâiala gândurilor cu privire la Nayan, să le împingă undeva în jos, pe un nivel de conștientizare temporară, doar pentru a fi sigur că mintea îi era destul de alertă pentru descâlceala aventurii neașteptate în care intrase.

Apartamentul se afla la etajul zece al unei clădiri de birouri, conceput să ofere o bună acomodare oamenilor care călătoreau la Korobat. Ambele dormitoare erau spațioase, având lumină naturală prin geamurile-perete. Pri-

veliștea asupra orașului, la apusul soarelui, când luminile nu erau încă aprinse, îi dădea lui Bart impresia că era o pasăre care examina un teritoriu necunoscut, pierzându-și răsuflarea în fața splendidelor modele aurii ale luminilor ce se reliefau pe fundalul cenușiu. Orașul era viu și mult mai dinamic decât își amintea. Oricum, stilul de viață și preocupările profesionale îl făcuseră să considere toate aceste zgomote și activități triviale o pierdere de timp, o prea puțină răsplată la nivel intelectual.

Se gândi la deficiențele sale fizice, care, în timp, constituiseră o barieră psihologică din spatele căreia rareori se arătase. Puținele sale ieșiri fuseseră doar în scopul de a confirma că nu pierduse nimic din noutățile politice zguduitoare din lume, care să-l afecteze în mod direct.

Poate acum, încălcându-și propriile reguli, va profita de oferta generoasă a orașului Korobat și se va bucura de noile aspecte citadine.

Făcu un duș, se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni de bumbac maro și o cămașă albă, cu o broderie bej pe piept. Se apucă să aranjeze dosarele cu cercetările sale pe masa cu tăblia din sticlă din camera de zi, pregătit să-i explice lui Hando ordinea de citire a materialului și pe care dintre ele să pună mai mult accent. Rakash era încă în camera lui, probând hainele pe care le găsise în dulap și care-i veneau perfect. Erau câteva perechi de pantaloni din piele cenușie subțire și moale, pentru ocazii deosebite și câteva cămăși, din bumbac și mătase, pentru uzul zilnic. Bart primise și el un costum negru, a cărui tunică îi venea ca turnată. Korobat se pregătise pentru ei într-un mod excep-

țional, încercând din greu să arate că își luaseră rolul de gazdă în serios. Cadouri neostentative, dar practice, considerând că nu-și aduseseră prea multe haine.

Cărturarul pregăti pentru amândoi o omletă din patru ouă, cu legume, ciuperci și brânză. Jumătatea lui Rakash aburea în farfurie. Bart mâncă încet, privind orașul de sub el cum se trezea la o nouă zi. La început fuseseră doar câțiva oameni și biciclete, aidoma unor pârâiașe umane ce urmau să se transforme, în curând, într-un râu viguros. Un flux de energie palpabilă se revărsa pe străzi, într-o mișcare haotică; privită de la nivelul străzii, nu avea un model deosebit care să poată fi transpus într-un echivalent matematic interesant.

Se auzi un ciocănit în ușă și Bart îl lăsă pe Martinez să intre.

— Bună dimineața. O, văd că ai luat deja micul dejun. Am vrut să te duc la un local faimos pentru o porție de ouă cu costiță... condimentele și untul pe care le folosesc sunt delicioase. Rămâne pe altădată.

Liderul era mai binedispus decât oricând; înțelepciunea sa personală îi spunea să nu lase nicio grijă să-i umbrească discernământul și să-i afecteze astfel acțiunile. Fusese o lecție învățată cu mulți ani în urmă, de la tatăl său: *Stai și judecă pentru o clipă, pentru că așa-numitul viitor se poate schimba doar prin acțiunile tale prezente.*

— Vrei să-ți pregătesc o gustare? se oferi Bart.

— Nu, mulțumesc. O să mănânc ceva după ce voi lăsa dosarele tale la laborator. Hai să vedem despre ce-i vorba!

Lui Martinez nu-i venea încă să creadă că pusese mâna pe materialele bine documentate cu privire la copilul din junglă.

— Acolo sunt, arătă Blackwood spre două mormane de dosare și carnete de notițe. Fiecare an conține detalii despre transformări fizice, mentale și psihologice. Încercările pe care le-a avut în timp ce învăța o nouă limbă, noi obiceiuri și interacțiunea cu noi. Adăugirile recente sunt observațiile despre tehnicile de meditație, ce funcționează și ce nu; cuvinte cheie care declanșează meditația și confirmarea unor detalii publicate până acum despre comunitatea lor. Multe sunt ficțiuni. Rakash ne-a ajutat să identificăm fenomenul prin experiență proprie. Nu uita că e încă tânăr, chiar și după standardul satului său și i s-au relatat doar foarte puține din cunoștințele antice acumulate timp de secole. Ce am observat e că amintirile îi revin pe an ce trece. Această muncă este de-abia la început.

Hando își dădu seama cât de merituoasă era relația strânsă între cărturar și Rakash, în vederea strângerii acestor date valoroase. Nu avea nicio intenție să-și schimbe planul de a-i despărți pe cei doi, indiferent cât de bine mergeau lucrurile cu băiatul.

— Să-l chem pe Karitan. Mă va ajuta să duc toate astea la laborator, spuse Martinez și deschise ușa pentru șoferul care aștepta răbdător, cu o cutie de carton în brațe.

— Bună dimineața, i se adresă el cărturarului și-și urmă șeful spre masă.

— Toate aceste dosare să fie date lui Artilla și Banaar, de la etajul șapte, în clădirea de peste drum. Am să vin și eu imediat, îi dădu instrucțiuni.

Karitan înțelese importanța documentelor și le puse cu mare grijă în cutie, apoi ieși în tăcere.

Rakash veni din camera lui, purtând una din cămășile cele noi, dar cu pantalonii din ziua precedentă.

— Domnule Hando, bună dimineața, salută bucuros.

Se părea că aerul sumbru cu care veniseră din Laeta se evaporase în mod inexplicabil. Toate emoțiile lor negative dispăruseră, parcă extirpate, înlocuite acum cu o înaltă senzitivitate.

— Nu-mi plac formalitățile. Spune-mi Martinez sau Hando, oricum e bine, zise liderul, expunând încă o dată imaginea unor relații amicale pe care le avea cu fiecare, în comparație cu formalismul rigid al președintelui din Laeta. Apropo, arăți bine în cămașa aia.

Pe chipul lui Rakash înflori un zâmbet larg, neștiind nimic despre subtilitățile vanității.

— Să-ți mănânci micul dejun. Se răcește, îi spuse Bart. Nu dorea să întrerupă dialogul dintre cei doi, era doar preocupat că băiatul va mânca o omletă rece.

— Încă un lucru, se întoarse Bart spre Hando, care era pe punctul de a pleca. Avem nevoie de o sală pentru meditații. Am adus câteva lucruri de acasă, dar avem nevoie de un paravan de lemn sau orice alt perete despărțitor pentru a putea crea un cadru personal. O încăpere în interiorul altei încăperi ar fi și mai bine, dacă s-ar putea. Liniștea este un element important pentru acest proces. Nu este prea avansat să-și poată retrage senzațiile întru totul și să devină total închis față de zgomotele mediului înconjurător.

— Vom pregăti totul pentru prima sesiune, îl asigură Hando. Când sunteți gata, Victoria Tam vă așteaptă jos pentru un tur al orașului. Nu vă grăbiți. Este timp suficient să vă acomodați cu orașul. Martinez se întoarse, amintindu-și ceva. Vrei să te întâlnești cu vreunul din foștii tăi colegi de la universitate? Îi putem găsi.

Cărturarul nu avea amintiri prea plăcute despre viața sa de la universitate, așa că nu-i veni nimeni în minte, pe care să nu-l fi văzut de treizeci de ani și cu care ar fi putut sta de vorbă.

— Mă voi gândi. Mă îndoiesc să-i mai găsesc în oraș. Cei doi care s-au mutat în Laeta sunt prinși cu viața corporatistă și nu ne-am întâlnit niciodată.

— Foarte bine, zise Hando și ieși.

Bart se așeză, observând cum băiatul înghițea omleta tăiată în bucățele egale. Se juca din nou cu mâncarea, în timp ce mintea lui alerga printre gândurile, impresiile și întrebările care vor face parte din noua etapă a călătoriei sale.

— Maestre, e munca noastră suficient de meticuloasă astfel încât ei să priceapă înțelesul *stării de beatitudine*?

Bart nu-i răspunse imediat. Luă un sâmbure mare și trase câteva linii pe fața de masă. Voia să ofere un răspuns sincer. A zugrăvi o fațadă imaginară îl va arăta drept un om slab, incapabil să-și împărtășească sentimentele care, mai devreme sau mai târziu, tot se vor arăta, afectându-le relația.

— M-ai învățat că legătura dintre voi toți cu *Cel Care Creează Totul* este personală. Scopul vieții tale este să te

eliberezi prin *starea de beatitudine*, dacă *Cel Care Creează Totul* te consideră vrednic să te întorci pe domeniul *Său*. Principiul fundamental al comunității tale este credința că toți sunteți unul, dar în același timp, un individ necesar ca parte a întregului. Cărturarul se opri din jucat cu sâmburele și se uită drept în ochii lui Rakash. Sper că studiul nostru are suficiente dovezi materiale ca inginerii lor să poată raționaliza conceptul; cu toate astea, nicio tehnologie nu va putea înlocui dragostea ta adâncă, gratitudinea și acceptarea *Celui Care Creează Totul*.

Rakash terminase de mâncat și era gata pentru mai multe întrebări.

— Dacă ei se gândesc că vor putea copia, atunci noi de ce suntem aici?

— Da, dar cuvântul potrivit este *imitație*. Înțelegerea și acceptarea *Celui Care Creează Totul* necesită timp. Rezultatul acestui exercițiu va crește în timp în credință, apoi în devoțiune. Korobat le-a spus conducătorilor din Laeta că ei pot preschimba pe oricine într-un credincios improvizat printr-o simplă apăsare de buton. Și, pe loc, se vor întâlni cu *Cel Care Creează Totul*, care va răspândi o dogmă ușor de înțeles chiar și de neofiți. La întoarcerea din lăuntrul lumii, vor fi schimbați pentru totdeauna.

— *El* nu-i va accepta, își ridică băiatul vocea la sacrilegiul explicat de maestru.

— Este o posibilitate. Dar hai să presupunem că inducerea *stării de beatitudine* va schimba oamenii în bine. Poate că-și vor percepe existența lor degradantă și o vor îmbunătăți. Numai bunătatea și înțelepciunea *Celui Care Creează*

Totul ar putea aduce binecuvântarea asupra noilor săi copii adoptivi.

— Maestre, spui că o *stare de beatitudine* fabricată poate fi acceptată, dacă produsul dă rezultate pozitive?

Blackwood dădu din cap. Principiile sale de neclintit ar fi putut deveni maleabile dacă, la sfârșit, sloganul orașului Laeta s-ar fi schimbat în *Orașul Binecuvântat*, transformând gunoaiele omenești în ceva de care chiar și *Suprema Entitate* ar fi putut fi mândră.

CAPITOLUL 8

În liniștea minții, devotatul înțelept va arunca o plasă de gânduri conștiente în marea infinită a înțelepciunii Celui Care Creează Totul, așteptând răbdător să prindă prețioasele pepite ale cunoașterii, care vor netezi calea spre autorealizare.
Din cartea ***Noi suntem Unul*** – Capitolul 8

Taber își duse cei patru discipoli la locul preferat, un mic luminiș în mijlocul junglei, nu prea departe de sat și nu pe drumul principal. Filtrat de coroana copacilor, lumina îmbrățișa protectivă copiii, într-o nouă zi de învățătură. Umiditatea le lipise hainele de piele, făcându-i să arate ca niște statui cenușii înghețate în postura de meditație.

Maimuțele neastâmpărate aruncaseră în jur fructe zdrobite de papaya și banane, care se transformaseră într-o pastă maronie, amestecată cu frunze de mopane și palmier. Mirosul iute emanat ajuta copiii să respire mai ușor, deschizându-le plămânii pentru mai mult aer, care le permitea să-și țină respirația timp mai îndelungat. Furnici roșii și gâze se agitau în toate părțile, cărându-și poverile peste

rămurele și pietricele, un drum trasat cu feromoni, de o perfecțiune uimitoare.

Copiii, Janka, Makori, Indah și Danish, se așezară în semicerc în fața elefantului instructor, cu *Cartea* deschisă pe genunchi. Un dar prețios înmânat fiecăruia, la trei cicluri după naștere, când conștientizarea spațiului înconjurător începea să prindă sens. Comunitatea se dezvoltase în jurul poruncilor *Cărții*, scrise de cei care auziseră pentru prima oară cuvintele *Celui Care Creează Totul*. Credința și dedicația împinseseră generații după generații de săteni la o muncă istovitoare să reproducă implacabil *Cartea*, ca învățăturile să nu se piardă. Cópiile rămase în condiții bune, prin tranziții succesive ale sufletelor, erau migălos recondiționate și adăugate bibliotecii, împreună cu numele și realizările concrete ale celui sau celei căruia îi aparținuse.

Taber stătea îngenuncheată, cu trompa odihnindu-se pe jos, chiar în fața lor, ca un șarpe mort devenit cenușiu şi ridat, descompunându-se. Privirea golită se uita dincolo de copii, nevăzând nimic altceva decât fața surâzătoare a lui Nagoti îndreptându-se spre zidul împrejmuitor. Un gol pe care Dansih încerca din greu să-l umple cu vorbe amabile, ore prelungi de studiu și întrebări care-i țineau atenția abătută de la tragedie. Mintea ei, măcinată de durere, de-abia putea comunica cu învățăceii. Doar frânturi de gânduri disparate ajungeau la mică distanță.

Întreaga turmă se resimțea în urma pierderii, care avea să fie adânc gravată în memoria colectivă, pentru a fi accesată și predată mai departe, ca un avertisment. Agonia

interioară de necontrolat a lui Taber nu era simțită numai de ea. Morinda, fiica ei de șase cicluri, o simțea cel mai mult, absorbind șocul pierderii cu o intensitate colosală; nimic asemănător nu mai experimentase până atunci. Freamătul îi atinsese și-i modificase percepția asupra vieții și a discipolului ei, Valdina, din casta *constructorilor*, care făcea parte și din consiliul sătesc.

Taber trimise un semnal mental și-i aștepta răbdătoare pe copii să iasă din prima lor sesiune de meditație zilnică, cea care-i conecta cu mediul înconjurător. Era o legătură necesară înaintea unei noi lecții, confirmând că făceau parte dintr-un tot, un singur organism care respira și fusese adus la viață de *Cel Care Creează Totul*.

— E bine să văd cum atenția voastră a crescut și puteți merge din ce în ce mai adânc, căutându-vă pe voi înșivă și pe *Cel Care Creează Totul* în același timp, spuse ea.

Stratul gros de frunze aburinde pe care stătea o încălzise, așa că-și făcu vânt de câteva ori cu urechile ei crestate, să se mai răcorească. Picături de transpirație se prelingeau pe fețele copiilor, dar ei nu aveau o metodă similară ca să alunge căldura.

Indah vorbi prima.

— Acum mi-am îndreptat atenția spre limitările lumii noastre fixe. Noi suntem cei care creăm aceste limitări sau sunt impuse de *Ființa Supremă*, ca să ne observe reacțiile?

Avea o față rotundă, cu ochi negri ce contrastau cu pielea albă, și o cicatrice roșiatică pe frunte, de la impactul cu pietrele de pe marginea râului.

— Și? o încurajă Taber.

— Cred că găsindu-ne și identificându-ne în interiorul corpului nostru este răspunsul la această întrebare. Fiind conștienți cine suntem în realitate, entități spirituale, va limpezi îndoiala. Alternativa este tărâmul liber și infinit al visurilor. Dimensiunea, în dependență cu corpul nostru, nu poate fi închipuit cât timp suntem treji. E un mediu fluid, în care orice idee sau reflexie devine real și noi suntem personajele principale.

Gânduri și cuvinte se amestecară în expunerea Indahei. Încercă să-și învingă timiditatea prin a vorbi prima oricând i se ivea ocazia.

— Dacă noi suntem visați de altcineva și nu putem spune diferența? o forță Taber la limita gândurilor. Ce crezi, Makori? îl întrebă pe unul dintre băieți.

Makori se opri din alungarea unor furnici din dreptul genunchiului cu puterea câmpului energetic și răspunse:

— Orice este posibil. Cred că faci aluzie la faptul că noi suntem visul *Celui Care Creează Totul*. Întreaga lume ar putea fi visul lui.

— Spui că *Cel Care Creează Totul* ne tachinează dându-ne un exemplu de ceea ce suntem capabili să obținem spiritual și ne șoptește să ne așteptăm la mai multe minunății când vom ajunge la *El*? interveni Danish, uimit de posibilitate.

— Putem fi unul din cele multe visuri ale *Celui Care Creează Totul*. De ce un *Spirit* atât de înalt și pur să aibă numai o singură reverie ajunsă materie? replică Makori.

— Dar suntem menționați în *Carte*: copiii și elefanții. Asta înseamnă ceva, insistă Danish. Suntem speciali și sub protecția *Sa*.

Taber trimise un gând către Janka, singurul care încă nu participase la discuție.

Vântul ridică ușor câteva frunze și o rază de soare subțire își găsi drumul spre fața băiatului, făcându-l să-și închidă ochii.

— Tind să-i dau dreptate lui Makori. Da, suntem speciali în această lume, așa cum a spus Danish, dar numai în lumea aceasta. *Cel Care Creează Totul* are o multitudine de vise, *El* le face cu un scop cunoscut numai de *El*. Putem doar ghici motivația din spatele acțiunii. Fanteziile noastre rămân doar fantezii, de vreme ce ne lipsește puterea *Lui* primordială de a organiza materia. Poate am fost trimiși într-o altă lume-vis a *Lui*, ca în sufletele noastre să se poată înmagazina mai multe experiențe, dar, la sfârșit, acesta este visul în care ar trebui să atingem *starea de beatitudine*.

Pe neașteptate, o papaya se zdrobi de capul lui Janka, fruct și zeamă scurgându-se pe fruntea sa, pe nasul bont, alunecând în jos pe fața lui. Toată lumea izbucni în râs, eliberându-se de încordarea argumentului. Chiar și Taber surâse și fornăi vesel. Janka își folosi mânecile lungi, ca să se șteargă. Câteva pete se mai vedeau pe laterala nasului.

Elefantul trimise un alt gând către fată.

— Indah, știu că ai mai multe de adăugat.

Indah revedeni serioasă după pauza binevenită.

— Numeroasele vise sunt egale cu numeroasele lumi și eu cred că *Cel Care Creează Totul* le-a populat cu personaje care nu ne seamănă. De ce să ne multiplice pe noi?

Dacă noi credem asta, înseamnă că *El* nu are decât un singur vis, visat mereu în reluare. Să fie imaginația *Celui Care Creează Totul* atât de limitată? Îndrăznesc să spun că nu.

Nu primi niciun comentariu și Taber continuă:

— Să țineți minte că voi toți sunteți născuți cu calități latente, pe care le-ați acumulat prin ciclurile de încarnare. Datoria noastră ca instructori este să suflăm viață în tăciunii mocniți ai cunoașterii și să-i aprindem, până ce flăcările le cuprind în totalitate. Când energia se ridică precum un râu fierbinte, de neoprit, veți ști că potențialul vostru spiritual a fost scos din carapacea ignoranței. Și când această energie atinge ochiul înțelepciunii, sunteți la un pas de a vă contopi cu *Creatorul* vostru. *El* vă binecuvântează cu voința de a trece prin încercarea fiecărei încarnări, dar, orice este *El*, dorește ca voi să izbutiți.

Rămaseră tăcuți în liniștea senină, filtrând mental esența cuvintelor rostite de Taber. Mințile lor, aproape recreând valul de energie care le va zgudui trupurile, în eventualitatea reușitei iluminării.

— Propria voință e cea care dă putere fiecărei mișcări, gând și acțiune. Și numai propria voință și hotărârea pot consolida dorința de a atinge *starea de beatitudine*, care poate deveni o cale permanentă de existență în acest tărâm fizic. Atingând această stare înălțătoare de conștiență, va marca iluminarea și realizarea faptului că această lume este într-adevăr un vis, își trimise Taber gândurile cu pasiune, rămășițe de durere și o disperată dorință de a-i vedea pe toți îmbăiați în binecuvântările și dragostea *Lui*.

Copiii se târâră toți deodată spre ea, lipindu-și fețele micuțe de urechile mari, date pe spate, mângâind cu mânu-

țele lor un suflet rănit, devotat lor prin porunca *Celui Care Creează Totul*. O consolare reciprocă; vibrație, dragoste și compasiune dăruite ca o singură și totală entitate.

O tânguire tremurată creștea în Tabor și izbucni dintr-odată. Suferința țâșni la suprafață prin toți porii, apoi lacrimile se revărsară peste pielea încreștită.

Copiii plângeau și ei, îmbrățișând-o strâns, dorind să arate că aveau puterea s-o facă pe Taber să nu mai tremure și să-i ofere alinare. Ea nu mai scoase niciun sunet, însă reverberația unui astfel de zbucium nu putea fi ascunsă turmei. Fără să vrea, piciorul ei trimise un semnal prin pământ.

Mugetele elefanților, de intensități diferite, treziră jungla, o reacție aproape imediată la suferința familiei. Păsări speriate își luară zborul spre înaltul cerului, maimuțe agitate se avântară spre crengile mai înalte și grupurile de capybana se ascunseră în găurile lor. Taber și copiii rămaseră îmbrățișați încă o vreme, așteptând ca slăbiciunea momentului să treacă.

— *Cel Care Creează Totul* ne călăuzește să ne arătăm curajul în astfel de clipe. Îmi pare rău că eu nu mă ridic la înălțimea așteptărilor *Lui*. Dar sunt încredințată că oriunde Nagoti s-ar afla, *El* are grijă de ea și o pregătește pentru o altă călătorie prin *Copaci*.

Copiii se îndepărtară de Taber și-și adunară cărțile împrăștiate pe jos. Elefantul se ridică și le trimise alte instrucțiuni.

— Citiți capitolele opt și nouă din cartea a doua despre meditație. Exersați o perioadă mai lungă de auto-observare, fără să fiți distrași de lucrurile exterioare.

Lecția se încheiase. Merseră tăcuți înapoi în sat. Taber se alătură turmei, în căutare de hrană. *Comunii* se apucară de treburile lor zilnice, repetând mantre în minte, știind că *Cel Care Creează Totul* le zâmbea patern la eforturile depuse spre iluminare.

* * *

Umbre întunecate se formau în locurile deschise ale satului, de la umbrele norilor cenușii ce se rostogoleau pe cer, acoperind soarele de deasupra lor.

Frunze răzlețe purtate de întețirea vântului, zburau prin aer. Semnele schimbării rapide a vremii agitau insectele, mamiferele și păsările. Nu se știa când se vor declanșa aversele de ploaie, putea fi atunci sau câteva răsărituri mai târziu, dar *Cel Care Creează Totul*, în marea *Sa* bunăvoință, îi avertiza prin simțurile lor naturale. Sezonul ploios se apropia, o binevenită bogăție va readuce la viață peisajul, umflând izvoarele și declanșând instinctul de împerechere al animalelor.

După ce lecția de dimineață se termină, turma ieși pentru hoinăreala de după masă, care uneori se întindea până târziu în noapte, cu toate că nu doreau să lase copiii prea mult timp singuri.

Altan, Bagham și ceilalți masculi o luară spre vest, despărțindu-se de femelele conduse de Brinka, a cărei deplasare lentă le dădea suficient timp chiar și celor mai tineri să caute copacii de acacia, cu frunze zemoase, sau bananele atârnând. Pântecul elefentului-matriarh zvâcnea a viață, cu un pui ce urma să se nască în orice moment.

În interiorul incintei satului, *comunii* își împărțiră treburile gospodărești la bucătărie, bibliotecă și grădină. Munca fizică îi ținea ocupați, dar gândurile lor atotcuprinzătoare se îndreptau spre *Cel Care Creează Totul*. Atașarea lor față de anumite învățături trecea dincolo de timpul petrecut cu instructorii, o măsură a desăvârșirii continue în legătura spirituală cu *Ființa Supremă*.

Grămezi de nuiele de bambus acopereau pământul dincolo de zona atelierelor, unde Nukua, ajutat de Danish, desfăceau în fâșii tijele subțiri, făcând o grămadă separată în apropierea a două ceaune imense, din lut înnegrit de fum. Fiecare recipient era suficient de larg să ascundă un pui de elefant.

Ceaunele erau așezate pe o movilă de argilă, întărită în exterior cu pietre plate, să susțină greutatea de deasupra. Înăuntru, focul ardea molcom. Fibrele de bambus fierbeau în apă, la trei palme de bordură.

Fu rândul lui Nukua la pregătirea hârtiei din bambus, pentru că proviziile erau scăzute și voia să practice ceea ce Manash, instructorul său, îl învățase. I se formaseră bășici pe buricele degetelor și fiecare nouă încercare alimenta puseul de durere care, până ce grămada de fibre avea să fie terminată, urmau să devină semnificative. *Practicând, pielea ți se va întări și nu vei mai simți durerea așa de tare*, îi spusese Manash la prima lor lecție despre cum se producea hârtia.

Lângă el, Danish sporovăia, dar nu se plângea de munca grea. Se oferise să-l ajute pe Nukua imediat ce-l auzise că se va apuca de treabă.

— Sunt curios dacă există vreo formulă specială privind calitatea hârtiei, spuse Danish. Am observat că anumite pagini de cărți nu sunt la fel de fine cum ar trebui să fie.

— Ca orice altceva despre care învățăm în timpul existenței noastre, este un proces transmis din generație în generație, spuse Nukua, fără a se opri din cojirea fibrelor. Etapele sunt alese cu grijă, pentru selectarea tijelor și temperatura corectă de fierbere. Nu spun că pașii finali sunt mai puțin importanți, dar m-ai întrebat despre calitate. Uneori experimentăm cu tipuri diferite de bambus și granulare, pentru a obține o hârtie mai groasă. Ceea ce rezultă o folosim mai mult la desene și picturi, pentru că vopseaua nu trece prin ea. Sau o depozităm pentru urgențe.

În casta dominantă a consiliului *scriitorilor*, Nukua era unul din cei trei; celelalte erau două fete, Akila și Fenila. Povestirile scurte și poemele lui Nukua erau binecunoscute de întreaga comunitate și atât de apreciate încât orice nou text era imediat copiat manual de către *comuni*.

Cuvintele de energie debordantă și înțelepciune binecuvântată de *Cel care Creează Totul* insuflau tuturor o motivație în plus și îi făceau să caute mai adânc noile straturi de bucurie și dragoste. Trecând prin vălul omniprezentei *maya*, se arăta ca cea mai mare încercare a vieții lor itinerante, un obstacol pe care această dragoste nemărginită și profundă avea să-l topească în conștiența nelimitată. Creațiile lui Nukua reprezentau expresia nivelului său spiritual, venind mai aproape de ultimul pas înainte de acceptarea sa de către *Ființa Supremă*, pe tărâmul eternei purități.

Scriitorul observă că focul aproape se stingea. Culese o tulpină groasă, lustruită de atâtea cufundări în ceaunul înfierbântat și verifică densitatea pastei care fierbea. Mișca bățul în cercuri largi. Apoi se întoarse spre Danish, să-i împărtășească din cunoștințele sale despre amestec.

— Până acu' cinci cicluri aveam nevoie de un *scriitor* mai experimentat sau de unul din instructori care să verifice în locul meu. Aproape că am stricat o șarjă, pentru că am pus prea multă apă. Elefanții știu după miros, dar noi ne bazăm pe intuiție și pe atingerea fizică.

Danish se apropie și se uită în ceaun, având grijă să evite aburii și picăturile fierbinți ce bolboroseau.

— Îmi dai voie? îl întrebă pe Nukua, cu sfială.

Scriitorul îi înmână bățul, puțin surprins de cererea lui, de vreme ce *comunii* rămâneau, în general, la muncile lor gospodărești, fără a arăta un interes prea mare procesului de creare, doar grijului și apreciind rezultatul final; o carte, o pictură, un nou desen al unei colibe. Îl găsi pe Danish diferit. Îl lăsă să verifice și al doilea recipient.

— Mie mi se pare la fel. Putem goli oricând.

Nukua verifică și dădu din cap, exprimându-și acordul.

Următoarea etapă necesita întreaga lor atenție, să evite ca pasta sfârâitoare să le atingă pielea, în timp ce o scoteau cu un căuș de lemn și o puneau pe o suprafață plată, pătată de atâtea întrebuințări. Suprafața avea câteva găuri mici, astfel încât apa să se poată scurge. După ce fibrele de bambus fură întinse în mod egal, băieții începură să le toace cu bețe de mahon. Picături de pastă zburau în toate părțile, unele căzând pe îmbrăcămintea lor, pătân-

du-i. Nu le păsa și munceau cu îndârjire. Norii se risipiseră în vânt și soarele îi bătea nemilos în ceafă. Trebuia să se grăbească, dacă voiau ca șarja să fie terminată, presată și uscată înainte de apusul soarelui.

— Toată lumea e fascinată de scrierile tale, spuse Danish, fără a se opri din bătătorirea bambusului. Cum o faci? Sunt *scriitori* și *artiști* care-și sfârșesc ciclul lipsiți de energie și inspirație, cochilii goale care-și plâng de milă. De-abia pot da ceva vrednic pentru arhiva satului. Dar tu ești așa de constant. Vorbi pe un ton de respect și admirație, pe care-l folosea să rupă bariera între caste și să câștige încredere.

Orice zgomot din jur încetă, majoritatea copiilor se retraseră la meditația de după masă. Papagalii, cicadele și maimuțele erau singurele surse de gălăgie. Cei doi loveau ritmic scândura, cu bufnituri neîndurătoare.

— Sunt binecuvântat de *Cel Care Creează Totul* cu un râu constant de inspirație. Mă uit în jurul meu, la plante, elefanți, furnici, la ploaie și la soare și-l văd pe *El*. Un îndemn crește în mine după fiecare contemplare a creației *Sale*, să meșteșugesc cuvinte care să-l mângâie pe *El* și-mi arăt dedicarea și dragostea adâncă a trăirilor mele. Scrie în *Carte* să înțelegem că fiecare nou răsărit este un miracol. Un miracol că avem acești minunați instructori pentru călăuzire; un miracol să ne împărtășim existența cu voi toți, frați și surori, care, în mod indirect, îmi alimentați creativitatea. Ne hrănim cu dragostea și compasiunea tuturor. *Cartea spune* că noi vom pieri dacă legătura noastră între cunoaștere și energia *Lui* este întreruptă.

Danish absorbi răspunsul, se mișcă mai aproape de Nukua, apoi puse următoarea întrebare:

— Crezi că fiecare scriere sau lucrare de artă a fost creată dinainte și singurul lucru pe care îl are de făcut *Cel Care Creează Totul* este să aleagă una care se potrivește unui sătean anume, la timpul potrivit? A zămislit *El* toate poveștile în momentul în care a materializat această lume, ca pe unul din visele *Lui*?

Nukua se opri din bătut, își șterse mâna dreaptă pe dosul pantalonilor, își scărpină fruntea și, cu mare grijă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu divulge un secret important, șopti:

— Au auzit această teorie și am discutat-o cu Manash. Da, elefanții cred despre conținutul bibliotecii *Ființei Supreme* că a fost scrisă de *El* imediat după ce *El* a creat această lume, prin redarea concepției *Sale* în materie. Puritatea rugăciunilor noastre și intensitatea dorinței dragostei *Lui* atrage după sine creația cuvenită.

Danish rămase tăcut pentru o perioadă, cântărind riscul menționării unui aspect al vieții lor pe care nu-l auzise nici de la instructori mai înainte.

— Și-a amintit cineva vreodată o reîncarnare anterioară, când a aparținut unei alte caste?

Nukua își șterse cu mâneca transpirația de pe față și se uită în sus, să vadă cât timp va mai dura până ce eucaliptul cel înalt de la marginea gardului va acoperi soarele, apoi îl privi pe Danish, care-i aștepta răspunsul.

— Eu nu mi-o amintesc pe a mea. Ce ai spus despre cât de populare sunt cărțile mele, îmi întărește convingerea

că aceasta este existența în care sufletul meu se va trezi și contopi cu spiritul *Celui Care Creează Totul*. În curând îmi voi trece responsabilitățile Consiliului următor la rând, după care sesiunile mele de meditații vor deveni mai lungi. Conștiința mea va căuta mai adânc în labirintul înțelepciunii infinite, căutându-l pe *El*. Nu mă voi pierde, pentru că dragostea și devotamentul îmi vor trasa drumul întortocheat, ținându-mă în siguranță de orice tentație ascunsă în afara căii luminii divine.

Nu era răspunsul așteptat de Danish, așa că îi prezentă un alt gând din cele ce îl frământau.

— Trezirea reîncarnărilor e menționată în câteva cărți străvechi pe care le-am găsit în bibliotecă. Mai mult o teorie decât un fapt. Crezi c-ar fi posibil?

— Știm că este posibil pentru *Sufletele Portocalii*. Ei sunt emisarii speciali, trimiși de *Cel Care Creează Totul* cu un mesaj pentru noi, care ne străduim pe calea spirituală. De ce întrebi? începu Nukua să arate mai mult interes față de întrebările lui Danish.

Știind că va intra pe o pantă alunecoasă a discuției, *comunul* încercă să reducă șuvoiul informațiilor pe care avusese de gând să le expună. Nu putea încă determina dacă să aibă suficientă încredere în Nukua că va ține această conversație numai pentru el. O sămânță plantată acum în mintea unui membru al consiliului ar fi putut să-l ajute curând pe Danish, când va fi pregătit să-și dezvăluie secretul.

— Din când în când, începu el, visez imagini cu mine lucrând la cadre din bambus, țesături și picturi miniatu-

rale. Nu sunt gânduri de lungă durată. Nu sunt sigur dacă subconștientul meu lucrează pe baza interacțiunii mele cu *artiștii* sau sunt amintiri personale care luptă să iasă la iveală dintre straturile memoriei.

Lui Nukua nu-i ceruse niciodată nimeni, o soră sau un frate, vreun sfat, de când instructorii erau sursa principală de sprijin și înțelepciune. Se simți dator să ofere ceva în schimb, chiar și convențional.

— Ar fi un moment de bucurie pentru noi dacă ai începe să-ți explorezi amintirile. Unele blocaje interne cad sub presiunea pozitivă a meditației și a învățăturilor. Acum, mai mult decât oricând, conștiința ta este instrumentul necesar să apreciezi ce a fost eliberat din spatele porților mentale. Ar putea fi un val de cunoștințe care te-ar putea ajuta la o tranziție mai rapidă sau doar un fragment fără legătură cu evenimentele vieții. Tu ești cel care poate decide importanța lor. Vorbește cu Taber.

Asta dorise Danish să audă. Puse întrebarea finală, al cărui răspuns ar fi putut exprima atitudinea întregului consiliu asupra acestui aspect.

— Să încerc să pun în practică aceste fărâme de vise? Aș dori să înțeleg ce implică procesul de creație. Îmi va da un scop mai clar.

Emoția copleși glasul *comunului*. Avea nevoie disperată de o încuviințare care să justifice și să continue activitățile sale izolate. Simți că dacă va dezvălui cine se credea că este, un *artist*, întreaga comunitate va deveni mai îngăduitoare și, încurajat de propria sa percepție, nu-i mai păsa dacă Nukua va vorbi sau nu despre discuția lor.

Scriitorul realiză că Danish atinsese un punct sensibil prin menționarea scopului ca una dintre motivațiile principale ale vieții lor.

— Procesul creației este o stare minunată, de împlinire. Cum ai spus, îți arată menirea și, în același timp, justificarea de ce creăm. Servim comunitatea și *Ființa Supremă*. Legătura cu instructorii noștri este un alt scop în sine.

Un val de energie trecu prin Danish, destinzându-i mușchii înțepeniți și mintea preocupată. Se simți ca un fulg și picioarele bine pironite pe pământ își pierdură încordarea, iar atenția, despovărată de efortul conversației, se pierdu într-o întindere de bucurie și dragoste atât de familiare de la sesiunile de meditații. Putea spera. Pretinzând că aparținea castei *artiștilor* va fi un eveniment zguduitor, dar și pozitiv, care-i va marca numele în istorie.

Liniștea se așternu peste amândoi în timp ce aplicau vopseaua și întindeau pasta peste un panou cu găuri mari, pentru ultima etapă.

— Bună treabă, mulțumesc, trimise Nukua un gând spre tovarășul său de muncă, care dădu din cap. Sunt convins că în curând, cu ajutorul *Celui Care Creează Totul*, o cale lină ți se va arăta ca destinație pentru visele tale. Nu există nimic întâmplător în viața noastră.

Eforturile lui Danish fură răsplătite. Suportul lui Nukua în consiliu îi va influența și pe ceilalți membri ai castelor în favoarea sa. Trebuia doar să aștepte sosirea teafără a *Sufletului Portocaliu* înainte ca piesele din planul său să se așeze mai bine. Avea inima ușoară și sufletul îi plutea cu putere creatoare.

Străbătură în tăcere poteca scurtă între bibliotecă și cantină, care dădea spre colibe, fiecare gândindu-se la scopul vieții celuilalt. *Comunul* zâmbi și dădu din cap spre Nukua, recunoscător pentru discuția plină de conținut, apoi se despărțiră. Danish se apropie de coliba sa, după care, uitând de transpirația care-i curgea pe spinare, schimbă direcția spre grădină, spre o nouă evaluare asupra lucrării sale artistice. Simțea în fiecare celulă a trupului că era un *artist*, în ciuda culorii mâinilor sale.

* * *

Elefantul-matriarhal, Brinka, conduse turma pe o cărare nouă printre tufișuri, lăsând în urmă o dâră de balegă proaspătă și crengi rupte. Cuibăriți în mijlocul grupului de elefanți mai vârstnici, puii mâncau frunze și fructe culese de trompele puternice ale părinților.

Morinda se opri în fața unui copac acacia și se înversună să rupă o bucată de coajă folosindu-și trompa. Mama ei, Taber, nu se arăta interesată de abundența la care Brinka le condusese. În schimb, începu să sape distrată după sare, ținându-și greutatea corpului pe vârfuri de vreme ce se simțea abătută.

Apropierea sezonului ploios îi tulbura instinctul natural și o făcea o țintă râvnită pentru elefanții masculi în *musth*. Văzuse deja la câțiva semnele, chiar și Altan începuse să emane un fluid lipicios dintr-o parte a feței. Datorită statutului lui din turmă, se așteptau să fie primul care s-o hăituiască înainte ca ceilalți, mai tineri, să îndrăznească.

Un urlet venit de la Brinka făcu ca toate să înmărmurească pentru o clipă, apoi începu o rapidă divizare ierarhică a turmei, deoarece era timpul să nască. Două din cele mai bătrâne, Taber și Nadira, se apropiară de ea, celelalte rămaseră în stare de alertă, protejând tinerii.

Femela își goli zgomotos conținutul pântecelui, cu urina curgându-i pe picioarele din spate. Se mișca înainte și înapoi, agitată, vânturându-și urechile ca să se răcorească. Burta-i produse mai multe zgomote, de parcă ar fi dat instrucțiuni celor care o priveau în travaliu. Mai mult lichid se prelinse, de diferite culori și mirosind a acru. Îngenunche, să ușureze ieșirea puiului. Respirația i se acceleră și rămase cât putu de nemișcată. Împinse tare, durerea făcând-o să lăcrimeze.

Picioarele din spate ale puiului erau afară. Efortul Brinkăi și agitația afectase turma, femelele mai bătrâne tropăiau apăsat și bârâiau cu sunete joase. Încă o împingere, încă una și nou-născutul căzu la pământ, acoperit de o peliculă lipicioasă, protectivă. Brinka se întoarse să-și privească puiul. Era o ea sănătoasă, dezorientată, dar deja determinată să se ridice și să-și facă mama mândră.

Folosindu-și trompa cu blândețe, mama îi dădu la o parte rămășițele membranei care mai atârnau pe spatele și picioarele pruncului, atentă să o ajute să rămână în echilibru.

Printre mugete și suflături, Brinka începu să-i transmită prima lecție de supraviețuire, despre călătoria cu turma. Femelele, cele care așteptaseră lângă ea, veniră mai aproape să salute noul membru al familiei. Una câte una, atinseră trompa puiului, care atârna moale, prezentându-se.

— Copiii o vor striga Nara, spuse Brinka.

Nu puteau pleca până ce noul născut nu sugea din laptele mamei. Brinka o împinse pe Nara spre burta ei, cu sfârcurile pline. Simți dinții și apoi gura i se lipi de suprafața acestei surse de hrană și energie. În timp ce-și privea fiica întremându-se, începu să mănânce resturile placentei, ce conținea vitamine și hormoni nutritivi.

Vântul își schimbă direcția și un miros nefamiliar de blană rîncedă și udă, ajunse la ele. Într-un moment, liniștea turmei se transformă într-o atitudine de alertă, cu urechile lipite de cap și cozile întinse ferm. Nara dispăru sub Brinka, protejată complet împotriva oricărei încercări de a fi înșfăcată. Cele mature se așezară în poziție defensivă, pregătite să apere puii.

Atrași de mirosul de sânge și din lipsa vreunui alt vânat în apropiere, *dapaneeii* se apropiaseră încetișor de turmă, mersul lor fiind acoperit de iarba înaltă. Erau trei tineri masculi, cu coarne scurte și subțiri. Blana maro închis părea neagră în lumina slabă, ochii strălucitori fixau elefanții, încercând să-i hipnotizeze. Puterile lor erau inutile împotriva singurilor lor oponenți, așa cum nici forța mentală a elefanților nu se putea conecta la mintea *dapaneeilor*, protejați de un craniu impenetrabil și adaptat cu un plus de strat neuronal ce respingea undele cerebrale invazive.

Forța brută era singura modalitate de confruntare. Brinka semnală către Taber și Nadira că nu putea lua parte la luptă. Grija ei principală era siguranța Narei. Opt femele se aliniară într-o formațiune strânsă, în fața patrupedelor de trei ori mai mici, să le protejeze pe cele din spate.

Își ridicară piciorul stâng și bătură pământul, ca mijloc de intimidare a tinerilor *dapaneei*. Unda de șoc va ajunge și la masculi, care se vor grăbi să vină în ajutor.

Mișcându-se dintr-o parte în alta, *dapaneeii* căutau un punct slab unde să atace, în timp ce tropăiala elefanților creștea. Își balansau trompele, încercând să țină bestiile flămânde la o distanță sigură. Unul din *dapaneei* se întoarse spre dreapta, încercând să atace de acolo, să distragă atenția baricadei intimidante de mușchi întinși. Cele două care observară tactica înșelătoare mugiră cu putere și-și schimbară unghiul poziției corpului lor masiv înspre animalul îndrăzneț, forțându-l să se retragă. Copleșite, animalele furioase urlară după întăriri, un sunet ascuțit, pătrunzător, care făcură puii să tremure de frică. Atunci, Brinka eliberă un fornăit răsunător. Femelele se repeziră înainte la atac, pe neașteptate, prinzând *dapaneeii* pe picior greșit, pe când schimbau direcția. Trompele se desfășurară și loviră violent corpurile animalelor, părțile mai moi și capetele. Oasele se sfărâmară ca niște rămurele subțiri, uscate, și trupurile îmblănite zburară departe prin aer, aterizând cu bufnituri surde. Una dintre femele țipă ascuțit, anunțând că era rănită. Lupta încă nu se terminase. Femelele erau furioase și gata pentru următorul atac.

Din depărtare, un cor de mugete răspundea chemării în ajutor. Alertați, masculii se apropiau, hotărâți să strivească dușmanul. Speriați și răniți, doi dintre *dapaneei* dispărură repede prin iarba înaltă, lăsându-l pe cel mai rănit în urmă. Nadira ajunse la el prima. Îi curgea sânge de la capătul trompei, străpunsă de un corn ascuțit. Sta-

tura ei domina animalul căzut, care se târa, încercând să se ascundă. Ea ridică piciorul drept și-l coborî pe capul animalului, zdrobindu-i craniul. Dădu mai multe lovituri. Bestia neînfricată, amestecată cu praf și iarbă, nu mai putea fi recunoscută. Celelalte se uitară cum Nadira își descarcă furia, fiind, în același timp, alerte la orice primejdie care s-ar fi furișat prin noapte.

Brinka lătră pe un ton mai jos, semnalând întoarcerea în sat. Înregistrase mental deja locul de naștere al Narei în arhiva comună, atașând pericolele noului drum. Nadira își încolăci trompa, ca să stopeze curgerea sângelui.

Femelele trimiteau prin bătăile picioarelor sunete continue pentru masculi, orientându-i spre locul lor. Mersul era grăbit, în pofida faptului că Nara era vizil obosită și înspăimântată de la cele petrecute.

— Suntem aproape acasă, îi semnală Brinka, s-o încurajeze, înțelegând trauma prin care trecea proaspăta ei fiică. Te vei odihni într-un sanctuar liniștit, pe care l-au construit copiii. Ei vor avea grijă de tine și, curând, vei deveni instructorul lor. Ai atâtea de învățat.

Comunii de serviciu deschiseră poarta și-i lăsară să intre. Odată înăuntru, unul câte unul, elefanții își încolăciră trompele într-un salut de dragoste, apoi, atinseră gura Brinkăi și a lui Altan, în semn de respect, supunere și devotament față de turmă. Era un moment de încercare ce releva rareori astfel de gesturi, arătate de toți în același timp.

Nara se afla în mijlocul lor, încă speriată de atâtea asigurări. Se ascunse sub burta Brinkăi la apropierea copii-

lor. Lăsă gândurile lor să-i atingă mintea și o cuprinse o panică și mai mare. Trebuiră să se retragă și să o lase să înțeleagă rolul lor în viața ei.

Akila, fata din consiliul *scriitorilor*, izbucni în lacrimi când văzu rana de pe trompa Nadirei. Împreună cu un *comun*, îi curățară coaja de sânge închegat din jurul găurii, o dădură cu o pudră din ciuperci și scoarță de acacia, apoi o bandajară cu două frunze de acacia. Concentrându-se pe energie pozitivă, își trecu mâna peste trompa rănită, trimițându-i mental o lumină aurie, să-i mai ușureze durerea.

— S-o ții uscată cel puțin patru răsărituri, o sfătui Akila, care împărțea suferința cu instructorul ei. Cornul nu a străpuns de tot. Poți ține apa, dar să ridici trompa va fi dureros.

Torțele aprinse luminară tot satul. Toate castele erau în mișcare, aducând mâncare și apă pentru elefanți, liniștind emoțiile agitate ale puilor sau îndepărtând ghimpii înfipți în pielea lor, după alergătura nebunească.

Doar câțiva dintre copiii mai avansați, șezând lângă *Copaci*, menținеau o postură netulburată, cu toată agitația din jur. Erau cei pentru care *Cel Care Creează Totul* deschisese de câteva cicluri porțile regatului *Său* infinit. Se aflau prinși într-o rețea de senzații dincolo de orice înțelegere omenească, trupurile lor fiind doar cochilii în postura lotus de care aveau grijă frații și surorile. Chiar de ar fi fost prezenți cu mintea și corpul la întreaga dramă din mijlocul satului, s-ar fi detașat de tot datorită noii cunoașteri și a înțelesului că totul era doar o iluzie. Se aflau

dincolo de trucurile amăgitoare ale *maya* și de scenariul vieții, ce părea atât de real pentru o minte neantrenată.

În ultimele cinci răsărituri, doi *comuni* și Fenuku, băiatul *constructor* care conducea consiliul, nu se întoarseră din călătoria lor internă, magică. Ședeau pe pământ sacru, cu fața spre *Copacii Vieții*, aflându-se într-o nevăzută conversație vibrantă cu *Cel Care Creează Totul*. Stimulate prin eforturi susținute și credință neobosită, sufletele lor se cufundaseră în conștiința nelimitată a *Ființei Supreme*. Acea imersiune timidă rupsese toate barierele interne, eliberându-i. Nu tânjeau să revină la forma lor fizică, nici măcar pentru momentul în care să-și poată lua la revedere și să mulțumească celor care îi ajutaseră să atingă iluminarea. Erau parte a ciclului universului. Deveniseră ei înșiși un ciclu, energie vibrantă în mișcare voită.

Corpurile lor fizice aveau să se istovească și să-și piardă postura. Semn pentru copii și elefanți că sosise timpul să-i lase să plece și să fie fericiți pentru sufletele lor desăvârșite. Aveau să-i îngroape lângă *Copaci*.

Era ciclul nașterii și al renașterii, realizat de *Cel Care Creează Totul* prin întruchiparea materială a minții sale. Nu exista conceptul de moarte; doar cel de tranziție într-un tărâm ce reflecta asupra vieții rezultatul încă incomplet împlinit, fără să atingă *starea de beatitudine*.

Razele luminii dimineții împrăștiau umbrele, dezvăluind drama nopții. Îngrămădiți în zona lor din sat, elefanții erau acum liniștiți. Cei tineri dormeau, cu trompele lipite de cele ale mamelor lor, pentru siguranță.

Pe jos erau împrăștiate frunze de acacia și bambus. Cei mai mulți copii intraseră în colibe, pentru un somn scurt,

în timp ce alții, prea obosiți să se mai miște, se ghemuiseră pe jos, cu capul lipit de peretele bibliotecii, adormind imediat.

Altan și Brinka se simțeau epuizați după trimiterea neîncetată de gânduri tuturor celor care aveau nevoie de consolare sau îndrumare. Elefantului îi era dor de mintea limpede a lui Fenuku și ghidarea concisă a copiilor. Dezvoltarea sa spirituală progresase doar recent, punctată de sesiuni de meditații tot mai lungi și mai adânci. Altan nu mai avea ce să-l învețe, de vreme ce contactul cu *Cel Care Creează Totul* deschisese canalele energetice ale băiatului, eliberându-i sufletul într-o nouă dimensiune a înțelegerii despre cine era el. În timpul crizei de azi-noapte, Altan încercase fără succes să ajungă la Fenuku, a cărui conștiență îi părăsise deja trupul, hotărând să nu se mai întoarcă în forma fizică.

Elefantul fu surprins și ușurat văzându-l apropiindu-se, ajutat de unul dintre *comuni*. Mergea împleticit din cauza imobilității prelungite, iar corpul său era înconjurat de o aură strălucitoare. Altan realiză că dacă nu ar fi fost atât de disperat să-l contacteze, Fenuku nu s-ar fi întors.

— Am fost un egoist să te aduc înapoi.

Gândul lui Altan sună a scuză, știind ce efort și ce concentrare necesita atingerea iluminării.

Băiatul se așeză pe treptele atelierului și zâmbi fericit, fără resentimente față de instructorul său. Recenta sa experiență astrală îl trecuse dincolo de orice reacție obișnuită.

— Trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai amintit că mai am responsabilități față de comunitate, spuse Fenuku. Urmă-

torul succesor pentru consiliu încă nu este stabilit și dacă eu plec, tu vei purta întreaga greutate.

Altan atinse cu vârful trompei fața discipolului său, într-un gest de apreciere pentru preocupare. Îi va fi dor de inteligentul și dedicatul său învățăcel, cu care avea o strânsă legătură încă de la început.

— *Sufletul Portocaliu* e pe cale să vină pe lume în orice moment și am vorbit să-l includem în consiliu când va veni vremea, spuse Fenuku. Ar trebui să atribuim locul lui Nukua, care, cred eu, mă va urma în planul astral în cel mult două cicluri.

Altan nu-i răspunse imediat. Apoi spuse:

— Ai dreptate. Are semne de bun conducător și scrierile lui dau dovadă de o viziune matură asupra creației *Celui Care Creează Totul*. Își va avea numele înregistrat ca unul din cei care s-au ridicat la *Ființa Supremă* în această existență. Când vrei să faci anunțul?

— Cred că mâine ar fi bine. Vreau să mă duc înapoi. De-abia aștept să-*I* simt dragostea și căldura stăruitoare. Tu ești familia mea, dar *El* este *Tatăl* meu spiritual, *Creatorul* meu.

O afirmație pe care Altan o înțelegea pe deplin.

Aceasta fusese despărțirea lor particulară. Fenuku se ridică și-și lipi fruntea de flancul stâng al elefantului. Palmele-i mângâiară pielea aspră cu o tandră emoție crescândă, cedându-și adâncile simțăminte și cunoștințe în memoria comună a cărui păzitor era Altan. Lacrimi îi izbucniră pe obraji și simți cum trompa elefantului se încolăcește în jurul mijlocului său, înapoind îmbrățișarea.

Băiatul se gândi că, petrecând timp în astral, nu-i diminuase atașamentul față de lumea aceasta și a se înapoia era o prioritate. Se desprinse de instructorul său și se duse la bucătărie, pentru o masă ușoară. Va trebui să-l pregătească pe Nukua pentru nominalizarea oficială.

* * *

Ziua se sfârșea, în timp ce elefanții care așteptau ca învățăceii lor să se nască simțiră un neașteptat șoc de durere. O ultimă chemare, mai intensă decât oricare alta de dinainte. Păstăile erau gata să fie aduse jos și să descarce noii-născuți în proaspăta lor reîncarnare. Toată lumea era strânsă în jurul *Copacilor Vieții*. Entuziasmul era mare printre copiii și puii care nu mai văzuseră o astfel de ceremonie. Membrii consiliului, purtând tunici albe și pantaloni pictați cu semnele specifice fiecărei caste, așteptau ca Fenuku să lămurească semnificația acestui obicei antic.

— Suntem binecuvântați cu sosirea noilor suflete trimise de *Cel Care Creează Totul*. Ei sunt cei care au hotărât că sunt pregătiți pentru o nouă încercare de a atinge iluminarea. Este datoria sacră a tuturor să-i ajutăm să dobândească acest lucru. După cum spune *Cartea, „orice autorealizare ne atinge pe noi toți într-un mod pozitiv, aducând bucurie și un zâmbet în fața Tatălui Spiritual"*.

Fenuku îi privi pe toți. Și, după cum procedase de multe ori când vorbise comunității, își întinse mâna dreaptă să atingă trompa lui Altan, în semn de alinare și forță.

— Lăsând la o parte tot ce sărbătorim astăzi, acesta e un moment special pentru mine, fiindcă sunt gata să-l întâlnesc pe *Creatorul* nostru.

Tăceau cu toții, dar trimiteau gânduri de încurajare. Le simți căldura și le mulțumi.

— Încă nu știu dacă șederea mea în planul astral va fi nelimitată sau mă voi întoarce ca un *Suflet Portocaliu* sau voi fi trimis într-o lume diferită, pentru noi experiențe, ca o ființă cu energie superioară. În acest timp, Nukua va fi noul conducător al consiliului. E conștient de responsabilitățile sale și Altan îl va sfătui, dacă va fi nevoie. Acum, să înceapă ceremonia.

Câțiva copii din fiecare castă se ghemuiră într-un semicerc, lăsând destul spațiu între ei și *Copaci* pentru ca elefanții să ia păstăile. Începură să cânte pe un ton jos, în timp ce loveau între ele bețele de bambus pe care le țineau în mâini. Ritmul melancolic, punctat cu note de vibrații înalte, se sincroniza cu pulsația luminii venind de la nenăscuți.

Pământul trepida împreună cu tot ce se afla în jur. Un sunet armonic intonat de *Ființa Supremă* în timpul procesului de creație. O aluzie că erau cu toții *Unul*, parte a ciclului pe care doar iluminarea îl putea, vremelnic, întrerupe.

Elefanții adăugară țipete și bârâituri, în timp ce primul din șir se apropie de *Copaci* și își folosi trompa cu mare grijă, să apuce pedunculul unei păstăi albastre pe care o depuse pe iarbă, unde *comunii* așteptau să le vină rândul.

Una după celalaltă, toate cele unsprezece păstăi fură aliniate pe jos, spre est. Ritmul cântării se înteți, un limbaj

de muzică și sunete comunicând cu pruncii care permiteau aranjarea în noul lor mediu, sporind stimularea creierului și, în același timp, activarea istoriei lor latente.

Venind din spatele *comunilor*, Alanda, cea mai vârstnică fată *artist*, începu să intoneze un cântec de leagăn, pe un ton înalt. Freamătul făcu păstăile translucide să tremure, dezvăluind micuțele trupuri încovoiate. Trezite, începură să se miște lent, împingând cu fragilele lor brațe și picioruțe pereții flexibili. Alanda își păstra vocea puternică, acoperind psalmodierea și bătăile bețelor de bambus. După un moment, rămase singura care mai cânta. Își urcă glasul pe tonalități înalte, cu mușchii gâtului încordați de efort. Păstăile plesniră toate deodată, picături de lichid împrăștiindu-se pe iarbă. *Comunii* culeseră noii-născuți. Îi înfășurară în bucăți de pânză albă și le curățară fețele de substanța lichidă. Niciun plânset nu tulbură liniștea profundă, doar mici sunete guturale, gângurite, arătând că toți sosiseră în siguranță, fără leziuni. Mai mulți *comuni* se avântară spre păstăi, să le golească de lichidul bogat în nutrienți, turnându-l în vase de lemn, pentru a fi păstrat drept hrană a noilor născuți pentru următoarele șapte răsărituri, până ce deveneau mai puternici, ca să consume mâncare mai consistentă.

Întinzându-și trompele spre bebeluși, elefanții îi mângâiară cu deosebită grijă, un schimb de semnale chimice după miros și o rapidă conexiune mentală, nimic invaziv. Era primul contact fizic între învățăcei și instructori, fără să se piardă nimic din puternicul impact de secole.

Fenuku păși în față, încurajându-l pe Nukua să i se alăture pentru următoarea etapă a ceremoniei.

La început, vocea lui Nukua era lipsită de energia lui Fenuku, dar un ghiont din partea lui Manash, instructorul lui, îl încurajă.

— Mulțumim *Celui Care Creează Totul* pentru că ne-a trimis frați și surori, a căror creștere ne-a încredințat-o nouă. Trezirea în ei a conștiinței este un dar prețios pe care, împreună, îl vom primi.

Luă cartea *Noi Suntem Unul*, să citească o rugăciune înainte ca noii-născuți să fie luați de către *comuni* și duși în colibele special pregătite pentru ei. „*Ființă Supremă*, purifică-i să poată bate la poarta conștiinței *Tale*, îndepărtează toate gândurile rele și orice urmă de tentații. Călăuzește-i pe calea împlinirii, să ajungă la *Tine*, și scufundă-i în înțelepciunea *Ta* atotputernică."

Numai copiii și elefanții stabiliți să asiste la îngroparea păstăilor golite rămase în urmă. Murmurând, așa cum cerea datina, Nukua mormăi o incantație adresată *Copacilor Vieții*. Îi lăsă să știe că viețile aduse pe lume erau în siguranță și țărâna sacră putea absorbi păstăile, închizând ciclul. Pământul se fisură și apăru un gol. Sătenii luară cele unsprezece cochilii, acum golite de viață, și le aruncară în hăul negru, care se închise apoi, după ce conducătorul mai citi o dată rugăciunea.

Altan și Manash mai aveau de îndeplinit o ultimă îndatorire, alături de Fenuku și Nukua. Elefanții își proptiră fruntea de *Copaci*, simțind fericirea și energia curgând prin portaluri. Semnalară *Copacilor* că ceremonia se terminase și semințele valoroase puteau fi eliberate pentru a fi păstrate în siguranță. Culeseră semințele într-un mic

sac ținut de Fenuku și apoi Altan îl luă și dispăru cu Manash în întuneric, să găsească un loc potrivit pentru a le ascunde.

După o lungă tăcere, Fenuku se urni și-l îmbrățișă pe Nukua, spunându-i la revedere.

Fostul conducător se așeză între doi *comuni*, care se aflau într-o adâncă *stare de beatitudine*, și-l chemă pe *Cel Care Creează Totul*, asigurându-l că nu mai avea nevoie să se întoarcă în sat; totul era aranjat. Închise ochii și căzu într-o profundă concentrare, *sufletul* lui ridicându-se cu o iuțeală inimaginabilă spre un nivel luminos, unde greutatea și simțul orientării erau de prisos. În sfârșit, ajunsese acasă.

* * *

Orice reprezentare a puterii *Copacilor Vieții* era o puternică demonstrație a inventivității fără limită a *Creatorului* și, de fiecare dată, aducea lacrimi în ochii lui Bagham. Aseară nu fusese altfel. Cu trecerea lui Fenuku în planul astral, toată întâmplarea era mai încărcată de semnificație. Nukua devenise păstrătorul istoriei satului și sosirea atâtor *suflete* proaspete reprezenta o nouă înscriere în volumul treizeci și doi. Speranța lui Bagham despre nașterea învățăcelului său, un *Suflet Portocaliu*, urma să se sfârșească, de când atracția lui spre pomul veștejit crescu la o intensitate de nesuportat. Stătea în apropiere, pentru cazul în care intensificarea durerii indicând nașterea iminentă ar fi lovit pe neașteptate, de asemenea și pentru a proteja teaca de prădătorii flămânzi. Copiii și elefanții din

consiliu erau gata să lase orice altceva și să dea fuga la capătul junglei, să întâmpine această naștere deosebită, la portalul ales de *Cel Care Creează Totul*.

De când cu miraculoasa apariție a păstăii portocalii din lemnul sec, Bagham avusese confirmarea că, într-adevăr, impregnat cu dorința puternică a *Ființei Supreme*, oricare din creațiile *Sale* poate conține sămânța vieții. Preamărise neîncetat onoarea *Creatorului* și se rugase pentru un echilibru drept în instruirea sufletului deosebit.

În afara faptului că fusese ales să aibă grijă de noul *Suflet Portocaliu*, Bagham încercase să găsească o explicație pentru sosirea grăbită a unei astfel de entități, la numai zece cicluri de la nașterea pierdutului Rakash. Gândul acesta nu-i dăduse pace și-l întrebase pe Altan, care nici el nu-i putuse da un răspuns rezonabil.

— L-am întrebat pe Fenuku, acum câteva răsărituri, care să fie numele *Sufletului Portocaliu*, spuse Altan. Mi-a zis că numele lui va fi Herven. Așa că, poate *Cel Care Creează Totul* avea un plan pentru Rakash și acel plan s-a oprit când a dispărut. Herven s-ar putea să-l continue sau să aibă noi îndatoriri stabilite de *Creator*. Trebuie să așteptăm și să vedem.

— Nu putem ști cu siguranță dacă Rakash și Otan sunt morți. Ar putea oare acest *suflet* înțelept să fie semnalul să-i aducem acasă? întrebă Bagham, vârstnicul.

Altan nu răspunse. În adâncul sufletului său, spera ca Bagham să aibă dreptate cu privire la cei doi frați pierduți.

Pedeapsa cerului se revărsă printr-o ploaie deasă, după ce norii cenușii se bulucira neîncetat, purtați de vân-

tul capricios. Stratul pufos, dar amenințător, al sursei precipitațiilor și tunetelor ținuse pe toată lumea în tensiune, întrebându-se cât de distrugător va fi potopul. Dintr-odată, Bagham simți impulsul noului-născut de a veni pe lume și tropăi cu ambele picioare, anunțând consiliul că era timpul. Apoi, din siguranța protectoare a canopei vegetale, se avântă spre ciotul de lemn pe care atârna păstaia.

Vedea prin perdeaua ploii o luminiță portocalie pulsând stins. Teaca atârna prinsă de butucul diform. Apucă codița, o rupse și puse păstaia în pământul noroios. Solul însetat va înghiți apa, dar nu pentru multă vreme, așa că toată lumea va trebui să se grăbească pentru o ceremonie mai rapidă. Cu toate astea, cerul furtunos ar fi putut fi interpretat și altfel.

Consiliul sosi, cu elefanții în față, urmați de copiii care-i foloseau drept pavăză împotriva ploii intense. Noroiul gros se lipea de picioarele lor și-i împiedica să-și desfășoare datoria sfântă. Cuvintele erau de prisos și cântatul era acoperit de tunete. Se părea că *Cel Care Creează Totul* arunca un obstacol natural în fața lor să vadă cât de determinați erau în a urma ritualul unui eveniment atât de important.

Nukua luă inițiativa. Spuse elefanților să-și ridice trompele și să se lipească unul de altul, formând un acoperiș împotriva urgiei, dând copiilor o mai bună șansă să cânte. Începură din nou, pe ritmul loviturilor bețelor de bambus, până ajunseră la tonalitatea potrivită și apoi se concentrară numai pe vocile lor. Când vibrația atinse apogeul, Alanda își îndeplini partea ei și păstaia se deschise, eliberând conținutul cel prețios.

Nakila îl înșfăcă pe Herven, acoperindu-l cu o pânză deja udă și-l plasă într-un coș de bambus, un *comun* goli lichidul portocaliu din păstaie și Bagham apucă teaca s-o ducă înapoi în sat și s-o îngroape lângă *Copaci*.

Se simți puternic și în culmea fericirii, determinat să contribuie la bunul mers al comunității, prin călăuzirea lui Herven, dar și învățând, în același timp, de la el.

CAPITOLUL 9

Dacă nu găsești timp să-l aduci pe Cel Care Creează Totul în inima ta, nici El nu va găsi timp pentru tine.
Din cartea ***Noi suntem Unul*** – Capitolul 9

Satul era cufundat în liniștea dimineții; se auzeau doar sunetul vântului prin acoperișurile colibelor și frunzele de bambus împrăștiate pe jos de elefanți. Se învolbura prin locurile cele mai strâmte, schimbându-și tonalitatea din vâjâit în șuierat, apoi făcea pauză să-și recapete răsuflarea.

Umezeala aerului era groasă și îmbibată de mireasma miilor de flori și copaci, fericite că mai trăiesc o zi.

Copiii încă nu se treziseră, nici instructorii lor. Doar el era lucid, bătrânul cărturar din Laeta, cu ochiul înțelepciunii larg deschis, șezând direct pe pământ, în fața bibliotecii, numărându-și respirația, așa cum îl învățaseră vârstnicii.

Bart simțea vibrația fiecărei forme de viață dimprejurul său, trimițându-i valuri după valuri de energie, încercând să-și fortifice trupul slăbit care rezistase mult peste ale tuturor celor din sat.

Elefanții, după îndelungi dezbateri, hotărâră că locul de lângă bibliotecă putea fi al bătrânului cărturar, unde să-și petreacă restul de zile îngăduite de Cel Care Creează Totul. *Hrana și apa îi erau aduse de două ori pe zi. Nu-și amintea când mersese pentru ultima oară. Picioarele sale, secate de putere, se afundaseră în pământul de sub el, preschimbându-se în rădăcini care-l legau de sat, de junglă și de toate cele, ca și de fiecare particulă reverberând în binecuvântarea* Celui Care Creează Totul.

Își consuma zilele în rugăciuni și meditații, afirmându-și dragostea pentru Ființa Supremă, pe care o găsise atât de târziu în viață.

Rakash, după ce-și ocupase locul de drept în consiliu, nu-l vizita decât o dată pe săptămână. Răceala se instalase într-o relație care, odată, fusese caldă și puternică.

Vântul îi lovi dintr-odată obrazul stâng. Izbitura, zdravănă, o primi slăbită de barba groasă și încâlcită care-i acoperea fața. Pedeapsă pentru gândurile interzise despre vremea în care Rakash fusese pierdut printre străini și forțat să dezvăluie taine bine străjuite până atunci.

Bart, sau identitatea care mai rămăsese din el, trecuse printr-o multitudine de licăriri a stării de beatitudine, ca să înțeleagă vastitatea și frumusețea lumii interioare, care reprezenta scopul întregii vieți a comunității din junglă.

Va trece împăcat, pregătit și, pentru prima oară în existența sa, convins că era nemuritor, și că regulile pământului ce se succedeau în cicluri, erau aplicabile și pentru el. De fapt, regulile erau aplicabile tuturor din Laeta și Korobat, est și vest, însă ei nu știau încă. Erau prea ocupați, pierzându-și energia în plăceri prostești, efemere.

În timp ce vântul îi juca în barbă și-i flutura hainele zdrențuite, o întrebare îi răsări în minte: îl vor îngropa printre Copacii Vieții *sau pe locul unde ședea acum? Pământul îmi va absorbi trupul, pic cu pic, până ce ochiul meu deschis se va strămuta pe vârful capului, pentru o ultimă privire asupra cerului...*

Va lua această amintire cu el, să o poată trece mai departe ierbii, viermilor și insectelor care se vor bucura de corpul său în descompunere.

Dar nu-i păsa de moartea trupească, întrucât cealaltă călătorie, a sufletului, îl fascina de mulți ani. Se simțea absorbit de umezeala solului, de asprimea pietrelor și de frecarea bețelor pe pielea sa, rupând-o în bucăți, cu corpul târât în adânc, tot mai în adânc. Era conștient de corpul său, deși nu ar fi trebuit, și realiză că sufletul nu i se ridicase spre astral, ci se dusese în partea opusă, spre rău.

Cărturarul se trezi tremurând, asudat.

Picături usturătoare de transpirație îi curgeau pe frunte în jos, intrându-i în ochi. Un vis intens îi dezvăluise un gând pierdut, închipuindu-și că ar fi locuit într-un sat. Îl imagină pe Rakash cerând permisiunea elefanților să li se alăture, ca un membru de încredere al familiei, ca Bart să poată observa obiceiurile lor și, după multe încercări, să primească inițierea în ezoterica *stare de beatitudine.*

Visul îi dăduse în vileag ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi mers în această direcție. Un sfârșit mai izbutit decât cel în care va rămâne să-și petreacă ultimii ani în Laeta. Bart se ridică încet și se duse la baie. Un duș rece îl reîmprospătă și-l pregăti pentru prima zi de muncă adevărată

în laborator, unde echipa de ingineri și psihologi îl vor studia pe Rakash.

Băiatul se trezi la scurt timp după maestru și se duse în bucătărie, să pregătească micul dejun. Masa de prânz era servită în laborator, iar cina, când erau prea obosiți să se gândească la mâncare, îi aștepta în apartament, aburindă și mirosind delicios, prin atenția unui bucătar angajat de oraș.

Mâncară în tăcere. Un castron de fructe uscate și ovăz cu lapte cald.

Prima săptămână trecu înconjurată de fețe noi, ale căror nume trebuia să le țină minte. Scurte introduceri și o mulțime de discuții științifice precedau munca pe care o aveau în față. Gânduri neobișnuite se amestecau cu sentimente neobișnuite, care încă nu se sedimentară ca să formeze o impresie clară asupra intențiilor din Korobat.

Fiecare dintre ei reflecta diferit la cele întâmplate. Rakash, fiind mai introspectiv, îl rugase pe *Cel Care Creează Totul* să-i răspundă cum ar putea să comunice mai bine cu noua clasă de oameni printre care locuia și cum să aplice conceptele de viață învățate în sat. Bart, în ciuda primirii fără cusur și a semnelor de respect, nu era convins că întreruperea modului lor de viață va fi răsplătită după cum se aștepta toată lumea.

Teminară de mâncat și, în aceeași liniște, traversară strada spre laborator.

Rakash rezistă destul de bine, luând în considerare tirul de întrebări pe care toții îl îndreptau asupra lui. Hando își ținu promisiunea ca sala de meditație să fie gata pentru

prima sesiune. Încăperea era suficient de mare să încapă un pat și o noptieră, ca să mai rămână un spațiu pentru o carpetă pentru meditații. Unul dintre pereți avea o deschizătură de geam, astfel ca echipa să poată monitoriza băiatul, cu fire conectate între echipament și senzorii aplicați pe el.

Echipa era alcătuită din zece membri, dintre care patru erau femei. Numărul avea să fluctueze, bazat pe competențele adiționale necesare de-a lungul proiectului, menționase Hando.

Majoritatea cercetătorilor aveau între treizeci și patruzeci de ani, avizi de afirmare, de dorința de a-și pune semnătura pe noile tehnologii inovative. Artilla, Banaar și Hando, cei pe care Bart îi cunoscuse la prima întâlnire, influențau atitudinea cercetătorilor, astfel că se abțineau să arate prea mult entuziasm. *Șefii mereu își inhibă lucrătorii, indiferent de locul de muncă,* gândi Bart.

Raportau oamenilor de afaceri și, în ciuda vorbelor de încurajare ale lui Martinez, despre maniera „fără reguli rigide", nimic nu-i detensiona. Deși Bart înțelegea posibilele limitări ale ierarhiei ce se puteau genera în timpul studiului, nu avu nicio intenție de a interveni în felul în care se desfășura procesul și nu ar fi indicat niciun punct slab a cărui reperare ar fi dus la rezultate mai rapide. Obiectivul său fundamental era să-l protejeze pe Rakash și să arate o nelimitată dorință de cooperare; o reacție pozitivă va ajunge la Comitetul de acasă.

În prima zi de laborator, după prezentări și plezanterii, începu adevărata discuție.

— Scuze că a durat mai mult decât ne-am așteptat să citim materialul tău, deschise Hando vorba, dar am vrut ca întreaga echipă, nu numai să citească, dar să și vină cu întrebări și sugestii cum să abordăm această lucrare. Ți-am lăsat mai mult timp să vizitezi orașul.

— Așadar, ce părere ai de rezultatele celor doi ani de muncă grea? întrebă Bart. În adâncul său, ego-ul se lupta să iasă la suprafață pentru recunoașterea meritelor. Nimeni din Laeta nu-i oferise în mod deschis laude pentru reușitele sale.

Bărbatul șef de echipă, Prakit, începu primul. Era înalt și subțirel, cu umeri largi, făcându-l să-și depășească tovarășii care ședeau. Un tricou galben, prin care se reliefau bicepșii bine lucrați, i se mula pe corp. Două alunițe pe obrazul drept, chiar deasupra bărbii, dădeau impresia că tocmai terminase o pictură și picăturile maronii se uscaseră pe piele. Se uita cu interes la o foaie de hârtie acoperită cu notițe și întrebări, probabil conținutul raportului fiecăruia.

— Domnule, aceasta este o muncă impresionantă...

Blackwood ridică mâna, oprindu-l, chiar dacă exprimarea îi plăcea cum sună.

— Ca să fie clar, eu sunt Bart. Nu uitați că sunt obișnuit cu mai puține formalități. Am fost la universitatea din Korobat. Te rog să continui.

Prakit își împinse pe nas ochelarii cu lentile groase, mângâindu-și ușor barba bine tunsă, apoi continuă:

— Faptul că ai reușit să confirmi ce e real, din cele mai multe materiale publicate, ne economisește o grămadă de

timp. Putem îndepărta maculatura, supozițiile și poveștile imaginare construite în jurul celor câteva fapte confirmate.

Bart încuviință din cap. Era o realizare pe care numai o minoritate putea fi în stare să-i priceapă rolul analitic, combinată cu datele cercetării, generând o interpretare plină de înțeles.

— Suntem, de asemenea, uimiți de probele despre care am crezut că sunt false și s-au dovedit reale. Ne referim la locația ciudată pentru nașterea *Sufletului Portocaliu. Copacii Vieții* sunt locurile cele mai fascinante de naștere și de aceea este greu de înțeles că un portal atât de impropriu există. Chiar și noțiunea unui coridor energetic între lumea noastră și eter este uluitor și noi, cercetătorii, suntem fascinați de el. Își privi notițele, căutând următorul punct de pe listă. Înregistrările tale privind celebrarea spirituală a *Celui Care Creează Totul,* având loc undeva în afara junglei, este mult mai de înțeles decât detaliile prezentate în orice carte pe care am citit-o. Presupun că erau parțial adevărate.

Partea academică a lui Bart începea să-i dea furnicături, gata să se avânte la un nivel intelectual cu cineva, nu chiar egalul său, dar având aceeași formație și suficiente cunoștințe despre săteni, pregătit să-i provoace apetitul atrofiat la o dezbatere. Își întinse piciorul mai scurt, să-și destindă spasmul muscular, și sări în discuție fără să aștepte nicio invitație.

— Celebrarea este unică, de fapt, singura care are loc în afara satului, spuse Bart. Nu am putut găsi nicio însem-

nare despre această comunitate interacționând cu lumea exterioară, deci ofrandele sunt date într-un loc deschis pentru *Cel Care Creează Totul*, cu intenția ca *El* să le poată lua. Lucrări minunate de artă, împletituri de bambus, mici picturi, volume delicate, cu scene obișnuite din sat. În fiecare an, acești copii își pun inima și devotamentul în creațiile lor, ca dovadă de credință și reafirmare a gratitudinii lor pentru *Ființa Supremă*, care să le dea încă o șansă pentru a atinge *starea de beatitudine*.

Nu mai putea sta așezat și, cu toată durerea, se ridică în picioare și făcu câțiva pași nesiguri, cu mâna sprijinită de colțul mesei, pentru suport. Emoțiile îl cuprinseseră și-și pierdu obișnuita atitudine de răceală, pe care o aborda când avea de-a face cu oficialii din Laeta. Persoanele aflate în fața lui, în încăpere, erau avide să asculte povestea pasionantă din spatele cuvintelor seci. Revăzu cu mintea tinerii cercetători ca pe niște copii cuminți care vor primi bomboane și jucării drept recompensă, dacă își vor asculta în liniște profesorul.

— Bazat pe ceea ce ne-a spus Rakash, este singura dată când comunitatea iese din siguranța junglei, spuse și se uită spre băiat, arătându-i încrederea pe care o avea în informațiile lui. Imaginați-vă cum ar fi dacă, printr-un noroc chior, o adunătură de comercianți din Laeta ar găsi o astfel de comoară zăcând în soare, fără nimeni prin împrejurimi care s-o revendice. Poate arăta ca niște vechituri, pentru cei mai mulți, dar se găsește mereu unul mai deștept care s-o ridice și, la întoarcerea în oraș, după câteva săptămâni de peregrinare, s-o vândă la un preț mult mai mare decât s-ar fi așteptat.

Rakash păstră tăcerea, fericit să-și vadă maestrul recăpătându-și energia și determinarea. Uitându-se la toți acei oameni care arătau un mare interes povestirii despre frații și surorile sale și obiceiurile lor, îl bucura. Împărtășind învățăturile *Celui Care Creează Totul*, măcar cele pe care și le amintea, îi dădea un simțământ îmbătător, o binemeritată liniște care echilibra nebunia ultimelor zile. Îl lăsă pe maestrul său să conducă spectacolul, simțindu-i nevoia de atenție, chiar și pentru un scurt timp.

Smerenia poate înfrâna ego-ul; lăsat nestăvilit, ego-ul poate ruina pacea interioară, spunea cartea *Noi Suntem Unul*.

Băiatul înțelese că numai trăind prin exemple și prin aplicarea învățăturilor, îi putea schimba pe acești oameni, să-i facă să creadă că gratitudinea, dragostea și iertarea sunt ingredientele esențiale pentru a atrage atenția *Celui Care Creează Totul*.

— Sunt câteva detalii pe care le-am omis, spuse Bart râzând. Vor fi incluse într-o carte pe care vreau s-o scriu după ce mă întorc la Laeta. Am un draft cu mine, dar vreau să încorporez rezultatele cercetării voastre. Numele voastre vor fi listate în prefață. Așa că, lăsați-mă să termin povestea. Comerciantul se întoarce anul următor în același loc, împins de lăcomie, dar și de o căutare personală datorată curiozității sale peste normal. Ascuns după un bolovan, vede procesiunea copiilor și elefanților, ca și întregul ritual. Nu intervine, așteaptă să plece și culege toate lucrurile oferite *Ființei Supreme*, le ia și pleacă. Așa a aflat Comitetul nostru că sătenii menționați în câteva cărți de fantezie sunt, de fapt, reali. Au decis să răpească un copil

care să le aducă bani. Președintele m-a însărcinat pe mine să am grijă de Rakash.

Femeile suspinară la ultimele cuvinte ale lui Bart, neștiind nimic despre circumstanțele oficiale ale aducerii băiatului la Laeta. Doar unul sau doi din grup erau părinți care puteau înțelege ruptura psihologică apărută în mintea unui copil smuls brusc din sânul familiei și din mediul cunoscut.

— S-a mai organizat vreo altă expediție de atunci?

Femeia care întrebă stătea lângă Prakit, cu picioarele atârnând de pe scaunul înalt. Părul ei lung, blond, îi cădea pe față, lăsând vederii doar ochii îngușți, căprui, un nas mic, arcuit în sus, și o gură plină, cu buze roșii, ca și cum pielea feței ar fi putut spune ceva secrete întunecate despre ea. Naranta fusese prezentată ca fiind specialistul în cercetarea despre creier.

— Nu. Nimeni din Laeta nu s-a mai dus în sat, îi reasigură Bart pe toți, încă ținându-se de marginea mesei. Stând în picioare, îi conferea o poziție de control asupra grupului. Presupunem că elefanții vor fi pregătiți în cazul în care mai apare cineva și rezultatul ar putea fi altul. Nu am dorit să-l depisteze pe Rakash. Au avut loc dezbateri furtunoase între membrii Comitetului din Laeta și câțiva sfătuitori, incluzându-mă și pe mine, continuă cărturarul cu raportul evenimentelor și evaluând eficacitatea unei alte excursii în junglă, pentru a captura un alt sătean, de la care să extragem rezultate mai rapide. Dar convingerea mea este că Rakash se va deschide dacă va avea suficient timp, așa că am votat împotrivă.

Până în acea clipă, nu-și regretase decizia. Un alt motiv pentru opoziția sa era mult mai adânc decât ar fi putut cineva ghici și trebuia să meargă înainte cu asumarea că, comunitatea pe care băiatul o părăsise fusese cât se poate de perturbată de dispariția lui. Se simțea răspunzător pentru răpirea lui Rakash din familia sa, după cum informase comitetul, cu detalii amănunțite, despre misteriosul sat. Se uită la băiatul care stătea pe partea cealaltă, molfăind sâmburi și o senzație de căldură trecu prin corpul său îmbătrânit. O privire iute îi spuse că Rakash era conștient de cele discutate, chiar dacă toți ceilalți păreau detașați. Întâlnind fețe noi, îi aducea mereu bucurie și Bart trebuia să admită că, ținându-l închis mult timp, nu îmbunătățise dispoziția băiatului.

Continuă:

— În cartea publicată acum o sută de ani, Magusti menționează pentru prima oară un hoinar care avea un ciudat semn colorat pe obraji. Acest personaj neobișnuit și-a ales piețele și alte locuri publice în Laeta pentru discursurile sale zgomotoase, într-o limbă pe care nimeni nu o putea înțelege. Oamenii au râs de el și l-au ridiculizat, pentru că îl considerau un nebun cu vise negre care-l mâncau din interior.

Durerea din piciorul lui Bart îl străfulgeră și trebui să se așeze.

— Magusti, care a auzit bâlbâiturile unui străin ciudat, s-a hotărât într-o zi să-i dea de mâncare pentru a-l analiza mai de îndeaproape. Descrie întâlnirea în detalii. Pe om îl chema Yehuda. Mâinile îi tremurau cu putere și șanțuri

adânci îi brăzdau fața de pe care aveai impresia că se va desprinde carnea. Zdrențe jalnice îi acopereau corpul albicios și mirosul pestilențial ținea pe toată lumea la distanță. Lui Magusti i-a fost milă de el și l-a găzduit pentru câteva luni, scoțându-i, cu o chinuitoare răbdare, informațiile pe care ni le-a lăsat.

— Ai adus cartea cu tine? îl întrerupse Naranta, bătând cu degetele pe picioare. Dădea impresia că, fie că nu mai suporta să asculte povestea, fie trebuia să plece într-un loc mult mai important.

— Din păcate, nu, zise Bart. Este una din cele câteva cópii ale primei ediții. Nu știu dacă există alte reeditări, de asta nu îți este cunoscută. Își schimbă greutatea pe scaun, încercând să reducă zvâcnirea dureroasă. Sănătatea precară a lui Yehuda l-a îngrijorat așa de tare pe Magusti încât a adus un doctor în Laeta, care a concluzionat că omul murea de bătrânețe. Magusti nu putea crede așa ceva, de vreme ce omul i-a spus că avea treizeci și nouă de ani. Cum putea cineva să fie așa de tânăr, dar și bătrân, în același timp? Apoi, Yehuda a murit, lăsând în urma lui câteva file mototolite cu desene și notițe, într-o limbă de neînțeles.

— Desenele sunt despre locul menționat mai devreme? întrebă Prakit. Aproape insesizabil, își atinse mâna de șoldul generos al Narantei. Ea nu reacționă, de parcă ar fi fost obișnuită cu astfel de gesturi din partea lui.

— Da, zise Bart. Fiecare nouă publicare a suferit mici schimbări față de prima ediție, de aceea Magusti este punctul meu de referință.

Hando îi întinse un pahar cu apă, să-și dreagă vocea.

— Mulțumesc. Bău cu înghițituri mari, gândindu-se ce mai era de menționat. Rakash m-a ajutat cu confirmarea că sătenii îmbătrânesc mult mai repede decât noi. Dacă nu ating starea de beatitudine la vârstă mică, se degradează fizic. Jungla este localizată în direcția în care Yehuda tot arătase, la sud de Laeta. Elefanții și cei mai devotați copii au o putere mentală extraordinară și o folosesc ca instrument principal de apărare. Mintea lor poate genera un câmp întreg de energie care să protejeze satul împotriva oricărui intrus. Puterea gândurilor și intenția de a vorbi în cuvinte sunt concepte total noi. De-abia îmi pot închipui toate astea, dar urmărind evoluția constantă a lui Rakash, nimic nu mă mai miră. Mesajul general lăsat de Yehuda încerca să ne convingă despre o forță invizibilă, dar puternică, care ne-a creat pe noi toți și ne urmărește acțiunile și gândurile. Orice altă povestire din carte este descrierea lui Magusti, dar atribuită lui Yehuda.

— Ai reușit să-ți dai seama de ce a părăsit Yehuda satul? întrebă Orlando Artilla, rontăind un covrig.

— Bunul simț spune că a făcut-o pentru a răspândi cuvântul despre *Cel Care Creează Totul*. Yehuda și-a simțit sfârșitul aproape și, pe când înțelegea puterea *Ființei Supreme* fără s-o experimenteze, a considerat că toată lumea trebuia să afle despre calea care va aduce fericirea din el însuși. Tratamentul dur pe care l-a primit din partea societății noastre poate că i-a accelerat procesul de îmbătrânire. Dublă dezamăgire.

Prakit aruncă câteva notițe pe masă și-și privi colegii de echipă.

— Mai aveți întrebări?

Merlaya, o femeie înaltă, slabă, cu sâni mici, ascunși sub o bluză subțire, rupse tăcerea.

— Am văzut note datate cu numai patru luni în urmă despre sesiunile tale de meditație. Ai ceva de adăugat?

Vocea ei groasă îl surprinse pe Bart și-i trebui un moment să-și pregătească formularea, știind că unul dintre ei scria tot ce spunea. Ea avea părul scurt, vopsit în numeroase nuanțe de roșu și un cercel în nas. Flăcările galbene și roșii ale tatuajului de sub bluză îi acopereau gâtul. S-ar fi potrivit de minune în Districtul Plăcerilor din Laeta. Aici era inginer în domeniul electricității, cu un acut interes în electronică, completându-l pe Prakit, care era creierul ce crea automatizările complexe.

— Am învățat de la viață că cea mai profitabilă realizare este să experimentezi tu însuți ceea ce au experimentat alții și au descris-o ca fiind nemaipomenită. Ajutându-l pe Rakash să atingă *starea de beatitudine*, fără să mă străduiesc să o înțeleg, ar fi o ipocrizie din partea mea. De ce pare atât de nerealizabil? Este din cauza stilului nostru de viață. Cei mai mulți dintre noi nu se gândesc să-și schimbe modul de a trăi prin renunțarea la plăceri mărunte, dar, în mintea noastră, le considerăm sacrificii nedemne. Eu am început prin a renunța la carne și vin. Alții trebuie să înceteze să mai consume țigări, droguri și orice poluează corpul și mintea. Gândind ca un sătean, precum Rakash, înseamnă să generăm noi legături neuronale axate

pe empatie, includere și natură. Conceptul folosit în sat este „iubește-te pe tine însuți" și, cum am prezentat odată unui anturaj greșit, va declanșa o conotație cu totul diferită. Privit din perspectiva *Celui Care Creează Totul*, înseamnă ca schimbarea radicală să ducă la un blând și cuprinzător aspect al dragostei pentru toți.

— Nu se poate începe dintr-odată meditația de mâine, fără pregătire și să ne și așteptăm la rezultate. Dacă nu se va întâmpla nimic în curând, dezamăgirea și descurajarea se vor instala, dorințele inițiale se vor duce și persoana cade înapoi la vechile-i obiceiuri, în timp ce propovăduiește că *starea de beatitudine* și meditația sunt niște chestii de pierdere de timp, își împărtășește cărturarul reflecțiile despre faptul că nimeni din Laeta nu era interesat. Comitetul vrea doar rezultate, fără să aibă răbdare pentru detaliile obositoare.

Observă din nou foiala Narantei, părul ei unduindu-se de la stânga la dreapta la fiecare mișcare a capului. Ceilalți luau notițe. În laborator era liniște. Se auzea doar un sunet intermitent ce venea de la aparate. Bart simți cum transpirația îi curgea în jos pe spinare, moment prielnic să-și dea jos haina. Buna dispoziție a celor care-l ascultau cu atenție îl încălzise.

— Timpul alocat pentru pregătirea mentală și fizică va crește șansele voastre de succes. A trebuit să fac schimbări care erau, în opinia mea, insuficient de drastice; dar lucrez la autoperfecționarea mea, chiar și aici, în Korobat. Nu renunț. Bart se trezi cu un avânt de încredere în el însuși care-i făcea cuvintele să izbucnească involutar. Era bine să se simtă încrezător și să-i facă și pe alții la fel.

— Sesizez încurajarea că ar trebui să devenim propriile noastre obiecte de cercetare? întrebă Merlaya, ca și cum ar fi fost gata să înceapă imediat.

Din nou tăcere.

— Încearcă. Nayan și maestrul au făcut-o. E distractiv.

Era o intervenție neașteptată din partea lui Rakash. Toate privirile se întoarseră spre el, anticipând alte cuvinte de înțelepciune. Bart dădu din cap, încuviințând.

— Am văzut un anumit nivel de supărare și confuzie când maestrul a spus despre întâmplările prin care am ajuns la Laeta. Era un cuvânt ce declanșa o reacție la femei, dovedind că erau mult mai empatice decât bărbații: răpire.

Toată lumea forță un zâmbet amabil, realizând câtă dreptate avea băiatul.

— N-am știut de Yehuda până când maestrul nu mi-a arătat cartea și nu mi-a citit povestea. Cred că numai elefanții își pot aminti de el și de toți frații și surorile plecați de multă vreme. Poate că, la fel ca Yehuda, am ieșit și eu din junglă sub îndrumarea *Celui Care Creează Totul*, pentru a doua încercare de a împărtăși lumina divină întregii umanități. Mai întâi trebuie să reușesc. Dar dacă *Cel Care Creează Totul* m-a lăsat să ajung așa departe, cred că și *El* vrea să izbutesc. Poate așa, până la urmă, această răpire va fi un câștig pentru toată lumea.

Continuau să se uite la el, cu multe întrebări răsărindu-le în minte.

— Îmi e dor de familia mea? Da, chiar dacă maestrul m-a luat ca pe fiul său. Mă voi întoarce vreodată la ei? Doar *Ființa Supremă* știe. Planurile *Sale* nu sunt cunoscute... dar va veni și acel timp.

Expresia de pe fața tuturor se schimba la fiecare dezvăluire. Indignare, surpriză, consternare. Un copil matur dându-le o lecție de autoîmbunătățire și progres spiritual. Nici semnificația de „spiritual" nu pătrunsese încă prea adânc în vocabularul echipei.

Rakash privi prin jur în laborator, la mesele de lucru pline de obiecte lucioase și adresă o întrebare generală:

— Sperați să găsiți răspunsul pentru *starea de beatitudine* folosind toate astea?

Hando sesiză situația încâlcită în care se afla echipa și oferi un răspuns:

— Da. Echipamentul a fost creat de ei ca să interpreteze rezultatele monitorizării tale în timp ce meditezi, asta putând duce la o metodă precisă. Echipamentul va spune echipei povestea semnelor tale vitale, ca să poată înțelege cum să mergi înainte pe calea ta.

Băiatul cumpăni răspunsul, se ridică și se îndreptă spre camera de meditații.

— În loc să așteptați răspunsuri pozitive, aveți încredere în ceea ce dobândiți. Încredere, o adâncă încredere.

* * *

Prima interacțiune a echipei cu Bart și Rakash a defazat atitudinea lor într-un mod vizibil. Ce crezuseră la început, că era un copil înspăimântat nimerit într-o lume necunoscută, se dovedi a fi o sursă incredibilă de înțelepciune, călăuzit în căutarea iluminării de un răbdător, iubitor și în același timp foarte diferit instructor față de Otan, Bart.

A fost momentul în care experții echipei au înțeles, bazându-se pe ultimele cercetări ale lui Bart, că numai prin meditație putea Rakash să se schimbe atât de radical.

Încet, aproape toți membrii începură să prindă drag de băiat; exceptând-o pe Naranta, care, de fapt, nu arăta niciun semn de afecțiune pentru nimeni. Nici măcar față de Prakit, cu care, credea Bart, avea o relație romantică. Afișa toate semnele unui consumator de droguri, presupunând că doar calificarea ei specializată o mai ținea în joc. Corpul de conducere din fiecare oraș autoguvernat era ocupat muncind la programele de îmbunătățire a standardului de viață pentru cetățeni și nu erau preocupați să creeze o legislație restrictivă împotriva distribuirii și consumului de substanțe nocive.

Merlaya și Prakit se înscriseră, neoficial, la ședințele de meditație, urmând o scurtă listă de reguli compusă împreună cu Bart. Renunțând la dorințele și ispitele după care jinduiau ego-ul și simțurile lor, părea o sarcină aproape imposibil de îndeplinit. Să te bucuri de o seară cu prietenii devenise o sfidare împotriva tuturor celor din jurul lor care fumau, beau și se drogau, în ambiția lor de a-și intensifica experiența de viață.

Minți curate și trupuri curate erau condiții obligatorii pentru o lungă și anevoioasă călătorie spre iluminare: Meralya și Prakit fixau un exemplu, intrigați că mintea lor putea schimba modelele existente de gândire, învățând noi trucuri și cufundându-i în adâncimi de neconceput ale minții, doar pentru a-i aduce înapoi la viața conștientă mai maturi, adaptabili și sensibili.

Cel puțin asta înțelegeau din așteptata consecință bazată pe notițele lui Blackwood.

— O să verificăm rezultatele voastre personale peste trei săptămâni. Până atunci, Rakash se va familiariza cu rutina și nu va mai avea nevoie de prea multă atenție din partea voastră. Vom decide atunci dacă va fi nevoie să construim o altă cameră de meditații, de unde să vă putem monitoriza pe voi, se adresă Bart cercetătorilor înscriși la încercarea de meditație, gândindu-se că dacă le trasa un termen limită, se vor simți mai motivați.

— Cum să ne concentrăm pe o entitate intangibilă, care nici nu știm cu siguranță că ne aude chemarea? întrebă Merlaya.

— Cred că *știind* o imagine a *Celui Care Creează Totul* e doar un aspect secundar. Intensitatea simțurilor e cel mai important lucru. Creierul nostru **creează** în permanență stimuli vizuali, amăgindu-ne de la pacea interioară care este obligatorie pentru a ne pregăti pentru călătorie. Orice surogat vi se formează în ochiul minții, păstrați-l, blocați-l cu toată atenția, să nu se furișeze înăuntru niciun alt gând. Construiți în jurul lui un zid de putere mentală și fiți în stare să rezistați oricărui atac al tentațiilor umane. Ce l-a ajutat pe Rakash să progreseze a fost comutarea pe sentimente mai adânci. Am simțit și eu o îmbunătățire, dar a fost prea nesemnificativă pentru a o menționa.

Asta a fost întreaga încurajare pe care Bart a putut să le-o dea. Dorea să insufle cât mai mult ajutor posibil voluntarilor și spera că se vor alătura mai mulți, adăugând greutate și mai multă substanță proiectului. Cu cât nu-

mărul doritorilor creștea, cu atât mai zgomotoasă devenea reverberația eșecului lor.

Întrucât era singură, Merlaya nu avea restricții asupra a ce dorea să încerce și pentru cât timp. Bart spera doar ca entuziasmul ei să nu scadă înainte ca el să devină contagios și să se răspândească precum o curiozitate ce merita să fie încercată și de alții.

— Când notezi în agendă, să nu lași afară niciun detaliu, oricât de insignifiant ar părea. Îl vom discuta și șterge după aceea, o sfătui cărturarul, cu seriozitate, pentru că, în ciuda rezultatului final, era încă obsedat de adunarea oricărei informații care ar fi putut îmbunătăți viitoarele interacțiuni cu Rakash. Creează-ți acasă un spațiu de mediație, umple-l cu vibrația ta și nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. Meditează cam la aceleași ore, în fiecare zi. Este important să ai un program stabil, astfel încât mintea să aștepte atunci să te liniștești. Și corpul tău își va încetini activitățile, în corelație cu mai puțină activitate cerebrală.

Promisiunea de a include numele membrilor echipei în cartea pe care o scria, era un alt stimulent ca să-i urmeze directivele.

Creștea în el dorința de a auzi rezultatele cercetărilor din Korobat; cu toate astea, întrebarea trebuia să-i scape foarte natural, ca o continuare logică a discuției la care se gândise și o formulase, cu cuvintele lui.

— Să-l lăsăm pe Rakash să mediteze șapte zile. Corpul și mintea lui vor avea nevoie de ajustări la vibrațiile laboratorului și la toți cei de-aici. Ne va spune el când e gata. Ce-mi puteți spune despre rezultatele voastre în acest domeniu de cercetare?

Naranta luă inițiativa, fără să aștepte aprobarea nimănui. Își reținu tremuratul mâinilor, ascunzându-le în buzunarele pantalonilor.

— Academia de Științe a decis, acum șaizeci de ani, să creeze un departament de cercetare mentală, după ce doi profesori și-au dat seama de procentajul ridicat al dezordinii din creier. La un moment dat, facem ceva destul de idiot, sau altcineva ne-o face, și neuronii noștri devin posedați și căpiază, confundând eliberarea normală de neurotransmițători, așadar deformând un proces natural care rareori poate fi reversibil. Inițial, au cercetat pe oameni afectați de poluare sau expuși la chimicale. Informațiile au fost contradictorii, deoarece corpul lupta împotriva numeroaselor boli; stimulii artificiali induși în creier nu au putut fi separați de cei naturali, care au rol de apărare.

Naranta își puse mâinile sub pulpe, o modalitate mai sigură de a le ține sub control. Vorbea pe un ton egal, dându-i impresia lui Bart că era o lecție memorată. Toată lumea păstra tăcerea, ascultând o poveste bine știută.

— Următoarea fază a început când au creat un set de reguli: corp sănătos, minte dusă. Dintr-odată, numărul de eșantioane s-a redus atât de mult, că nu puteau aduna o masă critică de informații. Trebuia să devină creativi și, nu știu dacă mai e secret sau nu, au adus narcomani din Laeta.

Bart nu se mișcă. Doar dădu din cap, ușor, confirmând că știa despre inițiativă. De fapt, era foarte surprins să afle câte activități ascunse avea Korobat în orașul său.

— Substanțele amplificate au o interdependență directă cu activitatea creierului, lăsând cele mai multe organe autonome, cât timp doza zilnică e aceeași. Două decade de cercetări au generat o hartă a stimulilor și a zonelor afectate ale creierului, continuă.

— Ce fel de stimuli au fost folosiți și pentru ce plajă de vârstă? întrebă Bart, scoțând un mic carnețel din buzunar, gata să scrie.

Naranta se opri o secundă, să-și dea părul la o parte, arătându-și obrajii rotunzi și netezi, fără nicio cicatrice, așa cum crezuse Bart.

— Au fost trei grupuri, fiecare expus la un stimul diferit: lumină ritmică, sunet combinat, incluzând frecvențe între 4 Hz și 10 Hz și imagini cu obiecte artificiale și naturale. Grupul de vârstă era de la douăzeci și cinci la patruzeci de ani, bărbați și femei. Îți vom da o copie a raportului. Încă mai adăugăm la el, echipa noastră l-a preluat doar de câțiva ani. Am crescut unda de frecvențe și variațiunile de imagini, cu prea puține discrepanțe în rezultate. Folosirea flash-urilor de lumini ne permite să măsurăm activitatea creierului nu numai în zona vizuală, dar și a întregului cortex. Să fiu sinceră, nici nu știam prea bine ce căutam.

Inspiră adânc și reluă pe un ton mai energic, ca și cum introducerea se terminase și urma acum un punct culminant, mult mai dinamic.

— Scopul fondatorilor a fost unul nobil: să însănătoșească oamenii de beleaua demonilor lor interni; cu toate astea, munca lor susținută nu a fost răsplătită așa de re-

pede cum s-au așteptat. Pacienților nu le mergea mai bine și rezultatele erau neconvingătoare. Fondurile scădeau și era nevoie să scoată idei noi din pălărie, cu un câștigător sigur: plante medicinale – sau halucinogene, cum sunt numite în est. Să inducă o stare de conștiență, mai ușor de controlat față de orice alt drog găsit pe piață și, mai presus de toate, fără dependență.

Ușor, ca să nu deranjeze conversația, Prakit își părăsi scaunul, să-l verifice pe Rakash. Șezând în postura lotus, cu fața spre geamul interior, respirația băiatului era calmă, abia perceptibilă. Prakit se uită apoi înspre încăperea unde tirada științifică a Narantei îl prinsese pe oaspete în plasa unei fantezii seducătoare. Era mândru de prietena lui și cum reușise să-și păstreze statutul profesional, în ciuda devastatoarei dependențe care-i afectase sănătatea și relația cu el. Totuși, va trebui cumva să se facă mai bine, să-și înăbușe impusul pentru stimulii creierului, după care tânjea, și să-și urmeze propriile experiențe în a se vindeca.

Acest tip de cercetare era biletul lor spre faima în comunitatea științifică, poate obținerea unui loc în consiliul unei importante companii locale sau chiar o poziție de profesor la Academia de Științe.

— Am continuat pe această cale, am catalogat și experimentat cu șase varietăți de plante similare, generând dovada de netăgăduit a beneficiilor de sănătate asupra creierului. Am observat, de asemenea, dezvoltarea neuronală a modelelor de învățare.

Bart ridică mâna, oprind-o pe Naranta. Începea să înțeleagă că fiecare generație de cercetători accesase, mai mult

sau mai puțin, aceleași căi, folosind stimulare externă, apoi înregistrând rezultatul. Ar fi trebuit să încerce opusul, dar ei nu-l avuseseră pe Rakash... până acum.

— Știu ce vom schimba data viitoare, spuse el. Rakash nu are nevoie de stimulare externă. Vom folosi cuvintele-cheie pe care le-am menționat deja, pentru meditație. Trebuie doar să-i monitorizăm zonele activate în creier și să confirmăm orice senzație fizică pe care ne-o raportează. *Starea de beatitudine* vine dinlăuntrul lui. Și, nu uita, are un dispozitiv de monitorizare natural, încastrat în el, care e mai bun să țină făgașul stării sale interne decât orice alt instrument din laboratorul vostru: semnele de naștere portocalii. Intensitatea lor crește când conștiența lui trece la un nivel mai înalt. Acest lucru vor confirma și aparatele voastre de înregistrare.

Făcu o pauză, să-și tragă sufletul, toată lumea își îndreptase atenția spre el.

— Și mai e ceva pe care trebuie să-l ții minte. *Starea de beatitudine* nu e o condiție medicală pe care s-o identificăm și s-o tratăm. Este, s-o spunem așa, o parte a psihologiei noastre. Ca și a sătenilor.

Naranta coborî de pe scaunul înalt și începu să meargă prin încăpere, rumegând cele spuse de Laetian. Mâinile le avea băgate adânc în buzunarele din față, abținându-se de la tremurat.

— Presupun că o putem numi faza a patra a cercetării noastre, spuse ea, privindu-l pe Bart cu un reînnoit respect. Astăzi și mâine vom face un scurt inventar al echipamentului nostru, să vedem dacă ne lipsește ceva, știind acum

exact ce avem de monitorizat. Se entuziasmase la gândul cât de diferit era Rakash față de toți ceilalți oameni pe care-i studiase. Naranta își mută capul spre Prakit, trimițându-i mesajul că lucrurile se puneau în mișcare. Dacă te monitorizăm pe tine și pe Merlaya, și poate pe mai mulți, ne trebuie echipament de rezervă, rapid.

Prakit dădu din cap.

— Avem tehnicieni care așteaptă și vor termina în două săptămâni, cel mult. Apoi puse o întrebare retorică: Unde și când vă vom supraveghea, oameni buni? Avem nevoie de voi să controlați cea mai mare parte a experimentului.

Bart fu impresionat că echipa de tineri ingineri se îndrepta într-un mod foarte serios într-o direcție necunoscută, fără frică de eșec sau răzgândire. Pentru prima oară de când ajunsese în Korobat, simți că se afla în locul potrivit, unde potențialul său intelectual putea fi utilizat și recunoscut. Se jucă cu aceste gânduri în minte, ce s-ar întâmpla dacă reconsidera oferta mereu deschisă privind Academia de Științe. Atâtea variante de unde să aleagă. Ignoră sporovăiala din jurul său, desfătându-se cu simțământul difuz al unei existențe schimbate.

CAPITOLUL 10

Prin meditație susținută și dragoste adâncă pentru Cel Care Creează Totul, semnificația vieții se va descâlci din negura ignoranței, înălțând sufletul pe un pisc pur de fericire și împlinire.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 10

Ploua fără conteneală de trei răsărituri, fără niciun răgaz pentru animale, oameni sau natura însăși de la monotonia răpăitoare a apei pe orice suprafață. În grădină, plantele se aflau pe jumătate înecate, chiar și micile deschizături de la baza gardului de bambus de-abia puteau ține nivelul apei sub nivelul intrării în colibe. Până și mirosul mâncării gătite cu turmeric și ierburi, ce venea dinspre bucătărie, era acoperit de izul jilav al emanației de mâl.

Toți copiii se adunaseră pentru lecții în sala principală, în timp ce elefanții rămaseră la cheremul ploii, doar în legătură mentală cu învățăceii lor. Reparațiile acoperișului rezistau vremii capricioase. Zgomotul ploii îi ținea treji pe nou-născuți și le estompa plânsul. Până la urmă, da-

torită oboselii și al cântărilor duioase, se liniștiră. Aveau doar o săptămână, însă culoarea semnelor de naștere de pe mâini, pentru *comuni*, și de pe obraji, pentru celelalte caste, erau deja vizibile. Ajunseseră cu toții în siguranță prin portaluri și întreaga comunitate era bucuroasă, după pierderea dramatică a lui Nagoti, care le tulburase atât de mult viața. Vremea rea împiedicase desfășurarea ceremoniei de bun venit. Dar acest lucru le dăduse posibilitatea copiilor din toate castele să pregătească în tihnă câte un cadou pentru *Sufletul Portocaliu*.

Alanda și Baqar, cei mai vârstnici *artiști* care primiseră încuviințarea lui Bagham să devină îngrijitorii acestui copil neobișnuit, nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Onoarea primită le dădea o nouă motivație pentru următoarele răsărituri de soare, înainte ca *Ființa Supremă* să-i cheme în planul astral. Aveau o șansă unică să-și arate bunătatea și să se consacre unui suflet care îngemăna experiența nenumăratelor reîncarnări, a cărui ultimă răsplată pentru credința de neclintit și dragostea de-a lungul tuturor vieților era *starea de beatitudine*.

Îngrijind de cei mici, devenise compensația pentru lipsa lor de creativitate. De asemenea, undeva, adânc, amândoi sperau să mai fie în viață când Herven va fi în stare să-și arate gratitudinea prin împărtășirea învățăturilor și sfaturilor care-i puteau ajuta să obțină rezultate mai bune în următoarea lor călătorie de înapoiere la sat.

Cele două colibe rezervate pentru nou-născuți aveau câte zece paturi fiecare, mai mici decât în celelalte colibe, îngăduind un spațiu pentru o masă și un scaun. *Artiștii*

supravegheau cu rândul, mai ales noaptea, însă abnegația lor ajunsese la o limită pe care nu o crezuseră posibilă și doar arareori unul din ei pleca să aducă de mâncare sau să se spele. Bebelușii prindeau puteri și limpezime în noul lor mediu, recuperându-se după ieșirea din păstăi, cu nectar și somn. Din cauza vremii, nu puteau fi duși afară pentru a se întâlni cu instructorii lor, astfel obloanele laterale erau deschise pentru ca elefanții să-și întindă trompele și să atingă odraslele. Legătura stabilită între ei în timpul procesului de creație necesita să se intensifice, atât fizic, cât și mental, astfel obiceiurile satului și cunoștințele lor să poate ieși la suprafața minții celor nou-născuți.

Fiind entuziasmat de alegerea sa drept călăuzitor al *Sufletului Portocaliu*, Bagham știa că-i trebuia multă răbdare să lucreze cu Herven. Elefantul înțelesese o parte din responsabilitățile pe care le avea, dar îi lipsea conexiunea la cunoștințele de bază ale turmei, pentru detalii mai fine. Sosirea lui Herven, atât de apropiată după Rakash, avea o semnificație pe care Bagham nu o putea încă înțelege pe deplin și nici Altan nu-i putuse răspunde la întrebările puse.

— Mănâncă cum se cuvine? își întrebă Bagham perechea *artist*, în timp ce atingea cu vârful trompei mânuța stângă a băiatului.

— E bine. Consumă bine nectarul. Nu are crampe, își trimise Alanda gândurile spre el.

— Nu-ți face griji, suntem în stare să-l îngrijim.

— Știu, știu, replică elefantul, confirmând încrederea în ei. Capul îi acoperea întreaga deschizătură, întunecând

încăperea. Încă nu-mi vine să cred întorsătura pe care a luat-o existența mea. *Cel Care Creează Totul* este generos cu mine. Sunt alții, elefanți mult mai maturi decât mine care i-ar fi putut fi instructori, își continuă Bagham gândurile. Atinse capul băiatului, inhalându-i cu blândețe mirosul proaspăt.

— *Ființa Supremă* ne dă sarcini ca să ne pună la încercare. Asta am învățat din greșelile mele, îl încurajă fata pe Bagham. Dar uneori, chiar dacă ne este hărăzit să ne încheiem existența ca o bucată de pământ uscat de arșița necruțătoare, *El* tot ne ține în inima *Lui* și ne veghează de aproape. Baqar, spune-i lui Bagham ce și cum s-a întâmplat.

Artistul zâmbi, îndreptându-și spatele, mândru de ce va destăinui. Pielea de pe față și mâinile sale arătau ca cea a elefantului, încrețită și cenușie, un semn evident de bătrânețe. Doar ochii i se luminară de o licărire de speranță.

— De când am aflat că există o slabă posibilitate ca *Sufletul Portocaliu* să sosească în timp ce încă mă aflu pe acest tărâm fizic, am simțit un colosal volum de energie vibrând prin corp. Creativitatea m-a copleșit. M-am simțit ca un adevărat *artist*, fără să fiu sleit de puteri. Mi s-a materializat o lucrare de artă în minte și, mai târziu, am făcut-o. Este darul meu pentru Herven, spuse Baqar.

— Extraordinar! Sper ca Herven să fie un model de inspirație pentru mulți copii, își trimise Bagham gândul și-și încolăci trompa, entuziasmat.

— Închipuiește-ți o întreagă generație motivată de înțelepciunea sa, realizând scopul castei sale și transmițând către *Cel Care Creează Totul*, zise Alanda cu voce tare.

Bagham fornăi ușor și se lăsă purtat de idee.

— Vrei să ne lași singuri fără să mai avem grijă de nimeni? Așteptarea venirii altor copii este dureroasă. Avem nevoie unii de alții, zise el.

— Oh... nu am vrut să sune așa, își acoperi Alanda gura ca să nu mai spună alte cuvinte care s-o stânjenească.

— Ploaia se va opri în curând. Ne vedem la răsărit, spuse Bagham și își retrase încet capul, lăsând *artistul* să se minuneze de micuțul *Suflet Portocaliu*, care, în somn, își împreunase mânuțele ca pentru rugăciune.

* * *

Satul se trezi sub un cer limpede și un soare arzător. Noroiul gros, lăsat în urmă de apa scursă, îi făcea să meargă anevoie, alunecând. După ce petrecură noaptea în junglă, elefanții se întoarseră, aducând tulpini de bambus și frunze de palmier pentru femelele care rămăseseră în apropierea copiilor.

Nukua, proaspăt răspunzător pentru responsabilitățile satului, le trasase sarcini *comunilor* să pregătească mâncarea și să scoată nou-născuții la soare și aer curat. Apoi, se duse în grădină să evalueze stricăciunile. Nimic atât de grav încât în două sesiuni de energie să nu poată fi restabilit. Se apropie de *Copacii Vieții*, căutând trupurile lui Fenuku și ale celorlați doi *comuni*, rămase în urma plecării sufletului lor desăvârșit. Îi găsi căzuți într-o parte, încă în postura lotus, cu fețele încremenite într-un surâs liniștit. Hainele de pe ei erau ude și pe alocuri acoperite de rămurele și frunze aduse de potop.

Ceremonia înmormântării nu trebuie amânată, acum că s-au retras apele, gândi și se uită de jur-împrejur pentru orice altceva care să-i atragă atenția. Spre partea vestică a grădinii, la gardul de bambus, îl zări pe Danish, privind în gol și mormăind ceva ce Nukua nu înțelese.

Voia să-l strige pe *comun* să-l ajute să repoziționeze trupurile, dar se răzgândi. Danish părea foarte preocupat. Într-un gest de disperare, își acoperi fața cu palmele și căzu în genunchi pe pământul ud. De unde stătea, Nukua, îi vedea doar vârful capului ras.

Emoția și responsabilitatea îl cuprinseră pe noul conducător al consiliului, încercând să-i copleșească natura sa calmă. Închise ochii pentru un moment, să nu mai vadă, apoi își acoperi urechile și începu exercițiul de respirație, expirând grijile, îndoielile și simțămintele care nu-i aparțineau. După un scurt timp, iubind și fiind iubit, era pregătit să înfrunte orice încercări îi punea satul în față, pentru a-l face mai puternic. Va vorbi cu Danish mai târziu, să-i înțeleagă tulburarea. Acum avea lucruri mult mai presante de care să se îngrijească.

Fără prețioasa lor încărcătură de suflete, *Copacii* arătau aproape normal, doar frunzele lor albastre și purpurii și petele de pe coaja trunchiurilor, le confereau descendența nobilă. Iarba din jurul lor nu arăta nicio urmă unde învelișurile goale ale noilor născuți fuseseră îngropate.

— Cicatricile pământului se vindecă așa de repede. Cele ale sufletelor noastre, le vom duce cu noi prin multe reîncarnări, spuse Nukua cu voce tare, adresându-se *Copacilor,* așteptând o reacție din partea lor. Apoi își continuă

monologul cu portalurile. Mulțumesc pentru binecuvântarea voastră, pentru încredințarea semințelor și a *Sufletului Portocaliu*. Ne sunt atât de dragi, nouă, tuturor. Își ridică privirea spre cer, rugându-se *Celui Care Creează Totul*. Nenăscutule, iubitorule *Tată*, păstrează-i cu sfințenie în vibrația *Ta* protectoare pe devotații tăi copii, ferește-i de rău și încarcă-i cu nestăvilită atenție pentru *Tine*.

Ori de câte ori i se adresa *Ființei Supreme*, o căldură deosebită se ridica din străfundurile sale. Ca un foc înrădăcinat ce avea nevoie de o ușoară, sacră adiere să-i reaprindă conștiința unei astfel de legături. Trimise un gând către Altan și instructorul său, Manash, întrebându-i dacă elefanții erau pregătiți să participe la ceremonia înmormântării. Confirmarea veni, turma nu va părăsi diseară satul, astfel că toată lumea va fi prezentă să-și exprime sentimentele de rămas bun.

Întorcându-se în sala principală, Nukua alese șase *comuni* care să recupereze trupurile din fața *Copacilor*, să-i spele și să-i îmbrace în haine noi, un demers ce făcea parte din ritualul lor.

Îi sfătui să-și termine mai devreme treburile gospodărești și să fie gata. Darurile și urările erau uzuale în prezența unui *Suflet Portocaliu*. Apoi se duse la coliba *scriitorilor*, să se pregătească și el.

Amurgul se lăsa încetișor peste ținutul lor, ca sărutarea albinei sălbatice pe o floare.

Aprinseră torțele și comunitatea se adună lângă *Copaci*, unde strălucirea luminii păstăilor, care le conferise magica lor înfățișare, era de acum stinsă. Copii și elefanți se

așezară, fiecare știindu-și locul, repetat de mii de ori de la existența satului: membrii consiliului și instructorii lor, cu spatele la *Copaci*, cu fața spre toți ceilalți. Cele trei trupuri, ale căror suflete transcendentaseră spre conștiința omniprezentă, erau depuse pe jos, să fie absorbite de pământul nesătul. Fețele lor rigide dădeau impresia cufundării într-un somn lipsit de suferință.

Nukua, ca nou șef al consiliului, nu trebuia să imite gesturile lui Fukua, și era destul de sigur pe abilitățile sale de a urma ritualurile.

— Să începem prin a mulțumi *Tatălui Spiritual*, spuse. În seara aceasta venim la *Tine*, umili în maiestuoasa grandoare pe care o vedem în jurul nostru. Te rugăm din nou și din nou pentru dragostea *Ta*, pe care nu o vom putea egala nicicând și pentru iertarea *Ta*, când noi, în slăbiciunea noastră, uităm de învățăturile *Tale*.

Cuvintele, repetate de corul de voci, își trimiteau ecoul prin sat, umplându-l cu vibrații pozitive.

— Primește aceste învelișuri ale plecaților și binecuvântează-i pe toți cei care ni s-au alăturat cu mesaje de îmbunătățire din partea Ta, continuă, simțind pentru prima oară întreaga responsabilitate și greutatea cuvintelor rostite.

Patru comuni, având bețe scurte de bambus în mâini, se apropiară de corpurile defuncților și începură o incantație gravă, lovind bețele între ele pentru a păstra ritmul. Mai mulți copii își alăturară vocile, până ce se auzi un huruit de sub pământ.

Sub trupurile lui Fenuku și ale *comunilor* neînsuflețiți, pământul se înmuie încetul cu încetul, absorbindu-i, pri-

mind înapoi materia nutritivă, ca hrană pentru *Copacii Vieții*. Cântarea se opri, prima parte a ceremoniei fiind terminată.

— Puțini dintre noi au avut privilegiul să întâlnească un frate *Suflet Portocaliu* în persoană. Am citit povești și ne-am minunat de măiestria lor spirituală și, mai presus de orice, dorința arzătoare de a se întoarce printre noi cu flacăra cunoștințelor. Dar să întâlnești două astfel de suflete, născute atât de aproape unul după celălalt, este ceva ce nu s-a mai întâmplat. Herven este numele său și Bagham îi este instructor, anunță Nukua fericit și se dădu la o parte, să-i permită Alandei, care ținea băiatul în brațe, să vină în față. Bagham privea cu atenție, din spate.

Alanda ridică noul născut deasupra capului, ca toată lumea să-i poată vedea semnele portocalii de naștere. Elefantul instructor își rulă trompa, semnalându-și în tăcere exaltarea. Herven, în brațele Alandei, înfășurat în pânze albe, scânci zgomotos. Ochii lui căutau parcă printre cei prezenți, ca doi cărbuni de chihlimbar ce prinseseră viață dintr-odată. Motivați de cuvântarea lui Nukua, sătenii începură un alt cântec, mai însuflețit. Preamăreau *Copacii*, viața lor din comunitate și pe cel care făcuse ca totul să fie posibil: *Ființa Supremă*.

— Puteți să oferiți darurile, spuse conducătorul, după ce melodia se termină.

Membrii consiliului era primii. Akila și Fenila, fetele din casta *scriitorilor*, aduseră câte o povestire, având coperta încrustată cu scoarță de acacia și titlul țesut cu fire groase de iarbă specială, găsită la două zile de mers de sat.

Valdina, fata din casta *constructorilor*, oferi o structură compusă din trei miniaturi de colibe, legate între ele prin poduri fragile și sfori lipite de un postament dreptunghiular din hârtie de bambus.

Nukua era ultimul. Făcu o plecăciune în fața lui Herven, aflat în brațele Alandei, și spuse:

— Am scris acest poem pentru tine, reîncarnare *divină*. Dorința mea este să ne întâlnim și în astral, ca să intonăm rugăciuni către *Tatăl spiritual*, apoi puse cadoul pe jos și se întoarse lângă fetele din consiliu.

Unul câte unul, ceilalți membri ai fiecărei caste veniră să-și prezinte felurile de mâncare preparate, lucrările de artă și urările de bine. Păstrându-și decizia de a mai aștepta înainte să declare că se considera *artist*, Danish depuse un castron cu rotocoale de cocos înmuiate în miere sălbatică.

Baqar apăru ultimul în rând, astfel ca toată lumea să-i poată observa darul și binecuvântarea care-l atinsese.

— *Unicule* drag, forma mea fizică degradată a fost gata să părăsească această existență, când noutatea sosirii tale mi-a ajuns la urechi. Spiritul meu s-a reaprins și a izbucnit cu energia pe care am crezut-o pierdută. Acesta este darul din conştiința mea creativă redobândită, spuse și își arătă cadoul, lucrarea dată de Danish. Bătrânul artist simți privirea lui Herven ațintită asupra lui și, un pic intimidat, se întoarse spre frații și surorile sale, pentru o și mai dramatică afirmație.

— Puteți vedea impactul acestei sosiri. Dacă vi s-a întâmplat și vouă, veniți în față și împărtășiți cu noi. Eu, per-

sonal, simt că înainte de tranziția mea, mai multe lucrări de artă vor ieși din mâinile acestea zbârcite și din mintea mea obosită, impulsionat de atingerea constantă a acestui minunat *Suflet Portocaliu*.

Mai mulți vârstnici îl îmbrățișară cu bucurie.

— Aceasta e o uluitoare ispravă a dragului nostru Baqar. Se pare că Herven nu ar fi putut avea îngrijitori mai buni decât voi, spuse Nukua tare. Instructorii noștri au hotărât că după trei cicluri, când Herven va deveni complet conștient de reîncarnarea sa, să se alăture consiliului ca al cincilea membru.

Recită prima parte a rugăciunii de deschidere. Darurile de mâncare rămaseră pe iarbă, pentru spirite și animale, dar toate celelalte obiecte fură duse înăuntru, în coliba lui Herven.

* * *

Sfârșitul celor câteva răsărituri ploioase aduse o pauză necesară de la umiditatea copleșitoare și noroiul atotprezent, care murdărea hainele și sandalele de bambus ale sătenilor. Tot ce se putuse salva din grădini fusese imediat pus la gătit sau uscat. Zona unde se odihneau elefanții arăta ca o imensă băltoacă, adâncită de greutatea lor. Puii se distrau, bălăcindu-se în ea.

Danish ieși din coliba sa și, în loc să meargă în sala principală, pentru masa de seară, se grăbi în josul potecii, să-l găsească pe Baqar. *Comunul* se urcă pe verandă și-și scutură picioarele, să scape de noroiul lipit de piele, apoi

trase cu ochiul, căutându-l pe *artist*. Baqar era singur în pat. Doar alți doi îngrijitori se aflau în partea cealaltă a colibei, ocupați cu treburile lor.

— Cum te simți? întrebă Danish cu voce joasă, neștiind dacă lui Baqar îi plăcea această îndatorire sau se prefăcea foarte bine.

Artistul zâmbi spre el, buzele-i subțiri de-abia văzându-se pe fața ridată. Danish îi remarcă licărirea din ochi și poziția dreaptă, o semnificativă îmbunătățire a atitudinii, de când se întâlniseră prima oară în grădină. Altfel, nu arăta de fel mai tânăr.

— Sunt răsfățat de Alanda, spuse Baqar, lăsându-și degetul mic să-i fie strâns de micuța mână a lui Herven. Este așa de fericită că am ales-o perechea mea, că nu există nimic ce nu ar face. Acum e plecată după mâncare, Baqar, spuse și privi spre bebeluș. Iar acest micuț e cuminte. Nu doarme mult, dar este liniștit; se agită doar când vine Bagham. Mental, este activ. Câteodată primesc o undă de gând solitar, inocent și pașnic. Nu-i răspund, doar o accept ca pe o briză proaspătă pentru sufletul meu bătrân.

Danish zări o cutie de lemn așezată lângă pat și o trase spre el, să se uite înăuntru.

— Ce cauți? îl întrebă *artistul*.

Băiatul scotoci până găsi bucata sa, cu lucrarea de artă pe care i-o dăduse lui Baqar s-o prezinte ca fiind a lui.

— Aha, am dat de ea, spuse și o ridică: un cadru gălbui din frunze de bambus, cu o pictură ce părea antică. Ploaia a venit așa de repede, încât nu am avut timp să izolez locul unde îmi țin toate creațiile. Cele mai multe sunt stricate,

așa că va trebui să înlocuiesc câteva rame și să repictez niște frunze. Vreau să-l refac pe acesta eu însumi, explică Danish.

— Când mă vei ajuta să-mi creez lucrarea mea personală? întrebă Baqar.

— Curând. Să se usuce pământul timp de câteva răsăriturii, apoi adunăm materiale. Își mută privirile spre Herven, ai cărui ochi portocalii îl fixau. Uite mâna mea albastră cu care să te joci, spuse și-l lăsă pe noul născut să i-o atingă. Danish simți o slabă undă de energie care-i făcu brațul să tremure, o plăcută gâdilare și, pentru un moment, crezu că Herven dorea să se conecteze cu el. De ce este culoarea triunghiurilor de pe obraji așa de intensă? Este normal? îl întrebă pe Baqar.

Artistul își scărpină pielea capului într-un efort de a-și aduna gândurile, înainte de a răspunde.

— L-am întrebat pe Bagham, mi s-a părut și mie ciudat. A spus că este normal pentru vârsta lui, dar *Sufletele Portocalii* sunt atât de diferite față de noi, restul, încât nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni ca Herven să devină conștient de mediul înconjurător mai devreme de trei cicluri.

Alanda intră, ducând două boluri cu salată, unul pentru ea și celălalt pentru Baqar. Nu dorea ca el să mănânce singur.

— Îmi pare bine să te văd, Danish, îl salută pe băiat. Herven este impresionant, nu?

Alanda era mândră că fusese aleasă îngrijitoare și se dedica în totalitate înaltei sale responsabilități. Danish nu vedea niciun semn vizibil de vreo îmbunătățire fizică în

afară de atitudinea ei optimistă. Deformările din jurul ochilor și umflarea pronunțată a obrajilor erau un iminent indiciu a unei potențiale tranziții.

— Arătați-i o dragoste absolută și el o va simți. Binecuvântările lui vor face scopul următoarei voastre reîncarnări mult mai ușor de îndeplinit, spuse Danish cuvintele potrivite.

Alanda chicoti și fața i se înroși de o caldă emoție.

— Trebuie să mă întorc la treburile mele, spuse *comunul* și ieși repede. Îi plăcea schimbarea pozitivă în Baqar și neclintita determinare de a urma planul inițial. Chiar dacă ploaia îi stricase obiectele de artă ascunse, nu se lamentase prea mult; decise să revină cu desene mult mai complicate. Cu anunțul lui Baqar despre renașterea talentului considerat pierdut, al lui Danish urma să fie diferit. Odată cu transcendența lui Fenuku, rămăsese numai cu un aliat în consiliu, cu Nukua. Dar, cu toate acestea, întâmpinarea dezvăluirii lui Baqar din partea fraților și surorilor îi dădu încrederea că și în cazul lui va fi aceeași manifestare de efuziune.

Majoritatea turmei era gata de plecare pentru hoinăreala nocturnă și Danish îl ajunse din urmă pe Taber, la poarta principală.

— Taber, trebuie să-ți dezvălui despre o minunată sensibilitate care se dezvoltă în mine și, până să-l aud pe Baqar menționând influența *Sufletului Protocaliu* asupra lui, nu am îndrăznit să spun nimănui, nici măcar ție, spuse el umil.

Elefantul îi trimise înapoi un gând blând de încurajare.

— Când meditez, sunt momente în care mă simt ca un *artist*. Imagini însuflețite cu mine când creez picturi mari, zugrăvind istoria comunității noastre timp de sute de cicluri. În această viziune, folosesc simboluri ciudate, pe care nu le-am putut găsi în nicio carte în care am căutat. A început imediat ce Bagham a răspuns chemării ciotului de unde s-a născut Herven. Crezi că e posibil ca eu să fi fost *artist* într-o altă reîncarnare? întrebă băiatul, ezitând.

Taber își vântură de câteva ori urechile, bătu cu piciorul drept în pământ apoi atinse cu vârful trompei capul ras al lui Danish, de parcă ar fi voit să extragă mai multe gânduri. Deodată, păru nervoasă.

Danish nu se aștepta la o astfel de reacție. Poate contactul fizic să-i fi zis mai multe lui Taber despre ce dorea să dezvăluie. Practica de a ascunde idei nedorite, adânc în grotele minții, se dovedea acum folositoare.

Nu primi niciun răspuns de la elefant, așa că insistă.

— Îmi creează o dualitate care mă tulbură. Concentrarea mea tremură, împiedicându-mă să găsesc liniște și binecuvântarea *Celui Care Creează Totul*. Sunt în stare să reproduc unele desene din viziunile mele, la o scară mai mică.

Taber își rulă trompa și privi spre poartă. Elefanții erau afară, așteptând-o.

— Conștiința noastră comună nu are nicio informație despre cineva venind cu o astfel de afirmație. Nu știu cum să interpretez. Vom discuta mâine, în timpul lecției de dimineață, își trimise ea concluzia, apoi se întoarse și se alătură turmei.

În urma ei, Danish zâmbi, convins că planul său de a fi recunoscut public ca *artist* va avea succes.

La răsăritul următor Taber îl chemă înaintea celorlalți *comuni*. Se întâlniră în fața sălii principale și Danish își simți instructorul mult mai calm decât fusese aseară.

— I-am împărtășit lui Altan ce mi-ai spus despre percepțiile visurilor tale. A spus că ar fi posibil, dar neașteptat la un *comun*. Este un pas înapoi pentru sufletul unui *artist*, dacă așa ceva se poate întâmpla.

Danish procesă afirmația, în timp ce i se strânse stomacul, pregătit pentru vești rele, își menținu o față lipsită de orice reacție vizibilă și își ascunse gândurile, așteptând întregul răspuns al lui Taber.

— Te vom ajuta să-ți limpezești mintea, dacă aceasta este experiența aceluiași suflet sau este o apariție ocazională, pe care nu o putem explica. Ai vreo intenție să folosești această informație? insistă instructorul cu o altă întrebare.

Băiatul desluși un anumit nivel de îngrijorare emanat. Își puse *Cartea* sub braț, își flutură mâna să alunge țânțarii din jurul trompei lui Taber și apoi, cu grijă, răspunse:

— Demonstrând cât de puternică e energia *Sufletului Portocaliu* asupra cuiva, ar trebui să fie apreciată de întreaga comunitate. I-a dat un scop lui Baqar în ultimele sale zile printre noi și altor vârstnici, precum creativitatea – suflete flămânde, crezând că totul e pierdut. Vreau ca tu și Altan să vedeți rezultatele viselor mele și să decideți dacă îmi schimbați casta, indiferent de culoarea mâinilor mele. Pot crea o lucrare de artă semnificativă și merit să fiu un *artist*.

Determinarea în adâncirea înțelepciunii *Cărții* și a celorlalte învățături ce se transmiteau de la conștiința *comunilor* era încurajată de toți instructorii, dar ceva o deranja

pe Taber în atitudinea lui Danish. Avea impresia că el era interesat mai mult de îndatoririle sale banale, de a i se recunoaște potențiala existență ca *artist*, decât să redirecționeze toată energia într-o mai profundă relație cu *Cel Care Creează Totul*.

— Cum te poate ajuta declarația că ești *artist*, să atingi *starea de beatitudine*? întrebă elefantul.

— Poate nu mă ajută în această viață, dar numele meu va fi trecut în istoria satului ca cel care, fără să fie un *Suflet Portocaliu*, și-a amintit viața anterioară. De asemenea, mă poate ajuta să mă întorc ca *artist* și să-mi completez destinul data viitoare, replică băiatul, iar la ultimele cuvinte îi apăru un zâmbet larg pe față.

Taber înțelese, în sfârșit, viciul din comportamentul învățăcelului ei: ego-ul lui era încarcerat încă în forma materială a corpului și a minții, alimentându-i grandioasa deziluzie bazată pe realitatea *maya*.

Superficialitatea interpretării greșite a tot ce învățase până atunci răbufni, neîmpiedicată de niciun văl de protecție. Ea se simți slabă și neajutorată, însă, în același timp, responsabilă pentru lipsa ei de prevedere.

— Lasă-mă să vorbesc din nou cu Altan. Dacă e de acord, s-ar putea să te roage să amâni anunțarea până ce Herven devine un *Suflet Portocaliu* deplin. Binecuvântarea lui poate adăuga o mai mare greutate revelației și înregistrării scrise, sugeră Taber pe un ton ferm.

Danish ar fi vrut să se împotrivească ideii. Nu putea aștepta două sau trei cicluri. Dorea recunoașterea imediată și se simțea îndreptățit la ea, dar trebuia să admită că recomandarea instructorului era pertinentă.

— Ai dreptate, spuse și atinse fruntea lui Taber, în semn de mulțumire.

— În acest timp, nu te oprește nimeni să-ți creezi viziunile tale artistice. Ține-le pentru tine până le vine vremea, îl sfătui elefantul.

Era tristă că trebuia să-l folosească pe Herven drept scuză. Spera ca trezirea *Sufletului Portocaliu* să clarifice judecata întunecoasă a *comunului*. Își ridică trompa și toarse zgomotos, întâmpinându-i pe ceilalți învățăcei care veneau pentru lecția de dimineață.

Grupul ieși încet din sat și se îndreptă spre locul preferat din junglă.

CAPITOLUL 11

Să devii una cu fluxul vieții e ca și când ai fi o frunză oarecare, dusă de curenții râului și care plutește prin timp cu un simțământ limpede al direcției și determinării. Câtă vreme eviți pietrele care sparg suprafața râului și răvășesc retragerea naturală a apelor. Pietrele, părând a fi așezate întâmplător, sunt, de fapt, obstacole răspândite cu atenție de Cel Care Creează Totul, *ca să-ți pună la încercare credința în El, în timp ce ți-ar fi mult mai ușor să te agăți de una din pietre, din teama de a te îneca.*

Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 11

Naranta avea un mic apartament, cu un dormitor, la etajul cinci al uneia dintre noile clădiri ale districtului vestic, aproape de birourile lui Banaar. Cu toate că se mutase împreună la Prakit, cu doi ani în urmă, decisese să păstreze apartamentul pentru ea însăși. Nu de teamă că relația lor se va strica și va rămâne fără casă, ci pentru că, uneori, dorea să fie singură. Un loc unde să nu existe interferențe cu lumea din afară. Și acum, cu regimul cel nou al lui Bart, apartamentul se transformase într-un loc pentru meditație.

Nu făcea acest lucru ca să-l evite intenționat pe Prakit. Îl iubea și această iubire o determinase să ascundă de el aspectele pe care ea însăși și le disprețuia. Părți în care nu voia să-l corupă și pe el.

Mai mare decât apartamentul ei, locuința lui avea suficient spațiu să improvizeze un colț de birou cu multe rafturi, ticsite cu cărți de specialitate, îngropat sub munți de dosare și hârtii.

Cu toate că apartamentul îi adusese împreună, ea tânjea după spațiul propriu. Poate era naivă să păstreze locuința. Cu toate că se străduia să-și îmbunătățească delimitările, voia libertate și căuta mijloace de a-și păstra vechile obiceiuri. În apartamentul lui Prakit erau mereu împreună, așa că nu putea să se drogeze fără ca el să afle. Totuși, dezavantajul avea și avantaje în privința sănătății sale mentale.

Cu el în preajmă, devenea mai conștientă. Deși nu era în firea lui și, în ciuda nedemnei învinuiri, Naranta nu putea scăpa de senzația că o judeca. În mod constant și neîndurător, el căuta să pătrundă cu privirea în gândurile și acțiunile ei, ceea ce o făcea să devină nervoasă și să-i fie mult mai greu să rămână curată. Tot ce-și dorea era să amorțească de la înțepăturile acelor care păreau să apară peste tot în apartamentul lui Prakit.

Locuința ei nu era complet goală. Unele din lucrurile personale rămăseseră acolo, considerându-le suficient de neimportante să le mai îngrămădească în noul ei domiciliu. Unele fuseseră lăsate intenționat, precum salteaua care zăcea pe jos, pentru când avea să aibă nevoie de un

spațiu de retragere. Câteva haine atârnau în dulap, băgate în pungi de plastic, să le ferească de praf.

Mai multe inele metalice care susțineau perdelele transparente din sufragerie lipseau și materialul atârna moale, lăsând lumina să pătrundă în încăperea cuprinsă de praf.

În mod ironic, draperia deranjată îi permitea Narantei să vadă mai bine cioburile de sticlă de pe podeaua bucătăriei. Sclipirea sfărâmăturilor părea minunată. Fără să vrea, se gândi că neajunsurile ei ar fi putut străluci la fel de frumos, dar își alungă imediat ideea din minte. Călcă peste cioburi și apucă mătura, stânjenită de propria lipsă de stăpânire de sine. Cioburile nu se aflau acolo ca o decorațiune; erau rămășițele paharelor sfărâmate la ultima ei vizită, de cu două zile în urmă.

Ieșirea se petrecuse când decisese să-și liniștească vanitatea, în încercarea de a medita. Postura lotus îi adusese dureri de neînchipuit în picioare, după numai câteva minute, slăbindu-i orice tentativă de a se concentra asupra punctului dintre sprâncene. Se sucise de la stânga la dreapta, nervoasă, de parcă ar fi stat pe un mușuroi de furnici care îi mușcau carnea. Din frustrare, o apucase o durere cumplită de cap, care o determinase să spargă, nervoasă, paharele.

Se simțise prea iritată să curețe imediat. Culegând cu grijă fiecare bucățică de ciob, puse totul în coșul de gunoi, peste mormanul de cutii goale de mâncare, pe care avea să le arunce. Odată. Cândva.

Lăsă grămada de sticlă să cadă în coșul de gunoi, oftă puternic și se duse în sufragerie. Se așeză într-un colț, locul

unde stătea de obicei, cel mai curat din întreaga casă. Ca și cum o energie invizibilă ar fi ținut deoparte toate impuritățile; nu era nici urmă de praf acolo; avusese grijă de acel colțișor, în semn de respect pentru *Ființa Supremă*.

Spațiul era un pătrat simplu, acoperit cu un covor de lână roșu-închis și o măsuță joasă, chiar în fața ei. Pe masă se afla un mic vas cu violete și lumânări pe jumătate topite. Pe peretele din față, la înălțimea ochilor, era prinsă o hârtie conținând notițele motivaționale de la Bart, subliniind necesitatea și încurajarea meditației. Își dădu ochii peste cap.

Nu-l aproba pe Bart atât de mult, dar Prakit și ceilalți oameni de știință îl stimau foarte mult. Simțise chiar că era rolul ei să se arate recalcitrantă față de Bart, pentru că cineva trebuia să fie antagonistul grupului și să facă parte din opoziție. Ea era, știa bine, oricum lipsită de popularitate, din cauza consumului de droguri din trecut, așa că nu avea probleme să-și asume imaginea de paria. Măcar îl avea pe Prakit. O convinsese să asculte de Bart, cel puțin în privința meditației.

Prakit și Merlaya își anunțaseră public intenția de a medita, dar ea voia s-o facă în felul ei și să nu fie constrânsă la rezultate, dacă, la sfârșit, nu ar fi putut să arate niciunul. Ei nu trecuseră prin dependența care o chinuise pe ea în ultimii șapte ani. Ce începuse ca o problemă medicală vindecabilă, pentru un vizibil și dureros spasm în mușchii coapsei, în urma unei contuzii căpătată într-o excursie de agrement, se terminase cu o operație de detensionare a presiunii nervilor care atingeau osul. Suferința,

înainte și după intervenția chirugicală, o deformase, o făcuse să devină o stafie urlătoare, în timp ce corpul ei se micșorase și prinsese o paloare nesănătoasă. Nimic nu-i putea împiedica pulsația arzândă, doar drogurile puternice prescrise de la spital, în cantități mici, ca paleative temporare. Dar dorința de a nu pierde niciun curs al orelor de la universitate o determinase să mărească dozele și, înainte să-și dea seama, nu mai putuse controla intensitatea dorinței de a consuma din ce în ce mai mult.

Își îndreptă atenția către momentul prezent, gândindu-se că încă nu putea pricepe conceptul explicat de Bart și avea nevoie de practică extensivă ca să se perfecționeze. Răbdarea nu era punctul ei forte, în special când creierul ei nemulțumit nu se oprea din a-i trimite o întreagă litanie de semne despre lipsa stimulilor pe care corpul ei frustrat voia să le producă, folosindu-se de propriul deficit de resurse.

Naranta trebuia să rămână curată, fiindcă alternativa era doar de a ajunge să ducă o viață fără rost în Laeta, oferind plăceri în schimbul plății în droguri, care i-ar fi prelungit dependența până la sfârșitul zilelor. Niciuna din companiile cu politici stricte împotriva toxicomanilor din Korobat nu i-ar fi oferit un serviciu, dacă Banaar ar fi bănuit că se reapucase de consum. Şi dacă și-ar fi pierdut locul de muncă, ar fi însemnat să piardă totul. Chiar și Prakit i-ar fi întors spatele, dacă excesele trecutului ar fi ieșit la iveală cu aceeași intensitate.

Femeia își strânse picioarele în postura lotus, își scutură capul, eliberându-se de orice gânduri nedorite, apoi

începu să recite afirmațiile și rugăciunile către *Cel Care Creează Totul*, cerându-i ajutor.

* * *

Hando decise ca întâlnirea cu Tonio Clapel să aibă loc într-un mediu mai tihnit, la el acasă. Să scadă orice tensiune. Îl invită să-și aducă soția, astfel ca femeile să petreacă și ele, în timp ce ei, bărbații, aveau să discute cum să facă față celei mai delicate crize prin care trecea orașul. Mâncările Sofiei erau delicioase. Nimic ostentativ – mâncare pe care ea și Hando o consumau în mod obișnuit – dar savuros pregătită și minunat prezentată.

Somonul bine făcut era marinat într-o mixtură de vin alb, cimbru și rozmarin, pe când cartofii primiseră un pic de praf de turmeric și piper roșu. Sosul din miere sălbatică, usturoi și felurite ierburi, era servit alături. O prăjitură de casă cu cacao și căpșuni din Laeta încheia cina relaxată.

Nimic nu era mai important în mintea bărbaților decât atacul transportului Tigrilor Albi și găsirea rapidă a unei soluții mai puțin supărătoare la problema orașului.

— Am verificat niște sume, să văd dacă am putea înarma mai mulți voluntari și dacă asta ar ajuta la ceva, spuse Hando, sorbind vinul alb, după ce ei doi se retrăseseră în biroul lui. Nu avem fonduri suficiente. Chiar dacă am convinge Spark Industries să ne dea mai multe electroșocuri, nu avem ce să le oferim în schimb. Pot vorbi cu Banaar și Artilla, acționarii principali ai companiei. Instinctul de

autoconservare e singurul motiv pentru care am putea obține puțină indulgență pentru achiziționarea unor dispozitive în plus.

Tonio umpluse fotoliul cu statura sa mare. Puse paharul golit pe masa de lângă el și își prezentă propriul punct de vedere.

— Nu contează dacă obținem electroșocurile gratis sau nu, nu avem destui voluntari care să-și rișteviețile. Cel puțin, nimeni de pe la noi. Poate vom reuși să găsim o mână de mercenari în Laeta, flămânzi după bani, care să plece împotriva Tigrilor Albi. Dar vor fi foarte dubioși și imprevizibili. Ne-am putea încrede, mai degrabă, în bandele existente. Dar, cum ai spus, nu mai avem buget pentru asta.

— Pot convinge consiliul să transfere bani dintr-un alt departament, dacă asta-i singura soluție viabilă, spuse Hando și puse un picior peste altul. Vorbise încurajator, știind că-și putea influența colegii. Dar acum, sincer, continuând să-i ajutăm pe frații Tanas, îmi dă un sentiment de teamă. Au rupt atâtea promisiuni, în câteva zile. Să fim de partea lor e ca și cum s-ar aștepta să le trecem cu vederea orice greșeli viitoare, înainte să le facă, fără să suporte nicio repercusiune. Parcă văd care va fi motto-ul lor: din ce în ce mai *obraznic!*

— Preferi să fii de partea Tigrilor Albi? Ar fi un pariu mai sigur, dacă mă întrebi pe mine, spuse Tonio ceea ce gândea și Hando.

Martinez își îndreptă spatele în fotoliu, luă sticla de vin și umplu ambele pahare.

— Dacă mergem pe acest drum, rămâne totul între mine și tine, nimeni altcineva. Deocamdată. Ai auzit consiliul – avem suport deplin, orice am hotărî.

Hando știa că o astfel de strategie trebuie abordată într-un stil mai subtil, dacă doreau ca banda adversă să-i dea o mână de ajutor împotriva fraților Tanas.

— Să le facem o vizită prietenilor noștri, să ne arătăm îngrijorarea față de acțiunile lor și să vedem dacă vor continua cu tactica lor iresponsabilă de a-i irita pe toți.

Clapel încuviință dând din cap, dar adăugă:

— Nu se vor opri, mai ales după ce au gustat o victorie ușoară. Mă aștept să ceară să ne unim cu ei, în cazul în care vor fi represalii. Și va trebui să jucăm șarada de a fi supărați pentru pericolul în care pun tot orașul. După care, să ai bagajele pregătite pentru excursia spre est. Siguranța noastră depinde de puterea ta de persuasiune. Voi convoca o ședință de consiliu imediat ce te întorci.

Își goliră paharele și se alăturară conversației soțiilor lor, despre recolta de roșii obținută în grădinile lor miniaturale de pe acoperiș.

* * *

— Justificat. Așa se poartă frații Tanas. Ne-au spus că se justifică taxa de protecție pentru fiecare transport de droguri ce străbate orașul. Stratul subțire al diplomației pe care au avut-o bătrânii a dispărut odată cu ei. Tonio și cu mine am văzut la fața locului, declară Martinez cu voce tare, gesticulând în timp ce se plimba dus-întors prin sala de consiliu.

După cum promisese, convocase o ședință de urgență imediat ce Tonio Clapel se întorsese cu bine de la întâlnirea cu șefii bandei Tanas.

— Ambii frați erau drogați, chiar au tras o liniuță în fața noastră, să prindă mai mult curaj. Nicio șansă ca noi sau Tigrii Albi să ne înțelegem cu ei, continuă Hando, cu saliva adunată la colțurile gurii. Măcar au fost atât de delicați să dea orașului zece procente, ca semn de bunăvoință. E o nebunie. Ei cred că suntem la fel de corupți ca ei, spuse sarcastic.

Primarul era destul de supărat pe atitudinea fraților, disprețul de pe fața lor, care spunea că ei vor face regulile, încă îl mai obseda. Trimițându-l pe Clapel să negocieze o alianță cu Tigrii Albi, se dovedise o decizie înțeleaptă, care avea să salveze multe vieți din oraș și să ofere o pace pe termen lung.

— Nenorociților ăia de îngâmfați nu le pasă de noi, dacă izbucnește un război în oraș. Nici nu ne bagă în seamă, își continuă Martinez tirada, privind fețele îngrijorate dinaintea sa.

Mirena Vanda îl opri să întrebe ceea ce toată lumea dorea să audă.

— Care e soluția să-i împingem înapoi în granițele lor? De ce să amestecăm Tigrii Albi?

Șeful își împinse ochelarii pe nas, verifică poziția mufei din spatele capului, apoi divulgă complotul pe care-l punea la cale:

— Indiferent cum privim comportamentul lor capricios, va fi un chin. Unul vizibil, care nu poate fi trecut cu vede-

rea. Pe de altă parte, Tigrii Albi sunt în cărți; potrivit investigației discrete a lui Tonio, își vor ține cuvântul.

Clapel știa că-i venise rândul să intervină și să aducă mai multe detalii.

— Fără îndoială, frații Tanas nu vor accepta vechile condiții ale lui Hando și nici vreuna nouă care să le restricționeze viziunea lor pentru putere și avere. Noi trebuie să-i eliminăm complet. Și când spun *noi*, mă refer să ajutăm Tigrii Albi s-o facă pentru noi.

Consiliul rămase tăcut, așteptând mai multe probe care să ușureze o astfel de hotărâre drastică. Șeful UMO își încrucișă palmele enorme în spatele capului și continuă:

— Misiunea mea a fost să-i conving că suntem serioși și sinceri în dorința de a scăpa orașul de bandă. Le-am explicat deschis motivele și, la sfârșit, le-am pus în față oferta noastră. Nu le-a trebuit mult să delibereze. Am senzația că spionii infiltrați de ei după atacul din oraș, le-au confirmat spusele mele.

— Și cum plănuiești să faci asta? întrebă Artilla, cu un sentiment de ușurare.

— Un alt transport al Tigrilor Albi va pleca din Laeta, în patru zile. Vom scăpa, ca din întâmplare, informația despre conținut, pudră de înaltă calitate, lozul cel mare pentru frații Tanas, care au fost deja refuzați cu taxa de protecție. Așa că sunt furioși și vor ataca din nou.

Clapel înșfăcă un creion și o bucată de hârtie și începu să mâzgălească o schemă, cum se vor aranja treburile.

— Aici e orașul – și desenă un cerc. Aici sunt mlaștina și șoseaua spre Laeta. Adăugă o zonă sinuoasă, la nord

de cerc, și o linie dreaptă în partea stângă. Era cam vag, dar destul de bun să servească drept hartă strategică. Transportul se va opri la două mile de oraș, lângă mlaștină. Pană de cauciuc, probleme de motor, ceva care să pară real și să-i țină pe bătăușii de la Tigrii Albi ocupați. Oricum, ei se așteaptă la atacul fraților Tanas. În acele camioane nu vor fi droguri, ci luptători.

— De ce ar ataca frații Tanas? întrebă Elenadore Tam.

Tonio zâmbi și-l lăsă pe Hando să răspundă, de vreme ce era planul său. Ca de obicei, Hando era eficient și diabolic.

— Pentru că îi vom împinge noi să atace, le vom spune că Tigrii sunt pradă ușoară. Și face parte din planul pe care Tonio încă nu vi l-a spus.

Ceru creionul și se apucă să completeze desenul.

— Le vom spune fraților Tanas să se împartă și să trimită jumătate în nord, după dealuri, exact unde se va opri transportul. Ipotetic, Tigrii Albi vor fi la mijloc, fără nicio șansă de scăpare, fiind atacați din două părți. Am decis că o exterminare completă e necesară, așa că am luat măsuri extreme să fim siguri că niciun Tanas nu va supraviețui. Unitatea lui Tonio va rămâne în urmă, să identifice și să lichideze orice huligan care va scăpa, în vreun fel, din măcel și va încerca să se strecoare afară. Asta e doar o justificare. De fapt, noi dorim ca voluntarii noștri să fie în siguranță și să nu se expună în niciun fel la luptă.

Hando îi privi, asigurându-se că are toată atenția lor, apoi continuă:

— Diseară și mâine, trei autobuze cu luptători ai Tigrilor Albi, deghizați în turiști, vor ajunge în Laeta. Am aran-

jat deja substituirea ca excursia să continue și să nu trezească suspiciuni. Acești luptători vor ataca partea din spate a fraților Tanas, în timp ce un alt grup se va ascunde sus, pe drum.

Martinez completă planul de bătaie cu locația Tigrilor Albi, arătând tuturor imaginea completă, cum banda locală va fi zdrobită de luptătorii experimentați, fără nicio posibilitate de scăpare.

— Impresionant! exclamă Artilla, un pic cam sceptic privind sincronizarea.

— Dacă totul merge bine, leșurile pot fi aruncate în mlaștină. Trigrii Albi se vor ocupa de asta. Acesta e scenariul pe care l-am repetat. Desigur, numai cei aflați în această încăpere știu exact ce se va întâmpla, concluzionă Hando, mândru că-i redusese din nou la tăcere.

— Tot nu ne-ai spus ce le oferim în schimb? întrebă încet Banaar.

— Ah, da, oferta noastră.

Hando se jucă un moment cu coada lui de cal și-și scoase ochelarii, ca parte din ritualul de a-și aduna gândurile.

— Intuiția mi-a spus că Tigrii Albi sunt interesați în a-și diversifica mai mult comerțul de droguri, cu alte surse de venituri. Și am avut dreptate. Unu: amplasamentul fabricilor fraților Tanas. Vor aduce muncitori și vor moderniza echipamentul. Funcțiunea principală a locației este de a aproviziona Laeta și alte câteva orașe din sud. Economisesc costurile de transport și nu va mai fi nimeni să le stea contra. Doi: le-am dat drepturi exclusive în regiunea de est pentru tehnologia *stării de beatitudine* la care lucrăm.

Rețeaua lor de distribuție în acea parte a lumii e impresionantă și întăresc relațiile noastre de afaceri. Asta e tot.

Se așeză. Nu mai avea nimic altceva de împărtășit.

— Ești nebun? reacționă Mirena Vande, spre surpriza tuturor. Dacă nu le putem furniza tehnologia?

Înțelegea foarte bine sarcina grea care revenea echipei tehnice. Degetele i se încleștară în pumn, golindu-se de sânge și, cu buzele strânse, aștepta un răspuns.

Hando nu intră în panică. Culese, calm, o scamă albă de pe pantaloni, se uită în ochii femeii și replică:

— Mirena, îngrijorarea ta e de înțeles și este acoperită în acordul cu Tigrii Albi. Dacă dispozitivul de *beatitudine* nu e funcțional în următoarele douăzeci și patru de luni, vor accepta o perfecționare a unei tehnologii pe care o folosesc azi, în aceleași condiții.

Martinez se simți vlăguit și-și luă capul între palme, căutând să vadă dacă îi scăpase ceva nespus.

— Vă voi arăta contractul în curând, să nu mai fie supoziții și griji despre cele stabilite.

Se întoarse de la Mirena spre ceilalți.

— Zilele astea ne aflăm sub o presiune mare, dar trebuie să ne ținem tari și să mergem înainte. Suntem în fața unei crize teribile. Sunt conștient că lucrurile pot lua o întorsătură rea și toate eforturile noastre să meargă pe apa sâmbetei, dar singura opțiune viabilă pentru noi ni se va arăta la sfârșitul săptămânii viitoare.

Martinez rămase fără energie. Simți nevoia să se întindă pentru un somn din care să se trezească doar după ce se termina treaba cu frații Tanas, să nu fie împovărat

de responsabilitatea atacului. Îi venea, mai degrabă, să vorbească despre evenimentele pozitive, mai puțin agresive, din Korobat.

— Vorbind de progres... cum merge cu Rakash? îl întrebă pe Banaar.

Fără nicio ezitare, omul de afaceri își începu raportul pe un ton concis.

— Băiatul e monitorizat patru ore pe zi, două de meditații dimineața și două spre seară. Își petrece restul timpului într-un centru pentru copii supradotați, sub observația atentă a Mirenei. Prakit și Merlaya au propriul lor program de meditații și, săptămâna viitoare, Bart și echipa vor avea șansa să citească însemnările privind vreo schimbare de comportament. În rest, nimic altceva.

Hando se întoarse spre Mirena și încuviință.

— Am făcut ce mi-ai cerut, răspunse ea, l-am integrat cu copiii de vârsta lui. Au cu toții o inteligență peste medie și se potrivește cu ei. Stă acolo jumătate de zi și văd pe fața lui că-i place. I-a lipsit acest gen de interacțiune. La început, ceilalți au fost un pic tulburați de prezența lui, dar le-a trecut. Acest grafic de învățare s-ar putea să aibă un impact pozitiv la meditație. E clar că atitudinea și moralul i s-au îmbunătățit. Te voi informa de viitoarele progrese.

Veni rândul Elenadorei Tam.

— Raportez că aceleași schimbări în bine se arată și la Bart. Ții minte cum încerca să-și acopere capul bolnav? Acum nu o mai face sau, cel puțin, nu atât de des. E cu un pas înainte să accepte cum arată. Nu se mai simte înstrăinat. Și nu, nu suntem îndrăgostiți, dacă cumva te întrebai, își întoarse ochii spre direcția primarului.

Toată lumea râse.

— Cum ai sugerat, i-am arătat orașul. Am fost la bibliotecă, la Academia de Științe și la câteva laboratoare. A fost încântat. În timp ce Rakash e la școală, el stă la bibliotecă, citește sau studiază. Se vede un progres și la el.

Cel puțin partea asta din plan merge înainte, așa cum am gândit-o, își zise Martinez. Apoi, cu voce tare:

— Mulțumesc că ați acceptat această învoială. În următoarele zile să-i ținem pe toți în siguranță, până facem ordine în chestia asta cu Tanas.

Adunarea se dispersă rapid, cu membrii încă afectați de hotărârile care le dădeau fiori, dar pe care le acceptaseră în mod tacit. Să-ți ucizi propriii oameni era o povară grea.

Studiile lui Bart și cărțile citite despre săteni îl făcuseră pe Hando să conștientizeze că *Cel Care Creează Totul* avea să îi sancționeze planul. Era o violare a principiilor lui Rakash și a *Ființei Supreme*: dragoste, compasiune și iertare. Ce ar face acești bătăuși, dacă ar avea de ales între moarte sau schimbarea conștiinței la un nivel mai înalt, fără dorințe de răzbunare, distrugere și violență? Nu va afla niciodată, pentru că aveau să moară cu toții în curând.

* * *

Câteva sesiuni consecutive încununate de succes ridicară moralul echipei pentru a găsi o cale de a simți aceleași senzații pe care le trăia Rakash. Fascinația triunghiurilor portocalii care luceau în timpul transei băiatului

captivase imaginația tuturor, derulând fiecare în minte scenarii asemănătoare, plauzibile. Erau martorii celui mai important experiment științific din viața lor profesională. Dacă înainte mai erau câțiva care aveau îndoieli despre existența *Celui Care Creează Totul* și despre comunicarea *Sa* cu Rakash, acum nu mai crâcnea nimeni. Deveniseră credincioși, gata să se alăture celor înscriși deja la stadiul pregătitor, înainte de a proceda cu meditația personală. Un mare entuziasm și energie îi aduseseră laolaltă, ca pe o familie înstrăinată care se regăsea pentru realizarea unui efort comun.

Chiar și membrii consiliului veniseră într-o zi în laborator, să observe cum una din inițiative, ce începuse ca o propunere-pilot fără prea mari șanse de reușită, luase avânt și se configurase într-un proiect bine definit. Nu mai era loc de presupuneri. Se înfăptuia deja un proces structurat, aplicat științific, astfel ca rezultatele finale să fie niște informații convingătoare. Încrederea inexplicabilă a lui Bart într-o poveste devenise o alternativă neverosimilă pentru a recâștiga respectul necondiționat al colegilor de aici, departe de casă.

În afară de dățile când întreaga echipă privea osciloscoapele și monitoarele din timpul meditației lui Rakash, pe cuvinte predeterminate sau mantre, discuțiile de după sesiune reprezentau un fel de premiu, pe care nimeni nu voia să-l piardă. Băiatul, transformat în povestitor, le incita imaginația cu proaspăta redeșteptare a amintirilor și senzațiilor străvechi.

— Pot spune cu convingere că mesajul pe care l-am primit de la *Cel Care Creează Totul* este legat de cuvântul sau

mantra pe care mă concentrez. Acum am simțit dragostea tuturor sufletelor care se odihnesc în planul astral. O pătură protectoare s-a înfășurat în jurul meu, ca un înveliș în care pot găsi mediul unde să-mi sporesc dragostea pentru ei. Un schimb reciproc, care-mi înalță sufletul, explică Rakash la terminarea sesiunii.

— Apoi m-am gândit la compasiune. Aproape mi-am pierdut răsuflarea sub greutatea ei tulburătoare. Mi-e greu să explic credința și compasiunea. Trebuie să simți în inima ta o dorință arzătoare ce aleargă în sus și-n jos în corpul tău, ca o undă în acel monitor. Rakash se simți dezamăgit că nu avea altă posibilitate să le comunice uimitoarele transformări la care asista mintea în starea de conștiență.

— Ne concentrăm mult pe reacțiile creierului, dar corpul fizic trece și el prin aceleași schimbări? întrebă Merlaya, interesată să-și monitorizeze propriul trup pentru apariția semnelor cunoscute.

Rakash își trase un șal peste umeri, să se încălzească.

— Sunt interesat mai degrabă de experiențele spirituale ale minții, spuse el. Sunt convins că schimbări importante au loc la nivel celular. Nu știu cum pot fi măsurate.

Luă o mână de nuci să le ronțăie, să-și recapete vigoarea. Toată lumea aștepta mai multe destăinuiri.

— Maestre, îți amintești când am simțit pentru prima dată o vibrație deosebită în interiorul corpului meu? îl întrebă pe Bart. În ultima vreme a crescut în intensitate și claritate. Sunt anumite sunete care vin și pleacă atunci când îmi mut concentrarea dintr-un loc interior în altul. E ca și cum fiecare organ își are propriul său limbaj de

vibrații pe care eu vreau să-l înțeleg. În aceste momente, corpul meu pare uscat, dar e o cochilie acustică, cu o minunată armonie de sunete.

Se întoarse spre Merlaya, să-i răspundă la întrebare.

— Poate că această rezonanță pură, de înaltă frecvență, este cea care îmbunătățește funcționarea organelor și singurul semn vizibil ar fi o atitudine pozitivă de bucurie, fericire și dragoste, concepte la care ne tot întoarcem.

— Pentru mine încă e o încercare să-mi liniștesc mintea, nicidecum să identific aceste semne subtile, dar voi fi conștientă la ele în timp ce o progresez, spuse ea, scriind ceva în agendă.

— Ai dreptate. Eu sunt tare departe de astfel de finețuri, adăugă Prakit, încercând să nu dea speranțe false asistenței.

— Să nu spui una ca asta, spuse Rakash. *Cel Care Creează Totul* te ascultă acum și dacă credința ta șovăie, *El* se va da la o parte, intenția și intensitatea sunt cele care-l atrag pe *El* spre noi, copiii *Săi* spirituali. Nu te subestima în ochii *Lui*. Luptă pentru dragostea și atenția *Sa*.

Prakit rămase tăcut, asimilând lecția neașteptată. Observase schimbări în propriul său comportament. Era mai liniștit și mai puțin reactiv la nebunia zilnică. Își notase toate astea în agendă, ca să le împărtășească cu toți, atunci când avea să vină timpul.

Lui Bart îi plăcea rolul de spectator, privind cum se dezvoltau noi legături între băiat și proaspăta echipă. Îi arătau respect, fără să-l trateze de sus. Sinceritatea dărâma bariera vârstei, laolaltă cu toate celelalte blocaje, ori-

cât de adânc ar fi fost încastrate. Îl acceptaseră necondiționat pe Rakash ca pe o sursă de înțelepciune, de unde puteau învăța în viitor. Discret, cărturarul se uită la Naranta, a cărei schimbare în bine a atitudinii îl intriga la culme. Pentru prima oară de când o cunoscuse, întreaga ei față era vizibilă, cu părul dat după urechi. Avea o piele fină, ce trebuia expusă mai des la soare. Mâinile nu-i mai tremurau atât de vizibil și nu mai era necesar să și le ascundă în buzunare. Nu se înscrisese la meditațiile particulare, așa că nu era prea sigur ce-i cauzase aceste schimbări.

Un Rakash radios se afla în mijlocul oamenilor maturi, explicând principiile împărtășirii pe care le absorbise în nenumăratele sale experiențe ale *Sufletelor Portocalii* care îl precedaseră.

— De asemenea, cred că schimbările interioare reflectă propria noastră percepție. Ca și cum nu ar fi existat niciodată înainte. Rețeaua de neuroni a creierului nostru, așa cum Naranta mi-a explicat, se poate rescrie pe ea însăși, să se adapteze și să se ajusteze la stimulii descoperiți în liniștea meditației.

— Deci, cu alte cuvinte, ar trebui să văd că obiceiurile mele vor evolua într-o direcție la care nu m-am gândit niciodată, reflectă Merlaya cu voce tare.

Anticipau cu toții reacția băiatului, de când sesizaseră că discuția putea fi extinsă spre delectarea tuturor.

— Există o inteligență naturală în noi. *Cel Care Creează Totul* ne hrănește cu viață, uneori împrumutând sufletelor noastre din inteligența *Sa*, ca semn de sprijin pentru inti-

midanta misiune a iluminării. Dar depinde de noi să mergem înainte și să ne dezvoltăm creierul cu mesaje corecte, explică Rakash cu un ton grav, pentru a sublinia noțiunea.

În timpul unei sesiuni scurte de meditație, Naranta admise că demonii ei trebuiau învinși printr-un efort neabătut. Erau prea multe întrebări la care nu crezuse vreodată că va avea nevoie de răspunsuri.

— Ce se întâmplă cu personalitatea când *starea de beatitudine* devine dominantă în viața de zi cu zi? întrebă.

O întrebare îndrăzneață și o nouă provocare pentru Rakash, întrucât nimeni în afara lui nu știa cum să încerce să dea un răspuns. Nu se grăbi. Se rugă în minte pentru ajutor din partea atotcuprinzătorului înțelept *Cel Care Creează Totul*. Căută cu atenție orice manifestare de energie a minții sale. Un zâmbet i se lăți pe față. Băiatul își împreună palmele și-și înclină capul, mulțumindu-*I* pentru călăuzire.

Cu toții observară dialogul sensibil, un schimb de netăgăduit între lumea fizică și intangibilul, omniprezentul *Spirit. Vor putea, în timp, să deschidă și ei un astfel de canal?* îi străfulgeră prin minte gândul.

— O persoană cu voință puternică poate nu accepte ce voi spune acum; în orice caz, odată aflat pe această cale, trebuie să ne abandonăm măreției *Sale*. Ego-ul nostru este cel care ne ține în frâu, șoptind cuvinte amăgitoare în auzul nostru slăbit de înșelătorul *maya*. Dar odată distrus, lupta se termină. Ceea ce numim personalitate se topește în oceanul conștiinței universale, devenind val și mare în același timp.

Era o perspectivă ademenitoare, pe placul Narantei: renunțarea la efortul ambiguu al îmbunătățirii. O șansă egală pentru toți copiii *Săi*, săteni sau nu, să scape de destinul tărâmului vremelnic.

— Se poate dirija vitalitatea folosită pentru a menține un ego puternic într-o direcție prin care să te rupi de obiceiuri rele și gânduri înrobitoare. Odată ce realizezi scopul îngust al ego-ului și te detașezi în mod conștient, va fi mai ușor să le dai drumul, adăugă Rakash, ridicându-se, semn că terminase pentru ziua aceea.

Bart, care doar urmărise desfășurarea discuțiilor, dorea un scurt rezumat al rezultatelor săptămânii.

— Avem o idee destul de clară despre ce parte a creierului răspunde la dragoste și compasiune. Facem un pas înainte, vom schimba cuvintele și vom repeta procedurile. Ceva interesant de raportat? se adresă Merlayei și lui Prakit.

Cei doi schimbară o privire și femeia vorbi prima.

— Ți-am urmat instrucțiunile, îmi continui meditațiile după orarul fixat, minim o oră pe sesiune. Gânduri iritabile îmi mai răsar, la început, în minte, dar cum sunt liniștită, pot să mi le calmez, îmi golesc mintea și intru într-o stare de goliciune relativă. Sfatul tău de a-mi stabili o expectativă inițială a fost neprețuit. Înainte să încep, îmi repet, ca să-mi amintesc: *beneficii pe termen lung*. Fără gratificații mărunte. Cam asta-i tot. Putem detalia săptămâna viitoare.

Bart încuviință din cap, așteptându-l pe Prakit.

— Și eu trec prin același procedeu de bază. Numai dacă suntem stabili, putem începe să producem informații de

necontestat. Am observat că sunt mult mai liniștit. În mod evident se datorează meditațiilor. Știm cu toții că Naranta nu este persoana cea mai calmă din echipă și de cele mai multe ori anxietatea și atacurile ei de panică m-au afectat în mod involuntar. Acum nu se mai întâmplă așa des. De fapt, o găsesc mult mai puțin agitată. Poate o influențează și starea mea de calm.

Relația între cei doi fiind în sfârșit menționată public, îl luă pe Bart prin surprindere. Nu sesiză nicio reacție de supărare din partea Narantei, ceea ce-i confirmă teoria că anumite transformări aveau loc și în interiorul ei. În mod secret, începuse să-i observe pe voluntari, notându-și în minte să adauge și numele Narantei, intrigat fiind de îmbunătățirile comportamentului ei.

— Vă mulțumesc, spuse Bart.

Discuția se terminase. Echipa se îngrămădi într-un colț pentru o șuetă rapidă înainte să se disperseze pentru alte activități zilnice.

— Așteaptă-mă pe coridor, zise cărturarul când Rakash veni spre el pentru a merge acasă. Trebui să-mi notez observațiile. Sunt câteva chestii pe care vreau să le vorbim mai târziu.

În ultimele două zile, în timpul lungilor discuții particulare, Bart observase că Rakash devenise mai conștient de sentimentul de includere evidențiat la echipă, atât de predominant în sat. Un mediu creat cum se cuvine, adecvat pentru meditație, îi îmbunătățise radical evoluția într-un timp scurt.

Frecvențele înalte trecând prin trupul băiatului funcționau într-o manieră ciudată, făcându-i forma fizică mai

puțin densă, dar mai energică. Intuitiv, știa că era un semn bun pe drumul tranziției conștiinței. Cărturarul își privi protejatul ieșind din încăpere și ușa închizându-se în urma lui. Își întoarse atenția spre notițele sale.

Pe coridor, Rakash se duse la fereastră și-și rezemă capul de suprafața sticlei încălzite. Razele soarelui erau mai ușor de suportat în spatele ecranului protector. Cineva îl bătu pe umăr. Bucuros și radios, ca de obicei, Hando îl salută.

— Dacă îl cauți pe maestru, va veni imediat, spuse Rakash, dând să-și întoarcă privirile spre lumea de afară, care-l fascina atât de mult.

Șeful îi spuse că primea rapoarte constante de la echipă, despre orice activitate din laborator. Era o veste bună și Rakash nu știa de ce venea personal să-l verifice.

— Am auzit noutățile despre progresul tău. Este foarte încurajator.

Rakash zâmbi, neștiind ce să răspundă.

— Sper că nu te superi, dar am o întrebare care mă sâcâie de când maestrul tău ne-a explicat cum ai ajuns în Laeta. Îl luă de cot, aducându-l mai aproape de *cutia din cer* și cât mai departe de ușa laboratorului. De ce nu a venit instructorul tău sau oricine altcineva din sat după tine? Ești un suflet special, important pentru comunitate.

Se arăta o ocazie neașteptată pentru Martinez să se apropie de el. Cu războiul între bande bătând la ușă, era probabil singura lui șansă de a planta sămânța îndoielii pentru mai târziu.

Rakash se fâstâci de la o întrebare așa de simplă.

— Nu am nicio amintire legată de ce anume fac elefanții dacă unul din noi lipsește, spuse, căutând în memorie vreo urmă despre ceva asemănător.

— Nu te simți trădat că au renunțat la tine așa de ușor? insistă Hando. Sunt familia ta. Noi luptăm să ne ținem familia împreună și să-i protejăm pe cei pe care îi iubim. Nu ar trebui să fie altfel la voi.

Rakash simți că șeful atinsese un punct sensibil în psihologia sa. Acceptase faptul că nu-l căutase nimeni ca pe o reacție normală a felului de viață milenar al satului. De ce să devină acum suspicios? Încremenit fără cuvinte, îl ținti cu ochii larg deschiși pe Martinez, care îi spuse la revedere și intră în laborator să-l salute pe Bart.

* * *

— Am blocat ieșirile dinspre sud și est pe autostradă și avem confirmare din Laeta că niciun turist nu pleacă spre Korobat, îl informă Clapel pe Hando, care se alăturase șefului UMO, să monitorizeze personal situația. Au venit cu ideea unei parade improvizate, să-i țină ocupați. Războinicii Tigri Albi sunt pregătiți, așteaptă semnalul de îndată ce frații Tanas ies la atac.

Hando tocmai se întorsese de la o scurtă raită pe la câteva locuri, să fie sigur că anunțul de stat în casă ajunsese la toată lumea. Orașul era aproape gol, doar cu zona din centru mai animată.

Forțele UMO erau compuse din șaizeci de oameni, toți în uniforme oficiale și echipați cu electroșocuri. Primiseră

instrucțiuni clare să stea ascunși și să ajute retragerea fraților Tanas, dacă era nevoie. Nu răsuflase nicio vorbă despre înțelegerea între oficialii orașului și Tigrii Albi, în cazul în care vreun simpatizant s-ar fi strecurat în rândurile lor.

O parte a bandei fraților Tanas se afla deja în spatele dealurilor joase, acoperite cu iarbă înaltă, iar majoritatea, condusă de cei doi frați, erau ascunși în două clădiri dărăpănate din apropierea șoselei, de unde puteau observa traficul. Se vor pune în mișcare imediat ce camioanele Tigrilor Albi vor trece de dealuri, prinzându-i la mijloc.

Nu era nici măcar amiază când vehiculele apărură în zare, ca patru mici mogâldețe înaintând pe drum. Membrii bandei se agitară, anticipând cu exaltare vărsarea de sânge. Majoritatea era deja drogată, influențată de puterile artificiale ingerate care le dădea iluzia de invincibilitate.

La întâlnirea cu Tigrii Albi, sugestia fusese ca transportul să treacă în timpul zilei, pe lumină, să nu le dea supraviețuitorilor Tanas posibilitatea de a se ascunde în ținutul mlăștinos.

Punctele îndepărtate creșteau, trecând de dealuri și dintr-odată se opriră, așa cum plănuise Hando. Un fum negru se ridică de sub capota primei mașini. Era semnalul pe care Clapel îl aștepta, pentru a-i influența să atace. Se apropie de frații Tanas, doi oameni scunzi și grași, ce râdeau isteric și arătau spre prostia Tigrilor Albi, care plecaseră cu un transport important folosind vehicule defecte. Lui Tonio nu-i era frică de ei, dar văzându-le dinții stricați, privirea dură și tatuajul curbat și gros, în formă de T, pe

gâturile lor, își reaminti de ce aveau de aplicat astfel de măsuri radicale. Trebuia să fie eliminați; altfel, apucăturile lor bolnave și firea lor recalcitrantă aveau să afecteze tot orașul.

— Nu pot fi atât de idioți, exclamă Clapel, jucându-și rolul. Sunt o pradă ușoară. Ce-ar fi să-i atacăm acum? Ar fi o izbândă lejeră pentru voi.

Întrebându-i, șeful UMO le dădu astfel fraților șansa de a-și asuma inițiativa agresiunii.

— Da, da. Urcați-vă în autobuze, să le oferim acestor nenorociți o primire călduroasă, zbieră Zirin, fratele mai mare, ordinele. Brațul său păros se agita în aer, închipuindu-și deja că-i tăia pe cei care se încumetau să-i calce teritoriul. Nu plătesc, nu trec! Asta-i regula.

Câțiva bătăuși se grăbiră să deschisă ușile ruginite ale halei, în timp ce alții se îngrămădiră în vechiturile de autobuze, scoase de mult din uzul orașului Laeta, dar încă funcționale pe distanțe scurte. Majoritatea ușilor și geamurilor erau sparte, dar vopseaua era relativ nouă, afișând un T malefic curbat. Ieșiră încet, apoi prinseră viteză pe șosea. Rulau în paralel, blocând orice posibilă scăpare a vehiculelor Tigrilor Albi, înțepeniți în spatele celui care fumega. Era o mișcare prostească din partea fraților Tanas, gândi Tonio, arătându-și intenția înainte de a se apropia, un alt semn de atitudine exagerată.

Distanța între cele două bande se micșora. Două dintre camioanele Tigrilor Albi ieșiră pe flancuri, îndreptându-se spre autobuzele fraților Tanas, ca o sfidare. Martinez și Clapel, alături de unitatea UMO, priveau acțiunea de la o distanță sigură.

Zirin claxonă de câteva ori, semnalând grupului din spatele dealurilor să atace.

Clapel zări cum, conform planului, unul din vehiculele Tigrilor Albi prinse viteză, luând poziția de comandă în mijlocul șoselei. Dealul abrupt în stânga și râpa adâncă de la marginea mlaștinei, nu le lăsă fraților Tanas opțiunea să se retragă dacă nu doreau să se izbească de camionul care nu dădea semne de frânare. Tonio putea vedea chipul cu zâmbet larg pictat pe grilajul din față al mașinii Tigrilor Albi, care accelera, ca o insultă pentru frații ce nu aveau habar că-și trăiau ultimele clipe. Al doilea camion al Tigrilor încetini și opri, așteptând impactul inerent al vehiculelor din față.

Metalul lovi metalul, frații Tanas câștigând câțiva metri, chiar cu câteva momente înainte ca sutele de litri de combustibil încărcate în autobuzul de atac să ia foc, apoi să explodeze și să zboare, din inerție, prin spărturile geamurilor, prefăcând bătăușii în torțe arzânde. O altă explozie urmă, motorul sări în aer, aruncând bucăți din oamenii carbonizați pe carosabil. După șocul inițial, începură țipetele, cei din spate ascunzându-se după cei din față, năuciți și total surprinși de cei optzeci de luptători ai Tigrilor Albi care se apropiau să termine ce începuseră, cu mai multe trupe venind dinspre al doilea camion.

Șoseaua fu cuprinsă de fumul negru, învolburându-se din ce în ce mai sus, purtat de vânt. Tonio își miji ochii, să aprecieze înălțimea coloanei negre, apoi privi din nou scena câmpului de luptă.

Cei rămași din banda fraților Tanas coborau dealurile și, văzând carnagiul, rămaseră locului. Într-o disperată

încercare de răzbunare, se năpustiră spre cei pe care îi credeau o mână de oameni neînarmați, rămași în urma exploziei camionului, dar se treziră înconjurați de a treia grupă, ce primise instrucțiuni stricte de a nu lăsa pe nimeni în viață. În mai puțin de cincisprezece minute, treaba era făcută. Apoi începu curățenia. Se apucară să arunce sau să împingă leșurile în mlașină, stivuiți până la marginea mocirlei. La sfârșit, singurele semne vizibile rămase după îngrozitoarea luptă erau băltoacele de sânge care se uscau la soare și autobuzele care ardeau.

Prinse cu cabluri groase, scheletele metalice ale vehiculelor fură trase de pe șosea, înapoi, în clădirile de unde ieșiseră.

Unitatea de voluntari a lui Clapel privea înfiorată la ferocitatea și disciplina luptătorilor Tigrilor Albi și erau mai înspăimântați de răsturnarea corpurilor în mlaștină, gândindu-se că vor urma ei. Erau gata să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar Tonio și Martinez le spuseră să rămână pe loc, explicându-le că totul făcea parte din plan.

— Tigrii Albi sunt aici pentru a ne ajuta, nu ca să ne omoare, zise Tonio către grupul lui de oameni. Frații Tanas își ieșiseră din minți, plănuind să atace fiecare nou transport ce ar fi trecut prin Korobat. Ar fi fost un război deschis, cu multe victime civile.

— Și dacă vor trăda înțelegerea? întrebă un voluntar.

— Tigrii Albi știu că noi nu suntem luptători profesioniști și nu le-am fi putut face față. Vor onora înțelegerea, pentru că nu au niciun interes să preia și să exploateze orașul. Ar fi prea multă muncă pentru ei.

Clapel sesiză că teama începea să scadă, așa că mai adăugă câteva lămuriri:

— Multe din districtele controlate de frații Tanas vor fi ale noastre, să avem grijă de ele. Tigrii Albi vor doar două sau trei clădiri pentru operațiunile lor. Nimic altceva.

— Cadavrele vor rămâne acolo? întrebă un alt membru al unității.

Tonio se uită la Hando, cerându-i ajutor.

— Sunt prea mulți să le săpăm gropi și, sincer, nu aș vrea ca bătăușii să fie înmormântați în oraș. Propun să mergem în mlaștină și să-i împingem mai adânc, altfel am putea avea probleme cu turiștii care vor vedea corpurile în putrefacție. N-ar fi o imagine prea bună pentru promovarea orașului.

Hando decise asupra acestor măsuri radicale după ce investigația sa asupra membrilor bandei îi arătase că numai câțiva erau părinți de copii și, bazându-se pe comportamentul lor dezordonat, decedații n-aveau să fie plânși.

— Să mergem. Vreau să-i identific pe frații Tanas printre morți și să curățăm ce-a mai rămas. Orașul este acum în siguranță, asta-i tot ce trebuie să vă amintiți. Familiile noastre sunt mai protejate, spuse și se îndreptă spre mlaștină, urmat de întreaga unitate.

* * *

— Bart e mort! năvăli Hando, răvășit în biroul lui Banaar. Se apropie de masa omului de afaceri ca în transă, își propti mâinile de margine și spuse din nou. E mort!

Chipul lui Hando era livid, Huidan Banaar nu-l văzuse niciodată atât de înspăimântat și panicat, nici când se ocupase de masacrul fraților Tanas. Se vedeau picături de sânge pe cămașă și pantaloni, iar părul lui, atât de ordonat de obicei, prins în coadă de cal, era acum total deranjat. O mică tăietură pe obrazul stâng încă sângera.

Căzu pe un scaun, neputând scăpa de agitația care-i convulsiona trupul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Huidan.

Aproape smiorcăindu-se, Martinez își trase răsuflarea și-și drese vocea.

— L-am dus în districtul de vest, să-i arăt ascunzătoarea fraților Tanas. A fost curios să vadă ce a mai rămas după ei. Am dat câteva ture, am inspectat clădirile de lângă autostradă, lăsate în paragină, apoi ne-am oprit să înfulecăm ceva rapid la Julie. Pe terasă erau doar câțiva clienți. Nu ne grăbeam, așa că am stat ceva timp. Deodată, doi adolescenți au sărit la noi cu cuțitele. Chiar înainte să facă vreun gest, am văzut tatuajul T al fraților Tanas pe gâtul lor. Bart n-a avut timp să reacționeze, au venit din spatele lui. Unul l-a înjunghiat și celălalt s-a dat la mine. Am căzut pe spate cu scaunul și am evitat atacul. Asta i-a dat timp lui Karitan, care aștepta la mașină, să-l lichideze. Când m-am aplecat peste Bart, era prea târziu. A murit imediat. Ce-i spunem lui Rakash?

— Unde-i Bart acum? întrebă Banaar, zdruncinat de noutăți.

— A fost dus la spital. Trebuie spălat înainte ca Rakash să-l vadă. Era plin de sânge. Arăta urât.

— Trebuie să te speli și tu. Convoc consiliul. Gândește-te la ceva, să aplanezi această criză.

Martinez nu înțelese ce-i spusese omul de afaceri; mintea îi era încă blocată de accidentul tragic care aproape îl costase viața.

Banaar trebui să ocolească biroul, ca să-l ajute pe Hando să se ridice.

— Adună-te, omule! Vom găsi o soluție pentru mizeria asta.

Martinez nu mai avea vlagă. Stătea, dar nu-și putea mișca picioarele. Vina pe care o purta privind enormitatea acțiunii de acum două săptămâni, de când cu incidentul fraților Tanas, îl apăsa îngrozitor, strivindu-i psihicul. O rămășiță pe care o crezuse ștearsă, revenise, și morții își cereau răsplata. De-abia acum înțelegea unul din conceptele stranii ale lui Rakash, că „orice acțiune generează o reacțiune". Orașul însăși crease pedeapsa pentru violența uciderii fraților Tanas.

De ce nu a oprit Ființa Supremă omorul sau să-mi arate o altă variantă? îi trecu lui Martinez prin cap o idee cețoasă, răsărind din mintea sa tulburată.

Banaar îl împinse afară din birou și-l lăsă pe Karitan să se ocupe mai departe de el.

* * *

Membrii consiliului erau destul de îngrijorați de multele ședințe de urgență. Credeau că incidentul cu frații Tanas rămăsese în urmă și viața orașului se desfășura în

continuare ca pe roate. Apariția răvășită a lui Martinez nu le mai dădu impresia că situația actuală era de natură să fie rezolvată de primar. Consiliul trebuia să pună piciorul în prag.

Clapel se alătură ședinței de îndată ce auzi noutățile înfiorătoare și își trimisese deja echipa să-l caute pe al doilea atacator, care se făcuse nevăzut după ce-l înjunghiase pe cărturar. Interogatoriul celui care fusese prins în viață nu adusese nicio informație suplimentară despre ucigașul lui Bart, deoarece codul de onoare al fraților Tanas interzicea ca cineva să-și toarne colegul.

— Am crezut că toți cei din banda fraților Tanas au dispărut în atac. Ce s-a întâmplat? întrebă Elenadore Tam.

Ca membrii consiliului să devină ținte ale răzbunării era o probabilitate mult prea mare și nu dorea să trăiască o viață în care să se uite mereu peste umăr.

— Aceștia erau adolescenți care se distrau în Laeta în momentul evenimentelor. Tații lor au murit în ziua aceea, așa că singurul lor mod de jelire e răzbunarea, justifică Tonio nenorocirea.

— Am putea propune un fond de ajutorare a familiilor celor morți, mai ales celor care au copii minori și nu au venituri. Nu vor fi dați afară din apartamentele în care locuiesc, așa le vom câștiga ceva încredere și mai reducem din resentimentele lor, sugeră Mirena Vande.

Disperarea îi împingea să vină cu idei care altădată ar fi fost de neconceput.

— Și să creăm un program special de instruire pentru cei care caută un loc de muncă, continuă.

— Vă spun, acest incident e o excepție. Există o ușurare în oraș că banda nu mai este și observăm suport din partea celor care locuiesc în zonele de sub Tanas și care acum vor să se reintegreze, zise Clapel pe o voce ascuțită pe care nu o mai putea controla. Determinarea șefului securității să insufle încredere nu-i impresionă pe membrii echipei. Vor dori mai multe garanții.

— Vom posta mai multe patrule pe străzi în următoarele trei sau patru săptămâni. Asta ar putea înăbuși orice potențiale incidente, spuse, după ce nu văzu nicio reacție la comentariul său. Dar vă spun, ce s-a întâmplat a fost o excepție.

Dădură din cap, încuviințând, simțind că orice măsură preventivă ar putea aduce înapoi o parte din pierduta încredere în forțele de apărare a orașului.

Acum aveau de-a face cu Martinez, a cărui privire începu să devină mai clară, însemnând că se adâncise în gânduri.

— Ce facem de acum încolo? îl întrebă Artilla.

— Trebuie să-i spunem lui Rakash despre maestrul său. Reacția lui ar putea determina modul în care îi vom aborda pe cei din Laeta, dar, după cum se arată, băiatul va trebui să se întoarcă, dacă așa va cere Comitetul. Moartea nu a fost în planul meu. Nici inclusă în contract. I-am spus lui Karitan să-l aducă pe băiat.

Apoi merse la ușă, o deschise și-l lăsă să intre.

Rakash păși înăuntru în tăcere, observând stânjeneala de pe fețele lor. Mirena Vande avea ochii în lacrimi și instinctiv știu că se întâmplase ceva grav, mai ales că maestrul era mereu prezent când el era chemat.

Hando îi oferi un scaun lângă el, se așeză și-și puse mâna peste a lui Rakash.

— Mi-am petrecut întreaga dimineață cu maestrul tău, încercând să ne cunoaștem mai bine, mai ales că-i plăceau schimbările din Korobat, de când l-a vizitat ultima oară. Chiar a spus că ia în considerare să rămână mai mult timp cu noi. Se opri o clipă, privind la ceilalți membri ai consiliului, căutând parcă aprobarea de a continua. Cu toții așteptau să audă mai multe. Știa că empatia era calea spre inima băiatului. În timp ce am stat de vorbă, am fost atacați de doi adolescenți dintr-o bandă de traficanți de droguri. N-au avut timp să mă rănească, dar maestrul tău nu a fost atât de norocos. A murit imediat...

Hando își pierduse siguranța și încheiase abrupt, indiferent că ar fi putut fi dureros pentru Rakash.

Liniștea se lăsă peste toți, ochii tuturor fiind îndreptați spre băiatul care tocmai își pierduse a doua familie. Un preț prea mare cerut de *Cel Care Creează Totul* de la un învățăcel atât de înfloritor.

Hando își retrase mâna, nu mai avea alte cuvinte de alinare.

— Unde e acum maestrul?

Rakash avu o voce pasivă, care sună un pic autoritară.

— Corpul lui e la spital. Vom face aranjamente să fie transportat mâine la Laeta. Voi merge cu el. Trebuie să informez personal comitetul. Vrei să vii cu mine? spuse Martinez, înainte de a se gândi la răul pe care l-ar putea face, în cazul în care Rakash ar fi răspuns afirmativ. Intuiția din subconștient pusese întrebarea, știind că era necesară o astfel de invitație.

— Nu merg. Avem treburi nerezolvate în laborator.

Acesta era felul lui de a spune că până vor ajunge la Laeta, durerea pierderii lui Bart ar fi răbufnit, făcându-l să pară slab în fața comitetului. Dorea mai degrabă să-și arate slăbiciunea în fața oamenilor cu care construise o relație și care i-ar fi înțeles suferința, pentru că pierderea lui Bart era și mâhnirea lor.

— Prietenul tău, Nayan, va fi și el îndurerat. Poate ar fi bine să petreceți ceva timp împreună, sugeră Hando. Îl pot aduce cu mine.

Rakash își acoperi fața cu brațul, încercând să-și înăbușească lacrimile.

— L-am lăsat pe Nayan foarte supărat. De asta nu va dori să vină și nici nu ne-a răspuns la scrisori. Va sta cu maestrul până la capăt. Întreabă-l dacă vrea ca eu să mă întorc.

Durerea intensă își săpa drum prin calmul său, perturbând echilibrul interior pe care-l construise cu un efort atât de mare. Deodată, căzu de parcă ar fi stat pe marginea unui abis, în care numai meditația și gândirea pozitivă despre *Cel Care Creează Totul* îl împiedicase până atunci să nu cadă.

Nu există nimic sigur și definitiv în această lume, numai durerea permanentă provocată de hotărârile iraționale ale unor oameni cu mintea îngustă. Ce se va întâmpla cu mine acum, împins pe râul vieții, cum spune Cartea *despre frunze? Fără oprire, purtat din piatră în piatră cu susul în jos de apa rece, insensibilă, ce curge pe un făgaș săpat cu forță, indiferentă la continua moarte a frunzelor ce nimeresc în torent. Frunzele învolburându-se în jurul unei pietre pot însemna atașament și*

durerea dovedește că e adânc și nu e ușor de îndepărtat. Otan îi veni în minte, ca cel care îl putea ajuta să urce pe scara conștiinței, spre următorul nivel. O înălțare necesară, menită să azvârle toate obiceiurile rele rămase și gândurile obsedante. Rămășițe ale vieții sale omenești, ce-l împiedicau să se ridice mai aproape de Tatăl spiritual. Satul era pierdut. Acum maestrul. Călătoria, aleasă cu grijă de *Cel Care Creează Totul* se dovedea a fi una neplăcută și, dacă ar fi avut puterea, ar fi oprit-o imediat, cu bucurie. *A fost munca în laborator atât de importantă încât să merite acest sacrificiu?*

Gândurile i se învârteau haotic, perturbând călăuzirea intuitivă ordonată care se formase încetul cu încetul, ca parte a devenirii sale. O moarte insensibilă îi zguduise dorința avidă pentru eliberare.

— Da, întreabă-l pe Nayan ce vrea să fac, repetă, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Acum vreau să-i spun la revedere maestrului.

CAPITOLUL 12

Apa întunecată a conștiinței are nevoie de limpezire prin filtrarea zilnică cu rugăciuni și meditații. Lasă-ți superconștiența să devină proaspătă ca aerul dimineții, după cum numele meu este neîntrerupt rostit cu credință neabătută.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 12

Era o liniște nefirească în încăpere, de parcă pereții din placaj ar fi avut puterea de a absorbi cuvintele înainte să fie rostite. Cei patru membri ai comitetului din Laeta se priveau unul pe altul, incapabili să rostească ceva, după ce Hando le arătase sicriul lui Bart. Când discutaseră despre contractul cu Korobat, luaseră în considerare mai multe scenarii, dar moartea cărturarului nu figura printre ele.

Năuciți de tragedia situației, ascultau logoreea lui Hando. Acesta începu prin a-și cere iertare, apoi explică evenimentele care conduseseră la incidentul fatal. Deveniră atenți când îi rugă să-i permită să-l țină pe Rakash pe toată durata contractului. Toată lumea din Korobat era atât de încântată de rezultatele obținute în ultimele două luni, că ar fi fost o greșeală să nu continue.

— Să ne oprim acum nu ajută pe nimeni, argumentă Hando, sperând ca cei din comitet să pună bunăstarea orașului mai presus de un accident nefericit care afecta doar o mână de oameni.

Era o decizie realistă, după părerea sa, chiar una de bun simț.

— Am desfășurat un proces omogen și putem merge mai departe fără Bart. Nu diminuez contribuția sa neprețuită de până acum, dar asta e. Nu ne putem îngropa în trecut.

Kravis Kanar, președintele, rămase tăcut, crescând presiunea asupra lui Martinez.

— Am și un mesaj pentru Nayan, de la Rakash, adăugă, refuzând să lase tăcerea să determine rezultatul întâlnirii.

Nimeni nu păru interesat de mesaj. Cel puțin nu acum, de vreme ce nu puteau crede încă în absurditatea situației. Kanar își concedie cu răceală musafirul, mutând verdictul pentru a doua zi.

— E o situație dezastruoasă, rupse Victoria Kaft tăcerea. Erau responsabili pentru sănătatea și viața lui Blackwood. Nu pot pretinde că nu există nicio clauză contractuală specifică într-un asemenea caz. Dacă a fost ceva intenționat? Au întregul studiu și pe băiat, pe noi ne-au lăsat fără nimic.

Pentru prima oară după mulți ani, comitetul ezită să se bizuie pe Korobat pentru următoarea fază a viitorului lor.

— Nu putem dovedi îngrijorarea ta, spuse președintele împingându-și coatele pe masă, semn că era supărat și preocupat în a-și dezvălui ideile celorlalți membri.

— Dacă afirmația inițială a lui Bart, că cei din Korobat l-au otrăvit, ca să împiedice succesul cu Rakash, a fost reală? Poate că moartea lui face parte din plan?

Privi împrejur, așteptând un răspuns care să-i confirme bănuiala.

— De ce am fost de acord să acceptăm proiectul, când Martinez ne-a vândut ideea? întrebă retoric Gerald Misk. Pentru că toți am crezut că cei din Korobat sunt capabili să furnizeze ce au promis. Poate încă mai pot, dar fără Bart nu avem de unde să știm când va fi finalizată tehnologia.

Laeta exploata deja cea mai mare parte a ceea ce imaginația putea produce în termeni de sex, droguri și petreceri; simțiseră nevoia disperată de a ridica nivelul acestor plăceri senzuale.

— În cele din urmă, poate Martinez vrea o renegociere a contractului, stipulând că ei au făcut toată treaba, fără prea multă intervenție din partea lui Bart, spuse Orgil Nurkan, enunțând propriile-i temeri.

Realitatea crudă le dădu un răgaz și fiecare în parte recunoscu că ar fi trebuit să-i dea cărturarului mai multă încredere și sprijin. Nerăbdarea lor l-a costat viața. Dar acestea erau gânduri neconvingătoare, ce nu puteau fi expuse fățiș. Înștiințările lui Hando despre entuziasmul vizitei lui Bart și Rakash în Korobat și măruntul, dar crescândul grup al celor care aderau la ideea existenței *Celui Care Creează Totul*, îi șocase. Hando fusese martor la fluxul de energie ce pulsase în triunghiurile din obrajii lui Rakash, o experiență pe care ei o pierduseră din cauza egois-

mului lor emfatic și neîncrederea în a recunoaște valoarea lui Bart.

— Trebuie să-l aducem înapoi pe Rakash, ceru Kaft, cu brațele încrucișate peste pieptul ei generos. Nu mai am încredere în ei.

Ca de obicei, Kanar preferă diplomația împotriva confruntării.

— Ce ar fi dacă aceeași afacere pe care am avut-o cu Bart, am face-o cu cei din Korobat? Două luni, să-și termine studiul, după care băiatul se întoarce la noi. Între timp, vom decide cum putem genera profit, așteptând ca dispozitivul să fie gata. Ce ziceți?

— E o idee bună. Anunțându-i, suntem totuși în termenii contractului, confirmă Nurkan îmbufnat. Cred, de asemenea, că va trebui să găsim modalități să facem profit și după aceea.

Votară în unanimitate.

— Adu-l pe Nayan, să-i spunem noutățile. Să-l convingem că plecarea lui la Korobat pentru următoarele două luni este deosebit de importantă și că prietenul lui are nevoie de ajutor și consolare, conchise președintele.

* * *

— Maestrul e mort, maestrul e mort, maestrul e mort.

Șezând singur în bibliotecă, cu capul între genunchi, Nayan repeta fără oprire cuvintele, încercând să atenueze înțelesul lor morbid.

— Maestrul e mort, maestrul e mort, maestrul e mort...

Viața îi arunca lovituri după lovituri, împiedicându-i calea, una mai puternică decât cealaltă, punându-i fără încetare tăria psihică și convingerile la încercare. Sesiunile lungi de meditație ce-i domoliseră suferința plecării lui Bart și Rakash, vor continua și după veștile fatidice despre ireparabila pierdere. Avea pe față o expresie întunecată, pe care nici drăgălășeniile Panettei nu o puteau șterge. De când rămăseseră singuri, se maturizase mai mult decât și-ar fi închipuit. Chiar și fizicul i se schimbase: părul îi crescuse dezordonat și o barbă timidă îi umbrea fața.

Resentimentele față de consiliu și amintirile calde despre maestru se ciocneau în capul său ca o bătălie între bun și rău, împiedicându-l să se hotărască.

Ar fi rezonabil să se ducă la Rakash, în Korobat, mai ales dacă succesul răsunător al meditațiilor, la care contribuise și el, erau într-adevăr reale și nu o cursă mortală, ca cea în care păși se Bart fără să-și dea seama. Rakash avea nevoie de el. Însă, din cauza jurământului de tăcere, Nayan nu era sigur cum se vor desfășura lucrurile.

I se părea că drumul spiritual al prietenului său devenea tot mai limpede, îmbrățișând calitățile umane ale empatiei și iertării. Rakash ar fi fost dispus să-i ierte încăpățânarea de a se agăța de trecut și să accepte o reconciliere a inimilor în timpul priveghiului devastator care-i atinsese pe amândoi. Dacă mințile bolnave ale conducătorilor din Korobat îl vor omorî, cel puțin își va vedea pentru ultima oară prietenul. Se va ruga *Celui Care Creează Totul* să-i primească sacrificiul și să-l trimită înapoi pentru o nouă încercare. Poate se va trezi în sat, de data asta.

Gândul îi aduse un zâmbet pe față, doar pentru o clipă. Va înștiința comitetul despre hotărârea sa, apoi imediat își va face bagajul pentru călătorie.

Se ridică și-și scutură corpul, pentru mai multă energie. Panette va prelua casa până se va întoarce. Nimeni nu va avea voie să atingă cărțile și ultimele notițe pe care le scrisese maestrul.

Dincolo de straturile de mâhnire, curiozitatea științifică înnăscută își iți capul, dornică să cunoască rezultatele obținute în Korobat și să le folosească în a-și acorda și îmbunătăți propriile încercări. A călca pe urmele maestrului nu era posibil, la vârsta sa, dar era ultimul care fusese martorul fiecărui pas al dezvoltării lui Rakash, așadar, poate mai încolo ar putea cere să se alăture echipei din Korobat. Indiferent de planurile viitoare, Rakash va trebui să se întoarcă în siguranță, aducând cu el cât mai multe informații.

* * *

De data aceasta, în timpul lungii călătorii din Laeta, Karitan își înfrână exuberanța verbală; fusese informat pe cine transporta, un învățăcel îndurerat de moartea maestrului său, lăsat singur, doar cu gândurile sale. Șoferul parcă în fața clădirii și-l conduse pe Nayan sus, ducându-i singurul bagaj, compus doar din câteva haine.

Băieții se repeziră unul spre celălalt, contopindu-și durerea într-o lungă îmbrățișare, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji. Nimic din perfidia și amăgirea lumii exterioare

plină de tensiuni nu se putea interpune între cei doi frați ai sorții, iar *Cel Care Creează Totul* nu le ușură cu nimic trăirea. Cuvintele țâșniră, sângerând remușcare, îngreunate de mărturisirea nespusă pe care mintea lui Nayan o crease.

— Îmi pare așa de rău că nu am venit cu tine de la început, se lamentă Nayan, ținând mâinile lui Rakash într-ale sale.

Timpul petrecut de unul singur, după incident, îi dăduse posibilitatea lui Rakash să estimeze ce i se va putea întâmpla. Făcuse față morții maestrului său cu o puternică determinare, pe care o considerase un alt semn al drumului sucit al sufletului său frământat.

— Nu ai fi putut schimba nimic. Maestrul și cu mine avem regretele noastre. Ne-a fost dificil, știind că te-am lăsat acasă, supărat și suferind.

Rakash făcu o pauză, uitându-se în ochii lui Nayan de parcă s-ar fi pregătit să-i spună ceva foarte important.

— Venind la Korobat, a fost o schimbare benefică pentru amândoi. Maestrul a găsit respectul pe care-l merita din partea generației sale de cercetători, care l-au înțeles și i-au apreciat experiența și efortul depus în ultimii ani. A revenit la viață, alimentat de o energie pe care nici el n-a crezut c-o are. Entuziasmul celor tineri l-a cuprins și pe el. În Laeta, așteptările lui n-au fost niciodată împlinite. Acum lumea își va aduce aminte de el și va fi respectat ca omul de știință care a transformat o poveste, pe care nimeni nu a crezut-o, într-o posibilă tehnologie inovatoare.

Scrisoarea pe care o primise Nayan descria ceva asemănător, dar auzind toate acestea direct de la prietenul său, efectul fu mult mai intens. Începu să plângă.

— Pe tine cum te-a afectat? îl întrebă Nayan, după ce se opri din plâns.

— Toată presiunea din Laeta a dispărut. Reală sau nu, ospitalitatea din Korobat s-a dovedit a fi una bună pentru noi. N-am vorbit despre asta. Cu toate acestea, ne-am simțit amândoi eliberați doar după câteva zile petrecute aici. Maestrului i-a trebuit ceva timp să aibă încredere în consiliu. I-au oferit un post permanent. Ai să vezi că laboratoarele de cercetare sunt uimitoare. Am reușit atât de multe.

Rakash îl privi pe Nayan cu mai mare atenție și observă subtile schimbări în fizionomia marcată de responsabilitatea de a locui de unul singur. Chiar și crescuse un pic în înălțime.

— Ai venit să mă duci înapoi?

Nayan dădu din capul său triunghiular, încuviințând.

— Kanar te vrea în Laeta peste două luni. După părerea lui, e suficient timp să terminăm ce ai început, presupunând că informațiile strânse în urma cercetării sunt de ajuns pentru a crea dispozitivul de *beatitudine*. Mi-au zis să aduc înapoi toate materialele care au aparținut maestrului.

— Vom face cum au cerut.

— Cât de încrezător ești că echipa știe ce are de făcut?

Rakash nu răspunse imediat. Își pusese și el aceeași întrebare, de mai multe ori, chiar și când Bart fusese în viață.

— Pot avea tot ce le trebuie sau numai un mic fragment. Până la urmă, depinde de voința *Celui Care Creează Totul* dacă tehnologia va apărea sau nu în viața noastră. Dacă servește unui scop înalt, *El* va permite. Dacă nu, se va face când această lume va fi gata pentru ea.

Nayan ascultă cu luare-aminte mesajul codat al prietenului său.

— În timpul meditației, comunicarea mea cu *El* e așa de vie. Nu e *starea de beatitudine*, dar e un dialog înălțător, pe care l-am folosit cu elefanții. Primesc răspunsuri aproape de fiecare dată. Și o mișcare liniștită îmi aprinde semnele portocalii din obraji, arătând fără preget puterea *Sa*.

Rakash zâmbi, sigur pe autoritatea și puterea pe care le avea în interiorul său.

— Ți-a scris despre cercetătorii care au acceptat să devină parte a experimentului. Cu toții au arătat îmbunătățiri de comportament și de sănătate. Este surprinzător.

Apoi își aminti ceva important.

— Maestrul a menționat că va scrie o carte despre întreaga cercetare și va lăsa echipa să-și asume realizările. Ar trebui să continuăm munca sa în Laeta. Îi va plăcea. Spune-mi noutățile de acasă.

Rămas singur, Nayan nu ținuse cont de majoritatea sfaturilor lăsate de Bart. Se dusese la liceu ca fiind o distragere necesară a atenției și făcuse ceva notițe pe cărțile pe care cărturarul le considerase importante. Sesiunile sale de meditații se întâmplau sporadic, felul său de rebeliune împotriva deciziei de a nu urma și încerca înștiințarea comitetului.

— Egoismul a pus stăpânire pe mine ca cerneala neagră absorbită de hârtia moale. M-am minții pe mine însumi că, din punct de vedere mental, sunt destul de puternic și nu am nevoie de meditații. Tu ai fost reazemul meu, motivația mea. Te rog, ajută-mă să intru din nou în ritm, ceru el.

Nu fu nevoie de confirmare. Privirea încărcată de dragoste, a lui Rakash, era suficientă pentru Nayan.

* * *

Vargas și ceilalți doi parteneri de afaceri intrară în sala comitetului din Laeta pentru prima oară, accentuând cerința de a păstra confidențialitatea întâlnirii. Președintele Kanar ocupa locul din fruntea mesei lungi, iar membrii Victoria Kaft, Orgil Nurkan și Gerald Misk stăteau față în față cu oaspeții.

— Știți ce sunt alea de pe pereți? arătă președintele spre câteva picturi decolorate, uscate, și alte obiecte aduse din junglă.

Bărbații se uitară cu o vizibilă curiozitate. Niciunul nu scoase vreun cuvânt.

— Aceste lucrări de artă sunt recuperate din sud, odată cu un copil din satul învăluit în mister, de care am auzit din când în când. S-a întâmplat acum aproape trei ani. De atunci, noi îl studiem, încercând să copiem *starea de beatitudine,* care a fost atât de populară cândva, printre elitele orașului.

Vargas surâse cu condescendență.

— Chiar crezi în acest nonsens?

Președintele deveni rigid, dar își menținu stăpânirea de sine.

— Este mandatul nostru să identificăm noi modalități de plăceri pentru turiști. Știu că sunteți mulțumiți de oferta voastră în materie de droguri și sex, de aceea credeți că

stimulentele adiționale nu sunt necesare. Poate nu azi sau peste un an, dar noi considerăm că pragul a ceea ce vedem noi ca plăcere se va ridica în mod cert. Cantități mai mari din aceeași marfă nu va mai fi de ajuns. Corpul nu poate asimila doze mai mari fără repercusiuni. Nu-i putem omorî pe clienții noștri. Ei sunt cei care ne aduc acest minunat profit. Trebuie găsit ceva inofensiv, dar potent, ca substitut.

Îi lăsă un moment să înțeleagă pe deplin punctul de vedere al comitetului.

— Ce sugerezi? întrebă Vargas.

— Orașul v-a dat vouă trei dreptul primului refuz față de oricare produs nou, mental sau psihedelic, adus din afară. De data asta nu suntem siguri că o astfel de competență se va putea dezvolta pe baza cercetărilor privind *starea de beatitudine*, așa că trebuie să schimbăm strategia.

Kanar dădu din cap spre Orgil Nurkan, pregătit pentru o explicație mult mai detaliată.

— Știm că procentul cel mai mare al afacerii voastre provine din fetișism și sex cu oameni deformați, spuse Nurkan rânjind. Copilul din junglă are doar șapte ani și singura chestie ciudată la el sunt triunghiurile portocalii din obraji. Se presupune că semnele din naștere se aprind de la energia interioară, care, la intensitate maximă, se transformă în *starea de beatitudine*.

Pe Vargas îl apucă durerea în picioarele boante și se simți incomod. Nuanța verzuie a părului său se asorta cu cămașa lungă până la genunchi.

— Această *stare de beatitudine* poate lua durerea? Adică, definitiv. Nici pulberea de cea mai bună calitate nu poate.

Își aminti de descrierea inițială făcută de Kanar referitoare la ridicarea pragului, fie de durere, fie de plăcere. Putea spune că orice doză ar fi luat, îl făcea să funcționeze câteva zile, apoi trebuia să tragă mai mult... și mai mult... și mai mult. Se năruia cu totul.

— Presupun. În orice caz, noi nu putem pricepe așa cum o fac sătenii. Ne lipsește ceva, dracu' știe ce, și ăia din Korobat la asta lucrează.

Supărarea lui Nurkan că nu avea încă dispozitivul funcțional era evidentă. Profitul obținut din tranzacția pe care avea de gând s-o propună reprezenta doar o mică parte din potențialul real.

— Vrem să vă dăm săteanul cu chirie pentru o sumă fixă lunară. Există câteva condiții, având în vedere că trebuie să fie funcțional pentru încă... câțiva ani. Puteți scoate un profit frumușel cu o promovare mai agresivă la clientela selectă. Haideți, nu trebuie să vă învăț cum să-l prezentați într-o poveste uluitoare. De fapt, puteți fabrica orice poveste vreți.

— E voie contactul fizic? dori Vargas să știe mai multe înainte de a încheia o afacere care n-avea să-i aducă profitul de care-i vorbise Nurkan.

— Da. Trebuie să fie apt fizic pentru, să zicem, cinci ani. La început, îi poți spune băiatului să intre în starea care-i aprinde semnele de naștere. Dă-i impresia că pentru tine contează ceea ce face. Arată-i entuziasm. Dacă nu-ți aduce destui bani, vino cu altă idee.

— Când vrei răspunsul? întrebă Vargas, acționând ca un purtător de cuvânt al celorlalți doi oameni de afaceri.

— Douăzeci și patru de ore.

După ce cei trei părăsiră sala, Victoria Kaft, care nu scosese un cuvânt, se adresă lui Nurkan și Kanar:

— V-ați gândit vreunul din voi și la altă alternativă? Nu-mi place să vând băiatul ca pe o marfă oarecare. Cel puțin, nu fără consimțământul lui.

— Nu, Victoria, nu există alte opțiuni de a face bani de pe urma lui, decât dacă dispozitivul va fi produs în scurt timp, spuse Nurkan, cu vocea ridicată, deranjat că judecata îi fusese pusă sub semnul întrebării. Nu-l vreau în mâinile celor din Korobat, chiar dacă ar plăti o retribuție. Trebuie să arătăm mai multă determinare în a ne proteja investiția.

Președintele aprobă în tăcere. După un timp, vorbi încet, căutând cuvintele potrivite, ca pentru a se justifica.

— Bart nu mai e. El ar fi fost singurul care s-ar fi putut opune și ne-ar fi putut face de rușine. L-am tratat bine pe Rakash, dar acum e rândul lui să contribuie la bunăstarea orașului care i-a fost casă în ultimii doi ani. Cu toții facem câte un sacrificiu din când în când.

— Ce-i spui lui Nayan? întrebă Misk.

— O poveste care, pe termen lung, trebuie să țină. Să spunem că cei din Korobat s-au rugat de noi să se întoarcă pentru trei sau patru luni, să testeze un prototip. Nayan îi poate scrie. Vom controla schimbul de scrisori. Asta ne va mai da timp. Deocamdată, lasă băieții să fie împreună și să reia legătura, propuse Nurkan. Dacă nu crede, s-ar putea să aibă un mic accident, o... supradoză sau ceva de genul ăsta.

* * *

Rakash se întoarse la Laeta după două luni intense de meditații și discuții obositoare cu echipa din Korobat, ai cărei membri se deschiseseră față de el și mai mult, după ce anunțul plecării sale iminente devenise public. În Laeta nu se schimbase nimic; doar casa i se păru mai mică și mai întunecată, ca și cum ar fi fost îmbâcsită de amintirile ce constituiau parte a experienței sale de viață.

Gândind în urmă, chiar dacă moartea cărturarului survenise în timpul supravegherii lui Hando, Rakash nu-l învinovățea pe el sau circumstanțele care îi aduseseră la Korobat. Își găsise, cumva, pacea în activitatea zilnică, ca o continuare naturală a ceea ce ar fi dorit Bart să facă: să-și termine munca și să dea o șansă tuturor de a se înălța spiritual. Întoarcerea la viața plictisitoare din Laeta era mai mult ca o pedeapsă autoimpusă decât ca o dorință sinceră. Nayan avea nevoie de suport moral mai mult ca el. Echipa de cercetare îi dăduse lui Rakash energia, bucuria și impulsul după care tânjise. Ultimatumul comitetului pentru întoarcere nu-i permisese niciun compromis și împotrivirea ar fi generat doar un nedorit scandal între cele două orașe.

Hando, care adusese echipei vestea, se străduise să respingă strigătele, furia și nemulțumirile pentru că acceptase „să se predea". Rakash era al lor pentru următoarele câteva luni, indiferent de situația dramatică apărută și care anulase termenii contractului. Băiatul apreciase bunătatea arătată față de el și intervenise în discuție.

— Înțeleg că relațiile între Laeta și Korobat se bazează pe încredere reciprocă și un interes de afaceri pe termen lung, așa că nu e vina lui Hando că trebuie să mă întorc. I s-a cerut să respecte contractul.

Se calmară, fără să-și ascundă nemulțumirea. Fiecare își dădu cu părerea cum să dejoace această cerere, iar vociferările și cacofonia îl obosiră pe Rakash. Vorbi din nou.

— Dacă aveți gata un dispozitiv pe care vreți să-l testați, promit să conving comitetul să vin înapoi pentru o vreme. Continuați cu sesiunile de meditații și cu schimbul de rezultate între voi. Nayan mă va ajuta să vă răspund la scrisori.

Naranta profită de avantajul tăcerii care se creă după declarația lui Rakash, exprimând sentimente generate de o plecare atât de grăbită și de schimbările care surveniseră în interiorul ei.

— Înțeleg acum semnificația de autocontrol. Văd că eforturile susținute de meditații sunt cele care lipsesc din viața noastră de zi cu zi, ca un antidot la toți stimulii externi la care suntem expuși. Am meditat de când au început Prakit și Merlaya, dar nu am spus nimic din cauza dependenței cu care mă lupt. Încep să câștig împotriva ei. Chiar dacă *starea de beatitudine* este o experință îndepărtată pentru mine, doar menținându-mi condiția fizică este un mare succes pentru mine. Mulțumesc.

Băiatul făcu o plecăciune spre ea, dragostea și căldura iluminându-i fața. Le-ar fi putut aprinde focul intern, eliberându-i din strânsoarea eșecului, doar dacă ar fi avut puterea necesară și dacă ei ar fi fost pregătiți, dar niciuna

din aceste condiții nu era îndeplinită. Până nu de mult, simțise și el o teamă similară că triunghiurile portocalii nu erau altceva decât simple semne din naștere, fără semnificații spirituale, așa cum îi spusese maestrul. Credința crease scânteia primului foc în partea de jos a corpului său, mocnind zile întregi, purificându-i treptat subconștientul de gânduri nocive și dorințe neîmplinite din reîncarnarea trecută, care l-ar fi putut împiedica în calea sa de devoțiune neîntreruptă față de *Cel Care Creează Totul.*

Apoi, vâlvătaia erupsese, urcând de-a lungul șirei spinării, eliberând mireasmă de papaya și scorțișoară. Îi declanșase în ochiul minții imaginea junglei în spatele unui câmp energetic protector, nelăsându-l să intre și să găsească hrana divină care, odată ingerată, îi putea permite curățenia de a avansa în sus și de a atinge *înțelepciunea ochiului.*

— Vei lua notițele lui Bart cu tine? Sper că va fi scrisă cartea despre care ne-a vorbit, deschise Prakit subiectul care se afla în mintea tuturor.

Rakash se gândi un timp, amintindu-și de cererea comitetului, transmisă de Nayan.

— Da. Dacă nu vă supărați, vreau să sortez materialele și să lucrez la comentariile neterminate, apoi să le prezint într-o formă concisă, astfel încât să puteți adăuga cercetările. Va fi o frumoasă modalitate de a-l onora pe maestru.

Blocajul era palpabil în jurul inimii sale; niciun extaz meditativ nu va putea depăși acel punct în instruirea sa și, intuitiv, știu că numai un instructor ca Otan l-ar fi putut deschide. Această autodescoperire atinse limita maximă.

O întrebare pusă de Hando îi reveni în minte. *De ce nu mă caută nimeni din sat? Mi se va da voie să mă întorc?*

Nu era nimic care să-l țină în Orașul Plăcerilor. Comitetul ar fi trebuit să-l lase să-și decidă singur viitorul. Numai Nayan l-ar însoți, chemarea pentru *Cel Care Creează Totul* era sinceră și trebuia realizată. Nu mai vedea alte interese care să-i justifice o ședere prelungită nici în Laeta, nici în Korobat.

Ca semn de binevenit acasă, Panette și mama ei pregătiră o masă delicioasă, cu pui fript și salată verde, amestecată cu semințele și sâmburii preferați ai lui Rakash. Amândouă gustaseră mâncarea, să prevină orice incident nefericit de otrăvire.

— Mulțumesc că ați avut grijă de casă... și de Nayan, spuse Rakash.

Făcură o plecăciune din cap și rămaseră așa câteva momente, într-un gest de apreciere, dar și de condoleanțe tăcute.

— Am vrea să lucrați în continuare la noi.

Știa că Nayan nu va refuza prezența Panettei. Apăsarea din interiorul lui va deveni mai ușoară în apropierea fetei plină de veselie și va desface ghearele încleștate în jurul inimii sale. Un Nayan fericit va fi mai ușor de direcționat pe calea spirituală, departe de ispitiri amăgitoare. Lucrând împreună la moștenirea lăsată de maestru, va reînsufleți prietenia pe care o credeau pierdută.

Se afla acasă, în Laeta, și tristețea, rușinea, furia și disperarea se strecurau spre suprafața ființei sale, o erupție de simțăminte prostești ce nu-și aveau locul în sfânta casă

a *Celui Care Creează Totul*. Oboseala și emoțiile de durere îl înfășurară ca un lotus care-și închide petalele la apus, prinzând insectele amețite în aroma parfumului. Nu era cale de scăpare din această strânsă îmbrățișare și respira sacadat. O groaznică mârâială îi răsună din interior. Subconștientul trimitea la suprafață rămășițele scârboase ale manifestării comportamentului uman. O curățare declanșată de vederea lucrurilor familiare care-i aparținuseră lui Bart și mirosul trupului său, care încă mai persista. Mintea lui Rakash se poticni în noianul de senzații nefamiliare și câteva izbucniri ale obligațiilor pe care le avea față de comitet se atașară ca niște îngrijorări în plus la deja epuizata sa minte.

— Sunt bine, îi asigură pe toți, când Nayan și Panette săriră să-l sprijine. Sunt doar obosit de la munca depusă în Korobat. Acum am timp suficient să mă odihnesc.

Rakash îi mulțumi femeii și după ce plecară în bucătărie, se întoarse spre Nayan.

— Mâine trebuie să mergem la comitet, să descriem tot ce s-a întâmplat la Korobat și să le dăm cercetările maestrului. Păstrează copiile într-un loc sigur. Le vom organiza în scurt timp.

Băiatul realiză lipsa de expertiză a comitetului pentru utilizarea cercetărilor și din acest motiv nu le putea evalua. Păstrându-le în chip de custode al cunoștințelor, credeau că vor avea câteva avantaje față de Hando și echipa sa, în cazul în care termenii contractuali vor fi iarăși renegociați. Era o strategie iluzorie, însă lui Kanar nu-i păsa. În timpul celor doi ani în care Rakash locuise în Laeta,

sub supravegherea lui Bart, singurul interes al președintelui se rezumase la două întrebări pe care le punea mereu când îl întâlnea pe cărturar: ai rezultate? Când vei produce ceva tangibil?

În sinea sa, Rakash spera că și fără prezența maestrului, echipa din Korobat va triumfa, poate nu chiar imediat, dar înainte ca decadența acestor oameni să atingă punctul de unde nu mai exista întoarcere.

Având experiența din Korobat, băiatul avea dovada faptului că dacă cineva începea să pășească pe drumul spiritual, schimbări atât interne, cât și externe, vor fi semnificative și vizibile. Ingredientul principal este stăruința împotriva unei mentalități de obținere a lucrurilor pe calea cea mai ușoară și să înțeleagă că *Cel Care Creează Totul*, chiar și *El*, își iubește copiii, este un *Tată* care solicită atenție și efort, ce nu poate fi convins să acorde accesul spre nivelul astral doar vărsând lacrimi de neputință.

A doua zi, simțindu-se mai ușurat, Rakash urcă scările din clădirea municipalității, însoțit de Nayan. Erau pregătiți pentru întâlnirea pe care Bart o urâse mereu din lipsă de rezultate concrete pe care să le poată prezenta. Rakash repetase în minte punctele principale pe care avea de gând să le prezinte în cazul în care îl vor lăsa să vorbească înainte să-i pună întrebări. Își concepuse cu atenție cronologia evenimentelor de când plecaseră din Laeta, înflorind cu câteva detalii care ar fi putut face mândru și un povestitor profesionist. Gândea în mod sincer că descrierea pașilor pentru atingerea *stării de beatitudine* va angrena comitetul dincolo de câștigurile financiare după care alergau.

Un ușier vizibil plictisit îi aștepta în holul slab luminat și-i conduse pe băieți la etaj, în sala de ședințe.

— Consiliul va veni imediat, spuse și plecă.

Asta le dădu timp să se uite împrejur, neștiind în care capăt al mesei lungi să se așeze. Privirea lui Rakash se opri pe lucrările de artă aduse din satul lui. O amintire începătoșată parcă dorea să se ridice și cu cât se uita mai bine, cu atât devenea mai clară. Filtrată prin geamul colorat din partea de sus a ferestrei din încăperea înaltă, razele soarelui confereau o aureolă ca din altă lume operelor expuse pe perete.

— Aceste lucrări au fost aduse odată cu tine, spuse Nayan, încercând să-i reîmprospăteze mintea prietenului său. Le-am avut acasă o perioadă, dar maestrul nu i-a putut convinge pe cei din comitet să ni le lase. Se gândise că dacă le vezi, îți vor putea debloca amintirile.

— Îmi aduc aminte de picturi, spuse Rakash și se apropie de perete.

Ar fi vrut să se urce pe un scaun, să-și întindă brațul și să le simtă textura, dar nu ar fi reușit să ajungă la ele. Sperase că o cât de mică atingere i-ar fi declanșat magia, învățăturile și vibrațiile închise prin semne ca parte a procesului de creație.

Atâtea povești pe care le-aș putea deschide cu o singură atingere, în afară de cazul în care Cel Care Creează Totul *a scos toată esența mesajului care a fost destinată să-i fie transmisă Lui,* gândi Rakash.

Privi împrejur, căutând alte lucrări din sat, dar nu erau atârnate decât portrete ale membrilor prezenți și prede-

cesori ai managementului orașului; o varietate de chipuri, majoritatea bărbați, goliți de zâmbete sau empatie. O colecție de buze subțiri ca lama, pometi accentuați, bărbii drepte, sprâncene unite și tunici de toate culorile posibile pentru accentuarea demnității. Era o sală austeră, pe care niciunul sau niciuna din portrete nu o puteau face mai primitoare. Împrumuta ceva din rigiditatea și împietrirea membrilor comitetului care, uneori, păreau că nu prezentau niciuna din emoțiile umane.

O ușă laterală se deschise și președintele își făcu apariția, urmat de colegii săi. Un surâs forțat îi schimonosea buzele lui Kanar, pregătit să transmită un mesaj sobru ca expresie față de regretul morții lui Bart și să-l absolve de orice responsabilitate asupra deciziei de a-i fi trimis în Korobat.

Președintele făcu semn băieților să se așeze, iar ceilalți luară loc pe o parte a mesei. Kanar ocupă locul lui obișnuit, cu fața spre ușă.

Nayan rămase neclintit în picioare, cu mâinile încleștate pe speteaza unui scaun. Sacoșa de piele a lui Bart îi apăsa umărul, umplut cu documentele cerute de oficiali. Băiatul nu văzuse niciodată întreaga adunare și doar privindu-i acum, înțelese de ce maestrul său se pregătise pentru fiecare întâlnire cu atâta meticulozitate. Nu putea spune care din ei avea expresia cea mai meschină și păreau că nici măcar o astfel de tragedie nu le putea mișca afectivitatea. Trase scaunul, se așeză și puse sacoșa lângă picioare. Aruncă o căutătură spre oamenii din fața sa, o reacție involuntară la durerea cauzată de ei, deși afișau o atitudine de nevinovăție.

Rakash își ținea spatele drept și palmele strânse sub masă, așteptând ca cel mai în vârstă din grup să vorbească. Era îmbrăcat în hainele primite în Korobat, pantaloni cenușii de piele, o cămașă albastră de mătase și deasupra o vestă tot din mătase, o nuanță mai închisă decât cămașa. Observă impresia pe care îmbrăcămintea sa o lăsă asupra adulților, în Laeta primise și purtase numai haine de o singură culoare, de cea mai slabă calitate. Veșminte mai bune, se părea, ar fi fost o cheltuială inutilă din punctul de vedere al consiliului.

— Noi suntem bucuroși că ați revenit amândoi acasă, sănătoși. Noi nu ne putem imagina prin ce încercare grea ai trecut, Rakash, după pieirea lui Blackwood, apăsă Kanar cu emfază cuvântul „noi". Tu și maestrul tău ne-ați făcut mândri, cu toate realizările menționate de Martinez. Păcat că Bart nu mai poate fi prezent la testarea dispozitivului.

Vocea președintelui suna egală, ca și cum ar fi fost sub demnitatea lui să arate un pic de emoție, indiferent de circumstanțe.

— De ce mă vrei înapoi în Laeta? dori Rakash o lămurire, înainte să înceapă discuția. Voia să fie respectuos, dar, în același timp, voia să pună întrebările care să le dezvăluie intențiile.

Kravis Kanar își lăți buzele într-o linie largă și lungă, iritat că trebuia să răspundă înainte să-și fi terminat cuvântarea.

— Există anumiți termeni contractuali care au fost stipulați privind moartea lui Bart. Ne-am gândit că vei fi mai în siguranță aici, acum, că banda de traficanți s-a instalat la Korobat.

— Nu zău! pufni Nayan simțind ipocrizia președintelui.

Nu avea nimic de pierdut, mai ales că Bart îi lăsase explicit casa moștenire, împreună cu o generoasă sumă de bani, suficient cât să acopere cheltuielile necesare vieții pentru cel puțin zece ani. Dorea să-i ierte pe cei care erau responsabili de moartea maestrului său, dacă vor arăta și ei o sinceră remușcare, în loc să îndruge platitudini stupide.

Kanar se încruntă, dar lăsă să-i treacă dorința de răbufnire. Aveau să-și înghită egocentrismul, deoarece, contrazicându-l pe Nayan și răspunzându-i la provocare, ar fi dăunat relației lor, și așa înrăutățite, cu Rakash.

— A menționat Martinez despre membrii echipei care urmează același proces prin care trec eu? întrebă băiatul.

— Ah, a menționat, replică Nurkan, încercând să preia din presiunea exercitată asupra președintelui.

Fața sa rotundă avea obrajii lăsați în jos, un nas plat, ornat cu puncte negre, și o pereche de ochi atât de vioi că păreau fără pleoape. Părul îi era tuns foarte scurt, dezvelind câteva zone de chelie pe o parte a capului.

— Ne-a dat detalii despre interesul arătat pentru sesiunile tale de meditații și impactul lor benefic, continuă Nurkan.

— Crezi că oamenii din Laeta ar fi interesați să încerce? întrebă Rakash, cu gândul la posibilitatea de a contribui în mod pozitiv la îndreptarea orașului spre *Cel Care Creează Totul*.

— Oamenii aceia din Korobat sunt cercetători, replică Nurkan. Încearcă orice ciudățenie. Ar fi cam dificil să punem în practică așa ceva aici. Nu-mi pot imagina cum

să te distrezi fie așteptând să ți se aprindă triunghiurile, fie stând nemișcat, în tentativa de a vorbi cu o energie imaginară, aproape că râse Nurkan, smulgând câte un zâmbet de la Victoria Kaft și Gerald Misk.

Președintele păstră tăcerea, evaluând un posibil pont în avantajul lor.

— S-ar putea să avem câțiva oameni interesați să practice împreună cu tine. Dă-ne două zile, să facem aranjamentele, spuse și gesticulă spre Nurkan să nu mai comenteze.

Băiatul încă nu terminase.

— Lucrarea pe care am inițiat-o în Korobat este numai începutul. Echipa încă are nevoie de îndrumare pe parcursul avansării pe calea spirituală. Nu au pe nimeni către care să se îndrepte, explică Rakash, uitându-se în ochii afundați ai lui Kanar, știind că decizia finală îi aparținea. Aș dori să mă întorc, după ce situația se mai aranjează și siguranța mea nu mai reprezintă o grijă, propuse.

Președintele sesiză o neașteptată punte de legătură pe care o putea exploata și răspunse fără nicio ezitare.

— Am căzut de acord cu Martinez că vei fi disponibil când dispozitivul va fi gata de testare.

— Mulțumesc, spuse băiatul și se întoarse spre Nayan, să împărtășească cu el plăcuta surpriză.

Împrumutând atitudinea de neîncredere de la Bart, dispoziția acestuia era tot sumbră.

— Băieți, trebuie să amortizăm energia și sacrificiul pe care îl punem cu toții pentru acest scop, astfel că vom face orice e necesar să-l ducem până la capăt, adăugă Kanar.

Încurajat de discuția pozitivă, Rakash zise mai departe:

— Când mă pot întoarce în sat?

Era o întrebare înfricoșătoare, la care nici Bart, nici Nayan nu ar fi putut răspunde, cu ceva luni în urmă. Și nici comitetul nu avea intenția de a exprima o dată concretă.

— Vom aștepta până ce prototipul va fi gata. Odată demarată, lucrarea *Celui Care Creează Totul* nu poate fi oprită, zise președintele. Îi venea atât de natural să exprime afirmații înșelătoare care să câștige încrederea băieților. Chiar menționarea numelui *Ființei Supreme* îi venise natural și convingător.

— Îți voi reaminti de această dorință când va fi cazul, zise Rakash, oficial.

— Ai adus documentele?

Nayan trase afară din sacoșă câteva dosare în care cercetările erau structurate după mintea analitică a lui Bart. Majoritatea erau din Korobat, fără ultimele răspunsuri de la Merlaya și Prakit. Faptul că tăinuise informații era mai degrabă un act de rebeliune împotriva comitetului și pentru a-i împiedica să pună mâna pe datele personale ale celor din Korobat. Băieții puseseră pariu pe propria lor viață că nimeni din cei din fața lor nu va arăta nici cel mai mic interes în a frunzări măcar notițele cercetărilor, cu atât mai puțin să citească pentru o mai bună înțelegere a ceea ce reușiseră.

Cartea, când va fi gata, va trebui să fie publicată în Korobat, departe de gloata asta manipulatoare, gândi Rakash, pierzându-se un moment de la discuții. Prezența maestrului era atât de pătrunzătoare, în toate gândurile sale zilnice,

că uneori întrerupea o discuție în mijlocul unui argument, dând impresia unui vocabular restrâns și având nevoie de timp pentru a-și găsi cuvinte pline de înțeles.

— Acestea sunt informațiile pe care le-am dat la Korobat în prima zi când am ajuns, arătă Rakash două dosare groase, prinse într-o legătură. Celelalte conțin rezultatele ulterioare, efortul ambelor echipe.

Nayan le împinse peste masă spre Kanar, care-i făcu semn lui Gerald Misk, cel care avea să le păstreze.

— Dacă nu mai aveți altceva de raportat, ședința s-a terminat, concluzionă Kanar.

Băieții se ridicară, dar Rakash arătă spre lucrările de artă agățate pe pereți și, pe un ton aproape de comandă, ceru:

— Aș vrea să am acea mică pictură cu harta satului meu. Oricum, este a mea.

Membrii comitetului priviră spre perete, apoi spre președinte, așteptându-i reacția. Bătrânul își încreți de câteva ori pielea de pe fruntea sa îngustă, procesând cererea, observând hotărârea de pe fața băiatului și decise să încheie ședința cu un gest de conciliere.

— Desigur c-o poți avea, confirmă. Nu o vede prea multă lume aici. Ți-o voi trimite mâine.

După care îi oferi şi un zâmbet, acompaniindu-şi fapta pe care o considera plină de mărinimie.

* * *

Rakash se simțea plin de speranță privind următorul capitol din viața sa în Laeta, după toate asigurările pri-

mite, că va reveni la Korobat și, apoi, dacă totul mergea bine în a arăta lumii *starea de beatitudine*, avea să se întoarcă acasă, la frații și surorile care, probabil, îl considerau mort. Misiunea vieții sale, îndrumată de *Cel Care Creează Totul*, putea deveni mai mult decât ridicarea unor oameni din apatia străduințelor inutile. Se gândi la el însuși ca fiind o punte între două lumi care nu aveau nimic în comun. Povestea dispariției și supraviețuirii sale va convinge elefanții că unii oameni pot fi de încredere. Înțelese că sacralitatea satului și relația între copii și elefanți trebuia să triumfe. De aceea, era necesară o interacțiune blândă și răbdătoare. Va obține ceea ce niciun alt *Suflet Portocaliu* nu reușise înaintea sa.

Kanar își ținu cuvântul și după câteva zile băiatul primi un mesaj că o mașină îl aștepta să-l ducă la o întâlnire cu un grup de entuziaști pentru *starea de beatitudine*. Nayan nu avea voie să-l însoțească, oamenii doreau să-și protejeze identitatea.

Rakash fu de acord și se afla acum în fața a trei bărbați, într-o încăpere fără geamuri, unde mobilierul era alcătuit din trei canapele, câteva scaune și o masă cu vase umplute cu semințe, nuci și fructe.

Băiatul își aduse covorașul de meditații, pe care-l ținea rulat în poală, așteptând să i se arate unde să-l pună. Un bărbat cu păr verde și corp masiv i se adresă primul:

— I-am explicat președintelui că anumiți oameni pe care-i cunoaștem sunt interesați în a învăța despre procesul care ne aduce mai aproape de *starea de beatitudine*. Dorim să observăm o astfel de sesiune înainte să-i chemăm.

Vargas trebui să-și cântărească cu atenție cuvintele, pentru a nu ridica suspiciuni copilului, care părea mult mai matur decât arăta.

— Vrei camera asta? Dacă nu, poți alege alta, arătă spre o ușă de pe peretele opus.

Obișnuit cu spații mult mai restrânse, Rakash, ținându-și covorașul, se ridică să verifice. Prima ușă se deschise într-un loc ce părea mic datorită unui pat enorm, împodobit de jur-împrejur cu scene erotice. În cele două colțuri se aflau falusuri de lemn, supradimensionate, ca o permanentă provocare sexuală pentru cei care intrau pe acest tărâm stimulator. Lumina de afară se furișa printre draperii, jucându-se cu culorile pernelor de mătase ce acopereau patul. Diferite picturi înfățișând femei goale erau atârnate pe pereții roșii, dând impresia că o mulțime de oameni se uitau la el. Câteva blănuri maronii pufoase erau împrăștiate pe jos, fără a avea pretenția de a se asorta cu celelalte lucruri din cameră.

Rakash se întoarse, lăsă ușa deschisă și încercă altă ușă. Camera arăta cam la fel, doar că pereții erau albastru deschis. Se răsuci spre bărbații care așteptau o hotărâre.

— Oricare dintre camere e bună, doar să fie scoase blănurile. Eu am covorașul meu, spuse și se așeză pe canapea. Voi începe meditația și toată lumea din această cameră să facă liniște. Mă pot privi pe rând. Mi s-a spus că momentul în care semnele mele de naștere prind viață este unic.

Își puse covorașul lângă el și se ridică, mergând țintă la vasul cu semințe. Mestecă, recunoscând cu bucurie gustul familiar.

— Sunt sigur că le-ai cumpărat din același magazin de unde luăm și noi. Nu există ceva mai bun în oraș.

Vargas zâmbi sfios.

— Ai dreptate. Nimeni nu-l întrece pe *Semințe și Nuci la Vargas*. Mereu proaspete, spuse comerciantul, dând un cot bărbatului cel mai aproape de el.

— Nu întotdeauna. Am fost odată foarte bolnav de la aceste nuci. A fost un lot stricat, zise băiatul, luând și din alt vas.

— Imposibil! Îl cunosc pe proprietar. El personal controlează tot ce cumpără! se supără deodată Vargas că reputația sa incontestabilă e blamată de un copil care nici nu știa că el era proprietarul.

— Nici eu nu m-am așteptat, dar Nayan, maestrul și cu mine am avut febră și am vomitat din greu. Se mai întâmplă, zise pe un ton fără supărare.

Comerciantul recunoscu numele lui Nayan și făcu legătura în minte. Festa jucată la cerere îl afectase, indirect, și pe copil. De aceea Nayan nu se mai întorsese niciodată în magazinul său.

— Văd că ai venit pregătit pentru meditație, i se adresă asociatul lui Vargas, vorbind pentru prima oară.

Era un om slab, cu mandibula îngustă, un nas lung, arcuit și bucle de păr negru acoperindu-i umerii gârboviți. Trupul lui subțirel tremura necontenit sub hainele ce atârnau pe el. Rakash se uită la el și mulțumi în gând *Celui Care Creează Totul* pentru darul de a nu judeca pe nimeni după aparență; chiar și sufletul unui astfel de ins poate tânji după înălțare spirituală, lăsând în urmă o pârlită de viață plină de dorințe materiale.

În Korobat își crease un obicei de a-i întâmpina pe toți cei ale căror suflete dăduseră un indiciu al unei potențiale treziri, fie a subconștientului, fie pe alte căi. Voia să creadă că putea recunoaște semnele disponibilității de a-și umple inima cu un scop mai înalt.

Rakash termină de mestecat semințele și, fără o vorbă, se întoarse la canapea, luă covorașul de meditații și-l întinse pe covorul gros de jos.

— Dacă sunteți numai voi trei, nu voi folosi camera, spuse, în timp ce se așeza în postura lotus, găsindu-și o poziție confortabilă.

Închise ochii și începu cu una din etapele pe care o învățase foarte bine, concentrându-se pe punctul din mijlocul sprâncenelor și, în același timp, pe exercițiile de respirație.

O lumină albă îi apăru la colțul ochiului minții, timidă și transparentă ca o ceață umedă în dimineața junglei. Deveni clară când rugăciunile se întețiră, apoi putu vedea adunându-se într-o formă rotundă, cu margini albe, concise, împrejmuită cu o nuanță total albastră, eliberată din murmurul minții sale. Știa că la finalul acestui pas, triunghiurile portocalii vor deveni vii, cu energia pulsând prin ele la jumătatea intensității atinse la ultima fază.

Un râs batjocoritor îi străpunse concentrarea, dizolvând pacea albă și albastră a lumii sale interioare. Îl readuse cu brutalitate în camera unde bărbații vorbeau între ei, stârniți de ceea ce văzuseră, fără nicio înțelegere la cum un astfel de comportament prostesc l-ar putea afecta pe Rakash.

Al treilea bărbat vorbea cu o voce stridentă. Arăta la fel ca cel de-al doilea, dar era chel și cute pronunțate îi atârnau la marginea gurii. Puteau fi frați.

Rakash nu se mișcă, doar se uită la ei, detectând lăcomia prezentă în conversația lor animată. Să-i aducă pe acești oameni pe făgașul cel bun ar fi fost o provocare și pentru un *Suflet Portocaliu* mult mai evoluat. Va încerca, oricum. Își simți buzele uscate și le linse de câteva ori. Pălăvrăgeala se opri și fu gata să-i dojenească pentru lipsa lor de bun simț, dar rămase prudent.

— Meditația necesită să fii calm și să-ți găsești echilibrul intern. De aceea am nevoie de un spațiu separat și oamenii care participă să facă liniște, explică el liniștit.

— Ne pare rău, își ceru Vargas iertare, mișcându-și doar un pic capul, simțindu-se la fel de vinovat pentru deranj. Când începi?

— Peste două zile. Să nu aduci mai mult de șase persoane, replică Rakash apoi se ridică, își rulă covorașul și se îndreptă spre ușă.

Bărbații îl urmară, zâmbind larg, arătându-și dinții gălbejiți ieșind din gingiile grețoase.

— Mașina te așteaptă jos, să te ducă acasă. Pe curând, spuseră, în timp ce închideau ușa în urma lui.

* * *

Rakash se întoarse la Vârful Căprioarei după două zile, pregătit mental să îi călăuzească afară din ignoranța lor pe oamenii din Laeta, înspre omniprezentul ocean invi-

zibil al iubirii, răspândit de *Cel Care Creează Totul* ca o pulbere magică, iar ca să fie văzut, trebuiau reglate simțurile. Misiunea lui continua într-un mediu mai familiar, dar învățase, din experiența din Korobat, că mesajul și sinceritatea transmiterii erau mai importante decât locația de unde se genera. Spera ca gazdele lui să fi ales cu grijă pe fiecare om doritor să găsească un scop plin de înțeles în viață, o întrebare despre care se îndoia că oamenii care vizitau Laeta și-ar fi pus-o.

Rakash știa că va trebui să transforme admirația pentru energia triunghiurilor portocalii într-o motivație personală pentru fiecare dintre ei, promițând ștergerea obiceiurilor proaste și o introspecție holistică a sufletelor lor. Având *Ființa Supremă* de partea sa, cel mai bun învățător dintre toți, se simți răsplătit pentru viața solitară departe de satul lui și de nenumăratele obstacole în calea sa spirituală. Găsise refugiu în dragostea pentru *Cel Care Creează Totul*, să-i ușureze greutățile din ultimii trei ani pe care-i petrecuse într-o lume atât de străină lui.

În timp ce urca scările spre etajul patru, își aminti de discuția despre Yehuda și mintea începu să-i releve asocieri subtile între ei doi, chiar și la o distanță de o sută de cicluri. Acum înțelese nemulțumirea fratelui său de a nu fi capabil să propovăduiască învățăturile *Celui Care Creează Totul* în afara sacralității satului. Rakash nu știa dacă *El* interzisese împărtășirea cunoașterii fie din cauză că nu era timpul adecvat, fie că un Yehuda copleșit nu se putuse echilibra pe el însuși la vibrația care deschisese un mic canal de comunicație cu *Tatăl Spiritual*.

Calea pe care Rakash o urma se arăta mult mai lină nu numai datorită credinței sale stăruitoare, dar și pentru un motiv inexplicabil, sprijinul *Celui Care Creează Totul* era palpabil și încurajator.

Băiatul se opri în fața ușii, respiră de câteva ori adânc, să se relaxeze, și bătu. Vargas îi deschise. Fața sa grasă, lăsată, strălucea de transpirație, iar părul avea alte culori, roșu și albastru pe părțile laterale ale capului, violet închis în mijloc, unde nuanțele se amestecau. Se dădu la o parte și băiatul intră într-o mică, dar gălăgioasă, aglomerație. Imediat, Vargas își ridică vocea, să atragă atenția tuturor.

— Vă rog să faceți puțină liniște – și trăncăneala se reduse la o șoaptă între cei doi slăbănogi, partenerii lui Vargas. El este Rakash, motivul întâlnirii noastre de azi. Vine din jungla de sud, dar în ultimii trei ani a făcut naveta între Laeta și Korobat, încercând să dezvolte o tehnologie care poate induce *starea de beatitudine*.

Își ridicară vocile într-un șir de ovații, de parcă ar fi fost salvatorul lor, care le ștergea numeroasele păcate. Rakash nu era sigur dacă acesta era felul lor de a-și arăta respectul sau doar o reacție normală în fața unei noi experiențe. Participanții, bărbați și femei, șase în total, plus gazdele, își manifestară bucuria îmbrățișându-l de parcă și-ar fi regăsit fratele pierdut. Picături de vin îi udau umerii, din paharele clătinate deasupra lui, și Vargas trebui să-l scoată din îmbulzeală, împingând la o parte doi dintre musafiri.

— Să ne liniștim. Rakash, mulțumesc pentru entuziasm. V-am explicat deja, oameni buni, care este procesul. Să ne

ținem de el. Băiatul va răspunde întrebărilor voastre. Stați jos, zise Vargas.

Bărbații ocupară canapelele și, cu toate că era loc destul, cele două femei se așezară pe covor, una lângă alta, cu ochii ațintiți pe Rakash, așteptând, după spusele gazdei, să se întâmple un miracol.

Băiatul rămase în picioare, în fața tuturor, ținându-și covorașul de rugăciune sub braț. Fețele oamenilor zâmbeau prostește, semn că alcoolul băut își făcea deja efectul. Privi la turma insipidă care, imediat cum aburii băuturii se vor fi risipit, va fi uitat toată învățătura primită.

— Căutarea atingerii *stării de beatitudine* este o treabă serioasă. Cum credeți că puteți înțelege ceva dacă mintea voastră este supusă aburilor unui stimulent artificial, îi certă cu seriozitate, gândindu-se la respectul pe care-l primise în Korobat.

Liniștea se lăsă peste grup, nimeni nu se așteptase să fie pus la punct de un copil.

— Aveți nevoie de un cap limpede, o minte deschisă și o inimă plină de dragoste, altfel este doar o pierdere de timp, continuă pe același ton ferm.

Zâmbetele se stinseră și, pentru prima oară, nu se atinseră de pahare.

— Ce întrebări aveți? zise Rakash.

Una dintre femei ridică un pic mâna și, dându-și seama că ea era singura care dorea să-și satisfacă curiozitatea, zise:

— Poți face un rezumat despre pașii importanți și cât durează întregul proces?

Băiatul simți în întrebare aceeași nerăbdare de a atinge iluminarea. Ca în orice altă activitate, doreau ca recompensa să le fie gratificată imediat. Acestea erau activități fără nimic spiritual sau nici măcar considerate un scop înalt. Îi fu milă de ei, pentru această decădere. Îl aștepta o misiune aproape imposibilă, ce-i apăsa umerii cuprinși de sanctitatea *Celui Care Creează Totul*. Rakash *Îl* simți aproape, senzația de sprijin îi dădu putere și determinare să ducă la împlinire credința pentru care Bart își dăduse viața. Dacă-i considera pe toți ca frații și surorile sale, așa cum cereau învățăturile *Ființei Supreme*, efortul lui nu ar fi un sacrificiu, ci datoria morală al unui *Suflet Portocaliu*.

Alegându-și cu grijă cuvintele, Rakash le oferi detaliile puse la punct în Korobat. Vocea îi deveni plină de pasiune vorbind despre *Cel Care Creează Totul*, iertarea *Sa* nelimitată și înțelegere pentru toți cei care doresc să simtă o vibrație mai înaltă, lăsând în urmă o existență de complacere, fără nicio atingere spirituală.

— Ceea ce veți vedea radiind pe obrajii mei, spuse și atinse triunghiul de pe partea stângă, este dovada acceptării *Sale* de a mă întoarce pe tărâmul despre care am avut o viziune. Chemarea mea în această lume de-abia începe, ca și călătoria voastră, astăzi. Când se va termina? Doar voi și *Tatăl* știe asta. Puneți deoparte vechile obiceiuri nesănătoase și viața fără scop. Nu uitați dragostea *Lui* și grija pe care nu ați mai simțit-o niciodată pentru că ați deschis ochii spre *El*; stabiliți o relație sănătoasă cu *El*, căiți-vă și *El* vă va ierta și veți fi bine primiți în casa *Sa* celestă.

Rakash nu aștepta reacția lor. Se întoarse și străbătu cu pași mari încăperea, spre singura ușă deschisă. Blănurile de pe jos fuseseră îndepărtate, patul împins spre dreapta, făcând un loc mai mare pentru covorașul de meditații și, chiar dacă nu ceruse, tablourile fuseseră scoase, lăsând vederii dreptunghiuri de albastru mai închis pe peretele decolorat. Își întinse covorașul pe jos și se așeză în postura lotus, începând exercițiile de respirație.

— E nebun? șopti unul dintre participanți. În ce ne-am băgat? Ne-ai spus că ne vom distra, spuse el spre Vargas, uluit și el de discursul vehement.

— Îți va plăcea, doar stai jos și privește, răspunse Vargas.

— Da, Dereck, hai să mai așteptăm. Oricum, am plătit taxa de participare, spuse una dintre femei.

Își traseră scaunele în apropierea ușii, să-l vadă mai bine pe băiat. Spatele lui era drept, ochii închiși și palmele în sus, puse pe coapse.

Din spatele invitaților săi, Vargas se aplecă să fie auzit de cât mai multe urechi și le șopti:

— Fără aplauze, râsete sau orice alte zgomote care să-l deranjeze când o să vedeți luminile portocalii. Rezistați până termină.

Apoi se așeză în rândul trei. Nu avură mult de așteptat. La început pâlpâind, lumina se răspândi pe sub pielea băiatului, mișcarea pieptului de-abia se mai vedea. Femeile căscară gura, minunându-se, dar nu scoaseră niciun sunet. Se uitară spre Vargas, care zâmbea cu satisfacție, propriile lor fețe lucioase confirmând unicitatea a ceea ce vedeau. Bărbații erau mai greu de impresionat; șezând și uitându-se la un copil nemișcat, nu era prea ispititor.

Cinci minute mai târziu, Rakash începu procesul invers, ieșind din meditație. Cei patru nu mai avură răbdare. Își exprimară dezamăgirea către Vargas și asociații lui, și numai după ce primiră asigurarea unei invitații la o petrecere selectă, în aceeași zi, se domoliră și plecară. Nu așa se gândise gazda că se va termina, dar se uită spre femeile al căror entuziasm se manifesta vizibil și aveau o mulțime de întrebări pentru Rakash.

— Impresionant, spuse cea mai tânără, o blondă mărunțică, cu părul strâns într-un complex coc pe vârful capului.

Partea de sus a trupului ei revela un tatuaj cu semne și litere bizare, acoperite de un tricou doar puțin mai mare decât sutienul. Nu era nimic atractiv la fața ei rotundă, plată și la ochii mari, căprui, dar Rakash sesiză la ea un fel de frumusețe diferită, profundă, ceea ce-l făcu s-o asculte.

— Vreau această măiestrie.

Avea un comportament frivol, dar cine nu era la fel în acest oraș al păcatului?

În timp ce se gândea la un răspuns de încurajare, băiatul observă teama de pe fața lui Vargas că îi speriase clienții importanți cu un spectacol mult prea elaborat pentru ei. Rakash de-abia acum înțelese, auzind fragmentul din conversația anterioară cu bărbații, că plătiseră o sumă considerabilă să privească un sătean anormal. Păstrând femeile interesate și reținându-le pentru o altă sesiune de meditație, ar fi fost pe placul proprietarilor.

— Oricine poate obține iluminarea interioară și, așa cum am explicat deja, trebuie să te convingi că niciun obstacol nu poate opri această decizie. Nu este ușor. Trebuie

să ceri *Celui Care Creează Totul* mântuirea sufletului tău pierdut, răspunse Rakash.

Semnificația cuvintelor sale nu pătrunse complet în mintea ei, dar zâmbi și dădu din cap. Cealaltă femeie părea și ea încurajată de faptul că *Cel Care Creează Totul* îi va asculta cererea și o va îndeplini.

— Veniți mâine, treze, spuse și se aruncă pe una din canapele, așteptând ca încăperea să se golească.

Crezuse că Vargas va avea o reacție și va comenta, dar până la urmă nu-i păsa prea mult de ce ar fi spus, în timp ce i se releva din nou realitatea despre adevărul frapant cât de înșelător era aranjamentul dintre comitet și oamenii care conduceau acel loc. Continua corodare a limitelor simțurilor umane era o boală ce-i mânca de vii, golindu-i de orice formă de simțuri omenești, lăsând doar niște coji secătuite, ușor de sfărâmat. Se temu că oamenii uitați din punct de vedere spiritual din întreaga lume se vor aduna în acel oraș și nu va fi nimeni în care să insufle aptitudini divine prin meditație și dezvăluirea *Celui Care Creează Totul*.

— N-a fost rău pentru prima încercare. Doamnele vor reveni mâine, zise Vargas convins; ochii îl evitară pe Rakash, semn sigur că anticipa o retenție mai mare pentru ziua de mâine.

Poate Vargas a supraevaluat ceea ce s-ar putea defini ca o întâlnire excentrică și poate că acel dispozitiv de care a zis președintele e cheia unui nou nivel de distracții și plăcere, gândi băiatul.

— Aici nu e locul cel mai bun pentru învățăturile *Ființei Supreme*. Nu simt o vibrație bună, declară Rakash, sperând

într-un oarecare grad de înțelegere și empatie din partea lui Vargas, care ar fi putut găsi un loc mult mai potrivit. Omul trase un scaun în fața lui, să-și poată dezvălui adevărata părere despre sesiunea de meditație.

— Ce s-a întâmplat aici nu poate fi spus nimănui, nici măcar prietenului tău, Nayan. E necesar să tratăm acest subiect cu o finețe extremă, fiecare din noi își urmează propriul scop. Mai mulți oameni dornici de noi senzații înseamnă mai mulți bani pentru mine și, în același timp, ai de unde-i alege pentru a-i instrui. Am nevoie de tine aici în fiecare zi, fă-ți numărul cu pasiune, du-te acasă și reiei a doua zi. Nu există nicio altă variantă. Cel puțin nu acum. De-abia am început.

Era o declarație lucidă, proiectând un viitor mărginit pentru Rakash în Laeta, care nu voia nimic mai mult decât să fie de folos celorlalți, cu modestie. Gândul acesta îi determină o amorțeală bruscă, ce-i cuprinse întregul corp, întrerupând creierul de a mai trimite semne către mușchi. Privi imobil la Vargas, clipind de câteva ori, a confirmare.

— Bine. Ne vedem mâine, îl alungă Vargas. Am alți clienți în zece minute...

Apoi ieși la partenerii săi.

* * *

Rakash îi împărtăși lui Nayan numai părțile bune ale meditației din locația lui Vargas, sărind peste detaliile urâte care l-ar fi putut deranja. Exageră despre entuziasmul participanților, martorii puterii *Celui Care Creează*

Totul și, în zilele următoare, numărul doritorilor care vor reveni pentru experiențele introspective se va mai mări. Cele două femei care arătaseră interes rezistaseră cinci zile, după care se întorseseră la obiceiurile lor imposibil de evitat. Rakash se afla din nou în camera albastră, de fiecare dată în fața unui public ciudat. O adunătură de indivizi de diferite forme și mărimi, nesiguri pe direcția lor în viață și inconștienți față de un scop precis, ce-l priveau cu răceală, neștiind la ce să se aștepte din partea lui.

Corvoada zilnică de a se expune în fața străinilor, fără ca aceștia să înțeleagă conceptele pe care le prezenta, îi amorțea nobila dorință de a împărtăși bunătatea și învățămintele ancestrale. Îi era rușine de propria sa nerăbdare crescândă și-și dădu seama că pacea sa interioară, obținută cu atâta trudă, era măturată de valul de vibrații scăzute generate de poftele mulțimii.

Etajul patru de la Vârful Căprioarei avea o cu totul altă dinamică în ziua aceea. Rakash se ferise de câteva ori să nu se ciocnească cu bărbați masivi ce cărau produse proaspete în apartamentul lui Vargas. Alcool, fructe, recipiente cu mâncare gătită, lăsând în urma lor o dâră cu iz de mirodenii. Se părea că omul de afaceri invitase un grup mai mare decât de obicei. Băiatul se strecură pe scări în sus, nedorind să se amestece cu noii veniți și să le explice din nou regulile și scopul sesiunii de meditație.

Ușa apartamentului era deschisă și-l găsi pe Vargas dând directive unde să fie plasate articolele.

— Hei, ai venit. Musafirii vor apărea și ei imediat. Vrei să bei sau să mănânci ceva? întrebă.

— Nu, mulțumesc.

Vargas scoase un sunet sinistru de chicoteală, cu ochii mai măriți decât văzuse Rakash.

— Ți-e bine? Ce se întâmplă?

Omul chicoti încă o dată, de parcă ar fi fost gata să spună o glumă pe care alții o auziseră deja și încă se amuza pe reacția lor.

— Aștept un oaspete special. Este extrem de bogat și are nevoie de tot ce este mai bun din orice. Nu-ți face griji, el și anturajul său vor sta în camera alăturată. Cât vor fi acolo, nu vei auzi nici măcar un pâs. Doar recită discursul tău, începe sesiunea și încearcă să prinzi vreo doi sau trei fraieri, spuse și, cu capul dat pe spate, râse pe un ton piți-găiat.

Sunt drogurile, își spuse Rakash, deși nu-l mai văzuse niciodată astfel.

Intră în camera albastră, să scape, pentru moment, de agitație. O clipă, nu mai auzi gălăgia. Apoi, dinspre scările înguste se propagă ecoul vocilor unui grup de oameni veseli. Câteva secunde mai târziu, o amestecătură de bărbați și femei năvăli în încăperea principală. Un om scund îi scutură mâna lui Vargas, dându-i un plic gros. Purta pantofi cu talpă groasă, ceea ce-l ridica la înălțimea umerilor lui Vargas. Corpul lui sfrijit susținea un cap disproporționat de mare. Privi de jur-împrejur prin cameră și Rakash îi putu vedea fața, jumătate ridată, jumătate netedă și ochii răi, rotund și verde cel stâng, oblic și negru cel din dreapta. O pelerină de mătase, brodată cu dragoni și păsări multicolore nemaivăzute de el, îi acoperea umerii.

Vargas se înclină un pic, foarte neobișnuit din partea sa și, împreună, se îndreptară spre camera rezervată pentru petrecere. De unde stătea, băiatul recunoscu tatuaje cu capete de elefant și tigru dezvelite parțial, pe spatele a două femei ce făceau parte din grup. Banderola lată a sutienului acoperea ochii hipnotici.

Un moment mai târziu, oamenii ispitiți să privească prestația lui Rakash sosiră și începură să umple scaunele din sala principală. Grupul era compus mai mult din femei, care se cunoșteau, după conversația vioaie dintre ele. Partenerii lui Vargas cerură să se facă liniște și Rakash, îmbrăcat în pantaloni portocalii de mătase și o cămașă fără guler, cadou de la gazde pentru a se asorta cu culoarea ochilor și semnele din naștere, își adună curajul pentru a ajunge cu bine la finalul sesiunii de meditație. Privirea îi trecu prin ei, obosit de a mai găsi „fraieri", cum îi numise Vargas. Știa mai bine. Erau cu toții copiii *Celui Care Creează Totul*, care-și abandonaseră conștiința în fața unei forțe manipulatoare ce le pârjolise orice cale de întoarcere pe drumul spiritual, hrănindu-i cu semnalele înșelătoare ale dorințelor materiale. Își simți propriul suflet vătămat și sărăcit de atâta indiferență. Pentru o clipă, chipul lui Otan îi apăru în față și se întrebă pe el însuși de ce nimeni din sat nu venise să-l caute. Oamenii din public se hliziră când li se aduse la cunoștință detaliile a ce urmau să vadă. Nu se mai supără pe ei, i-ar fi înfricoșat sau înfuriat.

Se așeză pe covoraș, pregătit să înceapă spectacolul.

Avea nevoie să coboare adânc în el însuși, trecând peste noi limite ale explorării personale și să uite de aceste crea-

turi false, care nu aveau să fie interesate de niciun comentariu din partea lui; luminile portocalii de pe obrajii săi erau suficiente ca să-i desăvârșească prestația. Avea nevoie să se scufunde unde niciun sunet să nu-l ajungă; o totală închidere psihică a trupului. Apoi, se contopi cu nuanța sclipitoare a conștiinței sale, coborând, coborând, coborând. O pace îl cuprinse într-o haină celestă, potrivită celor care luptă în numele *Lui*, cu o nesfârșită determinare. Sufletul său frământat îi mulțumi pentru reîncărcarea câmpului energetic. Nu mai exista lumea de afară, nici griji, știind că este doar o picătură în oceanul plutitor de conștiență.

Însă un țipăt ascuțit îi spulberă întregul scut, dezechilibrându-l. Fu atacat și trântit la pământ, cu mâinile ținute strâns și hainele smulse de pe el. Vlăguit de călătoria sa internă, Rakash de-abia își putu deschide ochii, cât să vadă un imens cap ras ivit dintre umerii gigantici, brăzdați de cicatrici înnegrite. Rămase lipit cu fața în jos, incapabil să reziste la forța brută.

— Să vedem cum arată un cur din junglă!

Vocea era arogantă și o mutră boțită se aplecă asupra lui, atât de aproape de parcă ar fi vrut să aibă aprobarea lui Rakash. Băiatul de-abia putea deschide pe jumătate ochii, din cauza presiunii unei mâini imense, ce-i țintuia capul de podea, și îl recunoscu pe stimatul oaspete al lui Vargas. Din unghiul oblic putea vedea publicul și anturajul hidosului pe care Vargas îl primise cu atâta curtoazie, amestecați, unii chiar complet dezbrăcați, cu simțurile dezlănțuite. Vederea i se încețoșă, aburii alcoolului vărsat pe podea înnecându-i respirația.

Femeile cu animalele tatuate pe spate se apropiară de el. Un negru, cu șuvițe lungi și zburlite, le mângâia pe amândouă. Rakash încercă să strige după ajutor, dar scrâșnetul dinților fu singurul sunet pe care-l putu scoate.

Îi apăru o speranță de o clipă, văzând că femeile se opresc și se uită în direcția lui, când vocea declară:

— Oameni buni, acest cur arată la fel ca al nostru, doar mai proaspăt și fără păr. Poate-i altfel pe interior. Am să intru, să văd ce găsesc! anunță el, cu voce tare.

Toată lumea râse și ovaționă. Împiedicându-se de cineva aflat pe jos, Vargas se apropie de ușă, să vadă mai bine. Era și el gol, cu burta atârnându-i peste organele genitale și abia-și ținea echilibrul.

Ochii lui Rakash se umplură de lacrimi, înțelegând că nimeni nu va opri orice urma să i se întâmple. Bruta beată se prăbuși peste el și-i îndepărtă picioarele. O durere bruscă îl arse ca o țepușă de metal înroșită în foc. Era o durere cum nu mai întâlnise niciodată. Gemu și hâsâi, ca un animal rănit în junglă. Pentru un scurt moment, îngrozitoarea durere îi ațâță simțurile și inhală obscenul miros al corpurilor transpirate, al râgâielilor, bășinilor. Toate mirosurile uneltind să-l pedepsească prin asfixiere. Se simți mai înjosit decât un animal rănit... Înjosit... Înjosit.

De ce Cel Care Creează Totul *vrea să simt așa de multă durere?* gândi, înainte de a leșina într-o baltă de sânge.

CAPITOLUL 13

Dragă Tată, trimite lumina Ta pe calea mea spirituală,
să nu mă pierd în îmbulzeala opacă a gândurilor mele delirante.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 13

Tandar și Mariam fură primele care se dezmeticiră și văzură devastarea lăsată în urma „petrecerii de pomină". Corpuri goale zăceau contorsionate pe canapele și pe jos, unii înțepeniți în poziții neverosimile, amorțiți de utilizarea excesivă de droguri și alcool. Femeile erau și ele dezbrăcate. Trecură în camera unde începuse totul, evitând să calce în băltoace de vomă și cioburi de sticle sparte. După o scurtă căutare, își găsiră fustele și sutienele, aruncate într-un colț și se îmbrăcară, gata să dispară înainte ca lumea să se trezească.

Clientul lui Vargas, Tafaran, după cum se prezentase, făcuse o mare dezordine prin apetitul său nesătul pentru consum. Mariam se apropie de partea cealaltă a sălii principale, amintindu-și că ceva important se întâmplase acolo. Corpul gros al lui Vargas bloca intrarea pe partea dreaptă

și fu nevoită să pășească peste el. Capul bărbatului se odihnea pe podea, cu saliva curgându-i dintr-un colț al gurii. Se vedeau câteva vânătăi pe brațul stâng și pe coapsă, de la trânta avută cu Tafaran, care nu urmase nicio regulă și-l lovise în repetate rânduri cu pantofii lui grei, până ce omul de afaceri căzuse din picioare.

— Tandar, vino aici! o chemă Mariam, cu o voce stridentă.

Femeia cu tatuajul de elefant se uită înăuntru, nedorind să calce pe Vargas.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i ăsta copilul pe care l-am văzut pe plajă? Cel despre care ne-a spus Martinez să-l observăm? arătă Mariam spre un trup micuț, întins pe burtă, cu mult sânge în jurul lui.

Mariam se aplecă și, cu grijă, îi întoarse capul lui Rakash în cealaltă parte, unde, prin geam, se infiltra mai multă lumină. Amândouă observară semnele portocalii de pe obrajii lui.

— El este! Săracul de el! Tafaran i-a făcut-o, aseară, preciză ea.

Sânge uscat se vedea pe spatele lui și o crustă mai mare, întunecată, în jurul anusului. Îl văzu apoi pe Tafaran pe canapea, aproape îngropat de mai multe femei, care nu făceau parte din grupul inițial. Partea ridată a feței sale era vizibilă printre corpurile tinere cu care dormise. Mariam își reținu pornirea de a-i trage câteva picioare pentru ce-i făcuse lui Rakash, dar se rezumă la a-l înjura. Viața femeilor de genul lor nu includea un nivel înalt de decență

umană, dar regula de a nu se folosi de copii era de o importanță capitală. Copiii care muriseră în Korobat în ultimii douăzeci de ani din cauza contaminării, unii dintre ei copiii unor prieteni, le sensibilizase.

— Ajută-mă să-l acopăr. E rece, spuse Mariam.

Tandar, pe cale să părăsească apartamentul, ezită un moment, apoi păși peste Vargas. Mariam ținea deja un cearșaf, gata să-l învelească pe Rakash.

— Întoarce-l ușurel spre mine. Îl ridic eu. Perfect. Ia pernele alea și pune-le lângă fereastră. Îl culcăm pe ele, să nu stea în calea lui Tafaran când se trezește, o instrui pe Tandar.

Aproape terminară când Vargas grohăi dintr-odată și încercă să se ridice din pragul ușii. Era prea greu și numai cu un ajutor consistent ar fi fost în stare să-și schimbe poziția. Femeile rămaseră nemișcate, așteptând să adoarmă din nou.

Rakash atârna inert în brațele lui Mariam și nu scoase niciun sunet când fu plasat pe pernele moi.

— Cum de a ajuns așa? se miră Tandar, cu remușcare în voce.

— Hai să mergem. Îți spun tot ce-mi amintesc, șopti Mariam.

Închiseră ușa apartamentului și se grăbiră să coboare scările.

Când ajunseră în siguranță pe stradă, Mariam îi spuse:

— Tafaran a cerut ca toată lumea din grup să țină pasul la droguri și băutură. Am făcut așa cum ne-a spus, dar i-am dat să tragă din trompa elefantului. Am crezut că-l va în-

cetini, dar a fost exact invers. Apoi a încercat și Vargas, ca și ceilalți și, dintr-odată, camera a devenit sufocantă și ne-am răspândit în tot apartamentul, contopindu-ne cu grupul care se uita la Rakash. Tafaran le-a dat ceva sintetic și s-a dus la băiat. N-am avut habar ce se va întâmpla. Oricum, eram ca și paralizată, apucă Mariam brațul lui Tandar. Trebuie să-i spun lui Martinez, chiar dacă nu mai e interesat de băiat. Poate facem o faptă bună. Răul este oricum făcut!

Tandar dădu din cap, fără zâmbetul ei obișnuit, șters de terifianta imagine a trupului distrus al lui Rakash. Era pentru prima oară, de când intraseră în cercul exclusivist al lui Vargas, când erau încercate de remușcare.

* * *

Tandar și Mariam se bucurau de o după-amiază caldă în Laeta, la terasa lor favorită din apropierea magazinului lui Vargas, la o săptămână de la incident. Era același loc unde omul de afaceri avea obiceiul de a le da detalii pentru întâlnirile nocturne cu clienți importanți, majoritatea petrecute la Vârful Căprioarei. Planul de a-l ține pe Rakash departe de lăcomia-i nesățioasă fusese pus în aplicare în clipa în care femeile primiseră, prin mesagerul Tigrilor Albi, instrucțiuni amănunțite din partea lui Martinez. „Ajutați echipa să-l scoată imediat de acolo. Împachetați tot, nu vă mai întoarceți în Laeta". Era destul de radical, comparativ cu toate celelalte mesaje de la liderul din Korobat.

— N-am știut că băiatul e așa de important, spuse Mariam, sorbind din cafea.

De la întâmplarea cu Rakash, ezitau să se mai întoarcă la scena crimei. Băiatul se afla încă acolo, privind în gol. Abuzul asupra lui devenise o rutină, dar nu puteau face nimic să-l oprească. Chiar și numai să vorbească cu Vargas era dificil, știind că profita în continuare de un copil traumatizat, aflat pe un drum fără întoarcere. Recunoscuseră că un nefericit accident se întâmplase în acea noapte și se așteptaseră să nu-l mai vadă în clădire. Dar Vargas, controlându-l pe băiat prin contract, își evaluase opțiunile și informase comitetul despre incident. A pângări un sătean se dovedise a fi mult mai profitabil decât crezuse și chiar dacă Vargas nu menționase răsplata financiară pe care Tafaran, cel mai bogat client, o plătise pentru experiență, zâmbetul din ochi și tremurul obrajilor, la gândul sumei, îi dăduse comitetului o idee destul de bună.

— Băiatul nu-și va putea face spectacolul pentru o vreme, zisese Vargas. Se uitase în gol. Poate că mintea lui îl caută deja pe *Cel Care Creează Totul*, spusese, și un hohot de râs îi scuturase grăsimea de pe burtă. Decizia unanimă pentru profanare fusese imediat pusă în aplicare și, după numai trei zile, lista de așteptare era de două pagini.

— Nenorocitul de rahat – cum începuseră femeile să-l numească pe Vargas –, nici n-așteaptă ca lui Rakash să i se vindece rănile și să i se retragă durerea, că și continuă cu spectacolul. Iar unor clienți le place carnea fragedă.

— Trebuie să renunțăm la toate astea, zise Tandar, arătând împrejurimile. Am petrecut și ne-am distrat, am pus

deoparte ceva bani și ne-am ținut familiile în siguranță, oftă, bucurându-se amar de realizările obținute în Laeta.

Amândouă se bronzaseră de la plaja pe care o făcuseră, singure sau cu diverși clienți. Unul dintre angajații lui Vargas, un tânăr înalt, subțirel, cu părul lung și o față de papă-lapte, alergă spre ele și-i înmână lui Mariam o bucată de hârtie.

— Șefu-i ocupat acum, m-a trimis pe mine, gâfâi. A spus că nu vine diseară, apartamentul e al vostru.

Apoi se întoarse și se pierdu în mulțime. Mariam despături hârtia și se însenină.

— Clientul îl vrea pe Rakash cu noi. Băiatul va fi adus sus. Asta-i șansa pe care o așteptam. Se întoarse spre dreapta, pretinzând că vorbea mai departe cu Tandar, dar cei doi bărbați masivi de la masa de alături știau că li se adresa.

— Diseară la ora opt, la Vârful Căprioarei, etajul patru. Nu cred c-o să fie mai mult de un paznic, Vargas nu va fi acolo. Să încercăm să nu mai rănim pe nimeni. Veniți cu o jumătate de oră mai devreme la locuința noastră, să încărcăm bagajele, ordonă Mariam, privind încă notița.

Bărbații nu spuseră nimic. Își terminară băuturile și plecară. Purtau amândoi tricouri cu mânecă lungă și baticuri negre la gât, singura modalitate de a acoperi tatuajele de identificare ale Trigrilor Albi. Nimeni din Laeta nu avea să asocieze banda lor cu misiunea de salvare.

* * *

Simțiră nervozitatea în stomac, în timp ce urcau scările, la etajul patru, din Vârful Căprioarei, știind că era ultima lor noapte în Laeta. Nu se vor mai putea întoarce niciodată, decât dacă murea Vargas sau erau date definitiv uitării. Erau pe cale să-l deposedeze pe omul de afaceri de una din sursele lui importante de venit și pe oraș de singurul băiat din junglă pe care îl capturaseră. Urcarea li se păru mai dificilă ca oricând, fiecare treaptă trăgându-le ca și cum niște creaturi invizibile, încolăcite pe picioarele lor, le-ar fi supt energia, încercând să le epuizeze înainte de a atinge ultimul etaj. De data aceasta erau ele făptașele, dar nu puteau arăta niciun semn de slăbiciune, dacă doreau să-l elibereze pe Rakash din chinul acela.

— Bună, doamnelor!

Belanar adusese deja băiatul în apartament și-l păzea. Tandar și Mariam îi zâmbiră, în timp ce acesta le deschise ușa. Era doar cu un cap mai înalt decât Vargas și mult mai greoi; mai mult intimida, decât să ofere protecție.

— Clientul va veni curând, spuse Tandar și-i atinse suav brațul.

Ușa se închise în spatele lor și în loc să aștepte clientul, se duseră în camera unde se afla Rakash, aceeași unde avusese loc orgia.

Rakash nu-i vedea. De fapt, nu mai vedea deloc. Era hrănit, îmbăiat și îmbrăcat de servitori, apoi transportat sus, pentru satisfacția carnală zilnică a indivizilor nebuni care atinseseră limitele experiențelor obișnuite și se aflau în căutare de noi izbucniri de originalitate.

Femeile îi vorbiră, mai mult pentru liniștea lor, de vreme ce, repetând planul cu voce tare, asta le dădea mai multă

încredere în succesul lor. Rakash purta o robă albastră de mătase și, cum era de așteptat, cu nimic pe dedesubt. Îi menționaseră lui Hando că aveau nevoie de haine adecvate și Tigri Albi urmau să le aducă.

Tandar îl ajută pe băiat să se ridice și intrară împreună în sala principală, în timp ce Mariam căuta să găsească cele necesare. Luă covorașul de meditații, pătat de sângele care nu putuse fi șters de tot. Luă și o pictură de pe peretele de lângă pat, știind că-i aparținea lui Rakash. O scoase din cui și se grăbi după Tandar.

Nervozitatea din stomac persista, întețită de grija gândurilor că poate nu vor reuși să-l salveze.

Ușa se deschise și cei doi Tigri Albi de la cafenea intrară mergând cu spatele, târându-l pe Belanar de mâini. Îl aruncară într-o încăpere, unde să nu fie văzut din prima. Al treilea bărbat aștepta în hol, pândind să nu apară vreun vizitator neașteptat. Hainele lui Rakash fură înmânate lui Mariam, care începu, grăbită, să-l îmbrace.

— E gata, anunță.

Ieșiră. În capul scărilor legară mâinile celor două femei și le puseră căluș în gură. Apoi le săltară pe umerii celor doi luptători, ca și cum ar fi fost luate cu forța. Rakash, de asemenea, era purtat de unul dintre bărbați. Coborârea fu rapidă și se opriră la recepție câteva secunde, ca fata de serviciu să vadă ce se întâmpla. Era și ea legată de scaun, de un al patrulea luptător, care-i surâse sarcastic, trecând prin fața ei.

Afară, femeile fură dezlegate. O luară pe străduța îngustă dintre clădiri, cotind spre stânga, apoi la dreapta,

de câteva ori, către extremitatea Districtului Plăcerilor, unde câteva mașini de transportat droguri, uzate, îi așteptau. Niciun trecător nu le dădu atenție, începeau petrecerile și se grăbeau. Ajunseră la destinație în siguranță.

Pentru cele două femei începea o viață nouă.

* * *

Înlesnirea întoarcerii lui Rakash din Laeta, fără aprobarea consiliului, fusese o acțiune curajoasă, pe care Martinez și-o asumase personal. Chiar dacă colegii săi ar fi văzut abuzurile asupra băiatului prin aceeași lentilă a percepției, sprijinirea eliberării și atragerea dușmăniei unui client important al tehnologiei lor, precum Laeta, era exclusă, indiferent câte argumente ar fi adus Hando. Dar pentru primar era un act de compătimire, o metodă de a căuta îndurare pentru când îi va veni timpul judecății în fața *Celui Care Creează Totul*.

Când trăise, Bart îi explicase semnificația judecății. Atunci, lui Martinez, îi sunase cam ciudat conceptul; însă acum, într-un fel, această judecată îi ridicase o greutate de pe piept și nu-i mai păsa de repercusiuni.

Cerând Tigrilor Albi o favoare era cea mai bună alegere în a sprijini răpirea lui Rakash. Ca să fie ținut în siguranță, departe de ochi pătrunzători, Hando aranjase să-l ducă pe băiat într-un apartament dintr-o clădire a bandei, unde numai Clapel și el aveau permisiunea de a intra.

Semăna cu fosta locuință unde Bart și băiatul stătuseră, dar acum era folosit numai un dormitor. O copie a labora-

torului fusese recreată într-un colț al sufrageriei, în fața unei ferestre mari care dădea spre est.

Câteva obiecte familiare, ca tabloul adus din Laeta, cărți despre sat, lăsate când Rakash plecase, făceau parte din procesul de recuperare pe care Hando însuși îl monitoriza. Nu se schimbase nimic în comportamentul băiatului, de când evadase. Arăta aceeași inerție și depindea întrutotul de ajutorul celorlați pentru nevoile de bază, îmbrăcat, spălat, hrănit. Liderul nu putea prezenta un Rakash frânt, știind că entuziasmul construirii unui dispozitiv de schimbare a vieții încă rezona cu cei implicați în această acțiune. Imaginea unui om distrus, care fusese respectat cu puțin timp în urmă, le-ar fi ruinat spiritul și ar fi putut crea discordie în rândul echipei, care se înțelegea așa de bine acum. Martinez își putea imagina durerea, deziluzia și supărarea pe care Rakash o simțise în mâinile excesiv de bolnave ale adulților.

Primarul spera ca răbdarea și îngrijirea plină de dragoste să-l aducă înapoi din spatele zidului mental protector pe care și-l ridicase. Cel puțin, așa spera. Se aștepta ca, în adâncurile ființei sale, printre firimiturile credinței și ale simțămintelor amare, strălucirea băiatului încă să mai pâlpâie, așteptând șansa cea mai bună să se lumineze și să se aprindă, cu o și mai mare forță. Știa că ajutorul și cunoștințele pe care i le putea asigura erau limitate și ar fi generat constrângeri care n-ar fi făcut decât să prelungească recuperarea lui Rakash. Din acest motiv, păstrarea implicării sale la minimum era cea mai bună acțiune, dar asta nu-l putea ajuta să-și ușureze sentimentul de vino-

văție și neputință. Martinez trebuia să joace cartea celui care nu știa ce i se întâmplase băiatului și să trimită din când în când comitetului din Korobat înștiințări despre progresul dispozitivului. Se aștepta ca Laeta să păstreze pretextul că totul era în regulă și că Rakash era disponibil când prototipul ar fi fost gata de testare. Era o strategie echilibrată, pe care nu voia s-o întrerupă, cel puțin nu până când băiatul n-avea să iasă din „ascunzătoarea" sa interioară, un proces despre care Hando habar n-avea cât urma să dureze.

Dintr-odată, Nayan deveni un element important în strategia sa nesigură și poate singura persoană a cărei dragoste pentru Rakash îi putea topi conștiința înghețată. Să-l convingă pe Nayan că prietenul său era grav rănit era o misiune mai puțin descurajatoare. Trebuia doar să-l determine pe Nayan să călătorească la Korobat, sub un pretext oarecare, și apoi să fie pus în fața realității pe care cuvintele erau prea sărace ca să o poată descrie.

* * *

„Oamenii din Korobat l-au luat azi, de urgență, pe Rakash. Au un prototip pe care vor să-l testeze", primise Nayan informația, pe o bucățică de hârtie trimisă de Kanar, anunțându-l astfel despre plecarea bruscă a prietenului său din Laeta. „Rakash îți va scrie, dacă o să aibă timp. Îl vei putea vizita de îndată ce se confirmă, de către oficialii din Korobat, că o astfel de vizită este permisă". Nayan se simțise în culmea fericirii că, în sfârșit, efortul susținut

timp de trei ani, va fi materializat prin apariția unui dispozitiv care îi va aduce pe toți mai aproape de *Cel Care Creează Totul*, schimbând percepții și chiar stilul de viață.

Nayan înghiți cumva explicația președintelui, potrivit căreia cei din Korobat veniseră să-l ia rapid pe Rakash, care nu mai putuse aștepta niciun minut, pentru a-și lua rămas bun, dar nu mai auzise nimic din partea prietenului său, de patru săptămâni, așa că acum se afla în clădirea primăriei, așteptând răbdător în fața biroului lui Kanar. Nimeni, în afară de președinte, nu-i spusese nimic despre prietenul său.

— Cât mai durează? o întrebă pe secretară, o femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă groasă ce-i deformau ochii.

Ea își săltă capul dintre hârtiile împrăștiate și zâmbi cu bunăvoință, de parcă ar fi zis: *„Fii băiat cuminte și nu mă mai deranja. Președintele te va primi când va fi pregătit"*.

— Înțeleg că e ocupat, dar trebuie să știu că Rakash e bine. N-am primit nicio scrisoare de la el. Mi-a promis că-mi va scrie în fiecare săptămână, insistă el, sperând că ridicarea vocii o să atragă atenția.

Femeia era gata să-l admonesteze, când ușa biroului președintelui se deschise și Kanar ieși.

— Vino cu mine, Nayan, spuse el jovial, îndreptându-se spre scări.

Băiatul îl urmă, abia ținând pasul.

— Aveți ceva noutăți? Ați promis că trimiteți un mesager la Korobat, spuse Nayan.

— Da, așa am făcut. Totul e în regulă. Rakash meditează și nu poate fi deranjat. Vom primi un răspuns de la el săp-

tămâna viitoare. Poate îți va cere să te duci la el, spuse Kanar și râse dintr-odată, de parcă ar fi auzit o glumă bună. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi. Am fost de acord cu întoarcerea lui la Korobat, dacă va fi necesar. Și se pare că a fost necesară, concluzionă.

Nayan ajunse la capătul scărilor și se proțăpi în fața lui Kanar, blocându-l. Erau cam de aceeași înălțime și băiatul nu se simți intimidat.

— Nu vi se pare suspicios că cei din Korobat au găsit așa de repede soluția?

— Deloc. Probabil că cercetările lor erau într-adevăr avansate, așa cum au pretins, spuse Kanar, justificând astfel încrederea sa deplină în Martinez și în echipa lui. Îl ocoli pe Nayan și-și continuă mersul pe stradă.

Băiatul nu se duse după el. Îi sesizase tonul și atitudinea evazivă.

Nayan plecă acasă, umplu un mic rucsac cu ceva de-ale gurii și un schimb de haine, lăsă un bilet pentru Panette, să nu se îngrijoreze de lipsa lui în următoarele câteva zile, apoi se grăbi să prindă primul autobuz spre Korobat. Refuza să-și abandoneze prietenul.

Moțăi în sunetul monoton al motorului, cu gândurile alunecând spre amintiri mai fericite, când maestrul și Rakash erau bine, înconjurându-l cu dragoste și atenție. Nu mai era sigur dacă drumul deschis de binefăcătorul său și susținut cu atâta trudă, merita sacrificiul personal care le afectase viețile. Acum, că rămăsese singur din nou, înțelesese efectul pe care maestrul îl avusese în educația lui, prin crearea unei atmosfere calde de familie, chiar și fără

o prezență feminină alături de ei. Apoi, somnul îl învălui pe neașteptate.

Trei ore mai târziu, aștepta într-o altă anticameră, de data asta la Martinez.

Când acesta primise mesajul că Nayan se afla la Korobat, nu-i venise să creadă ce norocos putea să fie și, din respect înnoit pentru *Cel Care Creează Totul*, ridică ochii spre cer, spunând în minte un „Mulțumesc", în cazul în care numele său ar fi fost trecut pe „lista specială" a celor care aveau acces direct la *Ființa Supremă*.

— Vreau să-l văd pe Rakash imediat! veni cererea lui Nayan, în momentul în care Hando intră în birou.

Primarul trecu peste tonul băiatului și-l îmbrățișă afectuos, ca pe un vechi prieten pe care nu-l văzuse de multă vreme.

— Ce bine-mi pare că ai venit, spuse, după ce-l eliberă din brațele sale. N-am știut dacă e bine să te contactez, în cazul în care comitetul îți supraveghea toate mișcările, zise, așezându-se în fața băiatului.

— De ce să mă supravegheze? Nu înțeleg. Am vorbit cu Kanar despre Rakash. Mi-a spus că e aici, ajutând la validarea dispozitivului. Dar nu-l cred de tot. Ceva nu e în regulă, oftă Nayan.

Hando își repetă ritualul, trecându-și mâna prin coada de cal și scoțându-și ochelarii, ca să-și maseze baza nasului, apoi îi puse la loc și rosti cu tristețe:

— Rakash e aici. Nimeni însă nu știe, în afară de Clapel. Kanar a improvizat, fiindcă habar nu are unde-i Rakash. Poate crede că-i aici, dar nu are dovezi. Nu vreau să te

mint, așa că îmi trebuie cuvântul tău de onoare că pot avea încredere în tine.

Nayan dădu din cap și se aplecă, să prindă fiecare cuvânt rostit de Martinez.

— Grija mea a fost că dacă îți spuneam, în Laeta, ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Rakash, nu m-ai fi crezut decât dacă îl vedeai cu ochii tăi.

Hando îi povesti pe îndelete tânărului despre teribilul viol, lăsând de-o parte amănuntele pe care Tandar și Mariam le descriseseră. Dacă voia ca Nayan să colaboreze, trebuia să fie sincer cu el. Văzu chipul lui Nayan schimbându-se, schimonosit de o furie arzătoare, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Apoi, întregul corp i se chirci de durere și toată tensiunea interioară explodă într-un urlet prelung, care se stinse, apoi, într-un suspin.

Soheila veni înăuntru, alarmată de zgomot, dar Hando îi făcu semn cu mâna, uşor, să iasă.

— Te duc la el. Are nevoie de tine. Mental, nu suferă deloc, spuse liderul, după ce Nayan se mai adună.

— N-am să-i las pe Kanar și Vargas nepedepsiți, zise băiatul, scrâșnind din dinți, dând impresia că se gândea deja la cum să-i tortureze.

Hando îl apucă de umeri şi îl forță să se uite la el.

— Îl putem ajuta pe Rakash, pretinzând că le acceptăm jocul. Să le lăsăm iluzia aceasta, până ce prietenul tău va ieși din bezna minții blocate, accentuă liderul, neavând alte cuvinte de încurajare.

O mașină îi aștepta. Nu schimbară nicio vorbă în decursul călătoriei scurte, fiecare rumegând în gând ce era

de făcut în continuare și care ar fi fost cea mai bună strategie pentru a-l readuce pe Rakash la viață.

Mașina lui Hando fu lăsată să treacă prin poarta principală a Tigrilor Albi, luară „cutia de mers în cer" și ajunseră la etajul unde băiatul fusese ascuns.

— Te aștept afară, zise Hando în fața apartamentului. Dacă nu te recunoaște, nu-l forța. Avem suficient timp pentru însănătoșirea lui.

Nayan intră.

Îl văzu pe Rakash din spate, șezând pe un scaun și privind pierdut spre singura fereastră, la cerul roșiatic al apusului de soare. Se apropie de el cu pași mici, atent să nu-i deranjeze reveria.

— Rakash, îl strigă cu blândețe, așteptând, în ciuda atenționării lui Hando, să vadă chiar și o mică reacție la vocea sa.

Se opri în fața lui, blocându-i vederea, sperând la o revenire. Săteanul de-abia clipi, privind în continuare fără a vedea ceva. Putea să fie un zid înaintea lui, nu ar fi făcut vreo diferență.

Nayan îi îmbrățișă trupul inert și murmură mai mult pentru el decât pentru Rakash.

— Amândoi l-am pierdut pe maestru. Hai să nu ne pierdem unul pe altul. Chiar dacă îl ai pe *Cel Care Creează Totul* și frați și surori în sat, eu nu am pe nimeni altcineva. Voi avea grijă de tine, dar te rog, te rog, întoarce-te la mine.

Ieși după cincisprezece minute, cu ochii înroșiți de plâns și cu o față sumbră.

— Mi-ai spus despre condiția lui, dar, sincer, am crezut că exagerezi. Nu a reacționat la nimic din ce i-am spus.

Nayan își sprijini spatele de perete și se ghemui pe covor. Cu ce pot ajuta?

Martinez se așeză lângă el, neștiind dacă propunerea sa va fi luată în considerare.

— Poți pleca din Laeta și să te muți cu Rakash. Nu există nimeni mai potrivit să aibă grijă de el.

Nayan se uită la el, un pic nedumerit de propunere și întrebă:

— Să mă las de școală și să renunț la casă, așa, dintr-odată? Fără să mă uit înapoi?

— Exact. Cred c-ar fi bine să te duci înapoi, să împachetezi toate cărțile și materialele salvate din ghearele comitetului. Orice altceva se poate înlocui.

Băiatul se ridică în picioare cu un oftat profund. Avusese o existență cu un drum bine definit până în urmă cu trei ani, se bucurase când li se alăturase Rakash, numai ca să se trezească într-o amestecătură complicată de morți, conspirații și un grad foarte mare de durere, îndepărtându-l pe Rakash și pe el însuși de *Tatăl Spiritual* care-i aștepta. Pentru a percepe această nouă realitate într-un mod acceptabil, avea nevoie de mult mai multe decât de o credință necondiționată într-o energie limitată, care-i înconjura cu vibrațiile ei. Îi trebuia o minte concentrată care să fie capabilă să asimileze și să înțeleagă gândurile și senzațiile pe care el nu le experimentase niciodată; o minte captivă într-o dragoste perenă, care să arunce înspăimântătoare efecte și reflecții, adaptată rapid la orice blocaj mintal și cufundată neobosit în pacea internă.

— Mâine dimineață, Karitan te va duce înapoi în Laeta și te va lăsa la marginea orașului. Nu puteți fi văzuți împre-

ună. Va veni după tine când se lasă întunericul. Ia orice crezi c-ar putea rezona cu Rakash. Crezi că rezişti la noapte înăuntru? întrebă Hando şi arătă spre apartament.

Fără niciun cuvânt, Nayan se ridică şi intră, să mai vadă o dată faţa tăcută a prietenului său.

* * *

În jurul lui, lumina dispăru ca suptă de o forţă malefică, la care trupul răspunse cu o respiraţie scurtată. Întunecimea densă îl înghiţi pe Rakash, împiedicându-i simţurile să se refacă şi să-şi găsească drumul înapoi spre lumină.

Începu să se roage la Cel Care Creează Totul *şi, chiar dacă liniştea era asurzitoare, nu-şi putea auzi gândurile. Nu era sigur că mesajul său se ridica la destinaţia aleasă. Densitatea îl ţinea nemişcat, neputându-se conecta cu* Fiinţa Supremă, *aşa că se simţea singur, uitat şi neputându-se obişnui cu noua sa orbire. Capul îi ţipa de durere ori de câte ori încerca să stoarcă un gând, o imensă greutate, ca o pedeapsă, îi era agăţată de creier.*

Se opri din lupta cu ciudata senzaţie de nemişcare, în timp ce trupul i se topea în materia în care plutea. Timpul nu avea nicio semnificaţie pentru el, ascunzând în mod perfid orice urmă a realităţii. În spaţiul în care se afla, nu simţea teamă sau frică, doar o nimicnicie rece care se ferea de orice atingere şi, cumva, îl ţinea în viaţă pentru un scop necunoscut. Din timp în timp, o briză se insinua în golul ermetic, simţind pe obraji mângâierea ademenitoare şi blândă, determinându-l să se întrebe dacă ar putea folosi aceeaşi fisură pentru a scăpa spre lumină, într-o lume din care îşi amintea doar firimituri nesemnificative.

Nu mai stărui să se minuneze de locul unde se afla și de ce; se abandonă Celui Care Creează Totul, *singura esență despre care avea o palidă amintire. A da naștere la gânduri coerente era o imensă provocare. Momentele lucide deveneau mai lungi sau cel puțin așa credea; de fiecare dată când își verifica atent conștiența, întunecimea înconjurătoare căpăta o nuanță mai deschisă. Îi dădea speranța că, depunând efort, va rămâne treaz și la urmă va șterge bezna și-și va descătușa memoria, își va aminti. Mai târziu, chiar și sunetele înăbușite ar găsi spărturi în stratul protector și ar împinge întreaga energie spre a limpezi eventualele mesaje despre cum să scape de limitările existențiale.*

Dovedea o neîntreruptă dorință să cerceteze asfințitul disipat, adânc, și mai adânc, izbindu-i grosimea până ce lumina pură îi va scălda fața și va topi orice alte restricții ale conștiinței. Câteva vorbe i se tot învârteau în minte, chiar dacă nu le înțelegea sensul.

*„*Cel Care Creează Totul, *salvează-mă. Pune-mă înapoi pe făgașul meu".*

Repetă mental, iar și iar; un urlet mut de ajutor, care ar fi putut străpunge blocada în care era ținut prizonier. Niciun ecou sau răspuns. Rakash se agață de credință, care era un alt concept fără sens pentru conștiința sa redusă.

„Credință... credință... credință..."

* * *

O barbă blondă, mai deasă și mai sârmoasă decât părul, dar totuși un pic mai subțire și mai moale, înconjura băr-

bia ascuțită, dând impresia unei aure permanente. Pungi cenușii îi atârnau pe sub ochii fericiți, în pofida oboselii trădate de umerii gârboviți.

Ședea lângă Rakash, pe o bancă din curtea complexului Tigrilor Albi din Korobat, ascunși de priviri nedorite. Erau deja trei ani de când, urmând sfatul lui Martinez, de când lăsase totul în urmă în Laeta și preluase obositoarea misiune de a se îngriji de prietenul său. Rakash era în continuare scufundat în sinea lui. Ocazional, Nayan se minuna de trăsăturile lui, ce păreau aproape înghețate în timp, de la coma autoindusă. Era un pic mai înalt acum, cu părul până la umeri, culoarea ochilor de un portocaliu mai închis, lipsiți de strălucirea de odinioară, care fuseseră indicatori ai interesului pentru activitățile zilnice. Era încă dificil să stimuleze emoțiile, simțămintele și amintirile care l-ar fi putut aduce înapoi din starea vegetativă.

Odată în Korobat, viața lui Nayan se schimbase radical, pentru a se potrivi strict la programul de supraveghere a reacțiilor lui Rakash, până la ocupația obișnuită din gospodărie, cu speranța că va observa semnele pozitive ale refacerii.

La început, i se păru ciudat să rostească cu voce tare fiecare mișcare pe care o făcea, dar înțelese raționamentul și, după câteva zile, devenise ceva natural. Lungile monologuri ținute în fața lui Rakash îi făceau bine și psihicului său; vorbind unei audiențe mute, nu putea primi replică. De la pregătirea micului dejun la citirea de pasaje adăugate la cercetarea condusă tot de Prakit și aduse de Martinez, fără știrea acestuia, îndată ce erau disponibile, Nayan

transforma totul într-o povestire. Multe dintre ele învăluite cu elemente de prisos, care nu contau, dar le menționa oricum, încrezător că Rakash, deși apatic, va filtra doar informațiile necesare și va înlătura restul.

Martinez îi vizita săptămânal, iar o dată pe lună, după ce Nayan se deghiza, îl lua pe adolescent la o plimbare lungă, se opreau pentru o masă gustoasă la o mică bodegă, mai puțin frecventată, în vestul districtului. Era o tratație care-l ajuta pe Nayan să se destindă de la grijile pe care le avea în interiorul complexului.

Toate eforturile sale de a-l stimula pe Rakash păruseră ineficiente, până în urmă cu două săptămâni, când menționase ceva despre cer, nori și soare, care-i aduseseră băiatului o sensibilă mișcare a ochilor. Nayan continuase, folosind cuvinte despre elementele naturii, precum pământ, copaci, păsări și părți ale trupului. Văzul lui Rakash le căuta și le identifica, în afară de copaci. Nu existau în curtea pavată.

— Cum e astăzi? întrebă Hando, ieșind din umbra clădirii, în soarele cald.

Nayan, cu ochii închiși și fără să se întoarcă, spuse:

— Recunoaște mediul înconjurător. Nu mai am cuvinte pe care să le asocieze. Nu e nimic aici care să-i fie familiar.

Hando se așeză pe bancă, pe partea opusă, și atinse mâna lui Rakash, fără să se aștepte la vreo reacție.

— Nu ne dăm bătuți, băiete, îi spuse, apoi i se adresă lui Nayan. Ce să fac?

Adolescentul nu răspunse imediat. Lăsă căldura să-i îmbibe trupul suplu.

— Cred că e timpul să-l ducem în laborator și... – înainte să obiectezi, lasă-mă să termin, spuse, fără a se uita la lider. Putem limita numărul de oameni care să intre în laborator, numai la cei foarte de încredere. A trecut destulă vreme de când Rakash și eu am dispărut din Laeta. N-ar trebui să ne mai caute nimeni. Are nevoie de interacțiune cu mai multă lume, nu numai cu mine.

Martinez își scoase ochelarii, își șterse transpirația de pe nas, îi puse înapoi și răspunse:

— Dacă faci asta, comitetul s-ar putea să afle. Le voi pierde încrederea.

— Nu spun să-l mutăm de tot în laborator. Îl putem aduce târziu, să rămână două sau trei zile cu o echipă mică, pe urmă îl aducem înapoi aici. La început, de două ori pe lună. Comitetul nu trebuie să știe încă. Cel puțin nu până ce Rakash nu este Rakash din nou, ceru Nayan.

Martinez se ridică, îl mângâie pe cap și vorbi pe un ton neutru:

— Lasă-mi o săptămână, să găsesc un moment prielnic de a-l aborda pe Prakit. Va fi șocat să afle că Rakash a fost aici în tot acest timp. S-ar putea să am nevoie de ajutorul lui, să le informeze pe fete și să nu se creeze vreo agitație.

Apoi plecă. Exact după o săptămână, reveni radiind, ca de obicei, de optimism, aducând vești bune.

— Prakit, Merlaya și Naranta sunt de acord. N-au fost ușor de convins că Rakash e în Korobat de trei ani. S-au întrebat mereu ce s-a întâmplat cu băiatul și acum are sens.

— E încurajator, spuse Nayan și-l îmbrățișă cu recunoștință.

— Cu toate astea, povestea pe care le-am spus-o este semnificativ mai puțin macabră: în timp ce stătea în meditație profundă, în fața oamenilor din Laeta, unul din ei, un bețiv plictisit, l-a lovit pe Rakash în cap cu o sticlă și de atunci nu și-a mai revenit. Să păstrăm varianta mea, zise Hando, destăinuind echilibrul fragil în care trebuia să țină ambele părți. Numai nucleul echipei cunoaște planul și are voie să interacționeze cu Rakash. În timpul în care e în laborator, ceilalți membri vor primi sarcini de serviciu în alte locuri. Intrăm și ieșim pe întuneric, prezentă Hando regulile.

În ziua aleasă, cei trei se furișară în clădire și urcară scările, niciun angajat nu se mai afla la serviciu pentru a mânui „cutia din cer". Luminile erau estompate și jaluzelele trase. Prakit, Merlaya și Naranta erau siluete negre în fața unui perete alb, însă îi putea vedea clar pe când intrau în încăpere. Întâmpinarea de bun-venit se desfășură în liniște, îmbrățișări și mângâieri de părere de rău pentru Rakash, ce stătea pasiv și nu reacționa în niciun fel. Vorbeau cu voce joasă, cu toate că nu era nimeni în jur care să-i audă.

— Nu am folosit prea mult camera lui Rakash de când a plecat. Ne-am continuat practica acasă, clarifică Prakit situația pentru Nayan. Cea mai bună cale e să-i stimulăm zonele creierului, facem pauză câteva ore și apoi continuăm, explică cercetătorul șef.

Hotărâră să nu stăruie cu întrebări, în loc de asta începură imediat să se folosească de pași familiari, astfel încât creierul lui Rakash să poată recunoaște modelele neuro-

nale ascunse. Tot ce aveau de făcut, prin repetarea semnalelor, era să reconstruiască imaginile blocate de traumă.

Circumstanțele neobișnuite ale lui Rakash de a intra din nou în viața lor nu le diminuă determinarea de a găsi un remediu pentru apatia lui; dimpotrivă, îi încuraja și mai mult. Studiul început putea avansa doar cu ajutorul băiatului, în deplina sa capacitate de funcționare. Echipa își dorea ca decizia lui Hando de a aduce băiatul, să se fi întâmplat mai devreme.

Prakit îl conduse pe Rakash în camera construită special pentru el, îl așeză pe covoraș și încercă să-i aranjeze picioarele în postura lotus.

În spatele lui, Naranta era ocupată cu cablajul de atașare pe capul băiatului. În partea cealaltă, Merlaya selecta semnalele de excitare a zonelor creierului, prin cuvântul *dragoste*, singurul care dăduse răspunsul cel mai puternic la testările inițiale. Nayan și Martinez priveau în tăcere pregătirile, știind că nu aveau cu ce ajuta. Erau doar înlesnitorii unui altfel de experiment.

— Uită-te la asta! exclamă Naranta și toată lumea se adună în încăperea principală, așteptând ca reacția informației să aibă efect.

— Creierul lui este foarte viu și activ, continuă, arătând zonele intens colorate pulsând pe ecran. Este o activitate încapsulată în interiorul lui, care nu poate fi exprimată. Creierul lui nu este vătămat. S-a închis față de lumea exterioară, ca măsură de protecție. Tot ce avem de făcut este să-i spunem că nu se află în pericol, că este în siguranță, că se poate elibera de blocaje.

— Sună așa de simplu, zise Hando. Are nevoie doar de cuvinte familiare? întrebă.

Niciunul din echipă nu se aventură să-i răspundă pe loc, dar, la sfârșit, Marlaya își împărtăși părerea.

— Cred că-l putem aduce înapoi. Un creier antrenat ca al lui Rakash e mai ușor de reactivat decât unul fără o experiență similară. Un alt factor de luat în seamă e intuiția inimii.

— Intuiția inimii? repetă Nayan.

Marlaya își încrucișă brațele, de parcă i-ar fi fost frig, apoi le furniză detaliile.

— De curând, am elaborat o teorie despre conexiunea între inimă și creier. Un fel de comunicare subtilă peste care am dat din întâmplare. Cineva din echipă a comparat harta bătăilor inimii cu una dintre activitățile lui cerebrale. Fără îndoială, există o corelație între inițiere și răspuns, iar acolo este o sincopă, dar nu inițiată de creier, așa cum am crezut noi. Este inima cea care dictează reacția creierului.

— Spui că trebuie să-i deblocăm și inima? întrebă Martinez, vădit îngrijorat.

Marlaya încuviință, dând din cap, apoi continuă:

— Noul concept e bazat pe faptul că inima are propriul său *„mecanism de gândire"*, adăugând sensibilitate comparativ cu creierul. *„Simte"* deficiența creierului, transformându-l într-un instrument de acțiune. Cu toate că este doar o bănuială, trebuie testată. Fiecare din noi, pe rând, în timpul pauzelor, va vorbi inimii sale. Ar fi o nebunie să funcționeze.

— Succes tuturor, spuse liderul. Mă întorc dimineață. Încuiați ușa după mine.

Apoi plecă.

— Cum vrei să faci asta? întrebă Nayan, cu speranța înecată de efortul în plus.

— Vom vorbi cu el, așa cum ai făcut-o tu, dar vom aplica și contact fizic. Mâna noastră, atingându-i pieptul, ar trebui să-i transfere emoțiile și intențiile pozitive. Când semnalul se va sincroniza cu creierul, mecanismul de deblocare ar trebui să funcționeze, explică Merlaya.

— Putem începe acum sau are nevoie de odihnă? interveni Naranta.

— El nu poate face diferența între noapte și zi. Când e obosit, închide ochii, oferi Nayan un detaliu despre obiceiul prietenului său.

Dintr-odată, scopul atingerii *stării de beatitudine* deveni secundar, primul devenind acum limpezirea creierului lui Rakash. Pierzându-l pe Bart, fusese destul de greu pentru toți. Nereușita băiatului fusese devastatoare. În această stare, el nu putea aduce nicio valoare sau să-și exprime vreo părere. Pe lângă facultățile sale speciale, doreau în continuare să-l numească prieten și să se reconecteze cu el, la fel ca în zilele în care locuise la Korobat.

Munca clandestină ce începuse în toiul nopții continuă în săptămânile următoare, Hando fiind extrem de grijuliu cu vizitele sale în complexul Tigrilor Albi, să nu ridice suspiciuni.

Cu trecerea unei săptămâni, reacțiile lui Rakash la stimulii cei noi se îmbunătățea, ochii recunoșteau obiecte

odată familiare. O actualizare a funcționării inimii indica o frecventă comunicare cu creierul, ca un baraj îndepărtat ce ținea calea unui flux constant. Înaintea fiecărei sesiuni, se rugau și cereau de la *Cel Care Creează Totul* iertare pentru acțiunile băiatului, ce aduseseră o astfel de tragedie asupra lui.

* * *

Cineva din afară lovea carapacea ce-l învăluia și încercă de câteva ori să strige, să-i anunțe că era viu și voia să iasă. Dar pereții care, de-a lungul timpului, deveniseră cenușii din negri, înăbușeau cuvintele. Avu senzația că-și putea simți celulele pulsând cu energie, vorbind voioase între ele, după o despărțire îndelungată. Putea admite că avea cu el un corp cu propria-i greutate, impresia de a fi suspendat și imobil dispărând încetișor. Știa că odată avusese o identitate, un nume și oameni care-i fuseseră în preajmă și care, cumva, se pierduseră în momentul în care intrase în întuneric.

O imagine veni din adâncul labirintului minții sale, doi copaci, minunat colorați, în mijlocul cărora un copil cu ochi portocalii ședea liniștit, privindu-l. Îi transmise un mesaj și imaginea se dizolvă. „Nu ești singur. Voi veni în curând".

Schimbarea energiei era tangibilă și previzibilă, sfârâind în interiorul lui și înmugurind boboci de speranță, simțind că libertatea se apropia. Gânduri despre ce-l adusese în acest spațiu strâmt înălțară în mintea lui valuri de nesiguranță constantă și sentimente grele, despre care nu avea amintiri.

* * *

Oboseala îi răpuse pe membrii echipei, după mai multe ore intense de monitorizare a lui Rakash, a cărui activitate cerebrală era aproape identică cu citirile înregistrate la prima sa vizită în Korobat. Adormiră pe canapea sau direct pe jos, uitând să deconecteze băiatul de la senzorii de stimulare, să se odihnească și el. Somnul îi lovise instantaneu, așa că niciunul nu-i observă revenirea, după trei ani de amnezie.

Rakash deschise încet ochii și privi în jur, fără să-și miște capul. Remarcă fereastra din fața lui, cablurile trase prin perete și luminițele pâlpâitoare reflectate în sticlă, dar nu voia să formuleze nicio concluzie. Poate mintea îi mai juca vreo festă macabră a iluziei realității, păcălindu-l să intre înapoi în întunecime.

Următoarea încercare l-ar fi putut convinge despre diferența dintre vis și realitate, așa că-și mișcă mâna în lateral. Nu simți durere, nici senzații neplăcute. Simți, în schimb, greutatea propriei sale mâini. Își apucă brațul drept și atingerea cărnii ferme îi împrăștie o parte din tensiunea interioară printr-o expirație adâncă. Odată stabiliți parametri ca volum și conștientizare, se aplecă în față, încercând să-și aducă picioarele sub el, să se împingă în sus. Reuși doar până la jumătate, căzu înapoi, cu firele încă lipite de cap. Zâmbi, fericit că primise încă un alt indiciu despre trezirea într-un mediu pe care-l recunoștea. Detașă cu grijă senzorii, îi aruncă pe jos și se ridică sigur pe picioare, luptând câteva momente împotriva amețelii. Ajunse

la ușă din doi pași, intră în laboratorul cufundat în întuneric și tăcere, unde îl văzu pe Nayan și câțiva membri ai echipei, adormiți.

Foamea-i strânse stomacul, chiorăind cu disperare, însă atenția îi era îndreptată spre fereastră. Avea nevoie de o ultimă verificare, trase jaluzelele de-o parte tocmai când soarele răsărea. Nu văzuse niciodată o imagine atât de ametitoare, lumina radiind glorioasă, alungând crepusculul și îndepărtând bezna în care fusese cufundat un timp atât de îndelungat. Căldura trecea prin geam, atingându-i fața și amintindu-i de puterea *Celui Care Creează Totul*. Puterea emanată din razele soarelui îi întregea rezervele împuținate și rămase unde se afla, să absoarbă fiecare nouă senzație.

În spatele lui, deranjat de lumină, Nayan se agită pe canapea și-și ridică brațul, să-și țină umbră.

— Naranta, te rog să tragi jaluzelele. Mai trebuie să dorm, se plânse, confundând înălțimea celui de la geam cu a femeii.

Apoi o zări pe aceasta culcată pe cealaltă canapea, încă dormind.

— Rakash?! exclamă cu voce tare, ridicându-se să verifice. Se apropie cu grijă, neîncrezător că suferința prietenului său luase sfârșit și chiar el era cel care stătea în fața ferestrei, încălzindu-se la soare.

— Rakash!!! urlă, de astă dată, trezindu-i pe toți.

Băiatul se întoarse și se lăsă îmbrățișat și sărutat de Nayan, copleșit de fericire.

— Știam că dacă insistăm, vei reveni, spuse cu recunoștință. Știam eu!

Merlaya, Naranta și Prakit, încă somnoroși, se împleticiră până la el, să-l vadă mai bine. Îl îmbrățișară și ei, strigând entuziasmați. Își dădură seama că era singura lor realizare importantă de care puteau fi mândri, de când lucrau cu Rakash.

— Mi-e foame, zise băiatul, ca răspuns la agitația creată de trezirea sa.

Valul de mulțumire ce-i cuprinse ființa în timp ce privea răsăritul de soare îi dispăru din inimă, stins de amintirea crudă a celor întâmplate în Laeta. Simți o tensiune insuportabilă în cap și parcă o arsură ce-i eviscera mărunțaiele. Râsete stridente îi fulgerau prin minte, crescând peste echilibrul fragil și, pentru un moment, avu impresia că abisul de unde venise îl va înghiți din nou, de data asta pentru totdeauna. *„Să vedem cum arată un cur din junglă"*, fuseseră cuvintele care-i izbucniră din subconștient. Își acoperi fruntea cu brațele, ferindu-se să nu i se spargă scalpul de presiunea fără milă ce creștea înăuntru. Nu mai exista pace interioară; în schimb, o ardere înăbușită urca din adâncul său. Se împiedică și mai multe brațe îl prinseră să nu cadă.

Îl conduseră la masa de conferință, îngrijorați că fuseseră prea optimiști, prea curând.

— Ești bine? Nayan și Merlaya întrebară în același timp, aplecându-se spre umerii băiatului și oferindu-i un pahar cu apă.

Rakash își clătină capul, dându-le o vagă confirmare, apoi spuse:

— Doar o clipă de slăbiciune, după atâta timp de inactivitate. Mi-e bine... și foame, rosti prima cerere.

Echipa se îmbrânci să-și caute pantofii sau papucii. Femeile se grăbiră la baie, să se reîmprospăteze, în timp ce Nayan și Prakit adunară toate cărțile și dosarele într-un morman, să facă loc. Brusc, puseră pe masă câteva vase cu nuci, semințe și fructe. Brânză, șuncă, unt și pâine completară festinul. Erau și ei înfometați.

Naranta fu prima care reveni și Rakash observă imediat o schimbare importantă. Părul ei era mai lung și prins în coadă de cal, iar poziția trupului era dreaptă, fără să mai tremure. Îl sărută nonșalant pe Prakit, apoi se așeză pe scaun, fixându-l pe Rakash cu intensitate.

— Nici nu-mi pot închipui ce ți-a trecut prin cap în tot acest timp, spuse în stilul ei direct și mușcă dintr-o bucățică de brânză.

— Hei, nu începeți fără mine, strigă Merlaya din ușă și se așeză grăbită. I-am zis lui Karitan să-l aducă pe Martinez.

Se minună de Rakash ca de un miracol, o recuperare pe care aproape nici nu o crezuseră posibilă. Era o resetare a inițiativei lor, întărită de experiența acumulată de băiat din realitatea sa interioară. Încrederea puse din nou stăpânire pe echipă. Fără o direcție fermă din partea lui Bart sau a lui Rakash, s-au luptat în van să stabilească reguli ferme provenind din experiențele lor personale prin meditație și care ar fi putut fi urmate de oricine.

Teoretic, existau câteva palide aproximații pe care niciunul dintre ei nu era în stare s-o traducă într-o soluție tehnică pentru *starea de beatitudine.*

— De ce sunt la Korobat? întrebă Rakash, privind în jurul mesei. Numai voi trei ați rămas?

— Ai suferit un accident în Laeta, așa că Hando te-a adus aici, explică Nayan, singurul care nu mânca. Au trecut trei ani de la incident și am reușit să-ți deschidem psihicul încuiat. Nu voiam să te mai vadă și altcineva în starea în care erai. Face rău la moral.

— Ce fel de accident? întrebă Rakash, încercând să afle ce știau în realitate despre cele întâmplate, acum, că memoria îi revenea. Încetișor, începu să se preocupe de mâncare, așteptând răspunsul.

Nayan nu intră în amănunte, spuse povestea lui Hando, pe care o știa și echipa.

— Erai pe cale să predai o lecție celor care doreau să asculte despre etapele necesare atingerii *stării de beatitudine*. În timpul unei sesiuni de meditații, când te aflai în transă adâncă, unul din musafiri, prea beat și plictisit, te-a lovit. Nu a putut nimeni să explice ce ți-a împiedicat conștiința să revină. Kanar a ținut incidentul ascuns și mi-a spus că ești în Korobat și că testezi tehnologia, ca justificare a lipsei tale din Laeta. Până la urmă, Hando a aflat despre situația ta și te-a luat de acolo.

Rakash, aplecat peste bolul cu semințe, în care-și pusese câteva bucățele de brânză, molfăia în continuare.

— Ce urmează? întrebă după o vreme.

Prakit o privi nedumerit pe Naranta, știind că nu mai aveau nicio altă opțiune.

— Cu toții am trecut prin transformări interioare pozitive, cele mai vizibile la mine, spuse Naranta. Dorințele mele distructive s-au dus, la fel şi comportamentul meu mizerabil. Întrebarea cum să transformăm ceea ce am în-

vățat într-un dispozitiv fizic, încă ne depășește. Este veriga lipsă pe care nu o putem concretiza.

Rakash pricepu explicația lipsei de rezultate semnificative ca pe o greutate pe care i-o pasau înapoi, după trei ani pierduți, petrecuți de el în adâncul întunericului. *„Cum putea să evite responsabilitatea lăsată echipei și să meargă înainte?"* Se simți tulburat, presat de obsesii ascunse și gânduri necurate care se infiltraseră prin apărarea zidului slăbit. *Cel Care Creează Totul* nu-l putea ajuta în bătălia sa personală împotriva rămășițelor atrofiate ale setei omenești, precum invidia și egocentrismul, doar să-l mustre de lipsa lui de meditație și rugăciuni către *Ființa Supremă*.

— Am nevoie de Otan, trânti dintr-odată, neștiind de ce o spusese.

Nu reacționă nimeni, așteptând să vadă dacă înțeleseseră circumstanțele. Prakit luă cuvântul.

— Otan nu este aici și n-avem nicio șansă să-l aducem. De ce ar veni?

Băiatul ronțăi ceva semințe, trăgând de timp, apoi spuse:

— Am stagnat pe calea mea spirituală și numai un instructor mă poate ajuta să cresc în continuare. Nu mai am vibrații armonioase în această carapace goală.

Putea simți dezmăgirea cercetătorilor la o astfel de atitudine sumbră din partea sa. Cumva, voiau ca el să le ridice moralul la nivelul de pasiune al primelor zile petrecute în Korobat. Aveau nevoie de consolidare și sprijin să îndepărteze ceața de pe calea pe care pășiseră împreună. Ar fi fost un gest de egoism și lipsă de compasiune din partea lor, să pretindă orice fel de efort de la el; un băiat care-și recuperase identitatea doar de câteva minute.

— Poate are Martinez o soluție, spuse Prakit, încercând să-și ascundă deziluzia că ajutorul din partea lui Rakash nu va fi atât de promițător.

Lumina se diminuă prin trecerea unui nor și toți observară intensitatea culorii portocalii din obrajii lui Rakash. De obicei, dispărea imediat după ce ieșea din adâncul meditației. Nu și acum.

Un moment mai târziu, cineva bătu la ușă și șopti de dincolo:

— Eu sunt.

Martinez primise mesajul și se grăbise să ajungă. Nayan îi deschise ușa și, cu un gest teatral, arătă spre Rakash, anunțând:

— A revenit!

Băiatul acceptă îmbrățișarea afectuoasă și grijulie a primarului.

— Felicitări tuturor, strigă, molipsindu-i cu bucurie. Ce urmează? întrebă și ceilalți râseră, amintindu-și că și Rakash întrebase același lucru ceva mai devreme.

Naranta îl informă rapid despre cerința băiatului. Martinez nici nu clipi, dar, în schimb, privi spre Rakash și ceru mai multe detalii:

— Cum te poate ajuta Otan, mai exact?

Băiatului îi trebui ceva timp să înțeleagă greutățile prin care trecuse Hando ca să-l salveze din Laeta. Poate o făcuse din compasiune sau din ambiția arzătoare să producă ceea ce promisese, dar, cu siguranță, acțiunile lui Hando îl salvaseră. Așa că băiatul hotărî pe loc să lărgească limitele, să impună noi reguli pentru grup și să creeze o stare de urgență pe care o putea exploata.

O răceală internă ocupă locul sentimentului cald de dragoste pe care îl avea pentru oameni. Cu asta, își ușură decizia de a cere din ce în ce mai mult. Toți pretinseseră că-i erau prieteni și îi crezuse. „Legătura mea cu *Cel Care Creează Totul* este ruptă. Nu mai sunt vrednic de nimic. Cred că Otan mă poate îndruma înapoi pe drumul cel drept și să obțină îndurare pentru sufletul meu. Acum sunt pierdut".

Martinez se gândi o secundă, apoi întrebă:

— De ce-ți sunt aprinse triunghiurile portocalii?

Rakash își duse involuntar mâna spre obraji, dar nu le simți. Se ridică și se îndreptă spre fereastra din camera de meditații, să-și vadă reflecția. Chiar așa, arătau ca două răni arzânde ce necesitau timp de vindecare.

— Nu-i de la *El*. Este o altă energie în mine, pe care nu o pot explica. Am nevoie de Otan, ceru din nou, uitându-se la oglindirea echipei, în geam.

— Nu pot promite nimic, dar planificând și pregătind o astfel de aventură, nu va strica nimănui, cedă Martinez. Trebuie să știm mai multe despre Otan. Avem nevoie de voluntari. Clapel poate avea grijă de acest aspect. Voi vorbi cu consiliul după ce punem planul la punct. Nu se schimbă nimic din graficul nostru: Rakash și Nayan intră și ies doar noaptea și ușa va sta mereu încuiată. Vă continuați munca de până acum sau vă puteți concentra asupra strategiei de a-l recupera pe Otan, se adresă cercetătorilor.

Rakash se întoarse în tăcere la locul său.

— Mai este ceva cu care Otan ne poate ajuta pe toți, zise el.

Aproape înfricoșat ca *Cel Care Creează Totul* să nu-i audă dezvăluirea, șopti:

— Știe unde sunt ascunse semințele *Copacilor Vieții*. Dacă nu puteți crea tehnologia pentru inducerea *stării de beatitudine*, totul e pierdut. Am nevoie de frații și surorile mele, ca să lucrăm împreună. Putem planta semințele și să așteptăm ca porțile să se deschidă și să aducem pe lume copiii. Tu sau eu poate nu vom fi de față la această experiență, dar Otan va fi sau altcineva din turmă. Născându-se în această lume a decadenței, copiii vor înțelege mai bine decât mine cum să activeze conexiunea permanentă cu *Tatăl Spiritual* și să se ridice la *El*.

— Te referi la desenele din carte? *Copacii* colorați pe care-i consideri portaluri spre *Cel Care Creează Totul*? întrebă Martinez.

Băiatul încuviință dând din cap, mulțumit că le atrăsese atenția. Era logic și faptic ca liderul orașului să-i îndeplinească cele mai multe cereri.

— De ce nu convingi membrii comunității să te ajute? Otan ar trebui să-ți înțeleagă argumentele și să te sprijine la o astfel de cerință, în fața elefanților mai bătrâni.

Un nod i se formă băiatului în stomac, presându-l să urle la Hando și să-l pună la locul lui. Primarul nu avea niciun drept să se îndoiască de legitimitatea cererii, indiferent că era dincolo de înțelegerea umană. Rakash înghiți de câteva ori, să-și tempereze furia, apoi explică:

— Satul este un mediu imaculat aflat într-un echilibru perfect între interior și exterior. Expunându-l la altceva, dincolo de sufletele care se reîntorc prin portalurile sacre

ale *Celui Care Creează Totul,* comunitatea ar fi pângărită și doborâtă de magnitudinea gândurilor malefice ale oamenilor tăi. Să se nască suflete aici este un experiment care ar putea da greș, dar, cel puțin, lumea sacră a junglei va rămâne neatinsă, replică, sperând că răspunsul său îl va determina pe Hando să meargă înainte.

Ceea ce și făcu.

— Copiii ar aduce și alte beneficii financiare tangibile? Colegii mei vor întreba despre o valoare monetară pe termen lung, care să justifice costurile inițiale.

„Desigur, totul este despre avantajele materiale", gândi Rakash și căută cu frenezie o posibilă abilitate după care noua și depravata sa familie să poate avea profit.

— Putem ameliora orice boală cu energia de la *Cel Care Creează Totul*. Noi suntem instrumentele *Sale*. Am văzut frați și surori reenergizând plante și copaci muribunzi. Este un dar pe care-l prețuim.

Martinez era impresionat și plăcut surprins de izbucnirea pe care o provocase. Se duse lângă Rakash și-l îmbrățișă.

— Îl trimit mâine pe Tonio să înceapă planificarea excursiei. Include orice scenariu posibil, să nu fim luați prin surprindere, conchise.

CAPITOLUL 14

Adânca dragoste pentru Cel Care Creează Totul este singura cerință ca să-ți potolești setea din fântâna fără fund a cunoașterii infinite, a bucuriei și a fericirii.
Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 14

— Frânează. La curba următoare ia-o spre stânga. Ieșim de pe șosea și continuăm spre sud, dădu Clapel indicații, șezând lângă șoferul autobuzului.

Trasă cu degetul o direcție pe harta deschisă pe bord, cea salvată de Blackwood de la conducătorul grupului care-l răpise pe Rakash, cu mulți ani în urmă. Din acel punct, nu mai aveau detalii; principala menționare era o formațiune de roci ciudate și o adunătură de copaci uscați. Pe baza frânturilor de informații culese din notițele cărturarului, tot ce puteau face era să urmeze drumul spre sud până ce ajungeau la junglă.

— Nu te grăbi. Fii atent la gropi și bolovani. Dacă nu-i poți ocoli, oprește și vom curăța drumul, adăugă și se așeză în primul rând de scaune, lângă Rakash. Ești emoționat?

îl întrebă Tonio pe băiatul care nu vorbise prea mult, în cele șase zile, de când părăsiseră Korobat.

Rakash privea la împrejurimile pustii, încercând să-și amintească prima sa călătorie din junglă. Îl deranja că nu păstrase nicio imagine în memorie. I se șterse orice urmă a acelui eveniment atât de important din viața sa.

— Da, spuse, neconvingător. Îmi fac griji pentru reacția lui Otan când mă va simți. Dacă mă va simți. A trecut multă vreme.

Spera ca grupul să se apropie de junglă spre locul unde sătenii își depuneau ofrandele pentru *Cel Care Creează Totul*, iar de acolo nu era departe punctul pe care el și Otan îl folosiseră pentru îndelungatele lor discuții mentale. Intuitiv, știu că și fără el, instructorul său va fi acolo, călăuzind o nouă generație de suflete.

— De ce nu vrei să rămâi cu ai tăi? îl întrebă Clapel.

Rakash îl privi și surâse cu tristețe.

— Ți-a trebuit ceva timp să întrebi așa, direct. Credeam că numai Hando întreabă așa ceva.

— Nu am vrut să te supărăm în timpul pregătirilor, dar acum suntem în mijlocul acțiunii. N-am niciun motiv de reținere.

Câteva răspunsuri trecură prin mintea băiatului, nerăbdător să le exprime. Le mestecă în gând și hotărî să abordeze o falsă umilință, un truc pe care-l învățase de la acești oameni, știind că le va atinge latura sensibilă ascunsă în ei.

— Rușinea. Mi-e rușine pentru eșecul și lipsurile mele în a menține deschis un canal spiritual cu *Cel Care Creează Totul*. A sta în fața comunității ca un *comun* sau *artist* ne-

realizat e diferit de cel de a declara că sunt un *Suflet Portocaliu* decăzut. Ai mei sunt cei care poartă cunoașterea trezită a comunității noastre și sunt un exemplu de înțelepciune și determinare. Chiar și elefanții ne privesc cu respect. Am stricat mii de cicluri de ritualuri, așa că nu pot să-l văd decât pe Otan. El mă va înțelege și dacă mă iartă și mă ajută să devin ceea ce se presupune c-ar trebui să fiu, comunitatea m-ar accepta înapoi.

Tonio își pironi ochii pe drumul invizibil din față și băiatul realiză că filtra tot ce-i spusese. Autobuzul hurducăi pe drumul plin de hârtoape și toată lumea sălta în scaune. Trecuse mult de când părăsiseră șoseaua principală și intrau pe un teritoriu necunoscut. O duzină de voluntari sub comanda lui Clapel, împreună cu Nayan, Merlaya și un medic tânăr dornic de aventură, completau grupul.

Un camion din spatele autobuzului transporta o cușcă construită după specificațiile lui Rakash. Nimeni nu văzuse niciodată un elefant real, doar în desenele decolorate din cărțile lui Bart, salvate dintr-o grămadă unsuroasă din fața unui magazin de antichități, dar nu-și puteau imagina dimensiunile reale. Barele erau groase, să susțină eventualele lovituri; cu toate acestea, dacă Otan, înfuriat, le-ar fi forțat, ar fi putut răsturna și distruge camionul. Controlul mental al băiatului asupra instructorului său era singura șansă să-l aducă în siguranță la Korobat, evitând să folosească electroșocurile.

— Dacă Otan te iubește la fel de mult cum îl iubești tu, te va urma, spuse Tonio cu convingerea celui convertit. Este important ca mesajul la care am convenit să fie livrat

de la bun început: avem nevoie de izbăvire, chiar dacă cei mai mulți dintre noi nu suntem conștienți. Lipsa de înțelegere și credință într-o energie inteligentă înaltă, omniprezentă, este cea care ne împiedică să înaintăm pe calea pe care ne-ai dezvăluit-o.

Rakash observă că, în timpul celor câteva luni de pregătire, după ce Martinez obținuse aprobarea consiliului pentru călătorie, șeful UMO petrecuse multă vreme alături de echipă, netezind și cele mai mici amănunte care ar fi putut devia o astfel de extracție delicată. Se adâncise nu numai în aspectele operaționale, dar și în conceptele spirituale relevate de conștiința băiatului și credința nestrămutată în *Cel Care Creează Totul*.

Devenise de neevitat să fie martor la mai toate conversațiile între membrii echipei despre sentimente, viziuni și nivelul energiei rezultate în urma meditației; astfel, Tonio începuse să fie mai atent la sugestiile împărtășite între ei.

Prima sa sesiune de meditație venise ca o urmare firească. Fusese una scurtă, agitată și, după cum aflase mai târziu, urmase modelul stabilit de toți ceilalți, până ce mintea și vibrațiile trupului se sincronizaseră într-o liniște binevenită, pe care nu o crezuse niciodată posibilă.

Nesigur la început, Tonio pusese o sumedenie de întrebări de bun simț, pentru care echipa avea întotdeauna un răspuns. Curând, crescându-i interesul, devenise activ în discuții. Rakash observase interacțiunea fără să intervină. Cumva, simțise că se afla în poziția lui Bart, înainte să moară, un observator tăcut al unor oameni care se apropiau unii de alții, legați de interese comune.

— Otan nu știe nimic despre lumea voastră. Arhivele noastre străvechi menționează că este un loc îngrozitor și trebuie să stăm departe de ea, spuse Rakash, oferind încă o informație care-i revenise de curând în memoria sa diluată. Această conexiune subtilă care dăinuie de când *Ființa Supremă* ne-a creat, poate fi distrusă de pofta pătimașă a decadenței umane. Echilibrul nostru fragil nu are nicio șansă împotriva valurilor înfricoșătoare ale gândurilor negative și dorințelor materiale. Nu am învățat niciodată cum să ne apărăm față de o astfel de intruziune. *Cel Care Creează Totul* nu ne-a pregătit decât pentru lumea noastră din junglă, unde toți își au propriul loc și rost.

Clapel nu știu ce să răspundă. Nu de mult înțelesese cât de eronată îi era viața și ce departe era de adevăratul ei sens. Acum scopul îi era extrem de clar, dezbrăcat de falsitate și lingușire. Adevărul gol care, de acum încolo, îl va împiedica de orice formă de necredință față de noul *Tată Spiritual*.

Odată trezită, rezonanța dragostei schimbase conștiința lui Tonio într-un sens mai adânc al existenței sale zilnice. Longevitatea acestei comunități ascunse îl intriga și recentele sale experiențe interne îi modificaseră percepția asupra operațiunii pe care o conducea.

Autobuzul nimeri într-o groapă și-i făcu pe toți să zboare din scaunele lor. Șoferul înjură cu voce tare și verifică în oglinda retrovizoare reacția lui Clapel. Șeful își ridică pumnul în aer, avertizându-l să fie mai atent. Nu venea nicio boare prin geamurile larg deschise. În interior era o căldură înăbușitoare. După socotelile lor, vor mai călători

încă patru zile în acest cuptor încins, înainte să ajungă la junglă. Patru zile de cer senin, orizont strălucitor, caniculă insuportabilă și mult timp pentru introspecție.

De ce să întrerupă echilibrul dintre copii și elefanți prin scoaterea lui Otan, o altă parte importantă a simbiozei? Clapel l-ar fi lăsat pe Rakash să se întoarcă în căminul său natural și să rămână comunitatea neatinsă. Dar băiatul avea alt plan, în ciuda faptului că avusese mereu această dorință.

Alternanța între noapte și zi trecu fără evenimente, chiar dacă praful și continua zgâlțâire deveniseră o neplăcută obișnuință. Nopțile mai răcoroase le ușură întrucâtva somnul, lăsând în schimb căldura zilei care-i topea să le fie pedeapsă.

— Uită-te la această movilă! strigă șoferul, să-l audă Clapel, care se odihnea pe scaunele din spate.

Se ridică și merse lângă șofer, ținându-se strâns de barele de suport.

— Cred că-i ultimul semn pe hartă înainte să ajungem la junglă, zise omul durduliu, cărunt, cu o voce răgușită.

Se îndreptau direct spre ea. Arăta ca un zid natural ce proteja o neprețuită comoară. Partea stângă era alcătuită dintr-un amalgam de stânci, cam jumătate din înălțimea cuștii pe care o duceau cu ei, pe când partea dreaptă era doar un morman de pământ strâns de mii de ani, pe care de-abia creșteau câteva fire de vegetație uscată. Încetiniră, să evalueze terenul și să găsească o cale de ocolire. Fiecare se așeză la fereastră, admirând frumusețea stâncilor, zgrunțuroase în anumite locuri, netede în altele de la eroziunea

vântului. Văzură o minunată lume în miniatură de crăpături, vârfuri și umbre înșelătoare, mișcându-se, schimbându-se odată cu trecerea autobuzului. În față aveau o pantă care-i forță să o ia spre partea stâncoasă a movilei, ca și cum o frânghie invizibilă legată de mașină îi atrăgea spre un accident iminent.

— Stai! ceru Clapel și sări înainte ca vehiculul să se oprească.

Se duse la șoferul camionului, avu un schimb de replici cu acesta apoi se întoarse.

— Panta e un pic prea abruptă pentru camion. Greutatea cuștii îl poate răsturna. Vom trage camionul în paralel cu autobuzul și vom ancora cușca de el. Contrabalansul ar trebui să țină camionul drept, explică. Și toată lumea să stea pe partea dreaptă.

După o jumătate de oră, cârligul era fixat și cabluri groase țineau cele două vehicule într-un echilibru stabil. Înaintarea era atât de lentă încât câțiva voluntari mergeau la pas pe lângă mașini.

— În față este o deschidere, arătă șoferul.

Apropiindu-se de stânci, puteau vedea reflexia cerului printr-un arc asimetric ieșind în evidență din zid, dezvăluind o cărare neașteptată. Pământul deveni plat și trecură pe sub boltă cu vehiculele legate unul de altul, neștiind la ce să se aștepte dincolo. După câțiva metri, unghiul de observație se schimbă din nou, arătând la distanță ceea ce proteja zidul: jungla. La orizont, o linie subțire de vegetație verde spărgea monotonia culorii maronii care-i însoțise de-a lungul întregii călătorii.

— Oprim pentru noapte, ordonă Clapel și toată lumea preluă îndatoririle desemnate. Ne vom apropia de junglă mâine dimineață, așa că vom putea pregăti cușca. Rakash, te rog să te abții de la a lua contact. Nu știm dacă gândurile tale pot ajunge la Otan de la distanța asta.

Petrecură noaptea în beznă și tăcere, vorbind doar șoptit, numai când era necesar. Fiecare înțelesese importanța misiunii din care făcea parte.

Voluntarii se întinseră pe banchetele din autobuz, Clapel, Rakash, Merlaya și Nayan se strânseră într-un mic cerc, pe piatra plată de lângă locul unde opriseră, pentru meditația de seară. Doreau să-și exprime *Celui Care Creează Totul* angajamentul de a practica și se rugară să aibă putere și noroc când vor sta în fața lui Otan, a cărui minte era mult mai evoluată spiritual decât a lor. Rakash explicase că forța gândului instructorului său îi putea năuci pe toți, în timp ce ori i-ar fi atacat ori ar fi dispărut în junglă.

Învăluiți de liniște și de întunericul atotcuprinzător, șezură în postura lotus. Încercau să deschidă un canal către *Ființa Supremă,* prin rugăciuni intense. Nou-găsita credință îi aduse mai aproape de sursa înțelepciunii, cea care pogorâse atât de multă cunoaștere în sat, de-a lungul mileniilor.

Sunetele ascuțite ale păsărilor de noapte rupeau din când în când liniștea, însă niciunul nu se mișcă. Mintea lor era cuplată spre a acumula energia pozitivă atât de necesară pentru rezultatul de a doua zi.

Somnul nu prea-i atinse. Disiparea întunericului le oferi scuza de a prepara micul dejun sau găsirea unui punct de unde să poată admira cel mai uluitor răsărit de soare.

Se aflau încă în umbra arcadei, când Clapel îi chemă pe toți pentru o scurtă instruire, în cazul în care vor fi nevoiți să aplice cel mai rău scenariu.

— Fiți vigilenți, să nu se apropie nimeni de acest loc, din orice direcție, fără să fie observați. Dacă Otan distruge camionul și mă omoară, vă întoarceți imediat la Korobat. Chiar și de la distanța asta, ar trebui să vă dați seama de ceea ce se va întâmpla.

Un rămas-bun fără efuziuni sentimentale, care se potrivea personalității lui. Nu putea risca viața nimănui încercând să ademenească elefantul cu amintiri duioase și persuasiune mentală. Merlaya și Nayan îl îmbrățișară pe Rakash și-și luară la revedere, în cazul în care Otan hotăra să-l tragă înapoi în sat.

— Să mergem, zise Clapel, cu o voce răgușită, care-i completă aspectul rugos, cu barba nerasă de zile.

După ce praful stârnit de plecarea lor se depuse, camionul se mai vedea doar ca un punct verde mișcător, trasând o urmă de fum în spate. Autobuzul se întoarse spre direcția de unde veniseră. Își depozitaseră bagajele, pregătiți s-o ia la fugă în caz de necesitate.

— Ți-e frică? îl întrebă Tonio pe Rakash, apropiindu-se de junglă.

Rakash dădu din cap. Îl încerca un sentiment de îndoială, care-i slăbea încrederea în planul pe care-l propusese și asupra căruia căzuseră cu toții de acord. *„Câtă influență mai am eu asupra lui Otan?"* se întrebă. *„Nu vreau să mă întorc în sat. Nu încă".*

Clapel încetini, să evite orice zgomot și vibrație fără rost.

— Ne oprim aici, spuse Rakash, văzând câteva lucruri adunate într-o grămadă, ca cele din sala de consiliu din Laeta.

Tonio conduse camionul împrejurul unui morman de frunze veștejite, rame de bambus și fructe, poziționând intrarea în cușcă cu fața spre junglă. Coborâră și traseră afară rampa metalică de sub mașină. Apoi, Rakash se urcă și se așeză în partea îndepărtată. Legată într-o parte, atârna o canistră mare de plastic, umplută cu un amestec de apă și tranchilizant. Clapel îi scoase capacul. Îl voiau pe Otan mai lent și mai docil pe drumul de întoarcere.

— Poți începe să trimiți semnalul. Aștept în cabină. Succes.

Rakash închise ochii, concentrându-și mintea înspre instructorul său.

— Sunt aici, prietene. Nu este o iluzie. Sunt în viață. Hai la mine, sunt la locul ofrandelor.

Simți în corp vibrațiile intensificându-se, energia ieșind la iveală într-un invizibil curent de gânduri, care se propagă în căutarea singurei ființe care putea descifra acest mesaj. În cazul în care era în viață, Otan ar fi trebuit să reacționeze cu entuziasmul unui părinte care-și regăsește copilul pierdut, abținându-se de a arunca vina pe el pentru îndelungata-i tăcere.

Un răspuns puternic îi lovi mintea, dorind răspunsuri. Instructorul și protejatul său reacționară cu frenezie, dublată de o emoție de nedescris. Se grăbea să ajungă la el.

— Vine! urlă Rakash spre geamul deschis al camionului.

La o sută de metri mai departe, zidul vegetației se deschise, dezvăluind trupul unui elefant în alergare. Rakash îl văzu fugind preț de câteva momente și îi simți gândurile. Elefantul se opri dintr-odată, când deslușì obiectul ciudat din fața sa. Își deschise urechile, amenințător și intimidant, sperând ca acel lucru să-l elibereze de bună voie pe Rakash.

Băiatul se ridică și merse spre ieșirea din cușcă.

— Dragul meu instructor, nu m-ai uitat, îi trimise un alt gând. Ce dor mi-a fost de tine!

Otan stătea nemișcat, neștiind dacă să se apropie de Rakash, cu toate că primea mesaje calde, sincere, fără teamă.

— Nu-ți fie frică. Sunt aici pentru că am nevoie de tine mai mult ca oricând.

Rakash întinse o mână spre elefant, o invitație pentru contactul fizic după care tânjise.

Otan făcu doi pași în față, se opri din nou, simțind alte gânduri, diferite de ale învățăcelului.

— Mai este cineva cu tine!

— Da. E un prieten din lumea oamenilor. El m-a adus aici, explică băiatul.

— De ce ai plecat? întrebă Otan, fără să se miște.

— Am fost luat. Am trăit cu ei până acum și – arătă peste umăr – nu am avut posibilitatea să mă întorc. Nu te-am uitat niciodată și nici pe frații mei.

În cabina camionului, prin oglinda laterală, Clapel observa limbajul trupurilor, un dialog invizibil, desfășurat cu intensitate între instructor și învățăcel.

— Le-am învățat limba, obiceiurile și le-am văzut comportamentul sălbatic. Nu au niciun crez spiritual sau va-

lori asemănătoare cu ale noastre. Rakash se opri un moment, încurajându-l pe Otan să se apropie. Dar eu mi-am continuat sesiunile de meditație și comunicarea cu *Cel Care Creează Totul*. Unii din oamenii lor sunt deștepți, știu despre noi și mi-au arătat cărți unde am văzut *Copacii Vieții*.

Elefantul se agită.

— Ei știu despre *Copaci?* Și tu i-ai condus la noi?! bătu furios din picior.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Oamenii cu care am venit cred în *Tatăl Spiritual* și în puterile *Sale*. Ei au văzut interacțiunea mea cu *El* și eu am văzut evoluția lor prin practica meditației și a rugăciunilor. El poate atinge pe oricine are credință, nu numai pe cei din comunitatea noastră.

— Cum este posibil așa ceva? Noi suntem cei aleși pentru întreaga, nedivizata atenție a *Celui Care Crecază Totul*, replică Otan, neîncrezător, și se apropie un pic de cușcă.

— Este adevărat. Vino cu mine și te vei convinge singur. Împreună îi putem ajuta să „trăiască" *starea de beatitudine*. Acești oameni sunt departe de a fi perfecți, dar merită o șansă. Comunitatea noastră este în siguranță aici. Ne vom întoarce cu povești cu care să umplem multe cărți.

Elefantul atinse cu trompa marginea platformei, căutând indicii despre vreun pericol neașteptat. De-abia acum îi vedea Rakash semnele bătrâneții. Șoldul și umerii lui Otan erau mult mai pronunțați și regiunea temporală, mai jos de frunte, era afundată. Își dădu imediat seama că instructorul său ar avea suficientă putere fizică doar pentru un singur drum, cel de dus.

— Așa călătoresc ei pe distanțe lungi. Nu trebuie să-ți fie frică, îl încurajă, conștient că mai mulți elefanți ar fi putut apărea dintr-o clipă într-alta. Am așa de multe lucruri să-ți spun. Toate experiențele mele în lumea nouă și legătura mea cu *Cel Care Creează Totul*. Lasă-mă să-ți împărtășesc, încercă să-și atragă instructorul.

Otan mai făcu un pas spre rampă. Era extrem de curios ce-i comunicase *Ființa Supremă Sufletului Portocaliu*. Responsabilitatea față de comunitate și învățăcei ajunsese pe loc secundar, acum, că dragul de Rakash venise să-i ceară ajutorul.

Toate suferințele pierderii, care-l măcinaseră timp de multe răsărituri, cufundate încă în adâncurile interiorului sufletului, se transformară dintr-odată într-o căldură pozitivă, traversându-i corpul ca o descărcare electrică, împingându-i picioarele spre rampă, aproape, mai aproape de Rakash, până ce frunțile lor se atinseră. Brațele care odată abia ajunseseră la marginea urechilor, îi cuprinseră acum, cu drag, capul mare. Lacrimile țâșniră din prea plinul iubirii, copleșindu-l pe Otan, care nu-l observă pe Clapel, care, fără niciun sunet, închise ușa cuștii și o zăvorî. Motivat de gândul că poate alte bestii vor apărea din junglă, Tonio găsi puterea să ridice de unul singur rampa și s-o împingă înapoi sub camion. Zgomotul metalului rupse înlănțuirea om-elefant.

Otan privi dezorientat împrejur, nu putea lovi cu picioarele barele, nu avea destul loc pentru un avânt puternic.

— E bine. Ne vor lăsa afară, când vom ajunge mai departe. Știu că mă vei înțelege, îl asigură Rakash.

Se desprinse de Otan și îl văzu pe Tonio sărind în cabină. Porni motorul și camionul se urni din loc. Se simți ușurat că era în viață și bucuros că-și ascultase instinctul când plănuise strategia. Rakash citi pe chipul lui Clapel cât de impresionat era de uimitoarea creatură pe care o vedea pentru prima oară și martorul conexiunii între cei doi, ființe cu același nivel de conștiință. Simți o caldă gratitudine pentru complexitatea legăturii cu *Cel Care Creează Totul*.

Camionul rula cu o viteză constantă, ca să împiedice cușca să se zgâlțâie prea tare și să nu creeze panică fără rost.

În cabină, transpirația-i ieșea din toți porii, năclăindu-l, lipindu-l de scaunul de piele, însă se simțea însuflețit, motivat să-și continue calea spirituală, acum, că una din multele povești se dovedise a fi reală și se găsea, în siguranță, în cușca uriașă din camion.

Adăpostul arcului de piatră se apropia. Clapel vedea autobuzul și fețele celor dinăuntru, așteptând semnalul ca să poată pleca și să pună o distanță cât mai mare între ei și junglă. Aprinse de câteva ori farurile. În curând, ajunseră cu toții la planul înclinat. Să utilizeze încă o dată cablurile, nu mai era cea mai bună soluție, greutatea lui Otan putând trage ambele vehicule într-o parte.

Clapel opri camionul și coborî. Îndrăzni să se uite la elefant și se minună de statura lui magnifică.

Otan își scoase trompa printre barele cuștii, încercând să-l atingă pe Tonio, care făcu un salt înapoi, aproape să cadă.

— Nu-ți face nimic rău, spuse Rakash. De ce ne-am oprit?

— Otan trebuie să iasă și să meargă până ce trecem de panta drumului. E prea periculos să-l ținem înăuntru. Sper că nu va fugi înapoi, explică, pregătit să tragă rampa și să descuie cușca.

— Nu va fugi. Dar toată lumea să stea în autobuz. Are nevoie de timp să se obișnuiască cu noul mediu și cu străinii. Apoi, Rakash se adresă prietenului său: Bea niște apă și răcorește-te. Un timp, vom merge pe jos.

Otan îl ascultă și sorbi zgomotos din canistră. Nu numai că se împroșcă cu apă, dar îl udă și pe Rakash, care chicoti de plăcere și-i împinse trompa la o parte. Un gest nevinovat ce fusese atât de obișnuit în viața lor de dinainte. După ce termină cu joaca, Otan își îndoi genunchiul, să-l lase pe băiat să se urce pe spatele lui.

Următoarele trei ore, Rakash, pe gâtul lui Otan, își conduse instructorul, refăcând o relație care le fusese așa de dragă. Mașinile le făcură loc, târându-se după ei în căldura insuportabilă.

— Altan va fi îngrijorat. Țin minte cât de mult a suferit toată lumea după ce ai dispărut. Mi-a trebuit un timp să mă refac, se confesă Otan. O ușoară moleșeală îi cuprinse gândirea, dar îi trimise câteva cugetări. Un *Suflet Portocaliu* care dispare așa de repede e mereu o tragedie. După multe discuții, ne-am consolat că poate *Cel Care Creează Totul* are alte planuri pentru tine, spuse și-și îndoi trompa în sus, să atingă fruntea băiatului.

— Ipoteza ta este corectă, veni răspunsul.

Rakash sărută cu delicatețe pielea aspră și încrețită, îl mângâie și-l îmbrățișă strâns, revărsându-și dragostea și căpătând în schimb o mare energie vibrantă pe care nimeni din afara satului nu i-o putea da. Era convins că primind ajutorul lui Otan, găsind o cale mai ușoară spre *starea de beatitudine*, totul va deveni mult mai lesne de atins.

— Drumul meu, în ultimii zece ani, a fost plin de încercări. Am învățat și trăit stări ale minții, senzații și situații care nouă ne sunt străine. Satul este un loc imaculat care nu vreau să se schimbe vreodată. Dacă și *Cel Care Creează Totul* a ales oamenii ca experiment, atunci cred cu convingere că noi suntem cei mai aproape de el. Obiceiurile și învățămintele moștenite vor elibera sufletele noastre din gheara dorințelor materiale ce încă mai persistă din reîncarnările anterioare. Asta ne face să fim dârzi în a ne atinge țelul.

Elefantul ascultă, fără să răspundă.

— Când am crezut că viața mea s-a liniștit și așezat, am fost împins într-o direcție extremă. În acele momente, *Cel Care Creează Totul* m-a pus la o încercare și mai mare și a privit la reacția mea, zise Rakash și dădu drumul trompei.

Elefantul își scutură capul, căutând să găsească cuvintele potrivite.

— Știi că nu puteam să părăsesc turma și să vin să te caut. Nimeni nu a făcut-o în trecut. *Cel Care Creează Totul* nu a spus nimănui că o astfel de supraviețuire poate fi posibilă. Am ținut totul pentru noi și am protejat satul față de dorințele personale sau dileme.

Gândurile îi ieșeau alene, ca primele picături grele năvălind la începutul sezonului ploios. Una după alta, parcă

dorind să netezească marginile fisurii care îi separase timp de zece ani.

— Neputința de a ajunge la tine m-a incapacitat multe răsărituri. Dar știam că drumurile noastre se vor intersecta din nou, prin grația *Creatorului*, și elefantul fornăi, încântat de această incredibilă oportunitate.

Ajunseră în punctul unde pământul redevenea plat și camionul îl putea duce pe Otan.

Băiatul coborî de pe animal și-l conduse cu grijă la rampă.

— Vom acoperi cușca atunci când ne vom apropia de șosea. Vom conduce mai mult noaptea, zise Clapel, după ce închise ușa. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de altceva.

— Înainte să plecăm, te rog spune-le lui Nayan și Merlaya să vină afară, ceru băiatul.

Tonio încuviință și se grăbi înapoi la autobuz. Câteva momente mai târziu, cei doi se apropiau ezitând de cușcă.

— Otan, acești oameni sunt Nayan și Merlaya. Nayan este prietenul meu de când am ajuns la casa maestrului. A avut grijă de mine și, în schimb, eu l-am învățat cum să mediteze.

Elefantul își balansă trompa în stânga și în dreapta. Astfel se bucura pentru ajutorul dat învățăcelului său.

— Merlaya lucrează la obținerea *stării de beatitudine*. De asemenea, practică meditațiile zilnice și dorește să se conecteze cu *Cel Care Creează Totul*. Tonio, persoana care...

Dar elefantul nu mai apucă să audă următoarea prezentare. Picioarele i se înmuiară și căzu într-un somn plăcut.

* * *

Datorită greutății lui Otan și a preocupării de a nu se face remarcați cu încărcătura ciudată, călătoria înapoi dură mai mult, întinzând la maximum răbdarea fiecăruia. Adormit de tranchilizante, elefantul se comporta ca un animal de casă docil, care se trezea doar ca să mănânce, să bea și să se întoarcă la somn.

Duhoarea urinei și fecalelor lui Otan devenise o problemă pentru toți; era singurul factor care i-ar fi putut da de gol. Voluntarii lui Clapel curățau cu rândul cușca. Era o treabă incomodă și puținele rezerve de apă trebuiau să îndepărteze mirosul. Își adunau tot curajul să se apropie, chiar și în starea de semiconștiență a elefantului.

Cu reușita primului pas al planului, Nayan și Merlaya discutară îndelung cum să aranjeze aclimatizarea lui Otan în noua sa casă. Adolescentul din Laeta, izolat din mediul său cunoscut, se simțise binevenit la Korobat și membru al familiei micii echipe de cercetători. Chiar dacă asigurarea că fusese acceptat îl umpluse de căldură, nu putea încă scutura metafora despre un micuț izvor ce încerca cu disperare să-și sape albia tributară către o apă mai mare. Vârsta și experiența nu-l calificau pentru un rol permanent bazat pe realizări, ci doar pe expunerea sa în prezența lui Bart și a lui Rakash. Indiferent cum era perceput de grup, avea nevoie să fie văzut ca un potențial conducător.

Înainte să părăsească orașul Korobat, văzuseră cum Hando adunase un mic grup de lucrători, aduși din est, să finalizeze renovările unei alte clădiri părăsite și dără-

pănate din vechiul fief al fraților Tanas. Acești muncitori erau plătiți exorbitant pentru o treabă atât de măruntă care, în alte circumstanțe, ar fi fost făcută de rezidenții locali. Secretul trebuia ținut într-o absolută confidențialitate și, ca de obicei, Hando nu risca nimic. Îi ținea inclusiv pe Tigrii Albi în beznă, să nu-l transforme pe Otan într-un spectacol.

Urmând sfaturile lui Rakash, asigurarea unui mediu extern natural pentru elefant avea să-i diminueze senzația ciudată și nefamiliară de a fi luat și mutat din habitatul lui, iar în felul acesta îl și convingeau de bunele lor intenții.

Echipa știa că împărtășind cu consiliul faptul că Rakash era în Korobat, îndepărtase o mare presiune de pe umerii lui Hando și-i dăduse mai multă libertate de acțiune, cel puțin în fața colegilor, prin pregătirea căminului adecvat pentru Otan.

— Ai auzit ce-a zis Rakash: Otan e prea moleșit să discearnă ce-i în jurul lui. Ceea ce a primit în prima zi a fost suficient să-l calmeze și Rakash nu se află într-un pericol iminent, spuse Nayan, cu o voce ridicată, către Merlaya, iritat că nu înțelegea un motiv atât de evident. Informațiile mai complexe le va primi în Korobat. Să nu ne pripim, continuă el.

Băiatul își folosi ultima picătură de răbdare să țină conversația la un nivel decent. Niciunul dintre ei nu făcuse duș de zile întregi. Hainele și aerul din jurul cuștii erau impregnate de mirosul greu al lui Otan, aducându-i lâ un pas de a-și pierde mințile. Greutățile drumului de întoar-

cere le stricase programul de meditație și le crescuse starea de iritabilitate.

— Tot ce vreau e o strategie cât mai concisă pe care s-o putem prezenta în fața lui Prakit și Naranta. De asta suntem aici, să-l observăm și să-l analizăm pe Otan, să-i pregătim un plan viabil, replică femeia, ofensată de atitudinea tânărului.

Nayan își șterse transpirația din barbă cu mâna. Stătea sprijinit cu spatele de fereastră, cu picioarele pe banchetă, holbându-se la o Merlaya zburlită și, în același timp, căutând frenetic o formulare conciliatoare.

— Am avut până acum încredere în Rakash și nu ne-a lăsat baltă. Cine-l cunoaște mai bine pe Otan? spuse, pe un ton mai calm. Hai să ne bucurăm de această victorie. Naranta și Prakit vor înțelege că a trebuit să ne adaptăm situației.

Pe partea opusă, Merlaya își cuprinse gâtul cu mâinile, acoperind flăcările colorate ale tatuajului, aproape o încercare de a scădea nesfârșita căldură. Refuză să răspundă.

— Vom ajunge acasă în două zile. Vom lua decizii mai bune după ce ne vom odihni, spăla și hrăni, adăugă, încercând să zâmbească în colțul gurii, dar pentru buzele sale uscate era un chin mult prea mare.

Merlaya dădu din cap, fiind de acord.

* * *

Își potriviră intrarea în Korobat seara târziu. Ambele vehicule se strecurară repede de pe șosea în curtea noii

locații, protejați de gardurile înalte de fier. Doi voluntari scoaseră prelata ce acoperea cușca și traseră afară rampa, dar nu descuiară ușa, după cum ordonase Clapel.

Comandantul își adună oamenii în interiorul clădirii, pentru o ultimă, hotărâtă, subliniere că operațiunea din care tocmai se întorseseră nu se întâmplase niciodată. După care îi lăsă să plece acasă. Ieși și se alătură echipei reunite a cercetătorilor și a lui Hando, care se minunau de Otan. Prima lor reacție fu de uimire, uitând pentru un moment de stratul gros de fecale care se formase în ultimele două zile, de când nu mai curățaseră cușca din cauza traficului intens.

— Incredibil! exclamă Hando, după ce dădu mâna cu Tonio și-i îmbrățișă pe Rakash, pe Nayan și pe Merlaya. Sunteți obosiți, dar a meritat. Uită-te la el! Ce creatură uluitoare.

Nu-și putea ascunde emoția.

— Îl puteți lăsa afară? întrebă ca un copil care se roagă să fie lăsat să se joace cu o nouă jucărie.

Elefantul stătea în picioare, efectul tranchilizantului trecuse, făcându-l să fie mai lucid față de mediul înconjurător.

Rakash se apropie de ușă și se conectă cu Otan.

— Aceasta va fi casa ta pentru o perioadă. Vei ieși acum, dar va trebui să stai în această împrejmuire.

Arătă spre gardurile care, în întuneric, erau aproape nevăzute.

— Numai câteva persoane știu despre tine, așa că orice zgomot, precum mugetele tari, sforăitul și răgetele, vor

atrage atenția. Știu că-ți cer mult, dar e doar pentru o perioadă.

Băiatul scoase lacătul și Otan păși cu spatele până ce simți iarba sub picioare. Își scutură corpul și-și ridică trompa, fericit că scăpase din închisoarea cuștii.

— Spune-i că e un umbrar în stânga, unde se poate adăposti de soare în timpul zilei și o zonă pregătită în interiorul clădirii. Este un garaj de unde am scos ușile, așa că este mereu deschis, i se adresă Martinez lui Rakash.

— Le poți citi gândurile? întrebă băiatul, în loc să-i transmită cele spuse.

Otan închise ochii și rămase nemișcat, conștiința lui extinzându-se în afară, căutând vibrații cunoscute, atât de ușor de recunoscut în sat. Reuși să adune zgomot indescifrabil și numai câteva fragmente de reflecție din partea femeilor.

— Nimic cu înțeles. Canalele lor sunt blocate, mintea lor e îngrijorată de lucruri pe care nu le înțeleg, răspunse elefantul.

Rakash îl bătu pe picior cu blândețe.

— Trebuie să mă spăl și să dorm. Te superi dacă vei sta singur la noapte?

Otan își puse trompa în jurul taliei băiatului, arătându-și dragostea necondiționată.

— Și eu trebuie să mă odihnesc. Vom începe lecțiile după răsărit. *Cel Care Creează Totul* fie cu tine, spuse instructorul și dispăru în noapte spre garaj.

— Ați făcut o treabă minunată, îi felicită Hando. Vă puteți lua liber două sau trei zile, ca să vă odihniți cum tre-

buie. Le vom da ocazia lui Rakash și lui Otan să se reconecteze după lunga lor despărțire, zise încurajator.

— Prakit și cu mine vom fi prin preajmă, în cazul în care ai nevoie de ceva, îi spuse Naranta lui Rakash. Am elaborat câteva noi teste, dar ce contează este să vedem influența lui Otan în timpul meditației tale. Dacă datele se îmbunătățesc, suntem pe drumul cel bun, continuă, emoționată de succesul călătoriei.

— Când crezi că-l putem atinge? întrebă Prakit.

— Poate într-o zi sau două. Ruptura de la conștiința turmei va fi greu de suportat. Trebuie să-i ținem mintea ocupată și să se concentreze pe mine și pe țelul nostru, răspunse Rakash.

Oboseala acumulată, împreună cu emoțiile reunirii cu instructorul său spiritual, îl consumase psihic și fizic pe băiat. Arăta mai slab, aproape transparent, în hainele sale murdare și cu capul ras. Cu Otan letargic în timpul călătoriei, Rakash își relaxase garda ce-i proteja gândurile. Blocajul mental pe care-l învățase să și-l aplice singur era de folos când interacționa cu oameni mai puțin dezvoltați spiritual, ca cei din echipa de cercetare, dar nu avea nicio șansă în fața lui Otan. Ura, deziluzia, toate celelalte sentimente negative pe care le cunoscuse printre oameni, le ținuse ascunse de Otan. Suma lor era destul de mică pentru a nu trece de tot mediul de serenitate în care se născuse. Cu toate acestea, mușcau din esența bunătății sale, ridicând pe tăcute întrebări despre logica evenimentelor în derulare la care nu avea răspunsuri.

Conectarea la cunoștințele ancestrale ale lui Otan devenise sarcina băiatului, de vreme ce nimeni altcineva din

echipă nu atinsese un nivel atât de înalt al conștienței încât să fie capabil să comunice cu el; în plus, elefantul nu avea să aibă niciodată suficientă încredere în acești oameni pentru a le încredința amintiri din istoria comunității junglei, păstrată atât de bine.

— Otan poate fi încăpățânat uneori și să-l scoți din asta ar fi doar o pierdere de timp. Mai bine să începem cu pași mici. Mă voi ocupa de el cu grijă, să ne redescoperim, spuse Rakash și plecă spre clădire.

— Ce o să facem cu mirosul? întrebă Nayan, dacă văzu că nimeni altcineva nu ridică problema.

Era sprijinit de brațul lui Clapel, ca un ultim resort de a sta în picioare. Îi secase energia din corp în clipa în care intraseră în curte, iar acum dorea cu disperare să doarmă.

— Îl vom curăța zilnic și vom arunca totul în mlaștină. Am să vorbesc cu comitetul parcului, să văd dacă putem muta niște pomi maturi care ar putea acoperi mirosul, sugeră Martinez. Dacă aveți altă idee, să-mi spuneți.

Grupul se împrăștie, lăsându-i pe Hando și Clapel să fie ultimii care să plece din complex.

* * *

— Așadar, nu ai locuit aici tot timpul, de când ai plecat din sat? întrerupse Otan povestirea lui Rakash.

— Nu. Doar în ultimele patru cicluri. Am lucrat cu echipa pentru a crea un *„lucru"* care poate induce o artificială *stare de beatitudine*, răspunse.

Erau multe cuvinte și concepte noi pe care avea să i le explice încet instructorului, ca discuția lor să aibă sens. Îi

luase ore întregi de când începuse să-i dea amănunte despre dispariția sa din sat, ca discuția lor să avanseze. Chiar dacă îi transmitea imagini vizuale cu ceea ce dorea să-i comunice, elefantul încă avea probleme să le înțeleagă. Creierul lui Otan nu avea gânduri sau noțiuni *„poluate"*. Ființa lui era cufundată în junglă, un microcosmos imaginat de *Cel Care Creează Totul*, unde copiii și elefanții se consideră componentele principale.

Rakash nu făcuse legătura între neputința de a realiza ultimul pas pe calea iluminării, *starea de beatitudine*, cu acumularea informațiilor toxice și vibrațiile mortale care-i inundaseră psihicul din momentul sosirii în Laeta. Chiar dacă atitudinea oamenilor din Korobat era mult mai pozitivă, ridicându-le conștiința la un statut mai înalt, erau concepte necunoscute care lipseau în totalitate din lista lor de îmbunătățire a sinelui.

Încercând să-i descrie lui Otan realitățile din această lume, îl făcu pe Rakash să înțeleagă cât de mult se schimbase. Cum, în timp, percepțiile sale se mulaseră pe noua sa viață, reducându-i sensibilitatea cu care se născuse. *„Această obtuzitate nu-l poate birui pe Otan"*, gândi el adânc în interiorul său, grijuliu să țină aceste introspecții departe de atingerea instructorului.

— Nu știu cum să definesc experiențele mele, spuse, dar răspunse imediat la propria întrebare. Poate prin desene. Pentru mâine voi aduna toate cărțile pe care le găsesc, care au imagini despre ce vreau să înțelegi.

Ședeau în umbra îngustă creată de clădire după câteva ore de stat la soare. Nu-i deranja nimeni în curte. Echipa

lucra înăuntru, lăsându-le libertatea pe care o ceruse. O grămadă de crengi cu frunze de acacia și alte frunze late, aduse dis-de-dimineață de voluntari, zăcea în apropiere de garaj. Îi ajungea lui Otan pentru două sau trei zile.

Rakash remarcă lipsa poftei de mâncare a instructorului său, dar nu era prea îngrijorat. Putea fi din cauza schimbării mediului și al aranjamentelor recente. Ținându-l pe Otan constrâns în zona limitată a curții, nu-l ajuta prea mult. Picioarele îi erau obișnuite cu mersul îndelung pe pământ denivelat, trompa cu smulgerea ierbii înalte, savurând libertatea și fericirea pe care nicio altă creatură a junglei nu o avea. Rakash trebuia să-l țină motivat să-și atingă scopul, golindu-l de cât mai multe cunoștințe și, la sfârșit, dacă era nevoie, să-l îndepărteze de lumea care l-ar fi putut folosi drept animal de companie. Sau să găsească o altă manieră de a face bani cu el.

Trupul băiatului tresăltă în clipa în care acest gând periculos i se răspândi în minte, o reacție întârziată ce nu i s-ar fi născut niciodată într-un habitat primitiv precum satul. Era o izolare deliberată de la principiile de dragoste, bucurie și empatie, despre care vorbise cea mai mare parte a vieții sale.

— E totul bine? întrebă elefantul și Rakash sesiză surpriza lui Otan de a nu fi în stare să citească ce-i cauzase tresărirea.

Știa că Otan era obișnuit cu deschiderea tuturor celor din sat și că orice blocaj din partea lui îi transmitea că ori capacitățile lui mentale se îndepărtau de turmă ori Rakash își construise propriul sistem de apărare, născocit

involuntar din cauza expunerii în lumea nouă. Băiatul nu dorea să-l îngrijoreze prea mult, dar ca grandiosul său *Suflet Portocaliu* să se reaprindă, însemna să-i dea lui Otan posibilitatea să comunice cu el la un nivel mai adânc. Trebuia să fie cu băgare de seamă.

De aceea m-am întors pentru Otan după atât de multe cicluri și este menirea lui, dată de Cel Care Creează Totul, *să continue învățămintele sacre cu mine, chiar și într-un loc jalnic care nu seamănă deloc cu căminul drag de acasă,* gândi Rakash.

Otan se duse la bazinul plin cu apă, sorbi cu trompa și se stropi pe corp. Era mai degrabă un obicei întipărit de nenumărate generații decât un gest de a se răcori de căldură. Instinctul îi funcționa, cerând o baie în noroiul de lângă groapa de apă, dar aici nu exista așa ceva, în meschinul spațiu verde cu foarte puține urme de naturalețe.

Uitând că nu mai era acoperit de crusta groasă de noroi ce trebuia să se usuce, păși în soarele arzător, doar ca să revină imediat sub acoperământul clădirii. Privi distant la mâncare. Mai târziu, durerea provocată de mestecat îl făcu conștient de slăbiciunea treptată care-i cuprindea corpul. Dacă socoteala lui era corectă, își folosea ultimul set de dinți, deja tociți. Nu-i putea spune lui Rakash despre fragilitatea lui și nu dorea să-l îngrijoreze.

Senzația de foame împunse stomacul lui Otan, aducându-i amintiri vii despre ce-i menționase băiatul la întâlnirea lor de la marginea junglei: ceva despre drumul său propriu călăuzit de *Cel Care Creează Totul*. Va face și el parte în continuare din destinul lui Rakash?

Hotărârea de a veni cu el și a lăsa în urmă realizările vieții lui ca instructor și deținător de cunoștințe al turmei,

venise ca un impuls fundamental. Poate fusese șoapta *Ființei Supreme* care-i înlesnise judecata și-l îmboldise într-o călătorie atât de bizară, într-o lume despre care arhivele strămoșești avertizaseră de multe pericole. Sau poate fusese propriul lui ego care încă tânjea să fie aproape de *Sufletul Portocaliu*, onoare luată de la el, dar acum corectată.

— Niște amintiri supărătoare mă chinuie din timp în timp, spuse băiatul după o lungă pauză, de parcă ar fi și uitat de întrebarea elefantului. Am avut parte de incidente neplăcute aici, explică.

— De ce nu te-ai întors acasă? întrebă Otan, nesigur de motivele reale care-l ținuseră departe și cu sufletul dezechilibrat.

Băiatul privi peste capul lui spre cerul senin, imaginându-și pentru o clipă că stătea în luminișul junglei, simțind pe piele adierea vântului, ascultând cearta maimuțelor pentru fructele de papaya.

— Am urmat calea care mi s-a așternut în față de *Cel Care Creează Totul*. Nu am altă explicație. Nu-ți pot spune dacă este o hotărâre dreaptă. Am făcut-o. M-am lăsat călăuzit, spuse nepăsător. Poate fi destinul nostru, să fim departe de casă, să aducem alinare unei mulțimi decadente. Nu este timp să-i învățăm nici măcar o fărâmă din ce știm noi, ei vor ca totul să se întâmple repede. Să-și odihnească gândurile și să construiască spații armonioase nu este posibil pentru marea majoritate. Membrii echipei de cercetare sunt diferiți. Practică și cred.

Otan îngenunche, cu trompa întinsă pe jos, pregătit să audă mai multe.

— Mă vei învăța să-mi activez energia de vindecare închisă în interiorul meu? ceru Rakash și se așeză pe bancă, cu picioarele încrucișate sub el.

Întrebarea îi dovedi lui Otan ce impact negativ avuseseră toți acești oameni asupra învățăcelului. Un *Suflet Portocaliu* ar trebui să-și amintească toate proprietățile ereditare ale minții și sufletului, chiar şi fără instructor. Îl îngrijoră, dar își închise gândul în fața băiatului.

— Este un dar minunat de la *Cel Care Creează Totul*, răspunse în loc de altceva. Trebuie să fim atenți cui împărtășim, ca să nu se abuzeze. Nu toată lumea merită.

— De ce spui asta? își ajustă Rakash postura de lotus, părând că va începe meditația în curând.

— Cum te-ai simți dacă unul din acești oameni ar trebui vindecat, dar nu arată nicio recunoștință? Să nu se încline sau să spună un sincer mulțumesc *Ființei Supreme*. Nu putem lăsa să se întâmple una ca asta, spuse Otan cu convingere.

— Am înțeles, zise Rakash, admițând că numai o mână de oameni din Laeta și Korobat ar fi putut fi recunoscătoare la o astfel de binecuvântare.

— Ar trebui să vină în mod natural. Vizualizează o persoană bolnavă ca fiind sănătoasă. Controlezi acest proces prin canalizarea energiei date de *Cel Care Creează Totul*, spuse elefantul. Îți amintești de copiii mai mari din sat, îngrijind legumele care înfloreau mai târziu?

— Vag, spuse, dar făcu un efort să-și amintească o astfel de întâmplare din copilăria sa îndepărtată.

Otan îl încurajă ca, înainte de a experimenta pe oameni, să întocmească un plan simplu.

— Exersează pe niște plante. Senzitivitatea lor mai înaltă va reflecta imediat energia acumulată. Este un proces vizibil. Cere-i lui Hando să planteze flori sau legume pe o suprafață mică, lângă poartă, unde sunt mult mai expuse la soare. Oricum vor să planteze copaci, așa că nu-i prea mare diferența.

Băiatul încuviință ferm din cap, însă Otan îi văzu privirea pierdută, reflectând goliciune interioară sau nemulțumire. Realiză că treizeci de răsărituri de când se revăzuseră nu erau de ajuns pentru a reconstrui legătura lor întreruptă timp de zece cicluri. Îi va da lui Rakash mai mult timp pentru deschidere, să-și îndepărteze straturile de protecție și să-l ajute cu propria sa vindecare, înainte de a-i vindeca pe alții.

— Ai nevoie de o revărsare de dragoste, băiatul meu, continuă Otan. Dacă nu simți dragoste și compasiune pentru persoana din fața ta, s-ar putea să-i adâncești suferința, în loc s-o ușurezi.

Rakash nu spuse nimic și nici nu reacționă. Doar închise ochii.

— Acesta-i motivul pentru care trebuie să ne purificăm de atașamente, gânduri impure și intenții rele, a căror greutate vor reține vibrația sufletului. Treci peste toate astea și vei fi în stare să-ți arăți întregul potențial, îl instrui elefantul. Cel puțin, asta i-am învățat pe copiii celorlalte caste.

— Ar trebui să-mi amintesc reîncarnările anterioare? întrebă, cu ochii închiși.

— Da, veni răspunsul, ca o ușoară undă de energie.

— Atunci de ce nu-mi amintesc astfel de experiențe și înțelepciune? întrebă Rakash și din cauza tonului ascuțit triunghiurile sale portocalii prinseră a străluci cu putere. Mi-ai spus că suntem suflete speciale, care avem menirea să ne întoarcem la *Copacii Vieții*. Care este a mea? țipă cu disperare și frustrare, supărat că nici măcar interacțiunea sa cu Otan nu-i putea limpezi calea.

— Am crezut că ai acceptat deja calea de a aduce *starea de beatitudine* acestor oameni, ca însărcinare primită din partea *Celui Care Creează Totul*. Am acceptat ca drumul meu să se schimbe pentru că mi-ai cerut tu. La tine ce s-a schimbat? încercă să-l calmeze.

Rakash își puse picioarele pe jos. Își aplecă bustul, ca și cum ar fi fost gata să plece fără să răspundă.

— Simt că rezultatele tangibile sunt așa departe de mine, că mă evită. La fel și rezultatele mele personale în a-mi aminti toți pașii spirituali ce m-au condus să mă nasc un *Suflet Portocaliu*, și rezultatele echipei, în legătură cu *starea de beatitudine*. Nimic nu se potrivește, zise cu respect față de instructor.

— Îți reamintesc prima lecție pe care ți-am predat-o. Această lecție este repetată din nou și din nou, de fiecare dată când un copil devine neliniștit privind ceea ce se numește *„progresul stagnant"*, spuse Otan.

— Cred că-mi amintesc acum, pentru că atunci am realizat cât de mare ești tu față de corpul meu cel mic, răspunse, un pic mai calm.

Elefantul începu să pășească prin curte. Întoarse capul spre băiat, își vântură urechile de câteva ori, apoi îi servi ultima parte a lecției.

— Fii răbdător cu orice faci. Nu te lăsa influențat de obiceiurile minore ale acestor oameni. Cum te vor putea urma dacă tu te transformi în ei?

— Sunt răbdător de foarte mult timp. Am vrut să-i ajut pe toți și să împart cunoașterea despre frumusețea nemărginită pe care o avem în noi. Dar ei m-au rănit, zise pe un ton aspru.

Atunci ieși Nayan din clădire, aducându-le câte un măr. Deschise palma, așteptând ca Otan să-l apuce cu vârful trompei. Ceea ce și făcu. Apoi, așteptă să i se mulțumească cu o atingere blândă pe cap.

La câteva zile după ce ajunseseră în complex, Rakash îi prezentase fiecare membru al echipei. Se referise cu căldură la toți, cum îl ajutaseră să se integreze în noua lume, întemeind o relație familiară cu elefantul, exceptându-l pe Hando, care era mai tot timpul plecat. Nu le mai era frică să se apropie de el, oferindu-i fructe sau legume ori, pur și simplu, să discute cu el. În schimb, drept mulțumire pentru aperitive, sperau să-i simtă puterea mentală, sondându-le mințile să arate că și oamenii puteau fi la fel de speciali ca și sătenii, creierul lor putând deveni sensibil față de undele cerebrale din afară și să învețe limbajul fără cuvinte.

— Cum se simte? își întrebă Nayan prietenul după ce Otan plecă la o altă plimbare.

— În afară de pofta de mâncare, e bine, spuse ridicându-se și scuturându-și picioarele.

Își trecu mâna prin părul care-i creștea; nu-i mai păsa să se radă pe cap.

— Și tu? Pari supărat, insistă Nayan.

— Cum te-ai simți dacă ai fi închis într-un loc de unde nu poți pleca decât noaptea, pentru două sau trei ore? Stau ascuns de aproape patru ani. E o nebunie! răbufni băiatul, apoi își dădu seama că și Nayan era în aceeași situație și că amândoi sufereau de aceleași constrângeri.

Rakash era conștient de starea sa sufletească. Clocotea de resentimentul pe care încerca să-l țină în frâu, privind posibilul eșec al realizării tehnologiei. Își pierdea autocontrolul. Lucrul cu Otan nu-i adusese influența necesară asupra întregii sale stări emoționale, nu așa cum crezuse. Era ca o forță nevăzută care-i șterse elefantului puterea după ce trecuseră linia imaginară din afara junglei.

— Știi că toată lumea lucrează la asta. Sperăm cu toții să vedem o scânteie în mintea ta, de când a venit Otan. Nu mă înțelege greșit, poate are nevoie de mai mult timp să se obișnuiască, adăugă repede Nayan, nedorind să-i fie răstălmăcit comentariul.

Mai nou, adolescentul își făcuse obiceiul de a observa de la etajul doi interacțiunea dintre instructor și învățăcel și să învețe cât mai multe din acest schimb tacit. Comunicarea lor mentală se traducea prin gesturi și acțiuni ce păreau să aibă o legătură impecabilă, mai ales acum, că cei doi restabiliseră, în sfârșit, sincronicitatea pierdută. Numai rareori dialogul mut era întrerupt de vorbele lui Rakash. Limbajul trupului lor era atât de unic încât Nayan începuse să-și noteze aceste reacții, ca mai târziu să le traducă în comportament uman și să le cuprindă în cartea care trebuia terminată. Mișcarea capului lui Otan și a trompei

de la stânga spre dreapta nu-l speria pe Rakash, era doar o manieră de a-i spune fizic să reia exercițiul la care lucra.

Lui Nayan îi plăcea foarte mult acest gen de studiu, în loc să se uite pe monitoare, la imagini care nu-i spuneau nimic. Cercetare prin observație, aceeași tactică pe care maestrul o folosise de-a lungul carierei sale de cărturar al orașului Laeta. Percepția înflăcărată pentru detalii, ascuțită de continua expunere la remarcile protectorului său, îi insuflaseră convingerea că drumul său profesional pe termen lung ar deveni, cumva, atașat de creativitatea tehnologică efervescentă din Korobat. Rigurozitatea minții cercetătorilor necesita un echilibru armonios, printr-o accesare mai blândă și mai flexibilă a percepției vizualizării semnelor umane, pe care niciun echipament nu ar fi fost capabil s-o facă.

— Trebuie să-l scoatem în spațiu deschis. Poate ne găsim echilibrul, dacă ieșim dintre ziduri și garduri. Fără intenție, ne-au limitat sufletele libere, zise Rakask, lăsând comentariul prietenului său să treacă pe lângă el.

Nayan nu dorea să se certe asupra subiectului, deschis de câteva ori, așa că răspunse conciliant:

— Voi vorbi cu Martinez, poate găsește el o soluție.

Îl îmbrățișă pe Rakash drept consolare pentru nefericirea lui și se duse înăuntru.

CAPITOLUL 15

Simt că traseul călătoriei mele în acest plan fizic se apropie de sfârșit. Am aruncat o privire prin vălul mayei, la splendorile care mă așteaptă pe partea cealaltă. Tânjesc să devin o energie pură, mișcându-mă prin puterea gândurilor mele. Călătoria nesfârșită, străpungând nenumăratele universuri și învelișuri ale timpului.

Din cartea ***Noi Suntem Unul*** – Capitolul 15

Ploua torențial deja de două zile. Descărcări electrice furioase și fără sunet brăzdau țesătura cenușie a cerului. Apa se aduna cu repeziciune în scobiturile uscate făcute în curte de mersul continuu al lui Otan, acoperind întreaga zonă cu o peliculă udă de câțiva centimetri grosime. În apropierea ușii de la adăpostul elefantului, aversa înmuia grămada de frunze îngălbenite.

„Această vreme ar fi fost perfectă pentru Otan, să se trântească pe burtă, să se rostogolească de câteva ori, amestecând cu greutatea lui pământul moale cu apa, transformându-l în noroi", gândi Rakash, stând sub streașina ușii clădirii. Observă rugina pronunțată a gardului, spălată de ploaie, cu-

loarea un pic mai închisă decât portocaliul semnelor sale de naștere. Metalul fusese strălucitor când echipa se mutase acolo, cu patru ani în urmă. „Chiar și Otan era mai sănătos pe atunci", își continuă gândurile și începu să meargă spre clădirea cu garajul transformat în adăpost al elefantului pentru anotimpul răcoros.

Deschiderea prin îndepărtarea ușilor nu putea elimina de tot mirosul fecalelor lui Otan care erau curățate doar o dată pe zi. Băiatul intră și se apropie de instructorul său, care se afla culcat pe un strat gros de fân, cu ochii închiși și trompa încolăcită spre interior. O respirație ușoară îi mișca trupul voluminos, în sus și jos. Legume și fructe în putrefacție erau risipite în jur, la îndemâna lui, dar el nu mai avea dinți cu care să-și mestece mâncarea. Rakash observase primul, cu un an în urmă, că Otan slăbea și că frunzele proaspete aduse zilnic rămâneau aproape neatinse. Elefantul era la ultimul set de dinți, fără putere, reducându-i abilitatea de a mai merge și acuratețea mentală.

Imediat alertată, echipa se strânse să se gândească la o soluție. Începură să amestece fructe și frunze tăiate în bucățele mici, zdrobite într-o pastă care putea fi ușor înghițită. De fapt, era singura posibilitate, dar nerentabilă datorită cantității imense necesară regenerării energiei unui corp atât de mare. Iar el refuză, plin de demnitate, să fie hrănit astfel. Procedeul era împotriva ciclului natural de naștere și tranziție, un ciclu creat și dat comunității de către *Cel Care Creează Totul*. Nu putea păcăli ritmul naturii, care spunea instinctiv că timpul să se alăture strămoșilor săi era aproape.

Rakash înțelese hotărârea lui Otan. În timpul meditației sale adânci, fragmente de amintiri cu elefanți instructori agonizând îi dădu o idee despre ce va avea Otan de suportat. Trase un scaun de lemn și se așeză, privind cât de neajutorat și lipsit de dorința de a trăi era. Mâna aproape că se întinse înainte, să-l atingă și să-l aline, dar se abținu, amintindu-și că Otan refuzase să-l mai instruiască după ce-l întrebase, de mai bine de un an, despre semințele *Copacilor Vieții*.

Din acel moment, elefantul închisese toate comunicațiile cu băiatul și încercase chiar de mai multe ori să forțeze gardul, să evadeze. Îndoise fierul, dar nu-l rupsese. Nu mai avusese suficientă forță.

Rakash își recunoscuse sacrilegiul, întrebând despre comoara cea mai de preț a comunității, atât de bine apărată de turmă, dar dorea cu disperare să creeze o soluție alternativă pentru posibila iluminare a acestor oameni. De asemenea, avea nevoie să-și țină promisiunea dată lui Hando, în schimbul scoaterii lui Otan din junglă.

„Imaginează-ți Copacii *în partea aceasta a lumii, permițând mai multor frați și surori să vină aici", se rugase băiatul de instructorul său atunci, imediat ce energia de vindecare i se îmbunătățise.*

„De ce avem nevoie de așa ceva?", întrebase Otan, neîncrezător.

„Sufletele lor au nevoie de îndreptare. Ți-am spus cine sunt ei și cum se comportă. Trebuie să mă crezi!", strigase Rakash la el. „Tu și cu mine nu putem birui această imensă împotrivire față de dragoste, compasiune, realitate. Noi, mai mulți, putem

schimba asta, să-i facem să-l accepte pe Cel Care Creează Totul *ca singurul creator al energiei universale", continuase băiatul.*

Otan își clătinase capul și dăduse să plece, dar Sufletul Portocaliu *îi ațînuse calea.*

„De fapt, ce ți s-a întâmplat? Ce te-a schimbat așa de mult?", întrebase elefantul.

Se simțise furios, presându-și gândurile asupra lui Rakash, așteptând un răspuns prompt.

„Oamenii din Laeta l-au rănit pe maestru și pe mine, rău de tot. N-ar fi avut voie să-și forțeze decadența asupra noastră. Trebuie să-i eliberăm".

„Nu este posibil, copile, să crească Copacii Vieții *aici. Cine va avea grijă de nou-născuți? Acești oameni? I-ar schimba la fel cum te-au schimbat pe tine. Cine va instrui copiii? Nu-i un loc în care comunitatea noastră să înflorească. Au o vibrație atât de grea. Crezi că vreun elefant ar veni aici de bună voie?" își provocase Otan învățăcelul și-și fluturase urechile largi în semn de agresivitate, ca în fața unui dușman amenințător. Bătuse cu piciorul stâng în pământ, să sublinieze că nu mai dorea să discute despre acest subiect.*

Rakash se gândise un moment, stând nemișcat în fața bestiei.

„Mă voi ruga la Cel Care Creează Totul *să binecuvânteze o nouă colonie de copii și elefanți.* EL *este singurul de care vor asculta cu toții", spusese Rakash.*

„Nici măcar El *nu ne-ar pune într-un astfel de pericol. La ce te aștepți din partea acestor necredincioși? La un miracol?", replicase Otan. Împinsese blând cu trompa băiatul la o parte și-și reluase circuitul în jurul curții. Apoi îi venise o idee prin care putea pune capăt discuției.*

„Chiar dacă am planta acum semințele, noi nu vom mai fi de mult printre cei vii, înainte să vedem Copacii *ajunși la maturitate și să devină portaluri viabile. Să nu mai vorbim despre asta!"*

„Dar cum vom putea declanșa starea de beatitudine *fără să aducem mai mulți dintre noi aici?", insistase băiatul.*

„De ce întrebi? Ți-ai pierdut și tu credința?", îi trimisese Otan ultimul său gând, apoi se repezise în cel mai îndepărtat colț al perimetrului.

Acesta fusese ultimul lor schimb de gânduri, până în urmă cu două luni.

„Ține-i pe acești oameni departe de junglă. Dacă se întâmplă asta, arhivele vor consemna că tu și cu mine am distrus echilibrul de generații. Nu mă face de rușine în fața Ființei Supreme!" se rugase de învățăcelul său.

Dar Rakash nu era încă pregătit să-i promită. Recunoscu, oarecum, că inima i se împietrise. Cuvintele care odată îi creaseră puternice vibrații, acum pluteau fără un anumit înțeles și, încetul cu încetul, canalul energetic care însemna legătura cu *Cel Care Creează Totul* se obtura din ce în ce mai mult. Iar acum, nici Otan nu-l mai ajuta.

Auzi pași în spatele lui. Era Nayan, verificând starea elefantului.

— Vreo schimbare? întrebă.

Umerii îi erau curbați în jos și din priviri îi lipsea acea licărire de abundență a energiei tinereții. Barba sa blondă era îngrijită și tunsă drept, cu părul ras, expunând vârful plat al craniului, care-i scotea în evidență forma triunghiulară a capului.

— Nu. Este tot mai slăbit. Astăzi a băut doar un pic de apă, nimic altceva, răspunse Rakash.

— Îmi pare rău că i-am grăbit sfârșitul aducându-l din sat, exprimă Nayan părerea de rău a întregii echipe.

— Să nu-ți pară. Ce se întâmplă este responsabilitatea mea. A avut încredere în mine, zise băiatul pe un ton egal, știind că profitase de dragostea instructorului pentru el.

Nayan apucă o lopată și începu să dea excrementele la o parte, împingându-le în ploaie. Puternicul sunet scrâșnit al metalului pe ciment îl trezi pe Otan. Deschise un pic ochii.

— Salut, Otan. Scuze pentru gălăgie, spuse Nayan și își continuă activitatea.

Termină repede, apucă furtunul de pe jos și deschise robinetul țevii care ieșea din perete. Rakash se dădu la o parte, lăsându-și prietenul să definitiveze treaba.

— Ceva noutăți de la Prakit? întrebă.

De ceva vreme, Rakash petrecea mai mult timp de unul singur decât cu echipa care, acum, verifica informațiile mai vechi, cu speranța de a găsi ceva peste care poate trecuseră cu vederea.

— Nu. Am auzit niște zvonuri, că dacă nu vin cu dovezi concrete pentru tehnologie, în trei-patru luni, Martinez ar putea desființa echipa.

— Cu Otan și cu mine cum rămâne?

— Ar trebui să vorbești direct cu Hando. Nu știu mai multe. Dar nu ne putem întoarce în Laeta. Cred că ești de acord. Mai degrabă stau aici sau mă duc spre est. Mereu am vrut să văd lumea.

Aruncă furtunul jos, își șterse mâinile pe pantaloni, apucă un scaun și se așeză lângă Rakash, privindu-l pe Otan.

— Cât mai are?

— Depinde de cât de mult vrea să trăiască. Este puternic, dar fiind departe de turmă, spiritul dârz i s-a demoralizat chiar și lui. Sper să mai fie în stare să reziste ca să ne vadă realizarea cu *starea de beatitudine*. Eu încă mai cred că *Cel Care Creează Totul* ne înțelege motivul.

Rakash știa cât de mult îi admira Nayan credința nealterată.

— Mai ai vise ciudate? schimbă Nayan subiectul.

Băiatul își aținti privirea spre aversa de afară, fără să răspundă. Simți nevoia de a se duce în ploaie, să se lase spălat și purificat de toate gândurile distructive și imaginile care-l schimbaseră de când ajunsese în Laeta. Un strat gros de murdărie îi acoperea, în aceeași măsură, corpul fizic și cel eteric, făcându-l mai întunecat, incapabil să-și mai schimbe cursul canalizării energiilor subtile.

— Da, aproape în fiecare zi. Un *Suflet Portocaliu*, nu mai mare de patru ani, mă chinuie pentru greșelile mele trecute.

— Îți amintești să te fi întâlnit cu el în viața anterioară? Cum sunteți conectați?

— Nu-mi pot aminti nicio dată când am interacționat. I-am cerut o explicație, dar m-a ignorat. Insistă să mă chinuiască. Sunt doi ani de când l-am văzut prima oară. Și are un mesaj foarte greu pentru mine: zice că sunt răul care, prin comportament neadecvat și încăpățânare, este gata să răstoarne echilibrul menținut de *Cel Care Creează Totul* între cele două lumi, a ta și a mea. Este misiunea lui, primită de la *Ființa Supremă*, să se reîncarneze drept sal-

vator al dragostei și adevărului, ca să balanseze efectele greșelilor mele. E o nebunie! Chiar am făcut atâtea stricăciuni?

Spera să audă punctul de vedere obiectiv al prietenului său. Nu mai știa ce să gândească despre el însuși.

Nayan îngenunche lângă Otan și-l bătu ușurel pe locul unde se mai zăreau urme decolorate ale semnelor numărului de copii pe care-i instruise și castele din care făcuseră parte.

— Nu-ți judec acțiunile. Când ai ajuns în Laeta erai un copil nevinovat. Știi cât de protector a fost maestrul cu tine. *Cu cât are mai puțin contact cu exteriorul, cu atât mai bine*, spunea mereu, știind din instinct cum te poate transforma. Perspectiva acestui nou *Suflet Portocaliu* asupra a ceea ce ai făcut este ceva pe care eu nu o pot pricepe. Are o înțelegere mult mai adâncă despre implicațiile care au loc în sat și în lumea în care *Copacii Vieții* îl străjuiesc.

Făcu o pauză.

— Ai spus mereu, cu mândrie, că *Cel Care Creează Totul* a construit jungla ca pe un mediu perfect pentru viețuitoare, o simbioză între nevoia de protecție și cea de întâmplări neașteptate. Poate, fără să-ți dai seama, prin expunerea la noi, ai declanșat o criză care necesită să fie reechilibrată între sat și caste. Dar nu poți confirma dacă *Sufletul Portocaliu* s-a născut deja sau se va naște în curând.

— Am încercat să-l blochez să nu-mi intre în spațiul personal, dar este alcătuit dintr-o energie atotpătrunzătoare care se infiltrează și mă găsește oriunde m-aș ascunde, se confesă Rakash. Mă întorc în laborator.

Se ridică și părăsi garajul, fără a se uita la Otan. Știa că Nayan îl va mai alina o vreme.

* * *

De la veranda colibei sale, Danish îl privea pe Bagham luându-l cu grijă pe Herven de talie și punându-l pe gâtul său, pentru o plimbare călare în jurul satului. *Sufletul Portocaliu* ședea cam nesigur, așa că elefantul își ținea trompa îndoită spre spate, ca Herven să se țină de ea. Aveau o conexiune armonioasă și întreaga comunitate simțise o puternică undă de vibrații pozitive, încă de la sosirea acestui suflet special.

Comunul îi invidia. Relația lui cu Taber se dovedise a fi mai rece decât se așteptase, chiar dacă știa că niciun alt instructor nu putea depăși dragostea lui Otan pentru el. Cu patru răsărituri în urmă, Herven își sărbătorise cel de-al patrulea ciclu de reîncarnare și anunțase în mod oficial că era *Suflet* complet conștient. Era momentul pe care-l așteptase Danish. Trebuia doar să-i menționeze lui Taber promisiunea pe care o făcuse, ca destăinuirea sa artistică să fie validată de Herven.

Ultimele trei cicluri trecuseră în liniște, aproape fără niciun eveniment semnificativ. Alanda tranzitase în timp ce îngrijea de *Sufletul Portocaliu* și Baqar urmase la scurtă vreme, prinzând șansa să-și termine lucrarea de artă pe care o crea sub îndrumarea *comunului*. Danish nu încetase de a-și concepe dovada valorii sale ca *artist*. Ascuns în spatele ierbii înalte de pe partea umbroasă a grădinii, își

păstrase prolifica efervescență, folosindu-se de fiecare clipă liberă pentru a-și atinge scopul de a fi declarat *artist*. Nu mai putea exista nicio scuză din partea comunității sau a lui Herven de a nu-i conferi această onoare. Și-i veni un gând îndrăzneț.

„De ce să am nevoie de Taber să facă cererea în locul meu? Cine ar putea explica mai bine decât mine?" Zâmbi, încântat de posibilitate. Bagham și Herven înconjuraseră deja partea estică a satului și acum se apropiau de colibele *comunilor*, cu băiatul râzând la ideile trimise de instructorul său.

Danish sări în mijlocul cărării și îi aștepta. Își uni palmele și făcu o plecăciune când elefantul se opri în fața sa.

— Bagham, prieten drag, cu permisiunea ta, aș dori să mă adresez lui Herven, zise *comunul* cu voce tare.

Urma instrucțiunile date de Altan tuturor copiilor, cum să se adreseze unui *Suflet Portocaliu* mai tânăr de patru cicluri, care nu ar fi fost pe deplin conștient de scopul său pe acest plan astral. Și chiar dacă Herven ar fi fost, Danish hotărâse să urmeze același cod etic.

Elefantul confirmă, cu un gând duios, cu Herven ținându-se în continuare de trompa lui.

— Imediat după nașterea ta, *Suflet Portocaliu*, începu Dansih, i-am împărtășit lui Taber o experiență unică pe care am avut-o: fragmente din viața mea anterioară, în care am fost *artist*. Cred că această aducere aminte s-a întâmplat pentru că ne-ai influențat în bine pe toți.

— Care este cererea ta? întrebă mental Herven, întrerupându-l din scurt pe *comun*.

Îi pierise râsul, ochii săi portocalii măsurând și scotocind în mintea lui Danish. Dădu drumul trompei, își în-

dreptă spatele și-și întinse picioarele în jurul gâtului elefantului.

— Am creat complexe piese de artă care pot dovedi ce am spus. Recunoaște-mă drept *artist* în fața tuturor. Să lași ca numele meu să fie menționat în casta *artiștilor*, stărui el.

Își scărpină pielea de pe frunte, sub o bruscă presiune simțită pe cap. Copiii din diferite caste, care treceau spre muncile gospodărești, se opriră, sperând să audă cuvinte de înțelepciune strămoșească menite să-i ajute pe calea lor spirituală.

— De ce e atât de important să fi recunoscut ca *artist* al castei? Este mai important decât să rămâi pe drumul pe care ești? întrebă Herven tare, vocea sunându-i nenatural de gravă pentru un copil. Prea concentrat pe ce avea de spus *Sufletul Portocaliu*, Danish nu observă cercul care se formase în jurul lui. Asta era șansa lui de a convinge un suflet elevat despre valoarea sa.

— Ai auzit cum Baqar, îngrijitorul tău, *artist* obosit, a recunoscut că l-a părăsit creativitatea în ciclurile existenței sale. La final a trecut dincolo, mulțumit că nu va fi uitat. În cazul meu, am avut vise premonitorii care au anunțat schimbarea mea. Nu a fost o coincidență că s-a materializat aproape de timpul sosirii tale, spuse *comunul*, încercând să vorbească cu toată pasiunea de care era în stare.

Taber veni din spate pe cărarea pe care stătea Danish. Dădu din cap spre Bagham și așteptară să continue conversația.

— Asta s-a întâmplat cu Baqar? întrebă Herven, pe un ton care arăta că știa răspunsul.

— Ce vrei să spui? Asta ne-a zis tuturor! Nu-i așa? se uită în dreapta sa, unde frații și surorile îi puteau confirma vorbele. Dădură din cap, încuviințând. Vezi? zise *comunul*, triumfător.

— Dar nu-i adevărat! tună Herven și triunghiurile portocalii din obraji sclipiră cu putere. Tu ai fost cel care i-ai pus această idee în minte și l-ai lipsit de ultima fărâmă de demnitate a vieții sale de vârstnic. Sufletul lui e chiar mai greu acum. Și al tău.

Danish ar fi vrut să nege, dar Herven vorbi înaintea lui.

— Spune-le tuturor cum a dispărut Nagoti! Spune-le! Spune-le! îl forță *Sufletul Portocaliu*.

— Nu știu, zbieră băiatul, scuturându-și frenetic capul, într-o disperată încercare de a-și apăra gândurile de acțiunile sale de înșelăciune.

Toată lumea se holba la el, așteptând răspunsuri. Adâncimea la care-și îngropase vina nu mai era în siguranță. Ghimpi de durere îi preluară mintea, slăbindu-i puținul control care-i mai rămăsese din bariera mentală pe care o ridicase cu atâta efort.

— Spune-le! Spune-le!

Nu se putea elibera de ecoul poruncii lui Herven, care vibra în tot corpul lui.

Întreaga comunitate era adunată în jurul lor, cu elefanții în spate, ca niște monoliți ai tăcerii. Taber făcu un pas înainte, când auzi numele lui Nagoti strigat de *Sufletul Portocaliu*.

— Ți-ai trădat familia, iar *Cel Care Creează Totul* ți-a mai dat o șansă să atingi *starea de beatitudine*. Comunitatea este

mânjită de gândurile tale impure. Modestia și dragostea sunt pierdute pentru tine, continuă Herven să-l învinuiască pe Danish, care se micșora sub o imensă presiune invizibilă.

Taber scose un sunet scurt. Ea voia să știe despre Nagoti.

— I-a redus strigătul mental și a împins-o în latrină cât încă mai era vie, tună Herven, reducându-i pe toți la tăcere. *Cel Care Creează Totul* este mâhnit de această blasfemie întâmplată în sanctuarul creat de *El*.

Adevărul oribil fusese scos la lumină. Ceea ce păruse un copil, cu un moment mai devreme, devenise un conducător determinat să refacă echilibrul sfărâmat dintre comunitate și *Ființa Supremă*.

Taber păși mai în față, iar copiii se dădură în lături, eliberându-i drumul. Urechile ei și capul ținut într-o poziție agresivă o arăta și mai voluminoasă. Danish nu se întoarse, dar îi simți prezența periculoasă. O undă de energie transmisă către ea de Herven o făcu să se oprească.

— O vom recupera și o vom înmormânta cum se cuvine, spuse *Sufletul Portocaliu*, controlând întreaga adunare.

Altan, ultimul elefant care se alăturase reuniunii, aștepta, de asemenea, verdictul pentru *comun*.

— Ce este de făcut cu Danish? întrebă.

Ca trimis al *Celui Care Creează Totul*, cu toții așteptau ordinul lui Herven.

— Va fi eliberat în junglă, pentru a se face dreptate. Corpul lui fizic nu va mai fi onorat cu o îngropăciune în pământul sacru de lângă *Copaci* și sufletul lui, sfâșiat de grele păcate, va rătăci în astral, neluat în seamă de *Cel*

Care Creează Totul. Apoi, uitându-se la Taber, adăugă: Acesta este felul în care îi pedepsim pe ai noștri. Danish e o anomalie în felul nostru de a fi, dar nu e singurul. Rakash și Otan sunt în viață și trăiesc printre oameni.

Un murmur general se ridică, toți copiii erau uluiți. Elefanții își mișcară furioși capul, de parcă un pericol iminent s-ar fi abătut asupra lor. Făcură schimb de gânduri, cerându-i lui Herven mai multe amănunte.

— Rakash a fost luat dintre noi și, trăind fără o călăuzire morală, încetul cu încetul a uitat ce e important. Intențiile lui erau bune, dar forța sa mentală, chiar și cu ajutorul *Ființei Supreme,* nu a putut depăși ignoranța oamenilor care arată ca noi, dar nu au credință. Otan, orbit de dragostea lui pentru Rakash, l-a urmat. Crezând amândoi, prostește, c-ar putea induce *starea de beatitudine* la necredincioși. Înregistrările noastre sunt corecte și nu avem ce face pentru cei care nu sunt atașați de *Cel Care Creează Totul.*

Nimeni nu-l contrazise pe *Sufletul Portocaliu* și simțeau că va vorbi mai departe. Pentru moment, păcatele lui Danish păreră mai puțin importante decât situația celor doi membri iubiți ai comunității.

— Niciun efort nu-i va putea aduce înapoi pe Rakash și Otan. Ei sunt pierduți pentru totdeauna. Poate, cu binecuvântarea *Celui Care Creează Totul,* sufletele lor se vor întoarce în planul astral, să se limpezească, continuă Herven.

Cercul de copii și elefanți din jurul lui Danish, Bagham și Herven se strânse, de parcă ar fi încercat să țină secret ceea ce tocmai li se dezvăluise. Comportamentul lui Da-

nish și trădarea lui Rakash întinaseră felul lor de viață, supus unor principii simple.

— Comunici cu ei? întrebă Altan.

Herven știa că, deși contau greșelile făcute de membrii comunității, ei erau totuși iubiți și se înălțau rugăciuni pentru ei. Întrebarea masculului conducător al turmei arătă preocuparea tuturor pentru binele celor doi.

— Mi s-a permis să-l contactez pe Rakash cât timp am fost în planul astral, pregătind reîncarnarea. *Tatăl* nostru *Spiritual* a sesizat o puternică negativitate și, cu cât se eliberau mai multe cunoștințe despre noi, cu atât creștea riscul ca oamenii să vină aici în număr mare, cu intențiile lor periculoase. Rakash nu și-a înțeles niciodată scopul care i-a fost atribuit.

Apoi împinse cu blândețe gâtul lui Bagham, dându-i semnalul să se miște în față și să-l forțeze pe Danish afară din împrejmuirea copiilor.

— Deschideți porțile, strigă Herven. De acum înainte, *comunul* cunoscut sub numele de Danish este alungat din sat. Sufletul lui să rătăcească prin lume până ce păcatele sale vor fi iertate de *Cel Care Creează Totul*.

Nimeni nu se opuse, în afară de Danish.

— Te rog, nu mă alunga. Mă căiesc! izbucni și căzu panicat în genunchi, în fața lui Bagham.

Fața îi deveni lividă și, cu ochii larg deschiși, privi cu disperare în jur după ajutor din partea fraților și surorilor. Nu se putea agăța de nicio compătimire, de nicio undă de căldură care să-i încurajeze rugămintea deznădăjduită. Jungla, chiar și în timpul zilei, era un loc primejdios fără protecția elefanților.

— Ridicați-l, ordonă Herven.

Imediat, Janka și Nakori, doi *comuni* ca și Danish, învățăceii lui Taber, veniră în față și-l înșfăcară de brațe, ridicându-l de jos.

Danish nu opuse rezistență și se lăsă târât spre porți. Toată lumea îl urmă. Trebuia să accepte, în cele din urmă, că *Cel Care Creează Totul* a încetat să-l sprijine și nu mai avea unde să-și ascundă comportamentul bolnav, justificat doar în ochii săi că obsesia de a atinge *starea de beatitudine* îl dominase și-l distrusese.

Îi dădură drumul dincolo de zidurile înconjurătoare. Porțile se închiseră. Privi cărarea din fața lui și simți că jungla tumultuoasă își ținuse respirația la apropierea sa, ca o pedeapsă în plus pentru trădare. Pentru prima oară în viață, goliciunea din interiorul lui îl îmboldi să meargă mai departe spre orice i-ar mai fi rămas de îndeplinit.

O clipă îi trecu prin minte să părăsească jungla și simți cum dragostea adâncă pentru Otan se ridică în ființa lui. Instructorul după care tânjise mereu era în viață, într-o lume ciudată despre care el nu știa nimic, doar din avertizările străvechi transmise într-un limbaj care îi întreținea teama justificată.

Se uită înapoi, pentru ultima oară, la zidul înalt de bambus care-i împrejmuise toată existența; un mic univers ale cărui dimensiuni fizice rămân mereu aceleași. Doar universul său interior s-ar putea extinde la nesfârșit, sincronizat cu *Cel Care Creează Totul*. Realizând că, găsindu-l pe Otan i-ar alina durerea și i-ar înteți dezvoltarea spirituală, îi aduse o anumită limpezime în gânduri. Era un drum

cunoscut doar de cei care părăsiseră comunitatea, o cale fără întoarcere. Hotărî să fie unul dintre ei, sperând că prin continuarea rugăciunilor către *Ființa Supremă* i se va asigura o trecere în siguranță, oriunde s-ar fi aflat Otan și Rakash.

Băiatul își scoase cămașa, legă mânecile într-un nod, făcând un fel de traistă în care să pună cele două papaya și un mănunchi de banane culese de pe jos. Marginea junglei se apropia și un resort nevăzut parcă îl împingea înainte. Încercă să-și alunge din minte gândurile nesănătoase care să-l tenteze din nou spre acțiuni nedorite.

Își păstră viteza de mers, cu toată că simțea cum soarele îi prăjea pielea. Văzu în depărtare dealurile joase care-i puteau oferi un refugiu în fața razelor arzătoare, până la apus. Mergea și mușca dintr-o papaya zemoasă. Deodată, prin liniștea din jur prinse un sunet ca o zgrepțăneală, o cadență iute lovind în pământul uscat. Se întoarse și înțelese imediat sentința trimisă de *Cel Care Creează Totul*.

Nu mai avea scăpare. Încă în picioare, mai avu timp să bâiguie o rugăciune de iertare înainte ca doi dintre cei patru *dapanee* care alergau spre el să-și înfigă ghearele în trupul lui firav. Izbăvirea nu veni, pentru Danish, în această existență.

* * *

Întreaga echipă de cercetare se adună în garajul unde se părea că Otan își trăia ultimele clipe. Nici îmbunătățirea vremii nu putea readuce vitalitatea mult împuținată

în corpul devenit, în ultimele două săptămâni, numai piele și oase. Uneori, întredeschidea ochii să vadă dacă era singur, apoi se adâncea în somnul letargic din cauza slăbiciunii generale. O agonie nedureroasă i se instalase în tot trupul.

Nu mai băuse apă de câteva răsărituri, pentru că nu mai exista strop de vigoare în trompa flască. Poate ar fi putut duce durerea, dacă Rakash i-ar fi arătat o dragoste necondiționată, ca o cerință pentru legătura între instructor și învățăcel. Dar băiatul se distanțase de el în momentul în care refuzul lui Otan de a-i divulga locul din junglă unde se țineau prețioasele semințe, devenise ferm. Otan tot nu-și putea închipui de ce se schimbase atât de radical și de câte ori îl întrebase ce anume îi cauzase transformarea, primea doar un murmur de neînțeles.

În sat, elefantul simțise intuitiv importanța de a face parte din turmă. Îndepărtarea care-l deconectase de conștiința comună îi dovedise semnificația sentimentului sănătos al apartenenței. Nu se putea integra într-un mediu în care singurul punct de referință familiar, Rakash, era dezechilibrat și mult dincolo de ajutorul său. Otan nu mai avea nicio așteptare de la această existență, doar o vagă dezamăgire că lăsase în urmă un grup de *comuni*, fără a le termina instruirea și alți instructori vor trebui să se ocupe de asta.

Poate *Cel Care Creează Totul* se va uita la el cu milă, la a doua încercare nereușită de a-i destăinui lui Rakash scopul ca *Suflet Portocaliu*. Crezuse că va putea să continue învățăturile de unde se întrerupseseră din cauza răpirii, neputând anticipa nebunia din comportamentul său.

Chiar dacă băiatul fusese smuls brusc de lângă el, *Ființa Supremă*, folosindu-și înțelepciunea nemărginită, îndreptase energiile vibratoare ca instructorul să-și întâlnească din nou învățăcelul, într-o lume condusă de principii total opuse celor ale satului. Otan nu mai avea în el puterea să-*L* întrebe încă o dată dacă știuse de la început despre eșecul de a-i aprinde lui Rakash flacăra potențialului său ascuns. Acum era fără sens, când sufletul de-abia îi mai atârna în corpul zdrobit.

Nu mai putea face nimic pentru Rakash și pentru el însuși. Băiatul va rămâne în curând singur, după ce el își va da ultima suflare.

Otan simți mâini care-i atingeau pielea uscată și cineva care-l acoperea cu o pătură. Stratul de fân de sub el devenise din ce în ce mai subțire și nimeni nu se mai sinchisise să-l mute mai încolo, ca să curețe locul urât mirositor. Își forță pleoapele să se ridice, sperând să-l vadă pe Rakash mângâindu-l pentru ultima oară, înainte de rămasul bun final, dar băiatul stătea în partea cealaltă a garajului, vorbind cu Nayan.

Imagini cu momente fericite din sat, care ar fi trebuit să-l pregătească pentru ascensiunea sufletului, îi trecură prin minte. Era cufundat într-un extaz adânc, încercând pentru ultima oară să se mântuiască. Simți cum îl cuprinde o mireasmă plăcută, picurându-i o undă de energie în mușchii slăbiți și o viziune sclipitoare îi trecu prin mintea interioară, a unui mesaj pe care trebuia să-l transmită înainte de tranziție.

Cel Care Creează Totul încă îl voia pe Otan să facă parte din planul *Său* universal, într-o ultimă încercare de a opri

expansiunea lumii imorale pe o bucată de pământ imaculat, unde oamenii și natura înțeleseseră multiplele beneficii ale unui comportament bazat pe dragoste, compasiune și modestie.

Nou simțita vitalitate îi permise elefantului să-și ridice capul și să scoată din trompă un sunet jos, care-i luă pe toți prin surprindere. Avu suficientă forță să inițieze un gând, decodat nu numai de Rakash, ci și de întreaga echipă, ca pe o reasigurare că declarația de încheiere a vieții sale, transmisă prin *Cel Care Creează Totul*, va fi absorbită de cât mai mulți și implementată ca lege *Divină*.

Apoi, capul îi căzu cu un sunet sec și se duse.

Rakash se apropie de instructorul său, verificând dacă mai avea activitate mentală. Nu mai avea. Brusc, descoperi că fusese ultimul mesaj primit de la Otan. Lacrimile se încăpățânau să-i inunde ochii, subjugate de durerea pentru purtarea sa față de elefant.

Despărțindu-l pe Otan de conștiența colectivă a turmei și omorându-l încetul cu încetul, nu-i adusese lui Rakash, în cele din urmă, niciun folos pentru drumul său spiritual. Își strânse pumnii cu disperare, în timp ce fiecare membru al echipei îl mângâia pe spate, drept consolare.

— Otan mi-a atins mintea cu ultimul său gând. Știu cum putem genera *starea de beatitudine*, spuse Rakash, consternat.

— Am primit același mesaj, confirmă Merlaya, care nu era sigură că puternica energie pare care o simțise în creier fusese reală sau doar o impresie.

Naranta și Prakit recunoscură că și ei *auziseră mental* aceeași directivă.

Rakash îi privi cu severitate. Se socotea a fi cel ales, singurul care putea primi instrucțiuni sacre. În mod voit, Otan îl lipsise de această onoare, minimalizându-i anii de eforturi în a atinge *starea de beatitudine*. Dintr-odată, privirea încărcată cu afecțiune pentru trupul neînsuflețit al elefantului se șterse și fu înlocuită cu o expresie de răceală. Ochii săi goi cercetară atitudinea voioasă a celorlalți, nefiind sigur dacă să-și urle dezamăgirea sau să fugă la el în cameră, să-și regăsească liniștea.

— Când putem avea dispozitivul gata pentru al distribui în toate locațiile? întrebă cu răceală, ca o ultimă încercare de a-și recupera dreptul de proprietate asupra inițiativei.

Claritatea mesajului nu lăsa loc de interpretări: li se spusese să creeze o plasă de fire din cupru și argint, cu doi senzori atașați la baza creierului. Combinația proprietăților materialelor cu undele cerebrale și electromagnetismul corpului vor genera un câmp magnetic pe care *Cel Care Creează Totul* îl va putea acorda cu puterea *Sa* transcendentală.

Dar *Ființa Supremă* ceruse o masă critică de oameni doritori să experimenteze *starea de beatitudine*. Să aibă în mintea lor sentimente de dragoste și compasiune, să depășească și să sfărâme greaua povară a păcatelor acumulate. *Omniprezentul Tată* cunoștea prea bine motivațiile din spatele dorințelor acestor oameni pentru a încerca o stare atât de elevată, dar, cu toate acestea, grija *Sa*, văzând rătăcirea fără scop a vieții lor, îl obligase să aplice dragostea universală, pe care comunitatea din junglă o aprecia atât de mult.

În sclipirea unui singur moment, Rakash se trezi de la mesajul lui Otan, înțelegând că *Cel Care Creează Totul* permisese tuturor să se căiască. *El* va întipări adânc în ochii minților lor infinitele posibilități ce existau în spatele vălului de iluzii pe care-l credeau real și merituos.

— Ne trebuie câteva luni bune de muncă asiduă, spuse Prakit. Nu avem suficientă materie primă în Korobat și singura sursă e la est. Hando va vorbi cu Tigrii Albi. Poate va dori să negocieze noi contracte cu toate părțile. Va dura.

— Am să vorbesc cu Martinez să facă rost imediat de cât mai mult argint și cupru. Toată lumea trebuie să poarte dispozitivul. Toată lumea! zise Rakash cu convingere.

Echipa se adună în jurul lui, uitând prea repede moartea lui Otan.

— De ce atâta grabă? De ce toată lumea? întrebă Nayan, nesigur dacă nu pierduse ceva din esența mesajului.

Buzele lui Rakash tremurară involuntar, înainte să replice:

— *Ființa Supremă* mi-a transmis la un nivel subtil. Ce ați descifrat voi a fost interpretarea fizică despre dispozitiv, dar detaliile fine mi-au fost destinate numai mie.

Avea nevoie să recapete controlul; o minciună necesară pentru a-și menține statutul în grup. I se aprinse în minte o licărire de speranță, dezvăluind o nesperată putere care-i putea aduce pe toți mai aproape de *starea de beatitudine*.

— Se va implica și *El* în demonstrație? întrebă Merlaya.

— *Tatăl* nostru *Spiritual* nu va scăpa ocazia unui eveniment atât de grandios. Cred că *El acordă respect tuturor,* arătându-și sprijinul în această încercare aproape de ne-

trecut pe calea spre iluminare. Chiar dacă locuitorii și vizitatorii din Korobat o vor considera o glumă, să le furnizăm dispozitivul și instrucțiunile. Vor fi total schimbați după această experiență, spuse Rakash.

Nu era convins de intențiile *Celui Care Creează Totul*, dar, cu credință, trimisese semnalul slab în mintea sa, să fie descifrată prompt ca o cerere *Divină* pe care toți oamenii ar fi trebuit s-o urmeze.

„Este subconștientul meu cel care-mi dă acest mesaj sau Creatorul meu?" Pentru prima oară, se îndoia de el însuși.

— Ce-ar trebui să facem cu corpul lui Otan? întrebă Naranta.

Rakash observă că, deși asculta conversația lor, privirile ei nu părăsiseră grămada de oase și piele a frumosului animal care, odată, dominase jungla. Era posibil să se fi simțit atrasă de fosta lui glorie mai mult decât ceilalți membri ai echipei.

— Îl voi ruga pe Tonio să-l îngroape în spatele dealurilor de lângă șosea. Să-l lăsăm să se întoarcă în pământul care ne dă viață tuturor, spuse Rakash și, după o scurtă pauză, adăugă nesigur: Îi vom simți lipsa.

Rakash nu găsi nimic altceva să spună despre simbolul înțelepciunii, al cunoașterii și al grijii paternale, care nu apucase să lase prea multe urme în existența sa de *Suflet Portocaliu*. Duse erau zilele când hoinărea liber prin junglă, conectat la celelalte forme ale vieții născute prin *Cel Care Creează Totul*. Duse erau și adâncile simțăminte de apartenență la un organism universal mișcat de dorința și puterea *Tatălui Spiritual*.

Individualismul caracterizând noua sa familie se agățase de el cu încăpățânare, pângărindu-i gândurile odată inocente, turnând glod peste sofisticările despre care prea puține își amintea ca *Suflet Portocaliu*. Influența negativă a oamenilor cimentase canalul energetic deschis al vibrațiilor și nici chiar Otan nu reușise să-i echilibreze copleșitoarea întunecime.

Era aproape momentul în care putea gusta, în sfârșit, *starea de beatitudine!* Își va folosi energia și forța de convingere pentru a-i ține pe toți în priză.

Grupul se împrăștie și numai el rămase în urmă. Îngenunche în fața corpului fără viață, degetele sale atingând triunghiul portocaliu șters, de pe șoldul lui Otan, semnul de identificare de care elefantul fusese atât de mândru. Dar acel semn nu mai avea niciun înțeles, era doar o pată pe pielea rece și zbârcită, fără nicio identitate. Lacrimile nu apărură nici acum. Mângâie urechea largă, ducându-și încet mâna spre fruntea lui, apoi de-a lungul trompei.

„*Cel Care Creează Totul* va înțelege hotărârea mea", gândi, „și mă va ajuta să-mi ocup locul de drept în planul astral."

Această explicație, oferită sie însuși, îi opri orice altă efuziune de empatie. Se ridică și părăsi garajul, mergând să-l găsească pe Hando.

* * *

Hando primi vestea despre moartea lui Otan și mesajul neașteptat de la *Cel Care Creează Totul* cu sentimente

amestecate. Obligațiile de serviciu ale orașului, numeroase și complexe, îl împiedicaseră să facă vreo acțiune semnificativă în a-și curăța confuzia mentală, care l-ar fi pus în acord cu mintea lui Otan. Nu se stabilise nicio reală apropiere între ei doi; cu toate astea, primarul se simți trist că singurul elefant cu care intrase vreodată în contact se dusese. Se aștepta ca un eveniment de o astfel de magnitudine să-l afecteze pe Rakash, făcându-l inaccesibil pentru mai multe săptămâni. Otan nu fusese un elefant oarecare, ci instructorul care renunțase la tot pentru a urma un suflet deosebit, Rakash, pierdut printre străini.

Cuvintele oferite drept consolare fură respinse de băiat, lăsându-l pe Hando să vorbească despre afaceri, întrebând multe detalii despre mesajul decriptat.

După confirmarea, din partea echipei, că o nelimitată aprovizionare cu argint și cupru era tot ce le trebuia pentru a produce în masă dispozitivul, primarul schiță un plan pentru a-și ține mintea ocupată și a respecta termenele de livrare. Nu numai că trebuia să găsească materia primă, dar să și discute cu primarii orașelor de pe coasta de vest-est a șoselei, despre dispozitivul ce va fi distribuit și utilizat în ziua indicată de *Ființa Supremă*, când *starea de beatitudine* putea fi atinsă.

Nu se putea încrede în nimeni să vândă beneficiile conceptului în care nici Korobat nu crezuse până în urmă cu câțiva ani. Așadar, rezultau lungi călătorii, presărate cu ședințe de câte o jumătate de zi, cu oficialii locali. Avea nevoie de fonduri pentru campanii agresive de marketing, care să convingă lumea să se înscrie și să depună

bani în avans pentru ziua cea mare. Hando scrise contracte cu clauze mai lejere, în semn de încurajare, să atragă cât mai mulți oficiali, și chiar adăugă dispozitive gratis, ca bonus, dacă întreaga populație adultă a orașului se înscria pe liste.

În Laeta, la întâlnirea cu consiliul, trebuia să fie atent. Când ceru să-l vadă pe Rakash, ca să-i dea personal veștile importante, Kanar îi spuse că „băiatul nu se simte prea bine" și Hando nu dori să insiste, permițându-i lui Kanar să-și păstreze pretextul că băiatul s-ar afla în continuare în Laeta. Se oferi să dea președintelui niște detalii inventate despre cum *Cel Care Creează Totul* se infiltrase în mintea unui membru mai avansat spiritual din echipa sa, șoptindu-i instrucțiunile necesare.

— Așadar, nu mai e necesar să-l avem pe Rakash în Korobat. *Ființa Supremă* ne va ajuta în ziua respectivă. Doar trebuie să fim pregătiți, asta-i tot.

Semnară documentele, își dădură mâna, schimbară un surâs forțat, pentru aparență, și atâta tot.

Oriunde mergea, Hando trebuia să descrie întreaga experiență ca pe un experiment de-a dreptul șocant din viața lor, un orgasm mental mai puternic decât orice practică de flirt sexual. Stimularea era reală.

Hando se afla din nou în Korobat, uitându-se la linia de asamblare, într-una din clădirile lui Banaar. Chipul lui, reflectat de geamul separator dintre birouri și linia de producție, îi reflectă o barbă crescută mult peste ceea ce obișnuia. Pielea lăsată sub ochi era mai pronunțată, de la șirul de nopți nedormite, muncite la ajustarea strategiei

pentru fiecare consiliu, separat. Părul cârlionțat ce-i ajungea la umeri era mai albit și mai rărit deasupra frunții.

— Am lucrat în trei schimburi, în ultimele patru luni. Laeta a fost aprovizionată prima și trei sferturi din zona de est. Așa cum ne-ai instruit, Tigrii Albi s-au ocupat de livrare și nu au fost incidente. Toate municipalitățile au semnat de primire, aduse Banaar ultimele noutăți, actualizate.

Mustața lui era vopsită într-un castaniu închis, ce contrasta cu ochii săi verzi. Când Hando primise designul final al dispozitivului, aprecierea tehnicianului fusese că una din vechile facilități ale lui Huidan, ce producea componente pentru fabricile de reciclare a apei, ar fi putut fi rapid retehnologizată pentru procesele mai puțin complexe de fabricare a plasei de contact.

— Când crezi că vor fi gata toate? întrebă Martinez. Au mai rămas două săptămâni înainte de ultimul termen și ne trebuie și o marjă de eroare pentru livrare.

— Nu mai mult de trei-patru zile. Am optimizat procesul și acum le putem scoate mai repede, spuse Huidan mândru.

Nu ceruse niciun procent pentru dreptul de proprietate din contractul de licență, care se afla în proprietatea orașului, însă profitul pe care avea să-l obțină în urma vânzării unei cantități enorme, avea să-i permită o retragere definitivă în Laeta, să se delecteze cu o viață imorală pe gustul lui.

— Ai slăbit, observă Banaar, privindu-l pe Hando.

Liderul de-abia zâmbi. Nu putea nega faptul că programul dezordonat îl slăbise până la punctul în care își vedea

hainele atârnând pe el de parcă ar fi purtat îmbrăcămintea împrumutată de la un frate mai mare și mai gras.

— Sunt mult prea îngrijorat de ce se va întâmpla. Am livrat dispozitivul, dar oare *Cel Care Creează Totul* va fi prezent? O astfel de entitate este dincolo de orice bănuială și cu toate că eu cred în el, există și gânduri rebele care nu-mi dau pace. De-abia aștept să se termine. Reputația noastră va crește rapid și vom avea profitul asigurat pentru cel puțin douăzeci de ani, așa că putem îmbunătăți tehnologia fără niciun ajutor din afară.

— Ai făcut o treabă bună, spuse Banaar. Am citit azi anunțurile promoționale și toată lumea, de peste tot, va lăsa totul în ziua aceea. Școli, magazine, afaceri, totul va fi închis. Viața pe care o cunoaștem se va opri până ce vom experimenta *starea de beatitudine* sau vom primi sfaturi importante cum să continuăm. Oricum, eu voi fi încântat. Nu am așteptări prea mari și, chiar dacă creierul meu va primi doar o bună zguduitură prin care să-mi vină idei interesante, voi fi satisfăcut, explică omul de afaceri, apoi se retrase de la fereastră și se așeză la birou.

— Nimic altceva în afară de *starea de beatitudine* nu mă va împlini, replică Martinez. Am depus prea mult efort, zise, apoi merse încet, să se uite la activitatea muncitorilor și, după o clipă, vorbi din nou. Te rog să-mi trimiți notificări zilnice despre cifrele de producție și de livrare. Până atunci, trebuie să supraveghez locațiile externe pentru cei care nu vor să fie singuri. Vom folosi toate parcurile și piețele publice. Consiliul și echipa vor folosi spațiul din fața primăriei. Vrei să ni te alături?

— Voi fi prezent.

* * *

— De ce ai fost trimis înapoi? Îți amintești acum?

Bagham și Herven ședeau față în față, pe zona deschisă de lângă *Copaci*.

Băiatul nu dorise să iasă din sat în ziua aceea, de aceea sugerase un nou loc pentru discuția zilnică. Încă se mai simțea atașat de portal, ca un bebeluș de mama care-l născuse, și apropierea lor îi dădea o anumită senzație de pace, foarte necesară după decizia grea privitoare la Danish. *„Un frate care nu mai era un frate"*, gândi, ascultând doar pe jumătate întrebarea lui Bagham.

După ce porțile se închiseseră după renegat, Herven instruise *comunii* să scoată trupul lui Nagoti și-i spusese lui Nukua să șteargă toate mențiunile din arhiva istorică referitoare la cel alungat. *„De acum încolo, niciun nou-născut nu va mai purta numele lui"*, anunțase *Sufletul Portocaliu*, cu fruntea-i îngustă încruntată și ochii sclipindu-i furioși.

Simțise o sumedenie de întrebări pe buzele tuturor, despre Rakash și Otan, dar încă nu era pregătit să împărtășească mai multe amănunte, răvășitoare, până ce nu primea binecuvântarea *Tatălui*.

— Există o acumulare de negativitate în lume, *Cel Care Creează Totul* a simțit-o și, oarecum inevitabil, e rolul meu s-o aduc în echilibru, replică Herven. A scoate la iveală planul mizerabil al lui Danish a fost doar primul pas. Eu sunt aici pentru a călăuzi mai departe conștiința neprihănită a tuturor copiilor, după ce *Tatăl Spiritual* va curăța lumea, în felul *Său*.

— Ce vrei să spui? întrebă Bagham, intrigat, și-și vântură urechile, nerăbdător să audă răspunsul.

Mintea lui Herven sonda adâncimea infinitului eteric pentru un semn din partea *Celui Care Creează Totul.*

„Penitența întregii lumi este aproape", îi spusese *Tatăl Spiritual,* în urmă cu două răsărituri, și acum dorea mai multă înțelepciune despre ce urma să dezvăluie soarta lui Rakash și a lui Otan.

— Nicio iluzie nu poate scăpa *Ființei* omniprezente. Nicio dragoste falsă sau dorință pentru îmbogățire materială nu va trece prin filtrul *Lui,* iar cei care vor încerca să înșele vor fi dezamăgiți.

Băiatul făcu o pauză, se uită la cerul perfect senin, căutând confirmarea că *El* asculta, apoi continuă:

— Derutat de noua sa viață într-un loc străin, Rakash a crezut că menirea lui e să dea de veste despre noi, despre *Cel Care Creează Totul* și *starea de beatitudine.* O intenție bună, dar irosită degeaba pe oamenii aceia. Nu există adâncime în înțelegerea unui astfel de concept, doar o scurtă plăcere intensă. *Tatăl* nostru nu va permite asta.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă elefantul.

— Sufletul fiecăruia va fi ridicat în nivelul de jos astral și ținut acolo până ce vor realiza că sunt entități spirituale prinse într-o formă materială. Această înțelegere îi va zgudui și le va aprinde credințele demult uitate. Nu este gratificarea pe care se așteaptă s-o primească, mereu și mereu, ca un posibil înlocuitor pentru efervescentele lor plăceri păcătoase. Însă, această acțiune îi va ușura de apăsarea vibrațiilor negative a decadenței în care se înecă.

Herven își dădu capul pe spate, să privească magnificele culori ale *Copacilor*. Unele zone de albastru și purpuriu, de pe trunchiuri, erau mai largi, semn că, de îndată ce eliberaseră nou-născuții, portalurile începuseră să adune, încetul cu încetul, energia necesară procesului de a da naștere din nou, în anii următori, un ciclu continuat de milenii. Frunzele căzuseră deja, împrăștiate pe jos, și Herven, cu un gest delicat, culese una din fiecare culoare și le privi absorbit, ca și cum ar fi dorit să citească în ele intențiile de viitor ale *Tatălui*.

— Îi vom reîntâlni vreodată pe Otan și pe Rakash?

Privind mai departe prețioasele frunze pe care le ținea între palme, băiatul spuse:

— Nu știu. Fratele meu, Rakash, va trebui să aștepte multe cicluri înainte să-i fie permisă întoarcerea ca un simplu *comun*. *Cel Care Creează Totul* nu-i va destăinui hotărârea *Sa*. Dar viața noastră va continua netulburată, pentru că *El* va avea grijă de noi.

* * *

Comunicând mesajul despre *starea de beatitudine*, *Cel Care Creează Totul* nu specificase o oră precisă. Decizia unanimă era ca adunarea să înceapă dimineața devreme, dând posibilitatea celor întârziați să ajungă și să-și pună plasa de fire pe cap, înainte de prima rugăciune a zilei. Un program amănunțit de activități fusese transmis fiecărui consiliu de oraș, în timp util pentru distribuirea în masă. Cu ajutorul lui Rakash, diferențele dintre o declarație solemnă

și o rugăciune fuseseră explicate și oamenii învățați de ce era important procesul de pregătire pentru întâmpinarea *Celui Care Creează Totul* în viața lor.

Hando era foarte conștient că majoritatea acestor noțiuni nu reprezenta nimic pentru cei care ceruseră să participe; totuși, spera ca fiecare să ia parte, măcar acum, și să urmeze indicațiile persoanei desemnate să conducă procesiunea de pe scenă.

Numai angajații municipalităților, adunați în fața primăriei, cam o sută de persoane, umpleau strada și trotuarele pavate. Fiecare venise cu un scăunel pliant, formând rânduri-rânduri pentru spectacolul creat de actorul invizibil. Pe străzile lăturalnice, oamenii se îmbulzeau pentru locurile cele mai bune la acest eveniment.

Ca voce principală a *Ființei Supreme*, Rakash fusese ales să conducă rugăciunea și să anunțe, prin canalul său conectat cu *Tatăl Spiritual*, că acei copii pierduți erau gata de căință.

Martinez stătea în primul rând, cu mâinile încrucișate pe piept, evaluând participanții. Zâmbi, mulțumit de numărul lor. Lumina răsăritului se juca peste firele plasei de rețea, creând nenumărate sclipiri. O liniște nefirească învălui orașul, confirmându-i că era timpul să dea semnalul. Ridică o trâmbiță mică și suflă în ea, obrajii înroșindu-i-se de la efort. Apoi se așeză lângă soția lui, familia Clapel și întreaga echipă de cercetători.

Fu rândul lui Rakash. Avea să se roage *Celui Care Creează Totul* înainte să ceară audienței să repete după el. Băiatul își lipi palmele și le presă deasupra inimii. Toată lumea făcu la fel.

— *Tatăl* nostru *Spiritual*, în această maiestuoasă zi pe care *Tu* ai ales-o să ne cureți sufletul întinat și mintea împovărată, ne deschidem spre *Tine*, oferindu-ți aceste învelișuri fizice fără însemnătate, dacă nu ne atingi cu dragostea *Ta*.

Se opri un moment, pentru a-și drege vocea și continuă:

— Dorim o picătură din nectarul cunoștințelor tale încapsulate în adâncul conștienței, care poate fi deschis numai prin rugăciunea noastră fervență și credința nestrămutată. Fiind copiii *Tăi* spirituali, avem acest drept. *Te* rog să ne asculți ruga!

Hando își ținea ochii închiși, absorbind vibrația cuvintelor rostite.

— Noi suntem dragoste, noi suntem dragoste, noi suntem dragoste...

O sută de voci reverberară în fața pereților de sticlă ai clădirii, la care se adăugară miile de voci din întregul oraș, rugându-se la *Cel Care Creează Totul*, a cărui forță nu putea fi negată.

Un semnal nevăzut schimbă declarația.

— Dragoste neprecupețită, dragoste neprecupețită, dragoste neprecupețită, dragoste neprecupețită...

Tumultul populației creștea din ce în ce mai mult. Însuflețiți de o energie pe care nu o cunoscuseră mai înainte, repetau cuvintele cu un zel plin de extaz. Ritmul dezvălui înțelesul ascuns din spatele scenariului, deschizând în același timp inimi și canale de energie ce fuseseră blocate la necredincioși. Tempo-ul scandării atinse cote mai înalte și Hando nu-și mai putea simți corpul, însă nimic nu mai conta.

Fruntea i se deschise într-o explozie în culorile curcubeului, atât de intensă încât ochii se strânseră și mai mult. Era ca și cum o fereastră neagră se spărsese în mii de cioburi, lăsând valul de lumină pură să-i tămăduiască deodată durerea fizică, să-i dizolve grijile și gândurile întunecate, determinându-l să-și țină mintea destinsă.

Percepția că plutea fără greutate i se furișă subtil pentru o clipă în suflet și ezită să-și deschidă ochii să vadă dacă într-adevăr simțea senzația de zbor. Dar își ridică pleoapele. Văzu un fel de versiune a sa, mai ușoară și semitransparentă, în spatele corpului său fizic. Spaima îi fu retezată de o voce caldă care-i spunea să se liniștească. Privind împrejur, Martinez își zări nevasta sub el, aproape detașându-se de ea însăși și Clapel, Rakash, Nayan erau deasupra.

Fiecare suflet plutea în sus, să se alăture păsărilor pentru un zbor magic deasupra orașului. Apoi privi în jos. Fără teamă de înălțime. Observă detașat alte trupuri, chiar și pe al său, nemișcat, stând pe scaun, de parcă ar fi așteptat ordinul despre ce să facă în continuare.

Câțiva copii, care-și smulseseră plasa de fire de pe cap înainte de intervenția *Ființei Supreme*, trăgeau de părinții lor inerți. Renunțară și se apucară să se joace, bucurându-se de libertate.

Îi trecu prin mine că Laeta și celelalte orașe din est trăiau aceeași experiență a *stării de beatitudine* și a procesului de purificare precum cei din Korobat. *Cel Care Creează Totul*, într-un gest copleșitor de mare, curăța lumea *Sa* de suflete, prinse într-o capcană efemeră a existenței umane, prin ridicarea lor la judecata *Lui*.

La distanță, putea vedea mai multe suflete ridicându-se. Îi trecu prin minte că *Cel Care Creează Totul* era un spirit punctual, care nu ar fi ratat o astfel de întâlnire. Zâmbi și se lăsă atras în continuare de noul său *Tată Spiritual.*

Nu se gândise niciodată că putea fi o călătorie cu un singur sens.

Sfârșit

DESPRE AUTOR

Claudiu Murgan s-a născut în România, la Pitești, și locuiește în Canada din anul 1997.

Este membru al organizației *Friends of the Merrill Collection*, Toronto, organizând prima expoziție de artă Science-Fiction din istoria acestei asociații.

A primit mai multe premii pentru povestirile publicate în *Jurnalul SF* și în revista *Ştiință şi Tehnică*.

„The Decadence of Our Souls" – **Decandența sufletelor noastre** – este primul său roman, relevând convingerea că putem trăi „într-o lume posibil mai bună, dacă semnificația dragostei, gratitudinii și empatiei vor putea fi înțelese de toți frații și surorile noastre".

Locuiește, împreună cu soția sa și cei doi fii ai lor, în Richmond Hill, Ontario, Canada.

Am scris **Decadența Sufletelor Noastre** din dorința de a aborda un subiect delicat, precum spiritualitatea, dintr-un unghi diferit și, poate, mai ușor de înțeles și acceptat. E un concept vechi de mii de ani, pe care puțini din cei care au tranzitat Pământul l-au asimilat, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm să atingem acest deziderat al dezvoltării personale.

Claudiu Murgan, fost membru al cenaclului **String** din Bucureşti, s-a implicat activ în fandomul românesc, până în anul 1997, când a emigrat în Canada. Câteva din povestirile lui scurte au fost publicate în **Jurnalul SF** şi în revista **Ştiință şi Tehnică**.

Decadența Sufletelor Noastre este traducerea din limba engleză a romanului ***The Decadence of Our Souls***, publicat în Canada, în septembrie 2017.

Limitele socio-economice ale umanității, ale neînțelegerii diferenței între "plăcerea de a trăi" și "bucuria de a trăi în armonie cu Natura", devin tot mai mult evidente. Rolul Omului este din ce în ce mai consecvent, ca ființă gânditoare, ca o "replică" prin care reflectarea conștientă a Creației este sintetizată, făcându-l posibil de la un anumit nivel al dezvoltării spirituale, pentru a-l înțelege pe Creator. Adevărata metamorfoză la care este supusă omenirea este de fapt subiectul acestui roman extraordinar, **Decadența Sufletelor Noastre**. Claudiu Murgan ne povestește, într-un stil captivant și elegant, despre extensibilitatea conștiinței și trezirea sufletului locuitorilor a două lumi diferite. Cred că e nu doar o poveste frumoasă, ci mai degrabă o declarație, o invitație de implicare reală pentru a transcende într-o nouă dimensiune, una spirituală.

Dr. Florin Munteanu, Centrul pentru Studii Complexe Centrul UNESCO, autorul cărții ***Semințe pentru altă lume***

ISBN 978-606-8879-70-3

9 786068 879703

www.colectiasf.ro